Giới thiệu Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng

Vì bị người khác tính toán âm mưu nên cô bị chính chồng tương lai bắt gian tại giường, xấu hổ đến mức không dám gặp ai.

Không ngờ người cùng cô qua đêm lại chính là người đàn ông khiến tất cả phụ nữ hận không thể leo lên giường của anh ta, Diêm vương mặt lạnh - Kiều Thừa Huân!

Qua đêm một lần, ăn cô đến nghiện, anh liền đến tận nhà để ép cưới: "Cô muốn trở thành mợ chủ của nhà họ Kiều hay người phụ nữ dâm đãng."

Sau khi Ôn Đề Nhi gả tới nhà của Kiều Diêm Vương thì bị "yêu thương" đến mức cả tinh thần lẫn thể xác đều mệt mỏi khiến cho cô phải hét lớn: "Kiều đại thiếu anh chính là một con rùa đen không có lòng tốt."

Kiều Diêm Vương cười lạnh: "Gả rùa thì phải theo rùa."

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Dám tùy tiện lên giường với đàn ông xa lạ, cô như vậy mà xứng với Thiện Vũ sao

Trong căn phòng tối tăm, chiếc giường lớn dành cho hai người, giờ phút này trở thành nơi nóng bỏng vây nhốt thú dữ.

Có một ngọn lửa nóng tà ác, không ngừng tàn phá thiếu nữ mềm mại như nước.

Nhiều lần muốn thoát đi, nhưng lại bị ma quỷ bắt về một lần nữa.

Đau quá… Ai có thể giúp cô đuổi con mãnh thú này đi được không?

.....

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng sự thật chính là như vậy, cô lên giường với một người đàn ông xa lạ.

Khóe mắt Ôn Đề Nhi rơi ra một giọt nước mắt xấu hổ trong suốt, trong đôi mắt vẫn còn mơ màng dấy lên sự oán hận.

Khốn nạn!

Cô trúng kế!

Hôm nay là sinh nhật chị hai cô, sau khi ăn miếng bánh kem chị hai đưa, cô liền choáng váng.

Khi tỉnh lại, mọi chuyện đã là như thế này rồi...

Ngàn tính vạn tính, cô cũng không thể ngờ được rằng chị hai cô lại bỏ thuốc vào bánh kem, chỉ một mực chú ý đến rượu.

Hiện tại, Ôn Đề Nhi gặp phải một phiền toái rất rất lớn.

Đó chính là người đàn ông đang nằm trên người cô...

Trong bóng tối, mặc dù cô không nhìn thấy rõ mặt của anh, nhưng lại có thể cảm nhận được, người đàn ông này cũng chẳng khác gì một con quỷ tàn nhẫn, khiến cho cô cảm thấy sợ hãi.

Thật không hổ là người đàn ông chị hai cô đặc biệt chuẩn bị cho cô, cướp mất lần đầu tiên của cô vô cùng thuần thục.

"Mẹ nó..." Ôn Đề Nhi không khỏi thấp giọng mắng một tiếng, tức giận đưa tay đẩy người đàn ông phía trên.

Trước khi chị hai cô dẫn người đến "bắt gian", cô phải mau chóng thoát thân, cô cũng không muốn dáng vẻ này của mình bị người ta nhìn thấy.

Ánh mắt lạnh lùng của người đàn ông nào đó đông lại, vừa muốn mở miệng, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng động.

Dường như có rất nhiều người đang đi đến, có người đang mở cửa.

Ôn Đề Nhi bắt đầu gấp gáp, nâng bàn tay yếu ớt không xương lên, đẩy đẩy người đàn ông trên người mình.

"Anh mau dậy đi!" Cô muốn đẩy anh ra, nhưng người đàn ông này lại không nhúc nhích, giống như còn muốn diễn tiếp vở kịch này.

Quả nhiên, người đàn ông này đã sớm thông đồng với chị hai cô.

Cô thua, thua thảm hại, giờ phút này dù có giãy giụa cũng sớm không còn ý nghĩa nữa rồi.

Những người kia xông vào rất nhanh, một giọng nói chói tai tràn ngập tức giận vang lên: "Hay lắm Ôn Đề Nhi, dám làm loạn với người đàn ông khác, cô như vậy mà xứng với Thiện Vũ sao!"

Đó là giọng nói của chị hai cô, ôn lệ nhi, đi đằng sau cô ta là một đám quần chúng đến xem kịch.

"Tách..." Đèn phòng sáng lên, bóng tối biến mất trong nháy mắt.

Bất chợt tiếp xúc với ánh sáng, nhất thời Ôn Đề Nhi khó thích ứng, theo bản năng nhắm mắt lại.

Gần như đồng thời, người đàn ông trên người cô kéo chăn, che khuất cơ thể hai người.

Quần chúng đến xem kịch rất phối hợp, thi nhau hét lên.

"A, mắt tôi, thật cay mắt!"

"Ôi mắt tôi! Hình ảnh này thật sự quá cay mắt!"

"Mẹ kiếp, chẳng khác gì phim truyền hình ăn khách nhất lịch sử cả, thật đặc sắc!"

Ôn Đề Nhi đã sớm chuẩn bị tốt tâm lý bị "bắt gian", nhưng không ngờ, người đàn ông trên người cô bị nhiều người nhìn như vậy lại vẫn không hề phản ứng.

Người đàn ông chết tiệt, chẳng lẽ anh ta không nên giật mình nhảy dựng lên, sau đó chỉ tay về phía cô, nói cô quyến rũ anh ta hay sao?

Nghĩ đến đây, cô lại đưa tay ra, muốn đẩy người đàn ông nào đó một lần nữa.

Chỉ là, cơ thể nhỏ nhắn mềm mại bị ai đó hành hạ suốt hai tiếng, giờ phút này đã sớm không còn chút sức lực.

Mẹ nó!

Một giọt nước mắt không cam lòng chảy ra từ khóe mắt, đôi môi bị cô cắn chặt đến mức sắp chảy máu, Ôn Đề Nhi nhắm mắt lại, tuyệt vọng không muốn đối mặt với cái thế giới dơ bẩn này nữa.

Lúc này, người đàn ông phía trên thoáng cúi đầu, nhíu mày lạnh lùng quan sát thiếu nữ dưới thân mình đang khóc như hoa lê dưới mưa.

Khuôn mặt cô không cứng ngắc giống như người đã từng phẫu thuật thẩm mỹ, ngược lại còn nhỏ nhắn, trông rất đáng yêu, nhìn như trẻ vị thành niên vậy, chỉ là dáng người nóng bỏng này của cô, hoàn toàn không phù hợp với vẻ ngoài trong sáng của cô.

Luôn khiến người ta cảm thấy, có chỗ nào đó không thích hợp.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Lên giường với người đàn ông mà mọi phụ nữ đều muốn lên giường cùng

“Ôn Đề Nhi, cô là thứ phụ nữ đê tiện không biết xấu hổ! Còn không mau đứng lên!” Giọng nói ồn ào của phụ nữ vang lên, đánh gãy suy nghĩ của người đàn ông trên giường.

Lúc này, lại có thêm một người đàn ông bước vào phòng.

Đó là một người đàn ông khá tuấn tú lịch sự, cũng chính là chồng chưa cưới của Ôn Đề Nhi, Khương Thiện Vũ.

Ôn Lệ Nhi thấy vai chính lên sân khấu, ánh mắt lộ ra thắng lợi vui sướng: “Thiện Vũ, anh mau xem Ôn Đề Nhi, cô ta lên giường cùng với người đàn ông

khác!"

"Trời ạ… Thật không thể tin được!"

"Không thể tưởng được cô ba nhà họ Ôn lại là loại phụ nữ không biết liêm sỉ, thật đáng ghê tởm."

"Cậu Khương thật đáng thương, còn chưa kết hôn đâu, đã bị người ta đội một cái nón xanh lớn như vậy lên đầu, ha ha…"

Khương Thiện Vũ nghe được những lời nói khó nghe đó, mặt lập tức tối sầm lại, bước đến bên giường, ý muốn kéo chăn lên.

"Đề Nhi, thật sự là em sao?"

Tay anh ta còn chưa kịp chạm đến chăn, người đàn ông đang nằm trên người Ôn Đề Nhi đã lên tiếng: "Đừng nhúc nhích."

Giọng nói trầm thấp, lại có chút khàn khàn, mặc dù khá êm tai, nhưng lại khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

Giống như bạo quân ban lệnh chém đầu, khiến động tác của Khương Thiện Vũ bị đình chỉ.

Trong lòng Ôn Lệ Nhi tràn ngập khinh thường, giọng nói có dễ nghe cũng chỉ là một người đàn ông hạ tiện làm trai bao, cô ta xúi giục nói: "Còn không phải chỉ là trai bao, chắc hẳn cũng không phải lần đầu tiên, còn sợ bị người ta nhìn thấy à? Thiện Vũ, anh mau kéo chăn lên đi!"

"Đúng vậy, mau kéo chăn lên đi!"

"Mau kéo lên! Mau kéo lên!"

Mọi người xung quanh cũng ồn ào lên tiếng, giống như chỉ hận không thể lập tức xem bức tranh "xuân cung đồ" sống này vậy.

Khương Thiện Vũ do dự một chút, sau đó lại dứt khoát vươn tay, khi bàn tay anh ta vừa chạm chăn, lại đột nhiên giật mình.

Cảm giác lạnh lẽo thấu xương giống như băng tuyết mùa đông, là khí thế người đàn ông dưới chăn tỏa ra.

Khương Thiện Vũ vô thức rụt tay về.

Cùng lúc đó, người vẫn còn bị đàn ông đè dưới thân, Ôn Đề Nhi, tuyệt vọng mở to mắt.

Rốt cuộc cô cũng nhìn rõ dáng vẻ của người đàn ông phía trên, đó là một khuôn mặt tuấn tú góc cạnh, da thịt mịn màng trắng nõn, đôi mắt đen nhánh thâm thúy, giống như có thể mê hoặc người khác.

Trong lúc nhất thời, Ôn Đề Nhi nhìn đến ngơ ngác.

Má ơi, người đàn ông này lớn lên thật đẹp trai, đẹp muốn chết người!

Khoan đã...

Đôi mắt vốn còn đang ngơ ngác nhìn người đàn ông phía trên của Ôn Đề Nhi dần dần trừng lớn, vệt hồng trên mặt lập tức biến mất, đầu óc có chút chập mạch.

(Vâng, nguyên văn tác giả, bạn editor hoàn toàn không tìm nổi từ thay thế)

Mẹ nó! Mẹ nó! Mẹ nó!

Đây là mẹ nó chuyện gì chứ!

Anh... anh... anh ta...

Mẹ nó chứ cái gì mà đàn ông lạ, anh ta chính là thần tài một tay che trời ở thủ đô, là người đàn ông mà mọi phụ đều muốn ngủ cùng, Diêm Vương mặt lạnh —— Kiều Thừa Huân!

Người điều hành tập đoàn Kiều thị, năm nay hai mươi tám tuổi, vẫn còn độc thân.

Có lời đồn đãi truyền ra, Kiều Thừa Huân có bệnh kín —— bất lực, cho nên không gần nữ sắc, nhưng cũng có lời đồn, Kiều Thừa Huân là Gay.

Nhưng vừa mới trải qua suốt hai giờ "mưa rền gió dữ", Ôn Đề Nhi sao còn có thể tin tưởng mấy lời đồn đãi vớ vẩn đó được!

Nếu Kiều Thừa Huân bất lực, vậy mọi đàn ông trên thế giới này đều bất lực!

Lạy trời!

Cô lên giường với người đàn ông mà mọi phụ nữ đều muốn lên giường cùng!

Cái đồ thiểu năng trí tuệ như chị hai cô tuyệt đối không có năng lực mời nhân vật cấp cao như Kiều Thừa Huân làm người lên giường với cô, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó.

Ha ha… Thời cơ xoay người nói đến là đến.

Lúc này, mặt mũi của chị hai cô nhất định sẽ bị đập nát.

Vẻ mặt của thiếu nữ thay đổi từ tuyệt vọng biến thành kinh ngạc rồi dần chuyển sang vui vẻ, tất cả quá trình đều bị Kiều Thừa Huân thu vào đáy mắt, hóa thành nghi ngờ, đồng thời cũng cảm thấy có chút chán ghét.

Từ trước cho đến tận bây giờ, cô là người phụ nữ duy nhất thành công leo lên giường của anh, nhất định đã âm thầm hạnh phúc vì bò lên được giường của anh.

Kiều Thừa Huân xem thường ngồi dậy, đột nhiên rời khỏi cơ thể của thiếu nữ, lại có vài phần không thích ứng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Anh Kiều, anh mau mặc quần áo vào đi

Ôn Đề Nhi cảm thấy trước ngực chợt lạnh, theo bản năng cầm lấy áo sơmi màu trắng bên cạnh, che khuất phần da thịt lõa lồ.

Lúc này, Khương Thiện Vũ cùng Ôn Lệ Nhi không hẹn mà cùng đi tới.

Hai đôi mắt đều tập trung trên mặt Ôn Đề Nhi, không có ai muốn quan tâm người đàn ông kia là ai.

Ôn Lệ Nhi vui sướng khi người gặp họa: "Ôn Đề Nhi, cô có biết xấu hổ hay không, tháng sau là gả cho Thiện Vũ rồi, nhưng mà cô lại làm ra loại chuyện đê tiện đến mức này!"

"Đề Nhi, cô là cái đồ phụ nữ đê tiện không biết xấu hổ, còn không mau đứng lên!" Khương Thiện Vũ tức giận đến run lên, giơ tay muốn kéo người.

Kiều Thừa Huân đen mặt, đôi mắt vốn lạnh lùng nay càng lạnh thêm: "Ai cho các người cái quyền xông vào phòng tôi thế?" Lạnh lẽo đến đến xương, giận mà không quá mức.

Nghe Kiều Diêm Vương tức quát nhẹ, suy nghĩ của Ôn Đề Nhi dần dần bình tĩnh lại, vẫn không nhúc nhích nằm chờ trò hay trình diễn.

Một màn này, tạm thời cô không muốn xen vào, trước nhìn xem Kiều Diêm Vương có phản ứng gì.

"Trời ạ…" Rốt cuộc có người tinh mắt nhận ra thân phận của anh: "Tôi nhìn thấy cái gì đấy, anh ta không phải là Kiều Thừa Huân sao?"

"A a a a…… Thật sự là Kiều Thừa Huân! Thần Tài số một của thủ đô - Kiều Thừa Huân!"

"Trời ạ, tại sao Kiều Thừa Huân lại ở chỗ này??"

"Nói như vậy, người cùng Ôn Đề Nhi làm loạn, chính là Kiều Thừa Huân...?"

"Ha ha…… Anh ấy chính là Kiều Thừa Huân, đàn ông cái nỗi gì chứ, nếu là tôi, tôi cũng sẽ không chọn cậu Khương đâu, Kiều Thừa Huân là thần tượng của tôi, dù có nằm mơ tôi cũng muốn lên giường với anh ấy."

"Tôi cũng thế! Anh Kiều tốt hơn cậu Khương nhiều, dù sao người ta cũng là Thần tài số một của thủ đô, lại vô cùng đẹp trai, cậu Khương làm sao so được với anh ấy chứ."

Nghe những lời so sánh như vậy, khuôn mặt Thiện Vũ lập tức tối sầm lại.

Ôn Lệ Nhi giật mình đến mức không nói nên lời, kinh ngạc nhìn người đàn ông đang nằm trên giường, nửa thân trên để trần, nửa thân dưới bị chăn che khuất.

Trên sống lưng của anh ẩm ướt mồ hôi, làn da màu đồng quyến rũ, khiến cơ thể cường tráng của anh càng thêm gợi cảm mê người, ánh mắt thâm thúy lạnh lẽo, trong mắt hơi hiện lên vẻ tức giận.

Khí thế mạnh mẽ, khuôn mặt tuyệt mỹ, dáng người hoàn hảo... Phụ nữ khắp thủ đô không có ai không biết anh, thật sự là Thừa Huân!

Không có khả năng……

Rõ ràng cô ta đã gọi người đưa Ôn Đề Nhi đến phòng 1607, vì sao Kiều Thừa Huân lại ở phòng này? Rốt cuộc là xảy ra vấn đề ở chỗ nào?

Không, hiện tại quan tâm đến điều này làm gì, cho dù có là thần tài số một thủ đô Kiều Thừa Huân thì sao chứ?

Hôm nay cô ta nhất định phải khiến cho Ôn Đề Nhi thân bại danh liệt, như vậy, cô ta mới có thể danh chính ngôn thuận gả cho Thiện Vũ.

"Anh Kiều, anh mau mặc quần áo vào đi, tôi muốn dạy dỗ em gái hư hỏng của mình, đến anh mà cô ta cũng muốn quyến rũ, không biết trước đây đã lên giường với biết bao nhiêu người đàn ông, thật sự là quá mất mặt...!"

Kiều Thừa Huân nghe thấy giọng nói ồn ào phiền phức đó, liền quát khẽ một tiếng: "Cút đi!"

Giống như điên cuồng, mang theo lực chấn áp không thể kháng cự, rõ ràng khiến cho lời nói độc ác Ôn Lệ Nhi ngưng bặt.

Cơ thể Ôn Lệ Nhi cứng đờ, không dám mở miệng, một số ít những người nhát gan trong phòng cũng bị dọa chạy.

Khương Thiện Vũ và Ôn Lệ Nhi cũng xem như là người từng trải qua nhiều chuyện lớn, mặc dù chịu đựng sức áp bách, nhưng vẫn chưa rời đi.

Ánh mắt Kiều Thừa Huân đông lại, trầm giọng nói: "Hai người muốn tôi tự mình mời ra ngoài?"

Khương Thiện Vũ nhìn cô gái nhắm mắt không nói chuyện trên giường, mặc dù kiêng kị Kiều Thừa Huân, nhưng vẫn đứng đó muốn người: "Anh Kiều, tôi muốn đưa vợ chưa cưới của mình đi, mong anh thông cảm cho."

Nghe anh ta nói như vậy, Ôn Đề Nhi từ từ mở mắt, lạnh nhạt liếc mắt nhìn Khương Thiện Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Hiện tại bà đây là người của anh Kiều

Vợ chưa cưới?

Đừng quá hài hước như vậy chứ? Từ đầu đến cuối, cô chưa từng chấp nhận mối hôn sự này.

Nếu hiện tại đã xảy ra chuyện như vậy, cô cũng không cần phải giấu giếm, giả vờ nữa: "Anh Thiện Vũ, thôi bỏ đi, hiện tại em đã là một người đê tiện không biết xấu hổ, chị hai mới là vợ hiền dâu đảm mà anh muốn cưới."

Chị hai cô mất công tính kế, chẳng qua cũng chỉ là muốn cô thân bại danh liệt, đồng thời có thể hợp lý cướp đi Thiện Vũ, vẻ vang gả vào nhà họ Khương.

Thật mẹ nó buồn cười, ai muốn gả đến nhà họ Khương chứ!

Khương Thiện Vũ tức giận: "Đề Nhi, sao cô lại nói như thế được, mau mặc quần áo vào, theo tôi về gặp người lớn, chuyện này để bọn họ quyết định."

Ôn Đề Nhi nghe vậy vô thức cười lạnh, giống như phù thủy, cả người đầy tà khí, hình tượng cô gái ngoan ngoãn lập tức sụp đổ.

Việc đã đến nước này, nước đổ khó hốt, không bằng trực tiếp nói ra: "Khương Thiện Vũ, đừng có nhắc người lớn gì đó với tôi, tại sao vận mệnh của bà đây lại phải nghe theo lời sắp xếp của hai ông bà già kia chứ, anh muốn tìm người liên hôn thương mại, vậy thì tìm người đẹp hoàn hảo bên cạnh anh kia kìa. Hiện tại bà đây là người của anh Kiều, không muốn chơi trò gia đình với mấy người nữa, mau cút đi!"

Lời này vừa nói ra, cả Khương Thiện Vũ và Ôn Lệ Nhi đều sợ ngây người.

"Cô... Cô…" Khương Thiện Vũ nói liền hai tiếng "cô" vẫn không nói được thành câu.

Ôn Lệ Nhi tức giận mắng: "Ôn Đề Nhi, sai cô lại dám nói những lời bất hiếu như vậy, tôi phải về nói cho cha biết, để ông ấy đuổi cô ra khỏi nhà!"

Ôn Đề Nhi lạnh nhạt "a" một tiếng, vươn tay làm động tác mời: "Xin cứ tự nhiên."

Ai không biết còn tưởng rằng, cô tuyên bố mình là người phụ nữ của Kiều Thừa Huân.

"Cô!" Ôn Lệ Nhi nghẹn ra một tiếng, trong mắt hừng hực lòng đố kị, rất muốn chặt đứt cánh tay kia của Ôn Đề Nhi.

Ôn Đề Nhi đáng chết, rốt cuộc cô ta dẫm phải vận cứt chó gì, vậy mà lại bò lên được giường của Kiều Thừa Huân!

Hiện tại tất cả mọi người đều biết Ôn Đề Nhi là người phụ nữ của Kiều Thừa Huân!

A a a! Tức chết mất!

Khương Thiện Vũ mất hết mặt mũi, vội vàng kéo Ôn Lệ Nhi: "Lệ nhi, Đề Nhi đã không còn là Đề Nhi mà chúng ta quen nữa, chúng ta đi thôi."

"Dạ!" Ôn Lệ Nhi gật đầu, theo anh ta rời đi.

Cuối cùng trong phòng chỉ còn đôi nam nữ trần trụi nhìn nhau.

Ôn Đề Nhi vừa mới thả lỏng tinh thần lập tức lại căng thẳng, hai tay cô nắm chặt lấy áo somi che trước ngực: "Anh Kiều, làm phiền anh đứng lên có được không? Nặng muốn chết."

Ánh mắt lạnh lùng của Kiều Thừa Huân hơi trầm xuống, nhìn chằm chằm khuôn mặt đỏ ửng của cô, khóe miệng cong lên thành một nụ cười tà mị.

"Hiện tại cô đã là người phụ nữ của tôi, vui vẻ không?"

Ôn Đề Nhi căng thẳng, vô thức duỗi tay đẩy anh, không may mắn là, nơi cô đặt tay đến, chính là cơ bụng rắn chắc của anh.

Cứng quá!

Ôn Đề Nhi sợ tới mức rụt tay lại, khuôn mặt nhỏ nhắn lại càng đỏ hơn, ngượng ngùng chuyển ánh mắt, không dám nhìn thẳng anh: "Vừa rồi là tôi muốn lấy lại mắt mũi nên mới nói như vậy thôi."

Cơ bụng gợi cảm rắn chắc của Kiều Thừa Huân vô tình bị cô đụng vào, truyền đến cảm giác tê dại, dục vọng khó khăn lắm mới kiềm nén được, ngay lập tức lại bốc lên.

Đáng chết... Người phụ này đang đùa với lửa!

Cảm giác được cơ thể của người đàn ông phía trên trở nên cứng ngắc, Ôn Đề Nhi mơ hồ có một dự cảm không tốt, theo bản năng lại đẩy anh ra một lần nữa, muốn rời khỏi dưới người anh.

Không cần biết anh là Diêm Vương hay Thổ Địa, Ôn Đề Nhi dùng sức đẩy anh: "Tôi muốn đứng lên, anh mau tránh ra…"

Trước mắt cô bỗng nhiên tối sầm, Kiều Thừa Huân cúi người, ghé sát bên tai cô: "Cô có biết, một số chỗ trên cơ thể đàn ông không thể tùy tiện chạm vào hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Phụ nữ nhà họ Ôn, đều là "phóng khoáng" như vậy à?

Gặp nguy hiểm!

Chân mày Ôn Thi Thi nhíu chặt, cảm giác nguy hiểm sinh ra liên tụ, hai tay không tự chủ được để ở lồng ngực anh, muốn đẩy anh ra: "Anh Kiều, xin anh đừng như vậy!"

"Ha..." Kiều Thừa Huân lạnh lùng rên lên một tiếng, cô gái này vẫn còn chống cự, nửa nghênh đón nửa giãy giụa, ở trong mắt của anh, thật là nực cười, không để ý đến lời "cầu xin tha thứ" của cô.

Ôn Đề Nhi chật vật lấy lại lý trí, trong lòng biết với tình huống hiện tại, cô càng giãy giụa thì ngược lại càng gợi lên khát vọng nguyên thủy của đàn ông, không bằng trước tiên ép mình tỉnh táo trước!

"Anh Kiều, tôi muốn... đi vệ sinh một chút..."

"Hả?" Người đàn ông dừng lại một chút.

Âm cuối cố ý kéo dài, mang theo một loại quyến rũ khiến phụ nữ khó có thể kháng cự.

Trong lòng Ôn Đề Nhi vui vẻ, anh quả nhiên đã ngừng lại, tiếp tục giả vờ đáng thương: "Tôi vừa mới uống hơi nhiều, nếu anh không cho tôi đi vệ sinh, rất có thể sẽ khiến anh bị bẩn đấy, thật đó!"

Kiều Thừa Huân hơi nhíu mày, tuy anh liếc mắt một cái là có thể thấy ngay cô đang diễn trò, nhưng phản ứng của cơ thể anh đã bị cô khóe léo mượn cớ mà dập tắt rồi.

Người đàn ông từ từ rút khỏi người cô gái, nguy cơ thoáng chốc được dừng lại.

Ôn Đề Nhi liền lăn một vòng nhảy xuống giường, tay chân luống cuống nhặt lấy quần áo của mình, chạy trốn vào phòng tắm, đóng chặt cửa lại.

Kiều Thừa Huân không nhanh không chậm xuống giường, nhặt quần lên, mặc vào... nhìn thoáng qua chiếc áo sơ mi trắng bị cô làm nhăn nhó, cuối cùng cũng không mặc lên, để trần nửa người trên.

Trong phòng tắm bỗng nhiên truyền ra tiếng nước chảy.

Kiều Thừa Huân hơi nghiêng đầu, nhìn về phía cửa phòng tắm, khóe môi khẽ cong lên tà mị.

Thì ra cô nói buồn đi vệ sinh là kế hoãn binh, thực là một cô gái thông minh.

Chỉ tiếc, đây không phải là một ý kiến hay, khát vọng anh dấy lên, đã tạm thời dìm xuống.

Khoảng hơn nửa giờ, Ôn Đề Nhi cẩn thận bước ra ngoài.

Người đàn ông thon dài đứng cạnh cửa sổ ngắm cảnh, nửa người dưới đã ăn mặc chỉnh tề, nhưng nửa trên thì để trần.

Xem ra, Kiều Thừa Huân đã quản tốt nửa người dưới rồi.

An toàn...

Ôn Đề Nhi khẽ thở phào một cái, mở cửa đi ra ngoài, lại không dám tới gần Kiều Thừa Huân, dịch bước chân về phía cửa.

Kiều Thừa Huân bỗng nhiên xoay người, thấy cô đi tới cửa, rõ ràng là đang cố ý, đôi mắt lạnh lùng nhanh chóng trầm xuống.

Cô muốn đi?

Còn tưởng rằng cô sẽ tiếp tục leo lên giường với anh chứ, xem ra là anh nghĩ lầm rồi, trầm giọng nói: "Không còn chuyện gì muốn nói sao?"

Ôn Đề Nhi cười khan: "Haha... anh Kiều, mọi người đều đã là người trưởng thành, chẳng qua là gặp dịp thì chơi, mỗi người đều vui vẻ!"

"Phụ nữ nhà họ Ôn, đều "phóng khoáng" như vậy à?" Trong mắt Kiều Thừa Huân hiện lên một tia chán ghét, vậy mà anh lại xảy ra quan hệ với người phụ nữ như vậy.

Cô gái lơ đễnh nhún vai: "Người khác thì tôi không biết, còn tôi thì chính là như vậy, hẹn gặp lại!"

Dứt lời, Ôn Đề Nhi mở cửa, nghênh ngang rời đi.

Kiều Thừa Huân thu hết nụ cười của cô vào trong mắt, mặt thì cười rộ thật thà như vậy, lời nói ra lại là một việc khác.

Cô gái này, khẩu thị tâm phi!*

*Khẩu thị tâm phi: Miệng nói một đường, tâm nghĩ một nẻo.

Nhưng không thể phủ nhận, cô là một người phụ nữ rất thông minh.

Kiều Thừa Huân đi trở lại giường, vén chăn lên, trên tấm nệm trắng tinh hiện lên một đóa hoa đỏ thẫm, đó là máu xử nữ.

Bởi vì tác dụng của thuốc, nên lúc đó anh không để ý cô có một tầng ngăn cách kia hay không, chỉ cảm thấy cơ thể của cô vô cùng nóng bỏng, vừa chạm vào liền giống như gây nghiện, mặc dù bị người nhìn, nhưng anh vẫn không dừng được, muốn hung hăng giữ lấy cô.

Không nghĩ tới người phụ nữ "ngủ với không biết bao nhiêu là đàn ông" này, lại là một xử nữ... thực quá hoang đường!

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Tiểu Bạch Hoa rất đáng thương

Sau khi rời khỏi khách sạn, Ôn Đề Nhi tới quầy thuốc gần đó mua một liền thuốc tránh thai, tuy nói vừa rồi là lần đầu tiên của cô, nhưng cũng không thể không đề phòng, vạn nhất vô ý lưu lại mầm mống của nhà họ Kiều, đảm bảo cô sẽ bị nước bọt thiên hạ dìm chết.

Đêm đó trở lại nhà họ Ôn, trong phòng khách náo nhiệt vô cùng.

Cha Ôn Chấn Quốc, mẹ Hoàng Ngọc Linh, chị hai Ôn Lệ Nhi, vị hôn phu trước Khương Thiện Vũ, anh em họ hàng đều tề tụ về căn phòng này.

Khung cảnh này sắp đuổi kịp không khí đại hội rồi, nếu như có thêm cái lồng heo ở đây sẽ càng đẹp hơn.

Ôn Đề Nhi nhìn vậy thì tê cả da đầu, cũng không phải cô sợ, mà là phiền phức.

"Cha!" Ôn Đề Nhi khách khí kêu lên một tiếng.

Đối với người cha này, cô coi như có vài phần tình nghĩa, dù sao cũng là ruột thịt.

Còn những thân thích kia thì thôi đi, cô không thèm nhìn!

Trước mười hai tuổi cô đều ở trong cô nhi việc, sau đó được cha tìm đến nhận cô về nuôi, còn thường xuyên quay lại quyên góp cho cô nhi viện đó.

Chỉ riêng điểm ấy thôi cũng đủ để cô cám ơn rồi.

Tuy nói 8 năm này ở nhà họ Ôn không phải quá sung sướng, nhưng cô học được rất nhiều thứ.

Ví dụ như tự bảo vệ mình, nhẫn nhịn, cùng với thông minh.

Vẻ mặt Ôn Chấn Quốc ngưng trọng: "Đề Nhi, con lại vừa mới làm chuyện tốt gì rồi?"

Ôn Đề Nhi bày ra bộ dạng không hiểu, đáng thương nói: "Con ăn bánh ga tô của chị hai, sau đó không cẩn thận té xỉu, lúc tỉnh lại con liền phát hiện con đang ở trên giường với anh Kiều, oan cho con quá!"

Trong lòng Ôn Đề Nhi nổi lên sự chán ghét, nhưng vẫn chưa biểu hiện ra ngoài, giả vờ tuyệt vọng nói: "Bây giờ con đã thân bại danh liệt, mọi người nói gì thì chính là thế đó!

"Đề Nhi, con..." Ôn Chấn Quốc đau lòng nhức óc, đứa con gái trước giờ vẫn luôn hiểu chuyện nghe lời của ông, ôi...

Mẹ ruột Ôn Lệ nhi - Hoàng Ngọc Linh cười nhạt: "Bản thân thấp hèn còn muốn đổ tội cho Lệ Nhi nhà chúng tôi, thứ tiện chủng mẹ sinh nhưng không có mẹ dậy nhà cô, thật là xấu hổ cho dòng máu nhà họ Ôn chúng tôi mà..."

Chị gái Đường Nhược Vi lập tức phụ họa: "Vốn chính là đồ tiện chủng nhặt được từ trong đống rác về, còn muốn gả cho anh Khương, hôn nhân này hay là thôi đi, quá mất mặt rồi!"

Em gái Ôn Hiểu Hiểu cũng phụ họa: "Bác cả, bác nhìn thái độ của chị ba đó, chị ấy lên giường với người khác còn không biết hối cải, nhà họ Khương có thể chấp nhận đứa con dâu này sao?"

Là đại diện của cả nhà họ Khương, Khương Thiện Vũ đầy căm phẫn nói: "Bác Ôn, duyên phận giữa cháu và Đề Nhi đã hết, hôn sự này, cháu sợ mình không kham nổi!"

Người phụ nữ bị người đàn ông khác ngủ qua, anh ta thấy bẩn!

Huống chi, người đàn ông kia lại là Kiều Thừa Huân.

Phụ nữ của Kiều Thừa Huân chính là một đôi giày rách, tuyệt đối anh ta không thể dùng lại.

"Ôi chao..." Hoàng Ngọc Linh lên tiếng khuyên nhỏ: "Thiện Vũ, cháu có thể tìm hiểu Lệ Nhi nhà chúng ta một chút, tuy con bé lớn hơn cháu một tuổi, thế nhưng nó rất hiền lành hiểu chuyện, tính tình đoan chính, cũng rất biết chọn bạn bè, tuyệt sẽ không có những người bạn nào không tốt!"

"Đúng đúng, chị Lệ Nhi và anh Thiện Vũ mới là một đôi trời sinh!"

"Anh Khương, chị Lệ Nhi của em là người rất tốt!"

"Nếu anh cưới chị Lệ Nhi, đảm bảo cả đời sẽ được hạnh phúc!"

...

Nghe đám đàn bà này thi nhau tâng bốc, trong lòng Khương Thiện Vũ liền hiện lên một tia phản cảm.

Anh ta không thích đàn bà lớn tuổi hơn mình, cũng không thích kiểu người như Ôn Lệ Nhi, nhưng đám cưới giữa hai nhà Khương - Ôn thì bắt buộc phải làm, bây giờ Đề Nhi đã không thể nào, anh ta cũng chỉ có thể cưới Ôn Lệ Nhi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Tám phần mười không thủ chuẩn mực đạo đức của phụ nữ

Nghĩ tới đây, Khương Thiện Vũ nhìn về phía Ôn Đề Nhi không cam lòng, chân mày nhíu chặt thành chữ xuyên.

Ôn Đề Nhi xem như không phải chuyện của mình, đứng ở trong góc, cầm điện thoại di động... đang trò chuyện với mấy người bạn gay trong nhóm.

[Chị gái thô bạo]: Haha... cười chết tôi mất, hiện tại cả nhà họ Ôn tề tụ, họ đang tổ chức một cuộc họp cho mình, đoán chừng chưa được nửa tiếng thì đừng mong kết thúc.

[Dịch hạch]: Cuộc họp gì cơ?

[Viên đạn thủ lĩnh]: Tám phần mười là vì "ngự tỷ" của chúng ta không tuân thủ chuẩn mực đạo đức của phụ nữ.

Ôn Đề Nhi tức giận mắng thành tiếng, cười khanh khách nói: Cậu đoán trúng rồi, mình không tuân thủ chuẩn mực đạo đức của phụ nữ.

[Viên đạn thủ lĩnh]: Xem nào, thái độ như vậy, cậu đã làm gì rồi?

[Dịch hạch]: Cầu chân tướng!

[Chị gái thô bạo]: Mình ngủ với một người đàn ông, ừm... là đại gia!

Lời này vừa nói ra, nhóm chat lập tức im lặng.

Không đợi Ôn Đề Nhi đáp lời, Ôn Chấn Quốc bỗng nhiên chỉ đích danh nói: "Đề Nhi, hôn sự của con và Thiện Vũ không thể tiếp tục được nữa, con còn nhỏ, chờ sau khi con tốt nghiệp đại học rồi chúng ta mới bàn sau!"

Ôn Đề Nhi như nhặt được lệnh đại xá, cười không tim không phổi: "Cha, con nhất định chăm chỉ học tập, kiểm điểm lại mình thật tốt... vậy... con đi trước!"

Nói không hết lời cô đã đi lên lầu rồi.

Ôn Chấn Quốc nhìn dáng vẻ này của con gái, cảm xúc trong lòng ngổn ngang.

Hôn sự của Đề Nhi và nhà họ Khương không thành, mà cô lại lên giường với tên họ Kiều đó, nhà họ Kiều thì chắc chắn sẽ không bao giờ coi trọng Đề Nhi, vậy sau này cô nên làm gì bây giờ?

Trong phòng khác, một đám người đang tràn đầy phấn khích xem biểu cảm của Ôn Đề Nhi lúc này đã ngây ngốc đứng tại chỗ, thì ra cuộc nói chuyện vừa rồi, đều là từ phía bọn họ tình nguyện.

Sau khi trở lại phòng, tiếp tục lên Wechat.

Vốn định vào nhóm chat bạn bè nói chuyện một chút, nhưng lại nhìn thấy thông báo tin nhắn, đó là nhóm chat của nhà họ Ôn, Ôn Đề Nhi liền tò mò ấn vào.

Cô tám: Sao nhà họ Ôn lại xuất hiện thứ tiện chủng không biết xấu hổ như vậy, dám câu dẫn anh Kiều, anh ấy là người mà thứ tiện chủng đó có thể với tới sao?

Hoàng Ngọc Linh: Cũng không phải, loại con hoang không có mẹ dạy như cô ta, có điểm nào có thể so với Lệ Nhi nhà chúng ta chứ.

Cô ba: Ngọc Linh, hôn sự của Lệ Nhi và Thiện Vũ đã được quyết định chưa? Chúng ta đang đợi uống rượu mừng đó.

Em gái: Thật là nóng lòng uống rượu mừng của chị hai mà!

Ôn Đề Nhi cười lạnh một tiếng, ở chỗ bốc mùi hôi thối như này, tuyệt đối cô sẽ không dây dưa với đám ruồi bọ đó.

Nghĩ tới đây, cô liền thoát khỏi Wechat, không muốn làm bẩn mắt mình nữa, tắm rồi đi ngủ.

...

Nhà họ Kiều.

Chính giữa phòng khách là một ông lão lạnh lùng gầy gò nhưng khiến người ta phải run sợ, ngồi đối diện là Kiều Thừa Huân, khuôn mặt của hai ông cháu rất giống nhau, như được đúc ra từ một khuôn vậy.

Hai ông cháu giằng co hồi lâu, cuối cùng ông lão vẫn phải chịu thua cháu mình, lạnh lùng nói: "Ông có cách nào, ai bảo vẫn cứ nhớ một người phụ nữ đã chết đi cơ chứ!"

Trong giọng nói mang theo vài phần tùy hứng.

Ánh mắt Kiều Thừa Huân lạnh lùng ngưng trọng, trầm giọng nói: "Ông, dù ông không có cách nào, cũng đừng bắt ép cháu chứ!"

Trốn cái rắm!

Kiều Thừa Huân thầm mắng một câu trong lòng, thiếu chút nữa anh cho là mình trốn được, nhưng kết quả lại đi vào một phòng khác.

Tưởng là khóa cửa lại sẽ được an toàn, không nghĩ tới trong phòng lại có một cô gái, cũng chính là Ôn Đề Nhi, sau đó lại còn bị người ta bắt gian tại trận.

Đời này anh chưa từng gặp phải chuyện hoang đường như vậy, tất cả đều là cái hố mà ông của anh tạo ra.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chuyên hãm hại cháu trai tốt của ông nội

Ông lão cũng không biết cháu trai mình đã trải qua chuyện gì, chỉ không cam lòng khuyên nhủ: "Tên nhóc thối, cháu nói Phượng Vũ có điểm nào kém hơn Tư Tư chứ? Lớn lên xinh đẹp, tính tình cũng tốt, cháu hoàn toàn có thể đối xử tốt với nó!"

Ánh mắt Kiều Thừa Huân nhất thời trở nên tối tăm, trầm giọng nói: "Tư Tư là Tư Tư, Phượng Vũ là Phượng Vũ, không người nào có thể thay thế!"

"Hừ..." Ông cụ tức giận: "Cháu muốn bức ông tức chết có đúng không hả? Bộ xương già này của ông, sắp không chống đỡ nổi nữa rồi, cháu muốn tới lúc ông chết cũng không thể nhắm mắt có đúng hay không?"

"Ông..." Trong mắt Kiều Thừa Huân hiện lên một tia bất đắc dĩ: "Ông đừng nói như vậy."

"Haha, ông kệ cháu làm như thế nào, nếu như cháu không tìm một người vợ dẫn về đây, ông sẽ chết cho cháu xem!"

"..." Kiều Thừa Huân thật sự không biết làm sao, lúc ông anh còn trẻ thì còn sát phạt, quả quyết hơn cả anh, sao bây giờ lại biến thành vô lại như vậy rồi?

"..."

"Bằng không cháu làm đám cưới giả cho ông xem, ông chết cũng coi như không còn gì nuối tiếc!"

"..."

Kiều Thừa Huân hít sâu một hơi: "Ông, ông thật sự rảnh rỗi như vậy sao, vậy ông có thể đi chơi cờ với bạn đi!"

"Ông không phải là vì cháu sao, cháu nói xem, cả ngày cháu thương nhớ một người đã chết không chịu lấy vợ... nhà họ Kiều chúng ta chỉ có cháu là người duy trì hương khói, nếu như bị đứt ở trên tay cháu, cháu nói ông phải đối mặt với liệt tổ liệt tông như thế nào?"

"Ông..." Kiều Thừa Huân cắt đứt lời của ông: "Ông vừa mới nói, đám cưới có thể làm giả sao?"

Vì buộc anh lấy vợ, đến việc như vậy mà ông cũng có thể nghĩ ra được, nói không chừng lần sau ông sẽ còn làm khoa trương hơn lần này nữa cơ.

Cho nên, anh đồng ý, anh không muốn cả ngày phải đề phòng ông nội mình như đề phòng cướp.

"Ha ha ha..." ông lão nhất thời cười xán lạn: "Đám cưới giả không phải là không được, nhưng cháu cũng phải tìm một cô gái nghiêm chỉnh một chút, đừng để đến lúc nhà họ Kiều chúng ta bị cô ta hãm hại!"

Tên nhóc thối, cắn câu rồi!

Hôn nhân ở thời đại trước, đến với nhau nhờ vào tình cảm thì thực sự rất ít, phần lớn đều là do bà mối sắp đặt, nhưng khả năng cũng tuyệt đối không nhỏ.

Ông tin tưởng, một người đa tình như cháu trai ông, sau khi cưới vợ, tuyệt đối sẽ sinh tình với vợ của nó!

Lúc này Kiều Thừa Huân mới thở phào nhẹ nhõm: "Ông, cháu đồng ý với ông, nhất định trong tháng này sẽ tìm cho ông một cô cháu dâu, thế nhưng ông cũng phải đồng ý với cháu, không được phép hạ thuốc cháu!"

Ông mở miệng cười toe toét: "Được được được, không hạ thuốc, không dùng thuốc, cho cháu một tháng!"

Kiều Thừa Huân nhất thời dở khóc dở cười.

...

Ngày hôm sau, nhà họ Ôn.

"Cộc cộc cộc..." Tiếng gõ cửa đột ngột vang lên, đánh thức Ôn Đề Nhi mới chưa ngủ được bao lâu, khiến cô giật mình tới tim đập loạn xạ.

Chết tiệt, thật vất vả mới ngủ được, cô ghét nhất là lúc ngủ bị người khác làm phiền.

"Chị ba, anh Kiều tới, ông chủ gọi chị mau rời giường!" Đó là âm thanh của người giúp việc.

Ôn Đề Nhi bị người ta đánh thức, nổi giận trong lòng, không nghe rõ câu nói của đối phương mà chỉ nghe được nửa vế sau, cha gọi cô dậy để làm gì chứ?

Rời giường trong trạng thái không tình nguyện, mất nửa giờ để vệ sinh cá nhân xong, cô liền xuống lầu.

Theo thói queo quẹo vào phòng bếp, chuẩn bị tìm thức ăn, bỗng nhiên nghe được giọng nói không vui của cha: "Đề Nhi, con còn đang làm gì vậy, còn không mau tới tiếp đãi anh Kiều đây!"

Anh Kiều?

Ôn Đề Nhi lập tức vực lại tinh thần, tò mò nhìn về phía phòng khác.

Người đàn ông mặc âu phụ đang tao nhã ngồi trên ghế sa lon, rõ ràng là khách, vậy mà lại tỏa ra khí thế vương tử, hoàn toàn lấn áp khí thế thương trường nhiều năm của cha cô.

Hả, sao Kiều Diêm Vương lại tới đây rồi?

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Đem hộ khẩu, thẻ căn cước ra

Ánh mắt lạnh lùng của Kiều Thừa Huân thoáng nhìn qua, thấy cô gái khuôn mặt nhỏ nhắn mặc quần yếm, thân cao 1m65, chính là một sự hoàn mỹ của tạo hóa.

Không thể tưởng tượng được, đây chính là người triền miên với anh đêm qua.

"Anh Kiều, chào buổi sáng!" Ôn Đề Nhi cười híp mắt đi tới, rất tự nhiên ngồi xuống vị trí thứ ba trên ghế sa lon.

Ánh mắt của Kiều Thừa Huân trong trẻo nhưng lạnh lùng, ngưng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ của cô, đột nhiên hỏi một câu khiến cô vô cùng khó hiểu: "Cô có hộ chiếu không?"

Ôn Đề Nhi giật mình, sao Kiều Diêm Vương lại đi hỏi chuyện này làm gì?

Thấy cô không trả lời, cha cô ở bên hấp tấp trả lời: "Đề Nhi còn chưa làm hộ chiếu, anh Kiều hỏi điều này để làm gì vậy?"

"Lấy hộ khẩu, thẻ căn cước ra đây, tôi đưa cô ấy đi làm!" Kiều Thừa Huân trả lời.

Hai cha con mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau.

Ôn Đề Nhi cười ha hả hỏi: "Anh Kiều, ý của anh là..."

Ý gì vậy?

Kiều Thừa Huân: "Làm phiền bác Ôn rồi!"

Ôn Chấn Quốc là người từng trải, ánh mắt nhìn sự việc đã vô cùng sắc bén, tên họ Kiều này đột nhiên tới tìm Đề Nhi, tuyệt đối không phải chỉ là đến chơi mà thôi.

Nói chung, cứ đợi xem đã.

"Ồ, xin đợi một chút, tôi lập tức đi lấy hộ khẩu, còn thẻ căn cước do Đề Nhi cầm!" Dứt lời, Ôn Chấn Quốc xoay người đi lên lầu.

Ôn Đề Nhi dựa vào trực giác của mình, tên Kiều Diêm Vương này lại rảnh rỗi tới đưa cô đi làm hộ chiếu?

Nói đùa sao, cô đâu có ngu.

Tuyệt đối có ý đồ khác.

"Anh Kiều, rốt cuộc là anh muốn làm gì?"

"Làm hộ chiếu cho cô, sau này cần dùng tới!"

Kiều Diêm Vương không phải người nói nhiều, Ôn Đề Nhi cũng không muốn so đo với tên mặt lạnh này, liền rơi vào trầm mặc.

Không bao lâu, Ôn Chấn Quốc cầm hộ khẩu xuống, tự tay giao cho Kiều Thừa Huân.

Kiều Thừa Huân nhận lấy, nói với Ôn Đề Nhi: "Thẻ căn cước cô vẫn cầm chứ?"

Ôn Đề Nhi gật đầu, đương nhiên là cô có thói quen mang theo thẻ căn cước và điện thoại theo bên người.

"Đi thôi!" Kiều Thừa Huân đứng dậy rời đi.

Ôn Đề Nhi không nhúc nhích, đó không phải là tác phong của cô.

Ôn Chấn Quốc cau mày nói: "Đề Nhi, con còn ngồi đó làm gì, cậu ấy gọi con đi kìa!"

"Cha, con không muốn đi!" Vẻ mặt Ôn Đề Nhi tùy hứng nói.

Ôn Chấn Quốc sâu xa nói: "Tối hôm qua con và anh Kiều làm gì, con cho rằng có thể coi như chưa có gì xảy ra sao? Có mấy lời nhất định phải nói cho rõ ràng, đừng làm hỏng danh tiếng của nhà họ Ôn chúng ta!"

"Cha, con đi... con đi!" Ôn Đề Nhi không sợ bị người khác dạy dỗ, chỉ sợ nghe người ta "niệm kinh", lỗ tai như sắp hư luôn vậy, nhanh chóng chuồn đi.

Ôn Đề Nhi đi tới trước chiếc xe Maybach mà Kiều Thừa Huân đi tới đây, đó là một chiếc xe vô cùng xa xỉ.

Kiều Thừa Huân dừng bước trước cửa bên trái, xoay người nhìn qua, khoảng cách mười mấy thước, Ôn Đề Nhi có thể cảm nhận được một luồng khí lạnh ập tới.

Ôn Đề Nhi kiên trì đi tới, lúc tới nơi, Kiều Thừa Huân đã ngồi vào trong xe, cô cũng ngồi ở ghế sau theo anh.

Xe chậm rãi lăn bánh, Ôn Đề Nhi lúc này mới đi vào vấn đề: "Anh Kiều, chúng ta đều hiểu rõ, anh nghìn dặm xa xôi tới làm hộ chiếu giúp tôi, đây là có ý gì?"

"Đến nơi cô sẽ biết!" Kiều Thừa Huân ưu nhã nói một câu thần bí.

Ôn Đề Nhi trong lòng thầm mắng một tiếng, bỏ điện thoại ra chơi.

Trên đường ngừng lại khoảng mười phút, Ôn Đề Nhi bị Kiều Thừa Huân lôi xuống xe, hai người mỗi người làm một tờ giấy chứng nhận.

Sau khi xong việc, hai người lai tiếp tục lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Trên đời nhiều phụ nữ tốt như vậy, vì sao...

Mười phút sau, xe dừng lại trước cửa cục dân chính.

Ôn Đề Nhi nhìn kiến trúc bên ngoài, có chút không rõ, kém chút nữa là không nhảy khỏi xe mà thôi.

Con ngươi nhìn về phía Kiều Diêm Vương, thử dò xét hỏi: "Anh Kiều, không phải là anh muốn đi công chứng kết hôn với tôi đó chứ?"

Kỳ thực, dụng ý của Kiều Thừa Huân đã rõ ràng, Ôn Đề Nhi hỏi như vậy, chính là đang đòi một lời giải thích.

"Tôi có cách để cô gả cho Khương Thiện Vũ, hoặc là gả cho tôi, chọn một trong hai!" Kiều Thừa Huân trầm giọng nói, giọng nói nghe thật yên lặng như lại tràn đầy mùi uy hiếp.

Ôn Đề Nhi nhíu mày, trong lòng dấy lên lửa giận: "Trên đời này còn nhiều phụ nữ tốt, tại sao lại chọn tôi?"

"Cô là người thứ nhất, cũng là người phụ nữ duy nhất mà tôi ngủ cùng!" Đây là lời giải thích, nhưng vào tại lại giống như một lời hứa hẹn.

Ôn Đề Nhi trầm mặc, hoàn toàn không đoán ra được tâm tư của người đàn ông này, trong lòng có cảm giác mơ hồ, mục đích anh cưới cô chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy.

Thấy cô không nói lời nào, Kiều Thừa Huân lại nói: "Tối hôm qua tôi ngủ với cô, nhưng cô cũng không có lợi dụng điều này mà yêu cầu tôi, đây cũng là điểm khác của cô so với những người phụ nữ khác!"

Ôn Đề Nhi vô cùng căm tức, có cảm giác như mình bị người khác ám toán vậy.

Tối hôm qua cô cố ý diễn mình thành một "dâm phụ hạ tiện", chính là vì không muốn sau này dây dưa với anh, không nghĩ tới đã sớm bị anh nhìn thấu rồi.

"Là hợp tác, hay là thật?"

"Cô rất thông minh, nói đi!"

Ôn Đề Nhi híp mắt lại, có chút nghiêm chỉnh nói: "Tôi muốn nhìn thấy giá trị, bằng không tôi sẽ cho anh biết, trên thế giới có một cô gái mà anh vĩnh viễn không chinh phục được, đó chính là tôi!"

"Ha ha..." Kiều Thừa Huân cong môi cười, âm thanh thâm thúy mang đầy mùi khiêu khích của cô gái, cố gắng đè thấp giọng của mình, thật sự có chút đáng yêu!

"Thân thể của ông tôi không được tốt lắm, ông hi vọng trước khi nhắm mắt có thể nhìn thấy tôi lập gia đình, với sự thông minh của cô, chắc cũng biết tình huống của nhà tôi, tôi không thích vướng víu với phụ nữ, mà cô cũng sẽ không gây phiền toái cho tôi!"

"Haha!" Ôn Đề Nhi nở nụ cười: "Anh Kiều, anh thật cất nhắc tôi rồi!"

Kiều Thừa Huân trầm giọng nói: "Cô làm gì mặc cô, tôi sẽ không can thiệp cuộc sống riêng tư của cô, đồng thời còn cho cô cuộc sống đầy đủ vật chất, năm năm sau ly hôn, đến lúc đó tôi sẽ cho cô 1000 vạn phí đền bù!"

1000 vạn mua lấy năm năm thanh xuân? Nghe... người khác nhất định sẽ cảm thấy đáng giá.

Nếu cô muốn kiếm tiền, năm năm, con số cô kiếm được đâu chỉ dừng lại ở 1000 vạn chứ, nói trắng ra là cô khinh thường chút tiền ấy.

"Nếu như tôi không đồng ý thì sao?"

"Cô nhi viện Xuân Nha!"

Con người Ôn Đề Nhi khẽ nhếch, chợt trừng mắt nhìn về phía người đàn ông.

Từ trước đến nay cô chưa từng chịu thua ai, thế nhưng cô nhi viện Xuân Nha chính là uy hiếp của cô, Kiều Thừa Huân nắm trong tay điểm yếu này, nên mới tự tin đưa cô tới cục dân chính.

Người này bụng dạ sâu xa, không dễ chọc.

Ôn Đề Nhi chợt cứng người, trong đáy mặt hiện lên tia u ám: "Nếu như anh dám động vào Xuân Nha, tôi sẽ khiến ông anh phải trả giá thật lớn, anh không tin thì có thể thử!"

"Hợp tác!" Kiều Thừa Huân đưa tay ra.

Ánh mắt Ôn Đề Nhi rơi trên bàn tay trắng như bạch ngọc của anh, yên lặng một chút, sau đó vươn ngón trỏ cùng ngón cái, nắm lấy ngón tay giữa của anh.

Động tác có chút keo kiệt nhưng đáng yêu này của cô, lại khiến cho tâm tình của Kiều Thừa Huân có chút sung sướng.

"Xuống xe!" Kiều Thừa Huân trầm giọng nói.

Ôn Đề Nhi xoay người xuống xe, nhưng sự tức giận trong lòng vẫn chưa thể tiêu tan.

Con mẹ nó, Kiều Thừa Huân dám hãm hai cô, sau này cô sẽ cho anh biết tay.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Nếu cô muốn phô trương, thì cứ tùy ý cử hành hôn lễ

Cứ như vậy, Ôn Đề Nhi năm nay mới vừa tròn 20 tuổi, gả cho thần tài số một thủ đô Kiều Thừa Huân.

Sau khi lên xe, Ôn Đề Nhi nhìn chằm chằm vào tờ giấy đỏ trên tay, buồn bực hỏi một câu: "Chúng ta kết hôn, không có hôn lễ sao?"

Kiều Thừa Huân trầm giọng nói: "Nếu cô muốn phô trương, thì cứ tùy ý cử hành hôn lễ."

Ôn Đề Nhi ngẩn ngơ, cô chưa từng nghĩ tới, một ngày kia mình lại lập gia đình bằng hình thức này, chỉ là hợp tác mà thôi, loại chuyện giả dối như hôn lễ gì đó không hề có ý nghĩa.

Giả dụ cô và Kiều Thừa Huân kết hôn phô trương, đầu đề ngày mai sẽ là cô.

Vẫn là thôi đi, tự do muôn năm.

Nói...

"Giờ chúng ta đi đâu?"

"Làm hộ chiếu."

Thiếu chút nữa Ôn Đề Nhi đã quên chuyện này.

...

Làm hộ chiếu xong xuôi đã là 12 trưa, còn tưởng rằng Kiều Diêm Vương tốt xấu gì cũng mời cô ăn bữa cơm, không ngờ người đàn ông còn lạnh hơn băng này, trực tiếp đưa cô đến cửa nhà.

Bỏ Ôn Đề Nhi lại trước xe, Kiều Diêm Vương còn bỏ lại một câu: "Thu dọn mọi thứ cho xong đi, đêm nay tôi tới đón cô."

Sau đó lập tức đi làm.

Trong lòng Ôn Đề Nhi có một ngọn lửa cháy lên, lòng tràn đầy buồn bực bước vào cửa lớn nhà mình.

Ôn Lệ Nhi lập tức ra ngoài nghênh đón, dùng giọng điệu chất vấn hỏi, "Ôn Đề Nhi, cậu Kiều tới tìm cô làm gì?"

Ánh mắt Ôn Đề Nhi sâu xa nhìn cô ta một cái, trong lòng thầm nói: Mắc mớ gì tới cô...

Chỉ là ngoài miệng chẳng muốn đáp lời, không để ý tới cô ta, vòng qua cô ta mà đi vào biệt thự.

Ôn Lệ Nhi vô cùng bực bội, cả giận nói: "Ôn Đề Nhi, cô đứng lại đó cho tôi!"

Ôn Đề Nhi không thể không rút ra một chút kiên nhẫn sắp cạn kiệt, xoay người nhìn về phía chị hai, "Chị hai, chị có chuyện gì thì cứ nói, lỗ tai tôi không điếc."

"Hừ!" Mũi thon của Ôn Lệ Nhi nhếch lên, trong đáy mắt có nét ngạo mạn dâng lên, "Nhà họ Khương đã đồng ý chuyện tôi kết hôn với Thiện Vũ, cuối tháng sẽ tổ chức hôn lễ."

"À, chúc mừng..." Ôn Đề Nhi không thèm để ý chúc phúc.

Hiện giờ cô nghe thấy chữ có liên quan hệ kết hôn thì thấy rất phiền, bởi vì cô bị một người đàn ông phúc hắc gài bẫy rồi.

Ôn Lệ Nhi thấy phản ứng của cô lãnh đạm như vậy, trong lòng càng lúc càng căm tức, không khỏi nói móc: "Ôn Đề Nhi, đừng tưởng rằng giờ cô bò lên giường của cậu Kiều thì giỏi lắm, ngưỡng cửa nhà họ Kiều cao như vậy, loại phụ nữ không có nội hàm như cô, không có khả năng đi vào cửa nhà họ Kiều đâu, tôi khuyên cô chớ có nằm mơ giữa ban ngày."

Ôn Đề Nhi âm thầm bật cười, nếu cô lấy giấy chứng nhận kết hôn vừa nãy ra phơi nắng, có thể tạo thành 1 vạn điểm thương tổn cho Ôn Lệ Nhi hay không?

Không, dù cô đem lấy giấy chứng nhận kết hôn của mình ra phơi nắng, kẻ bị chướng ngại về trí lực này cũng sẽ không tin.

Đêm nay Kiều Thừa Huân tới đón cô, cô sẽ lấy ra giấy đỏ ra, đến lúc đó cô không chỉ muốn một giây giết Ôn Lệ Nhi, mà còn giết cả nhà họ Ôn!

"Ai gả vào cửa nhà nào, cứ chờ xem." Ôn Đề Nhi sâu xa nói, xoay người quẹo vào phòng bếp, cục cưng sắp chết đói, ăn gì đó trước rồi đánh tiếp.

...

Ăn cơm trưa xong, Ôn Đề Nhi về phòng mình, bắt đầu xếp tài sản.

Những thứ cô muốn mang đi vẫn có rất nhiều, có hai vali quần áo, hai thùng sách, cùng với một máy tính để bàn và một notebook, cộng thêm vài thứ linh tinh nữa.

Xếp đồ một giờ mới xong, Ôn Đề Nhi lười biếng nằm trên giường.

Vốn định cho gửi tin nhắn hoặc gọi điện cho Kiều Thừa Huân, cô bất chợt nhận ra, cô không có cách nào liên hệ anh.

Vì say, cơ sở tình cảm giữa cô và Kiều Thừa Huân, số âm.

...

Kiều Thừa Huân không phải người đúng giờ, nói là buổi tối tới đón người, kết quả mới 5 giờ rưỡi chiều đã tới đây rồi.

Hôm nay là ngày làm việc, Ôn Chấn Quốc phải đi gặp khách hàng nên đến bây giờ còn chưa tan tầm, trong nhà chỉ có mẹ kế Hoàng Ngọc Linh và con gái kém thông minh của bà ta, và Ôn Đề Nhi chơi game trên lầu hai.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Có hiểu biết mới về nữ hán tử

Kiều Thừa Huân đến, khiến hai mẹ con này vui vẻ hỏng mất.

"Cậu Kiều, ngọn gió nào thổi cậu tới vậy, mau vào ngồi chơi." Hoàng Ngọc Linh cười khanh khách chào đón, thuận tiện quay đầu nói một câu, "Lệ Nhi, nhanh đi rót ly nước cho cậu Kiều."

"Dạ được, tới ngay đây!" Ôn Lệ Nhi cười không khép miệng, nhanh chóng đi rót nước.

Kiều Thừa Huân một lời không nói tiêu sái đến trước sofa ngồi xuống, ánh mắt lạnh lẽo cao ngạo ngóng nhìn trong phòng khách rộng rãi, giống như đang tìm gì đó.

Hoàng Ngọc Linh nịnh hót nói: "Cậu Kiều, không biết anh đột nhiên đến nhà của chúng tôi, có chuyện gì sao?"

"Tôi tới đón vợ của tôi về nhà." Kiều Thừa Huân trầm giọng nói.

Nụ cười trên mặt Hoàng Ngọc Linh cứng lại, đáy mắt nổi lên nghi ngờ, "Cậu Kiều, vợ của anh..."

Chẳng lẽ là Lệ Nhi?

Ôn Lệ Nhi nghe thấy chữ "vợ", cũng tự nhiên liên tưởng đến bản thân mình, bưng nửa ly nước bước nhanh tới, đặt mông ngồi bên cạnh mẹ mình, thuận tiện đưa nước tới trước mặt Kiều Thừa Huân.

"Cậu Kiều, vợ của anh là?"

Kiều Thừa Huân hỏi ngược lại: "Đề Nhi ở đâu?"

Sắc mặt hai mẹ con nhất thời thay đổi, trong mắt tràn đầy khó tin.

Không có khả năng, Kiều Thừa Huân làm sao lại lấy kẻ đê tiện như Ôn Đề Nhi, không có khả năng!

"Cậu Kiều, "

"Trên lầu hai phải không?" Kiều Thừa Huân đứng dậy, đi thẳng lên lầu hai.

Hai mẹ con Hoàng Ngọc Linh ngẩn ngơ ngồi trên ghế sofa, đột nhiên không biết phải nói gì nữa.

Kiều Thừa Huân thật sự đến tìm Ôn Đề Nhi!

Ý của Kiều Thừa Huân rất rõ ràng, là tới đón cưới Ôn Đề Nhi!

...

Lầu hai, phòng ngủ nhỏ nhất trong tận cùng hành lang, thường thường truyền ra tiếng quát nổi trận lôi đình của cô gái.

"Bổ đao bổ đao!"

"Ôi, tôi bị tiểu quái vây đánh, pháp sư nhanh qua phóng độc cho tôi."

"Thầy thuốc ngốc hả, tôi còn có nửa thanh máu không chết được, không cần thêm máu cho tôi!"

"Đại gia, đánh xong lần đánh đá tên thầy thuốc cặn bã này đi, dành chỗ lại..."

Còn chưa thấy người, đã nghe tiếng trước.

Kiều Thừa Huân đứng ở ngoài cửa, lễ phép gõ cửa ba lần, nhưng mà nữ hán tử trong phòng mang tai nghe, cơ hồ bị ngăn cách.

Kiên nhẫn của Kiều Thừa Huân có hạn, đợi nửa phút không có ai đáp lại, thì tự ý mở cửa đi vào.

Bên trong rất nóng, không mở điều hòa, không biết là hỏng rồi, hay là cố ý không mở.

Một màn trước mắt này, làm mới hiểu biết của Kiều Thừa Huân về nữ hán tử...

Ôn Đề Nhi mang tai nghe, ngồi xếp bằng, giống như một người đàn ông thô kệch vậy, ngồi trước máy tính xách tay, kích động kéo chuột gõ bàn phím.

Trên người cô chỉ mặc áo lót quần lót, trên lưng ngọc bóng loáng, vẫn còn vết ứ màu đỏ anh để lại lúc triền miên đêm qua, mồ hôi ướt đẫm... Đại khái có thể hình dung người phụ nữ trước mắt.

Kiều Thừa Huân sửng sốt vài giây, cất bước đi qua, tự tay gỡ tai nghe của cô gái xuống.

"Ai muốn chết?" Ôn Đề Nhi quay đầu trừng mắt, một giây sau cả người hoảng sợ, "Ha ha ha... cậu Kiều, sao anh đến đây rồi?"

Mẹ nó, ban ngày ban mặt gặp quỷ!

Mắt Kiều Thừa Huân lạnh đến ngưng tụ lại thành vết nứt, tầm mắt theo cằm của cô, dời xuống phong cảnh trước ngực.

Trên cổ, trên vai, xương quai xanh của cô, còn có trước ngực, đều có dấu vết bị anh khai thác.

Ôn Đề Nhi nhận thấy tầm mắt của anh kì lạ, sau đó phản ứng lại, mặt tròn nhỏ nhắn đỏ lên trong nháy mắt, "Anh Kiều, đạo lý phi lễ chớ nhìn anh không hiểu sao?"

Kiều Thừa Huân trầm ngâm một tiếng, xoay người đưa lưng về phía cô, "Cho cô một phút đồng hồ mặc quần áo đàng hoàng."

"Anh tốt nhất đừng có nhìn lén!" Ôn Đề Nhi luống cuống tay chân mặc quần áo lại, vẫn lại là áo thun trắng và quần yếm cao bồi như sáng hôm nay.

Mặc xong, trong người giống như càng nóng, nhất định là do điều hòa bị hỏng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hôn lễ, chờ cô ấy tốt nghiệp lại làm

Kiều Thừa Huân cũng không có chú ý thời gian đã qua bao lâu, chờ lòng mình tiêu hóa xong cảnh đẹp vừa rồi, mới từ từ xoay người.

Ôn Đề Nhi đỏ mặt, vẻ mặt kì lạ nhìn anh, "Anh đến đây lúc nào?"

"Không quan trọng." Dù sao nên nhìn thì anh cũng đã nhìn xong rồi.

"Vừa rồi... anh phải làm như cái gì cũng không nhìn thấy."

Kiều Thừa Huân không nói tiếp, tầm mắt nặng nề lướt qua cô, chuyển qua vali hành lý đã sắp xếp xong.

Hai vali, hai thùng giấy lớn, và một hộp đồ, hai chiếc máy tính, nhìn qua có vẻ rất ít, "Mọi thứ đều đã cất kỹ rồi hả?"

Ôn Đề Nhi gật đầu, "Ừ, chỉ có như vậy."

"Bảo người đến dọn dẹp một phen, tôi đi xuống chờ cô." Kiều Thừa Huân nói xong thì lập tức đi xuống lầu.

Ôn Đề Nhi gọi giúp việc nhà mình tới, chuyển hai lần thì chuyển mọi thứ xong hết rồi.

Thu dọn xong hết, Ôn Đề Nhi vào trong phòng khách, nên nói tạm biệt với nơi này.

Đáng tiếc, chủ nhà Ôn Chấn Quốc vẫn chưa về.

Ôn Đề Nhi chỉ có thể tạm biệt mẹ kế, thuận tiện cũng cảnh cáo Ôn Lệ Nhi một phen.

"Dì Linh, tôi phải dọn sống chung với chồng tôi, chờ cha tôi về, phiền dì Linh nói lại giúp tôi một tiếng nha...." Ôn Đề Nhi học dáng điệu của cô con gái ngoan ngoãn, cười rộ lên giống một bông hoa trắng muốt.

Đại não Hoàng Ngọc Linh trống rỗng, cơ hồ không thể suy nghĩ.

Ôn Lệ Nhi cũng lờ mờ, nhưng ghen tị mạnh mẽ khiến cô ta giữ lại mấy phần lý trí, nghi ngờ nói: "Cái gì mà chồng chứ? Các người kết hôn khi nào hả?"

Ôn Đề Nhi cười tít mắt nói: "Hôm nay chúng tôi đã đi lĩnh chứng nhận rồi."

"Không có khả năng!" Ôn Lệ Nhi kiên quyết không tin chuyện ma quỷ này.

Ôn Đề Nhi yên lặng lấy ra một tờ giấy đỏ, cố ý mở ra cho hai mẹ con này xem, "Đây, có người làm chứng, Kiều Thừa Huân, còn có tôi, Ôn Đề Nhi, những chữ này nhận ra chứ?"

Sắc mặt Hoàng Ngọc Linh và Ôn Lệ Nhi nhất thời xanh mét.

Ôn Đề Nhi cố ý khoe khoang xong, làm như không có việc gì cất kỹ giấy đỏ, sau đó vô cùng thân thiết ôm lấy cánh tay chồng mình, "Chồng à, chúng ta

về nhà đi."

Mắt Kiều Thừa Huân lạnh lẽo ngừng lại, ánh sắc bén mắt rơi trên cánh tay làm càn của cô gái.

Thực ra, anh vẫn không quen bị phụ nữ kề sát như vậy, mặc dù bọn họ đã xảy ra quan hệ thân mật khăng khít.

Thấy Kiều Diêm Vương không phối hợp, Ôn Đề Nhi cực kỳ tự nhiên buông tay ra, nhanh chóng chạy đi, bỏ lại một câu: "Tôi đi tạm biệt Đại Bạch nhà hàng xóm!"

Đại Bạch nhà hàng xóm... là một con chó.

Kiều Thừa Huân vốn đang tại kháng cự cô gái đụng vào mình, nhưng sau khi cô buông tay, trong lòng mà lại có vài phần không nỡ, kìm lòng không đậu ra ngoài theo.

Lúc sắp đi tới cửa, Ôn Lệ Nhi không khỏi gọi anh lại: "Cậu Kiều, anh thật sự lĩnh chứng với Đề Nhi sao?"

Kiều Thừa Huân hơi chút dừng bước, nhưng không quay đầu, trầm giọng nói: "Hôn lễ, chờ cô ấy tốt nghiệp rồi làm."

Nói xong lập tức đi, bóng dáng vô cùng phóng khoáng.

Đố kị Ôn Lệ Nhi trong lòng, sắp thiêu đốt phòng khách không còn, không cam lòng dậm chân, "Mẹ, mẹ có nghe thấy không? Con tiện nhân kia thật sự gả cho Kiều Thừa Huân!"

Hoàng Ngọc Linh nhanh chóng đi tới an ủi con gái mình, "Lệ Nhi, con cũng sắp gả cho Thiện Vũ, Thiện Vũ cũng không kém Kiều Thừa Huân bao nhiêu. Không cần cảm thấy ấm ức, loại phụ nữ hành vi phóng đãng như Ôn Đề Nhi, dù cô ta gả vào nhà họ Kiều cũng không ở được lâu, con xem cậu Kiều ngay cả hôn lễ cũng không làm cho cô ta, có cái gì mà ấm ức, cứ chờ xem!"

"Nhưng con không cam lòng!"

"Lệ Nhi, con ưu tú như thế, không có sao cả..."

Trong sân nhà kế bên.

Ôn Đề Nhi ngồi xổm trước một con chó nhỏ lông trắng, lưu luyến không rời nhìn chằm chằm con chó đang cáu kỉnh bên trong.

"Đại Bạch, tuy đến nay chị cũng không biết cưng tên là gì, nhưng việc này không quan trọng, tốt xấu chúng ta cũng quen biết một hồi, hôm nay chị phải đi, sau này có lẽ rất lâu mới trở về một chuyến, cưng đừng nhớ chị quá nhé....."

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Đàn ông bị tôi ngủ qua, nói phải lấy thân báo đáp

Bên cạnh Maybach, Kiều Thừa Huân đè tính tình xuống chờ cô vợ mới cưới của anh.

Sự kiên nhẫn bị tiêu hao gần như hết sạch, nhưng thấy cô giống như một cô gái nhỏ không hiểu chuyện đời, tạm biệt bạn tốt của cô, không biết vì sao, anh lại không đành lòng đi thúc giục cô.

Ôn Đề Nhi nói rất nhiều, chân tê rần mới đứng lên, dùng dáng đi kì quái đi qua.

Lúc cô đi tới cạnh xe, Kiều Thừa Huân đã ngồi vào trong xe, cô nhanh chóng ngồi vào.

Mới vừa lên xe, Kiều Thừa Huân lập tức nhắc nhở cô: "Sau này đừng đụng chạm tôi, không quen."

"À...." Ôn Đề Nhi ngoan ngoãn lên tiếng, trên mặt cũng không có vẻ phản cảm hay không thoải mái, giống một chú mèo con đột nhiên mệt mỏi, yên tĩnh lại.

Mắt Kiều Thừa Huân sâu sắc, thấy dáng vẻ trầm lặng không sức sống của cô, vì sao anh lại cảm thấy rất khó chịu?

Tâm trạng Ôn Đề Nhi không tốt, bởi vì... cô lấy chồng rồi.

Không có chúc phúc, cũng không có người thân ra cửa đưa tiễn, đáng buồn nhất là, vào lúc phải đi khỏi này, cô không tìm thấy bất kì thứ gì đáng lưu luyến.

Nghĩ tới điều này, trong lòng không hiểu sao thấy buồn bã.

Ôn Đề Nhi lấy điện thoại ra, đăng một câu trong vòng bạn bè: Ngay cả người để nói lời từ biệt cũng không có, cứ như vậy gả đi.

Rất nhanh thu được mấy người bạn nhắn lại.

【 Dịch Hạch 】gả đi?

【 Đầu Viên Đạn 】tôi đi, Ngự Tả cô gả đi?

Ôn Đề Nhi trả lời từng bình luận: Gả đi, hôm nay vừa mới lĩnh chứng.

【 Dịch Hạch】đối tượng là ai?

【 Đầu Viên Đạn】không phải anh chàng giàu có thế hệ hai bị cô ngủ chứ?

Ôn Đề Nhi nhếch môi cười yếu ớt, trả lời: Không sai, đúng là người đàn ông bị tôi ngủ, anh nói muốn lấy thân báo đáp.

"Lấy thân báo đáp?" Người đàn ông bên cạnh phát biểu một câu nghi ngờ.

Ôn Đề Nhi mới phát hiện, những chuyện cô vừa làm, bị anh thấy được.

Trên mặt hơi ngượng, cười tít mắt nói: "Tôi lập gia đình ngay cả người thân tiễn đưa cũng không có, để cho tôi làm màu một chút trong vòng bạn bè cũng không được sao?"

Không có ý oán giận, nhưng trong lòng Kiều Thừa Huân, trong lúc vô tình biến thành đâm, đâm đến đau đớn.

Cho dù là hợp tác nên mới kết hôn, thì cũng là kết hôn.

Theo như cô lời cô nói, hôm nay lấy chồng, một người bằng lòng tiễn cô cũng không có, cô chỉ có thể chạy tới trước ổ chó nhà hàng xóm, nói lời từ biệt với một con chó.

"Cô còn có người thân nào, xong việc tôi đi thăm hỏi với cô."

"Không có."

Kiều Thừa Huân nhất thời nghẹn lời, cô thật sự cô đơn như vậy?

Ôn Đề Nhi cất kỹ điện thoại di động, lười biếng ngáp một cái, tựa vào cửa kính xe, nhắm nghiền mắt.

...

Lúc tỉnh lại, Ôn Đề Nhi đi tới một chỗ hoàn toàn xa lạ - - Kiều Hào Uyển, biệt thự tư nhân của Kiều Thừa Huân.

Lúc Ôn Đề Nhi vừa bước xuống xe, đã bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn.

Trừ bỏ biệt thự xa hoa cổ điển, trong này còn có vườn trái cây, vườn hoa, hồ bơi, sân bóng rổ, ngày hôm nay bắt đầu tối, trong vườn sáng lên ánh đèn nhu hòa mông lung, giống một cảnh tiên ảo mộng.

Nhưng mà, một người đàn ông ở chỗ như thế này, sao có cảm giác phong cách vẽ có phần không đúng?

Đôi mắt lạnh của Kiều Thừa Huân âu vẫn trầm như cũ, đi đến bên người cô, trầm giọng nói: "Vào thôi."

Ôn Đề Nhi nhanh chóng bắt kịp, vừa đi vừa hỏi: "Anh Kiều, chỗ này còn có ai sống nữa không?"

"Mấy người giúp việc."

"Người nhà của anh không sống gần đây sao?"

"Ngẫu nhiên mới tới, bọn họ có chỗ ở riêng."

"À...." Cục cưng tò mò hỏi xong rồi.

Lúc sắp đi đến cửa biệt thự, bỗng nhiên một nữ sinh mặc váy hồng nhạt bồng bềnh xinh đẹp chạy tới, "Anh Thừa Huân, cuối cùng anh đã về, em chờ anh cả buổi rồi!"

Giọng nói những nhẽo mềm mại, khiến người ta chịu không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Sau này, gọi cô ấy là chị dâu

Ôn Đề Nhi khẽ nhíu mày, cô nhận ra nữ sinh này, chị lớp trên cùng hệ nhưng khác chuyên môn - - đóa hoa truyền kỳ của hệ phát thanh, Vạn Mỹ Trân.

Nhưng mà, năm trước Vạn Mỹ Trân đã tốt nghiệp, bởi vì là nhân vật truyền kỳ, cho nên Ôn Đề Nhi biết cô ta, nhưng cô ta thì không biết.

Vạn Mỹ Trân vừa kinh ngạc vừa vui vẻ nhìn về phía Kiều Thừa Huân, nhưng nụ cười cứng ngắc rất nhanh, quái dị trừng Ôn Đề Nhi, "Ôn Đề Nhi, sao cô lại ở chỗ này?"

"Ha ha ha..." Ôn Đề Nhi xấu hổ cười cười, trong lòng có phần xấu hổ, thanh danh của cô trong trường học không tốt lắm, không nghĩ tới ngay cả đàn chị đã tốt nghiệp ra ngoài cũng nhớ rõ cô.

Cho nên, cô vẫn là không nói, nhìn Kiều Thừa Huân xin giúp đỡ, hi vọng anh giải thích.

Kiều Thừa Huân lạnh nhạt nói: "Anh kết hôn với Đề Nhi rồi."

"Cái gì?!" Vạn Mỹ Trân sợ ngây người, nhất định vừa nãy cô ta nghe lầm rồi?

Anh Thừa Huân, kết hôn với Ôn Đề Nhi rồi hả?

Kiều Thừa Huân không nhiều lời nữa, cất bước đi vào biệt thự.

Ôn Đề Nhi liếc mắt nhìn Vạn Mỹ Trân một cái, không nói gì, nhanh chóng vào nhà với ông xã.

Vạn Mỹ Trân cứng đờ tại chỗ, hai tay gắt gao nắm lại, móng tay thon dài bén nhọn găm vào trong thịt, cô ta cũng không thấy đau.

Sao có thể như vậy...

Anh Thừa Huân, sao có thể đột nhiên kết hôn với một con nhỏ không đàng hoàng???

Ôn Đề Nhi trong đại học A, đúng học trò hư hỏng danh tiếng thối hoắc!

Trốn lớp đánh nhau là chuyện thường, còn có lời đồn đãi, Ôn Đề Nhi vì tiền nên ngủ với rất nhiều đàn ông, khẩu vị còn đặc biệt nặng, đàn ông gì cũng ngủ.

Anh Thừa Huân thật sự kết hôn với loại phụ nữ này sao?

"Anh Thừa Huân!" Vạn Mỹ Trân sửng sốt rất lâu mới phản ứng lại, chạy chậm theo sau.

Sau khi vào nhà, Kiều Thừa Huân trực tiếp dặn người giúp việc: "Sau này vị này chính là mợ chủ của các người, lời của cô ấy cũng là lời của tôi, nhớ kỹ."

Ba nữ giúp việc và ba người làm đứng thành một hàng, mở to mắt há hốc mồm mà nhìn "mợ chủ" mới tới này.

Tình huống gì đây, thiếu gia đi trở về, sao đột nhiên có thêm một mợ chủ?

Mắt lạnh của Kiều Thừa Huân ngừng lại, trầm giọng nói: "Không nghe rõ lời của tôi?"

Những người làm mới phản ứng lại, không hẹn mà cùng nói: "Hoan nghênh mợ chủ!"

Tuy ít người, nhưng giọng lại rất to, khiến Ôn Đề Nhi hơi hoảng sợ.

Ôn Đề Nhi ngượng ngùng cười cười, "Mọi người không cần khách khí, ha ha..."

Bỗng nhiên Vạn Mỹ Trân đi vào, chất vấn: "Anh Thừa Huân, anh có biết Ôn Đề Nhi là ai không, anh thật sự kết hôn với cô ta sao?"

Đáy mắt Kiều Thừa Huân nổi lên một tia sâu sắc, "Cô ấy là vợ anh, sau này, gọi cô ấy là chị dâu."

"Chị, dâu..." Vạn Mỹ Trân nghiến răng nghiến lợi gọi hai chữ không liền mạch.

Ôn Đề Nhi bị gọi đến mức có phần xấu hổ, Vạn Mỹ Trân là đoá hoa của hệ phát thanh, còn là đàn chị của cô, Kiều Diêm Vương cứ bảo người ta gọi cô là chị dâu như vậy, đây không phải làm khó người ta sao?

"Cơm chiều xong thì gọi tôi." Kiều Thừa Huân nói xong thì đi lên lầu.

Ôn Đề Nhi rất muốn theo sau xem phòng của mình, nhưng Kiều Thừa Huân không gọi cô đi lên, ý tứ rất rõ ràng, đó chính giữ cô lại nói chuyện với Vạn Mỹ Trân.

Xem ra, Kiều Thừa Huân muốn để cho cô nghe ngóng gì đó từ miệng Vạn Mỹ Trân.

Ôn Đề Nhi than một tiếng, người quá thông minh thật là bất đắc dĩ mà, đi đến trước sofa ngồi xuống, Vạn Mỹ Trân hiểu ngầm ngồi đối diện cô.

"Ôn Đề Nhi, là giả sao? Chuyện cô kết hôn với anh Thừa Huân." Vạn Mỹ Trân công nhiên đặt câu hỏi.

Ôn Đề Nhi cười vô lại, trong trường học thì cô là một nữ lưu manh, không cần thiết diễn trò trước mặt Vạn Mỹ Trân, "Nếu là giả, cô cảm thấy tôi có thể dọn đến sống ở chỗ này hả?"

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Anh từng bị tổn thương về mặt tình cảm

Vạn Mỹ Trân nghĩ rất nhiều cách để phản bác những lời này, lại không thể nào phản bác được.

Mặc dù cô ta là thanh mai trúc mã của anh Thừa Huân, cũng không thể sống ở đây, vì vậy chỗ này còn có một biệt danh - - cấm địa của phụ nữ.

Trừ giúp việc và người nhà họ Kiều, bất kì người phụ nữ nào cũng không được vào sinh sống.

Nếu như có khách nữ đến thăm, anh Thừa Huân cũng sẽ sắp xếp cho họ đi khách sạn gần đó ở lại.

Bởi vậy có thể thấy được, tám chín phần là anh Thừa Huân đã kết hôn với Ôn Đề Nhi.

"Cô làm thế nào vậy?" Vạn Mỹ Trân hiểu rồi, nhưng vẫn muốn làm rõ vấn đề này.

Anh Thừa Huân không có khả năng duyên vô vớ cưới một con bé hư hỏng làm vợ, nói không chừng anh Thừa Huân có nhược điểm bị cô ta nắm trên tay!

Ôn Đề Nhi lười biếng trả lời: "Tôi làm thế nào cũng không quan trọng, quan trọng là..., sau này cô phải đổi giọng gọi tôi là chị dâu, nếu không làm thế thì lúc chồng tôi tức giận, cả bản thân anh ấy cũng phải sợ hãi đó...."

"Cô, " Vạn Mỹ Trân bị kích thích, lại không thể phản bác!

"Ha ha..." Ôn Đề Nhi không để tâm cười rộ lên, mỗi lần ngược hoa trắng nhỏ th tâm trạng cô rất tốt, quả thực vô cùng sảng khoái.

Đố kị và không cam lòng trong mắt Vạn Mỹ Trân nhanh chóng hóa thành lửa mạnh hừng hực, như sắp thiêu đốt cô thành tro tàn, bỗng nhiên ánh sáng linh hoạt chớp lóe, tỉnh táo lại rất nhanh.

"Cô cũng đừng có tự hào, dù cô gả cho anh Thừa Huân, anh ấy cũng sẽ không yêu cô đâu, trái tim của anh Thừa Huân đã sớm chết rồi, cô mãi mãi cũng không chiếm được tim của anh ấy!"

Đôi mắt linh hoạt của Ôn Đề Nhi hơi trầm xuống, tim của Kiều Thừa Huân đã chết? Nói cách khác... Từng bị tình yêu tổn thương?

Ôi, suy đoán mạnh mẽ như vậy, rất muốn nhiều chuyện một chút.

Chẳng qua, Kiều Thừa Huân không mong cô chọc phiền toái, cho nên những vùng cấm này, cô vẫn là đừng giẫm lên thì tốt hơn.

Ôn Đề Nhi ra vẻ khinh thường nói: "Vậy thì thế nào, tôi gả cho anh Thừa Huân của cô, muốn tiền bạc của anh ta, chứ không phải người của anh ta."

Nghe lời như thế, Vạn Mỹ Trân đâu có ngồi nổi nữa, cả giận nói: "Cô, có phải cô lừa gạt kết hôn không?"

Ôn Đề Nhi lơ đễnh nhún nhún vai, "Vạn Mỹ Trân, đừng giãy dụa nữa, tôi và anh Thừa Huân của cô gạo sống đã nấu thành cơm chín, cô không còn cơ hội rồi."

Cô cũng không ngốc, sao nhìn không ra Vạn Mỹ Trân có ý tứ với Kiều Thừa Huân, vậy thì tạm thời cho Vạn Mỹ Trân vị trí "tình địch số 1" đi.

Vạn Mỹ Trân cắn răng, một chữ cũng không nói, nhưng không cam lòng và đố kị toát ra trong mắt cô ta, đã làm lộ suy nghĩ trong lòng cô ta rồi.

Ôn Đề Nhi đã nói xong những lời nên nói, không cần lãng phí thời gian với Vạn Mỹ Trân.

Bỗng nhiên đứng dậy, đi đến trước mặt một nữ giúp việc, "Cô tên là gì?"

"Mợ chủ, tôi tên là Bộ Khinh Khinh."

"Bộ Khinh Khinh, tên rất hay." Ôn Đề Nhi khen trong lòng, "Cô có thể mang tôi về phòng của tôi không?"

Hắn Kiều Thừa Huân đã sắp xếp phòng cho cô xong rồi, cô muốn đi tham quan nhà mới của mình một phen.

"Được, xin mợ chủ đi theo tôi." Bộ Khinh Khinh dẫn đường phía trước, lên lầu.

Ôn Đề Nhi đi lên theo, đi được mấy bậc thang, bỗng nhiên quay đầu lại nói một câu: "Những người khác, phiền hãy tiễn cô Vạn một phen."

Có người nói vâng ạ.

Hai tay Vạn Mỹ Trân gắt gao nắm lại, Ôn Đề Nhi thật đáng giận, cô ta đừng có quá đáng!

Sau khi lên lầu, Ôn Đề Nhi bắt đầu hỏi thăm quy tắc với Bộ Khinh Khinh, mới tới thì phải thăm dò cho kĩ, đỡ phải rước họa vào thân.

"Khinh Khinh, trong nhà này có chỗ nào không được đi không?"

"À..." Bộ Khinh Khinh suy nghĩ, "Phòng làm việc của cậu chủ không thể đi vào, còn có phòng ngủ của cậu chủ không thể tùy tiện đi vào, lầu ba cũng không thể lên, những chỗ khác thì không có gì."

"Ồ, tôi biết rồi."

Xem ra bí mật của Kiều Thừa Huân đều ở trong phòng làm việc và phòng ngủ, hai chỗ này cô không có hứng thú, lầu ba thì càng không có hứng thú hơn nữa, cô không thích leo cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Thân phận thứ ba của mợ chủ

Bộ Khinh Khinh đưa Ôn Đề Nhi tới trước cửa phòng mới của cô, mỉm cười nói: "Mợ chủ, đây là phòng của cô, còn có hành lý của cô cũng đã ở bên trong, bởi vì sợ đụng chạm làm hư hỏng đồ của mợ chủ, cho nên Khinh Khinh đợi mợ chủ đến đây rồi mới dọn dẹp."

"Hà, không cần, tự tôi dọn dẹp là được." Ôn Đề Nhi tùy tiện đi vào, mới đi vài bước thì ngây ngẩn cả người.

Tôi đi, phòng này thật lớn, lớn gấp hai lần phòng ngủ của cô ở nhà họ Ôn.

Bên cửa sổ là rèm vải Lưu Tô thuần trắng nhẹ nhàng buông xuống, lại còn màn che giống như bách hợp nở rộ giường, rất tự nhiên gắn vào trên giường hình tròn rất lớn, điêu khắc cách thức tiêu chuẩn rất kỹ càng, nhìn qua vô cùng cao quý, giống như phòng ngủ xa hoa của công chúa một nước.

Đây... là phòng của cô?

Thế này cũng quá thiếu nữ rồi.

"Mợ chủ, cô còn chuyện muốn sai bảo Khinh Khinh không?" Bộ Khinh Khinh đi tới hỏi.

Tâm trạng Ôn Đề Nhi rất tốt, lắc đầu nói: "Không có không có, cô bận chuyện gì thì đi làm đi, có việc tôi sẽ gọi cô."

"Được." Bộ Khinh Khinh xoay người đi khỏi.

"Chờ một chút!" Bỗng nhiên Ôn Đề Nhi nhớ tới một chuyện quan trọng.

"Mợ chủ, còn có chuyện gì sao?"

"Mật mã wifi trong nhà là gì?"

Bộ Khinh Khinh dừng một chút, mỉm cười: "Mật mã là tên ghép vần của cậu chủ, chữ cuối cùng viết kép."

"Cảm ơn cô, ra ngoài đi." Ôn Đề Nhi nói cảm ơn xong, nhanh chóng chạy đến trên giường lớn hình tròn, nằm thành hình chữ đại - hình người nằm sấp xuống dang tay chân.

Chờ Bộ Khinh Khinh vừa đi, cô gái lập tức nổi điên.

"Ha ha ha... Ôn Đề Nhi, đời trước cô đã làm chuyện tốt gì, vậy mà đời này có thể hưởng thụ loại phúc này?"

Nói sao chứ, làm người không thể quá hả hê.

Mấy thứ này chỉ là tạm thời, chúng không thuộc về cô.

Ôn Đề Nhi thu hồi sự kinh ngạc vui vẻ của mình, đứng dậy, bắt đầu soạn lại đồ đạc của mình.

Dọn dẹp xong, sau cùng chuyển "chồng lớn chồng nhỏ" của cô ra ngoài - - thật ra là một máy tính để bàn và một notebook, kéo điện kĩ lưỡng rồi đặt lên bàn viết.

Bật máy tính lên, lập tức kết nối mạng.

Mới vừa tải xuống phần mềm máy tính, một id mặt mày rạng rỡ xông ra.

Cá Sấu Hoang Dại: Cô kết hôn rồi hả?

Ngự Tả Hung Hãn: Kết rồi, kết hôm nay.

Cá Sấu Hoang Dại: Quá đột nhiên.

Cá sấu hoang dại là một trong những người bạn làm hacker của Ôn Đề Nhi, không biết quốc tịch tuổi tác giới tính, nhưng kỹ thuật hacker rất ghê gớm, ngang bằng với cô.

Nói ra, giữa cô và Cá Sấu Hoang Dại, cũng coi như từng có một đoạn nghiệt duyên.

...

Hai năm trước, internet toàn cầu bùng nổ một cuộc đại chiến hacker danh tiếng không tốt, tên là "Đàm Hoa Nhất Hiện".

Trong cuộc chiến không có quy tắc, cũng không có thắng bại, chỉ so lực ảnh hưởng, tức lực phá hoại.

Rất nhiều hacker không có danh tiếng gì một trận chiến mà thành danh trong cuộc tranh tài này, nhưng cũng quấy các quốc gia trên thế giới long trời lở đất.

Theo công tác thống kê không hoàn toàn, sau trận đấu hacker kia cả toàn cầu ước chừng tổn thất 14 triệu đôla, tử vong 405 người, những nguy hại khác chưa làm công tác thống kê.

Trong đó, một người đến từ nước nước Hoa, hacker thần bí có danh hiệu là "Khăn Quàng Đỏ", khiến cả mạng xã hội thế giới chú ý.

Bởi vì biểu hiện của anh ta trong "Đàm Hoa Nhất Hiện", vô cùng kỳ lạ - - tìm ra địa chỉ ip của hacker 103 tham gia chiến đấu, hơn nữa lại còn báo cho cảnh sát địa phương, trong đó có 102 người bị bắt.

Người hacker trốn thoát, có danh hiệu là "Cá Sấu Hoang Dại ", mà hacker kì lạ "Khăn Quàng Đỏ" kia, là Ôn Đề Nhi.

Ban đầu không hòa thuận, sau này hai người thành bạn trên mạng, thường thường chia sẻ một chút đồ chơi hay ho trên mạng.

Nói thí dụ như, tìm ra lỗ hổng internet của công ty lớn nào đó, hoặc là, giải được những số hiệu khó khăn.

Nhưng mà, Ôn Đề Nhi cũng có nguyên tắc của mình, nếu là chuyện phạm tội, cô tuyệt đối không tham dự.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Sau này mỗi ngày đều có thể ăn sơn hào hải vị hả?

Cá Sấu Hoang Dại chưa bao giờ vô duyên vô cớ tìm cô nói chuyện phiếm, phòng chừng lại có việc hay, tò mò hỏi anh ta: Anh có chuyện gì?

Cá Sấu Hoang dại: Không, chỉ là ân cần thăm hỏi một phen.

Ngự Tả Hung Hãn: Hiếm khi anh rảnh rỗi như vậy.

Cá Sấu Hoang dại: Ha ha, cô cũng đã kết hôn, còn tìm người kia không?

Nhìn thấy những lời này, đôi mắt ngập nước linh hoạt của Ôn Đề Nhi, bỗng nhiên tối đi vài phần.

Người kia là Lạc Ly.

Lạc Ly yêu dấu, Lạc Ly đáng yêu, Lạc Ly vô lại, Lạc Ly thông minh, Lạc Ly thiên tài... bé Lạc Ly của cô, cùng lớn lên trong cô nhi viện Xuân Nha, giống như cô, đều là thiên tài hacker.

Mấy năm nay cô vẫn luôn chạy trong giới này, chỉ muốn tìm ra Lạc Ly.

Cô tin rằng, nhất định Lạc Ly ngồi trước một máy tính nào đó trên thế giới này, chỉ cần cô cố gắng, thì nhất định có thể tìm anh ấy về.

Nhưng mà, tám năm rồi... Cô vẫn không tìm thấy anh ấy.

...

Một chỗ khác trên thế giới.

Đó là một phòng ngủ phong cách giản dị, trên sàn gỗ không nhuốm bụi, người đàn ông mặc áo ngủ ngồi trên sàn nhà, năm ngón tay thon dài rơi trên bàn phím.

Gõ xong mấy chữ "Ha ha, cô cũng đã kết hôn, còn tìm người kia không?", con ngươi đen lạnh băng của người đàn ông, trong phút chốc bị một tầng u ám phủ lên.

Đợi nửa ngày, cô đáp lại một câu: Anh ấy là người nhà duy nhất của tôi, dù chết tôi cũng phải tìm được anh ấy.

Dù chết sao?

Lạc Ly cười khổ một tiếng, Đề Nhi, cô cũng đã lập gia đình, còn tìm tôi làm cái gì?

Những lời này, anh không có cách nào nói với cô, thậm chí tư cách ngay cả hỏi chồng cô là ai cũng không có.

Chung quy, anh chỉ có thể nói với cô rằng: Nếu cô có cần, tôi giúp cô.

...

Đế Hào Uyển.

Ôn Đề Nhi nhìn câu nói rất nghĩa khí này của Cá Sấu Hoang Dại, cười cười từ đáy lòng, gõ bàn phím: Cám ơn anh.

Lúc này, cửa phòng bỗng nhiên bị gõ vang, "Mợ chủ, tới giờ ăn cơm chiều rồi."

"Đến ngay!" Ôn Đề Nhi lên tiếng, nói với Cá Sấu Hoang Dại: Tôi đi ăn cơm, tán gẫu sau đi.

Đóng trang web, Ôn Đề Nhi nhanh chóng đi xuống lầu.

Lúc cô tới nhà ăn, Kiều Thừa Huân đã ngồi vào chỗ, giống như hoàng tử cao quý tao nhã ngồi trên cao, hai chân bắt chéo tự nhiên, eo thẳng tắp gợi cảm, cổ tay áo hơi hơi ôm có khí chất khác.

Ôn Đề Nhi ngoan ngoãn ngồi vào, nhìn nhìn thức ăn ngon trên bàn, nuốt nước miếng, "Có phải sau này mỗi ngày đều có thể ăn sơn hào hải vị không?"

Còn muốn mỗi ngày ăn sơn hào hải vị? Người phụ nữ này coi chỗ này là hoàng cung hả?

Kiều Thừa Huân đâm thủng mộng đẹp của cô, "Hôm nay là tiệc đón gió cho cô, sau này mỗi ngày ăn cơm dinh dưỡng."

"Ăn cơm dinh dưỡng?" Ôn Đề Nhi nháy mắt mấy cái, hẳn là không phải loại ớt xanh rang xào ô mai các loại nguyên liệu đen tối đó chứ?

Lúc Kiều Thừa Huân ăn cơm không thích nói chuyện, tao nhã cầm lấy đôi đũa bạc, bắt đầu ăn cơm.

Đáy lòng Ôn Đề Nhi oán giận, ăn cơm với loại đàn ông lạnh như băng này rất không thú vị, vốn dĩ khẩu vị rất tốt, lúc này sơn hào hải vị cũng trở nên nhạt nhẽo.

Ngừng một trận không nói gì ăn xong bữa tối, Kiều Thừa Huân lấy ra một tấm thẻ kim cương và danh thiếp đặt lên bàn.

"Thứ bảy là ngày sinh của ông nội, cô lấy tấm thẻ này đi chọn quà cho ông nội, thuận tiện mua gì đó cho mình, thiếu cái gì thì mua, đừng mua những thứ không dùng cần thiết."

"À...." Ôn Đề Nhi lãnh đạm đáp lại, bàn tính trong lòng đã tính toán xong rất dễ dàng.

Chuyện mua quà cho cụ già, tùy tiện mua chút là được, còn bản thân cô, gì cũng không thiếu, mua đồ ăn là được rồi.

Kiều Thừa Huân còn nói: "Tối mai đi nhà cũ gặp ba mẹ và ông nội, ăn mặc bản thân cho tốt một chút, đừng như một đứa con nít."

Tối mai phải gặp cha mẹ?

Ôn Đề Nhi căng thẳng, "Tôi phải mặc thế nào? Phong cách ngự tỷ hay là phong cách thục nữ?"

"Đoan trang đúng mực là được."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Mạnh mẽ đánh Kiều Diêm Vương

Đoan trang đúng mực... Loại hình tượng này cách Ôn Đề Nhi vô cùng xa.

Kiều Thừa Huân là người tiếc chữ như vàng, dặn dò mấy câu xong thì đi lên lầu mất rồi.

Ôn Đề Nhi cũng ăn xong, lau miệng, cầm chi phiếu và danh thiếp rời khỏi bàn ăn.

Muốn đi ra ngoài ngắm phong cảnh, bỗng nhiên nhớ tới việc gì, nhanh chóng đi lên lầu.

Lên lầu hai, trên hành lang xa hoa huy hoàng không có một bóng người.

Quái lạ, Kiều Diêm Vương ở phòng nào?

Ôn Đề Nhi chạy đến từng phòng gõ cửa, "Cậu Kiều?"

Lúc gõ đến phòng thứ ba, cuối cùng là có đáp lại, "Mời vào."

Ôn Đề Nhi đẩy cửa vào.

Đây là phòng làm việc, Kiều Thừa Huân ngồi ngay ngắn trước bàn xem gì đó, thấy cô đến cũng không ngẩng đầu.

"Cậu Kiều, "

"Sửa lại."

Ôn Đề Nhi dừng một chút, "Anh Kiều?"

"..."

"Kiều Thừa Huân?"

"..."

Đại gia, ông phật Kiều đúng là khó hầu hạ!

Cô bất chấp giá nào, "Thừa Huân."

"Chuyện gì?" Cuối cùng Kiều Diêm Vương cũng mở miệng vàng.

Ôn Đề Nhi chạy nhanh đến trước bàn, cười tít mắt nói: "Anh còn chưa nói cho tôi biết mật mã chi phiếu đó."

"Mật mã một đến sáu."

"..."

Nằm máng, loại mật mã này cũng được?

"Cái này, tôi có thể biết trong đó có bao nhiêu tiền sao?" Để trong lòng cô có tính toán.

"300 vạn."

"..."

Một tấm chi phiếu có 300 vạn, mật mã là 123456.

Ừ, có thể, rất mạnh mẽ.

"Vậy thì tôi không quấy rầy cậu Kiều nữa, " Ôn Đề Nhi ý thức được mình nói sai, nhanh chóng chuồn mất.

Kiều Thừa Huân từ từ ngẩng đầu, trong đôi mắt sâu thẳm chỉ có thể nhìn thấy bóng hình xinh đẹp của cô, rất nhanh đã biến mất ngoài cửa.

Thu hồi tầm mắt, khóe mắt bị ảnh chụp trên góc bàn hấp dẫn.

Trong ảnh là một cô bé buộc tóc tết hai bên, mặt cười trong sáng đáng yêu, nụ cười tinh khiết, đôi mắt trong veo thông minh kia, giống như có phép màu, có thể tinh lọc tâm hồn người ta.

Trong đáy mắt thâm đen trồi lên một tia thương cảm, môi mỏng khẽ mở, "Tư Tư..."

...

Ban đêm, trong phòng Ôn Đề Nhi.

Tiếng bàn phím và chuột đầy nhịp điệu, thường thường truyền ra tiếng rống giận dữ của cô gái.

"Mau mau mau, quay lại, quay lại!"

"Ngu xuẩn, anh chạy trước Boss làm gì, quay về đánh, mau quay về!"

"Mẹ tôi, thầy thuốc cô có thể đánh quái đành hoàng không, đừng có thêm máu cho Boss nữa được không? Bà đây cầu xin cô đó..."

Rạng sáng là lúc Ôn Đề Nhi bận nhất, mặc dù thay đổi hoàn cảnh mới, cũng hoàn toàn cảm giác không có không quen, cô chưa bao giờ chọn chỗ chơi game.

Ai ngờ, phòng ngủ giữa đối diện.

Kiều Thừa Huân nghe thấy tiếng kêu líu ríu của cô gái, nằm ở trên giường xoay người qua lại, không thể ngủ yên.

Người phụ nữ chết tiệt, bây giờ là mấy giờ mà còn đang chơi game!

Lửa giận dưới đáy lòng ngưng tụ lại, càng ngày càng lớn lên, cuối cùng đến mức bùng nổ.

Không thể chịu được nữa!

"Thùng thùng thùng!" Kiều Thừa Huân dùng sức gõ vang cửa phòng đối diện, nhưng mà Ôn Đề Nhi trong phòng, đang mang tai nghe giết Boss, hoàn toàn không nghe thấy tiếng đập cửa.

Đợi hơn mười giây sau, kiên nhẫn của Kiều Thừa Huân bị tiêu hao cạn kiệt, xoay người đi đến phòng làm việc.

Cầm một chuỗi chìa khóa đi trở về rất nhanh, trực tiếp mở cửa đi vào.

Bước chân của người đàn ông cực nhanh, nện bước vững vàng, phát ra tiếng bước chân đặng đặng, nhưng mà cô gái không hề phát hiện.

Ôn Đề Nhi ngồi xếp bằng trên ghế, trên người chỉ mặc áo ngủ mỏng manh, cup C trước ngực hiện ra, theo động tác gõ bàn phím của cô, gạn đục khơi trong mà rung động.

Trong màn hình máy tính, một đội ngũ đại thần đang cướp đoạt thủ sát trong phó bản khai hoang*, id trong trò chơi của Ôn Đề Nhi tên là "Ngự Tả Hung Hãn", là chiến sĩ đánh gần, rất xứng với hình tượng của cô giờ phút này.

*thủ sát trong phó bản khai hoang: đội ngũ đầu tiên qua được Boss của phó bản mới ra mắt

Mắt thấy thủ sát sắp tới tay, cô gái mừng rỡ, bỗng nhiên tai nghe bị người ta cướp đi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Trừng phạt kích thích

Trong hai giây ít ỏi, thân thể mềm mại không xương của Ôn Đề Nhi đã bị người đàn ông trong trạng thái bùng nổ thô lỗ ôm lên.

"Kiều Thừa Huân, anh, anh làm gì vậy? Thả tôi xuống, a..." Sau lưng mềm nhũn, bị anh quăng trên giường, nhất thời hai mắt lóe sao vàng.

Khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng của Kiều Thừa Huân nhanh chóng tới gần, hai tay mạnh mẽ gắt gao bóp chặt hai vai của cô, khiến cô không thể động đậy.

Cô gái vùng vẫy được càng lúc càng mạnh, bất đắc dĩ, người đàn ông đành phải dùng thêm sức trên hai tay giam cầm người cô, không cho cô tránh đi.

Cảm giác này giống như đã từng quen biết...

Chuyện lớn không ổn!

Ôn Đề Nhi cảm thấy mình có nguy cơ sắp rơi vào miệng núi lửa, vội vàng đưa tay bắt lấy hai tay của anh, "Cậu Kiều, anh đừng xằng bậy, có chuyện gì từ từ nói!"

Kiều Thừa Huân đưa môi mỏng hơi lạnh của anh tới gần vành tai của cô, vì đang cố gắng khắc chế mà tiếng nói trầm thấp hơi khàn khàn, "Biết bây giờ là mấy giờ, hửm?"

Ôn Đề Nhi lờ mờ lờ mờ, sau đó mới hiểu ra chuyện gì,

Đại khái là... Cô làm ầm ĩ anh không ngủ được.

Thật ra, bình thường cô không phải như thế.

Lần trước ở nhà họ Ôn bị anh nhìn thấy cô để trần cánh tay chơi game online, đó là cô lần đầu tiên phóng túng như vậy, bởi vì cô sắp thoát khỏi vùng đất hủ bại kia, cảm thấy rất vui vẻ.

Mà bây giờ, cô cho rằng phòng ốc có hiệu quả cách âm rất tốt mới...

"Thực xin lỗi, sau này tôi không dám nữa." Cô gái ngoan ngoãn nhận sai.

"Nếu còn có lần sau, tôi không khách khí với cô!" Lần đầu tiên Kiều Thừa Huân nói với phụ nữ những lời thô kệch mạnh mẽ đến thế, rất vinh hạnh mà dùng trên người con mèo hoang này.

Ôn Đề Nhi vô tội chớp mắt mấy cái, vốn là mặt cười đỏ bừng, phút chốc nhiễm lên một tầng ửng hồng thẹn thùng.

Ông lớn Kiều còn chưa hết giận sao?

Không được, không thể chọc một người đàn ông đang tức giận, nếu không hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng!

"Tuyệt đối sẽ không còn có lần sau, tôi thề!"

Mắt lạnh của Kiều Thừa Huân ngừng lại, không nói một lời đứng dậy, rút khỏi người cô.

Ôn Đề Nhi buông lỏng một hơi, tưởng rằng an toàn, cũng không ngờ...

Bỗng nhiên người đàn ông lật người của cô qua, nâng bàn tay lạnh lẽo như ngọc lên, "bốp" một tiếng, vỗ vào trên người cô gái.

Vỗ xong rồi còn chưa rút khỏi, năm ngón tay thon dài dùng sức bóp một cái.

"A..." Cô gái hoảng sợ kêu một tiếng, đau đến mức cô nhíu mày, nào có ai vừa đánh vừa bóp như vậy chứ, ông lớn!

"Kiều Thừa Huân anh biến thái, a!"

"Bốp!" Người đàn ông lại quăng một cái tát xuống, trước lúc cô vùng vẫy, một cánh tay đè vai cô, đồng thời quỳ gối đè trên lưng cô.

"Biến thái! Buông ra, đau!"

"Bốp..."

"Mau thả tôi ra, đau quá à!"

"Bốp!"

Bàn tay to mạnh mạnh mẽ tàn nhẫn kia, giống như nghiện vậy, tiếp tục đánh vài cái lúc cô gái không ngoan loạn xoay, đau đến cô sắp khóc.

Người đàn ông chết tiệt, xem mông của cô là bao cát sao?!

Hu hu hu... Đau quá...

Cuối cùng, cô gái thảm bại đầu hàng.

"Tôi biết sai lầm rồi, xin anh giơ cao đánh khẽ, hu hu hu..." Mấy tiếng hu hu phía sau, không phải khóc, mà là cầu xin tha thứ.

Đáy mắt Kiều Thừa Huân trồi lên một chút ánh sáng mềm mỏng, vẫn còn mềm lòng.

Nếu cô còn không đầu hàng, nói không chừng anh sẽ yêu cảm giác này.

Kiều Thừa Huân không nỡ mà lấy tay về, một gối vẫn còn đè nặng eo nhỏ của cô không rời, giọng lạnh lùng nói: "Sai ở đâu?"

"Tôi không nên chơi trò chơi suốt đêm."

"Còn có?"

"Tôi không nên la to."

"Ừ?"

"Tôi không nên mắng thô tục."

"Xong rồi?"

Chẳng lẽ còn có chuyện khác sao?

Ôn Đề Nhi vắt hết óc nghĩ rồi lại nghĩ, thật sự không nghĩ ra được, xin giúp đỡ: "Tôi chỉ nghĩ được như vậy, không bằng anh nhắc nhở tôi một chút."

"Không muốn bị tôi lên, mặc nhiều chút."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 21: Quá ngắn, người đàn ông của cô không được

Kiều Diêm Vương đại gia nhà anh! Sao không quản tốt lão nhị của mình ấy, trách tôi ăn mặc ít cái gì?

Làm ơn đi, đây là phòng cô, buổi tối đi ngủ đương nhiên chỉ mặc đồ ngủ rồi.

Chẳng lẽ như vậy là sai sao? Hơn nữa vừa rồi rõ ràng cô đã khóa trái cửa…

Mẹ kiếp! Kiều Diêm Vương có chìa khóa!

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, Ôn Đề Nhi nhịn, "Dạ, tôi đã biết, anh có thể buông ra chưa? Mông đều đã nở hoa rồi."

Kiều Thừa Huân buông tay ra, lui về sau.

Ôn Đề Nhi đứng dậy sờ mông, hơi dùng lực xoa xoa, cảm giác đau đớn vẫn còn.

Không được, chuyện này không thể bỏ qua như vậy, cô không thể sợ như thế được!

Quay đầu trừng anh, oán hận nói: "Anh nghĩ tôi là đứa bé sao?"

"Chẳng lẽ không đúng à?"

"Không phải chỉ nhỏ hơn anh tám tuổi, cho dù nhỏ tuổi cũng là vợ anh, còn từng bị anh đè đó!"

"…" Kiều Diêm Vương bị lời nói của cô làm cho nghẹn họng.

Ôn Đề Nhi trốn vào trong chăn, che khuất thân thể tồn tại nguy cơ hấp dẫn người khác, mới dám đối mặt với anh, hận đến nghiến răng nghiến lợi, "Sau này anh lại đánh tôi, tôi liền đăng lên trên mạng nói anh bạo lực gia đình!"

Rõ ràng là một vấn đề cực kỳ nghiêm túc, sau khi nghe thấy mấy chữ 'Bạo lực gia đình', môi mỏng của Kiều Thừa Huân cong lên độ cong xấu xa.

Bạo lực gia đình…

Tội danh này có phần ý tứ.

Vừa rồi tức giận dẫn đến hành vi kích động, ý định ban đầu là muốn cho cô chút dạy dỗ, không nghĩ tới lại thành bạo lực gia đình.

Hoàn toàn chính xác, lên án của cô có lý, trái lại thành anh sai lầm.

Anh lại không thể nào phản bác, chỉ có thể thừa nhận sai lầm, còn cảnh cáo chính mình, lần sau không thể tái phạm loại sai lầm này nữa.

"Vừa rồi bị đánh rất đau sao?"

"Anh để tôi đánh anh mấy cái thử xem!"

"Chỉ sợ cô sẽ làm đau tay mình."

Ôn Đề Nhi có xúc động muốn cắn chết anh, đúng vậy… Cô có thể cắn mà.

"Vậy không bằng anh cho tôi cắn một cái thử xem?"

Kiều Thừa Huân nhíu mày lại, "Chắc chắn muốn cắn mông tôi?"

Mặt Ôn Đề Nhi nóng lên, đáy mắt hiện lên khó xử, đề tài này sao lại biến thành như vậy, nhanh chóng nói, "Tôi không điên như anh đâu, mời anh ra ngoài, tôi muốn đi ngủ rồi!"

"Cô tốt nhất đừng làm ầm lúc tôi đang ngủ, hửm?" Âm cuối cùng Kiều Thừa Huân dừng giọng mũi gợi cảm mê người, có chút cảnh cáo.

Ôn Đề Nhi gật đầu liên tục.

Kiều Diêm Vương thu hồi lại toàn bộ sự tàn bạo và nóng nảy, xoay người rời đi.

Ôn Đề Nhi nhanh chóng chạy đi khóa trái cửa, sau đó di chuyển cái ghế đến chắn phía sau cửa.

Tuy không hề có ý nghĩa, nhưng ít nhất có thể làm cô yên tâm một chút.

Trải qua một màn vừa rồi, tinh thần Ôn Đề Nhi thật sự rất tốt, ngồi trở lại máy tính, hình ảnh trò chơi dừng ở trắng đen.

Ôn Đề Nhi thầm kêu một tiếng không ổn, nhanh chóng hoạt động lại, đánh mấy chữ vào trong đội ngũ: Thật xin lỗi, vừa rồi xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.

Đội ngũ - -

[Đầu viên đạn] Ngự tỷ, đây không giống tác phong của cô đâu.

[Tài khoản tiết kiệm giả] Ngoài ý muốn gì mà đi lâu như vậy?

[Dịch hạch] Tôi tính toán thời gian rồi, 18 phút, nếu cô làm một lần với người đàn ông của cô, vậy thì quá ngắn, Ngự tỷ, người đàn ông của cô không được rồi.

Em gái anh!

Ôn Đề Nhi mắng thầm trong lòng một câu, nhóm khốn nạn này cả ngày chỉ biết trêu chọc cô, cô tức giận gõ bàn phím: Biến, nói ít mấy chuyện thiếu nhi không nên nghe cho tôi, đêm nay không chơi, ngày mai lại tái chiến.

Rời khỏi đội ngũ, logout, đi ngủ.

Không biết có phải thần kinh quá mức hưng phấn hay không, Ôn Đề Nhi nằm một lúc lâu mới ngủ được.

Sáng ngày hôm sau ngủ thẳng đến hơn mười hai giờ mới tỉnh, lúc này Kiều Diêm Vương đã đi làm rồi.

Ôn Đề Nhi vốn định chơi trò chơi một lát, nhưng ngày hôm qua Kiều Diêm Vương đã có mệnh lệnh, muốn cô mua quà sinh nhật cho ông nội, thuận tiện mua quần áo đoan trang khéo léo cho mình, buổi tối còn phải cùng chồng về nhà gặp cha mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Quần áo quý như thế nào, mà không cho người ta xem?

Nếu cô mở máy tính, không đủ bốn năm tiếng chắc chắn không đứng dậy, cho nên cô đi ra ngoài dạo phố trước.

Cách Kiều Hào Uyển không đến ba cây số có một trung tâm thương mại tên là Kiều Lệ, nghe nói là trung tâm thương mại xa hoa nhất, Ôn Đề Nhi lười không muốn đi xa hơn, liền chọn nơi này.

Dù sao thẻ của Kiều Thừa Huân có 300 vạn, hoàn toàn không sợ không đủ tiền.

Đi dạo một lát, Ôn Đề Nhi tìm quà thích hợp với ông nội, nhưng đây là trung tâm thương mại loại cao cấp, phần lớn bán đồ cho người trẻ tuổi.

Đúng rồi, người trẻ tuổi… cửa hàng theo trào lưu?

Trong đầu Ôn Đề Nhi lóe sáng, nghĩ ra được một chủ ý hay, dứt khoát bước vào một cửa hàng bán đồ nam.

Mới vừa bước vào, nhân viên hướng dẫn trà trộn nhiều năm trong đống trang phục xa xỉ kinh ngạc vui mừng nhìn qua, nhưng sau khi nhận ra quần áo trên người cô là hàng vỉa hè, cả đám lộ ra khinh bỉ.

Hầu như không có người bằng lòng đến tiếp đón cô, thậm chí còn có nhân viên hướng dẫn nhắc nhở: "Thưa cô, quần áo trong tiệm chúng tôi cực kỳ đắt tiền."

Ý là nói, mua không nổi đừng ở chỗ này lãng phí thời gian.

Từ khi Ôn Đề Nhi về nhà họ Ôn, mấy năm nay nghe không ít đủ loại ngôn ngữ chanh chua.

Loại cấp bậc gốc axit này của nhân viên hướng dẫn căn bản không chui được vào lỗ tai cô, oán hận nói: "Quần áo quý như thế nào? Mà không cho người ta xem?"

"Chuyện này cũng không phải, cô thích thì mời xem." Nhân viên hướng dẫn lạnh lùng nói xong, cửa đột nhiên đi tới một nam một nữ, toàn thân lấp lánh phát ra ánh sáng hàng hiệu, nháy mắt chiếu rọi lợi thế nịnh nọt của cô ta.

Nhân viên hướng dẫn cong thắt lưng nghênh đón, "Anh Hoàng, cô Kim, hôm nay đến mua quần áo kiểu gì vậy ạ?"

Anh Hoàng, cô Kim…?

Ôn Đề Nhi tò mò liếc mắt nhìn.

A ha, người phụ nữ đó không phải là bạn học trung học của cô, Kim Ái Hoa sao?

Kim Ái Hoa còn là bạn thân của chị hai, điển hình của người phụ nữ hám giàu, gần đây dụ dỗ một phú nhị đại* mua một chiếc Ferrari, mỗi ngày đều khoe chiếc Ferrari đó trên wechat.

*: Hay còn gọi là thế hệ siêu giàu thứ hai, cụm từ này dùng để chỉ tầng lớp các cậu ấm cô chiêu được sống cuộc sống xa hoa từ trong trứng nước, hầu như họ đều là con của những chủ tập đoàn, công ty lớn.

Phú nhị đại mua Ferrari, chắc là anh Hoàng này.

Quần áo trên người anh Hoàng không tệ, người thì… Ừm, không nhìn mặt còn phong nhã.

Hai người đó còn chưa phát hiện ra Ôn Đề Nhi, nhân viên hướng dẫn a dua nịnh hót đi đến khu vực đó.

Ôn Đề Nhi không để hai người đó ở trong lòng, trước khi chọn quần áo gọi điện thoại cho Kiều Thừa Huân hỏi một chút tình hình.

…

Trung tâm thương mại Kiều Lệ là cao ốc đôi.

Trong phòng họp nghiêm túc và trang trọng, 12 vị quản lý cấp cao của trung tâm thương mại ngồi nghiêm chỉnh.

Kiều Thừa Huân ngồi ở vị trí chính giữa, tay đang thao tác trên bàn phím trình chiếu ảnh dừng lại, di động đột nhiên vang lên qua.

Vang lên vài tiếng, anh mới nghe điện thoại.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng nói trong vắt đáng yêu của phụ nữ, "Kiều, xin chào, tôi muốn biết chiều cao và cân nặng của ông nội, tốt nhất là gửi cho tôi một bức ảnh, tôi muốn mua quần áo cho ông nội."

Kiều, xin chào sao?

Đây tính là ân cần thăm hỏi.

Trong đôi mắt kiêu ngạo lạnh như băng của Kiều Thừa Huân hiện lên chút dịu dàng, cô mua quần áo cho ông nội sao?

Tính tình ông nội cứng nhắc, chỉ sợ không thích quần áo.

Nghĩ đến điều này, anh đã không trông cậy vào cô có thể mang đến kinh ngạc vui mừng cho ông nội, để cô tùy ý làm đi.

May mà đầu tháng anh đã đưa ông nội đến bệnh viện làm kiểm tra sức khỏe, nhớ rõ tình hình cơ bản của ông nội, "Thân cao 1m72, cân nặng chắc là 54 cân rưỡi, ảnh chụp lát nữa gửi cho cô."

12 quản lý cấp cao nghe Kiều Diêm Vương nói, vẫn luôn cảm thấy kinh ngạc.

Boss vậy mà nhận một cuộc điện thoại không liên quan đến công việc trong hội nghị, đây là lần đầu tiên đi?

…

Tắt điện thoại, Ôn Đề Nhi nhìn ông cụ nghiêm túc gầy mà mạnh mẽ trong ảnh chụp.

Mày hơi nhăn lên, ông cụ hung dữ như vậy, có thể chấp nhận tâm ý của cô sao?

Mặc kệ, mua trước rồi nói.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Người đàn ông có cái đó nhỏ

Ôn Đề Nhi lựa chọn một chiếc quần jean màu tím, quay đầu hỏi nhân viên hướng dẫn, "Nhân viên hướng dẫn, tôi muốn tìm quần thích hợp với người cao 1m72."

Đợi một lát, không ai để ý đến cô.

Ôn Đề Nhi đợi tâm tình dần dần xấu đi, xem ra không trị bọn mắt chó nhìn người thấp, bọn họ sẽ không biết sự lợi hại của cô.

"Ôi chao, ôi!" Ôn Đề Nhi quát khẽ một tiếng, làm cho mấy nhân viên hướng dẫn trò chuyện vui vẻ ở sau quầy thu ngân hoảng sợ.

Vài người từ chối một lát, mới có nhân viên hướng dẫn tâm bất cam tình bất nguyện đi tới tiếp đón.

"Thưa cô, xin hỏi có thể giúp cô chuyện gì?"

"Thân cao 1m72, cân nặng 54 cân rưỡi, mặc số bao nhiêu thì thích hợp?"

Vừa dứt lời, đúng lúc Kim Ái Hoa đi vào khu vực này nghe thấy, nắm lấy cơ hội bắt đầu cười nhạo, "Một người đàn ông thân cao chỉ có 1m72 mà nói, số nhỏ nhất đi, vậy mà còn cần phải hỏi."

Ngoài mặt thì nói chiều cao, lại dẫn dắt người ta liên tưởng đến người đàn ông có cái đó nhỏ, rõ ràng châm chọc người đàn ông này không được.

Ôn Đề Nhi nghe xong cực kỳ không thoải mái, nếu Kiều Thừa Huân là số nhỏ nhất, trên thế giới này có lẽ không có người đàn ông số lớn đi?

Mẹ kiếp!

Cô nghĩ làm gì loại chuyện này chứ, nhàm chán!

"Cô có chuyện gì, đi sang một bên." Ôn Đề Nhi không khách khí mắng một câu, tiếp tục hỏi nhân viên hướng dẫn, "Nhân viên hướng dẫn, số nào thích hợp?"

Nhân viên hướng dẫn cũng không muốn rớt hạng trước mặt kim chủ lớn Kim Ái Hoa này, lạnh lùng nói: "Cô Kim nói không sai, số S là được rồi."

"Nếu như không vừa có thể đổi không?" Ôn Đề Nhi lại hỏi.

Nhân viên hướng dẫn không kiên nhẫn, "Có thể, chỉ cần không xé mác của cửa hàng giữ gìn nguyên vẹn là được."

"Được, tôi lấy cái quần này, cầm giúp tôi."

Ôn Đề Nhi lấy quần xuống, dùng lực ném lên người nhân viên hướng dẫn.

Trong đáy mắt nhân viên hướng dẫn hiện lên ghét bỏ, nhắc nhở: "Thưa cô, cái quần này là 15 vạn, cô chắc chắn muốn mua?"

Kim Ái Hoa kêu một tiếng: "15 vạn ôi chao, ôi, Tiểu Long, quần ăn mặc bao nhiêu tiền thế?"

"Không đắt, 13 vạn." Hoàng Tiểu Long nói xong cưng chiều nhìn thoáng qua khuôn mặt trang điểm của cô ta, sau đó nhìn về phía Ôn Đề Nhi, một giây sau liền kinh diễm rồi.

Khuôn mặt tròn nhỏ nhắn đơn thuần tự nhiên, da thịt trắng nõn sáng bóng, đôi mắt to long lanh có thần, có chút ngây thơ, đôi môi anh đào xinh xắn, sắc đẹp thay cơm.

Cho dù không phải là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, lại có thể làm lu mờ những khuôn mặt trang điểm xinh đẹp, thậm chí làm người ta đã gặp qua là không quên được, lưu luyến quên về.

Kim Ái Hoa nhận thấy ánh mắt người đàn ông của mình kỳ lạ, cô ta nhanh chóng liếc nhìn khuôn mặt chữ điền đầy mụn, anh ta bị dọa sợ mở to đôi mắt.

Nếu không phải vì tiền của anh ta, cô ta còn lâu mới muốn cùng loại người kỳ lạ ra ngoài dạo phố!

Không có tâm tình đi cùng người đàn ông này, nghĩ vậy lại tiếp tục oán hận Ôn Đề Nhi, nhưng…

Sau khi Ôn Đề Nhi đưa quần áo cho nhân viên hướng dẫn, lại đi chọn quần áo khác, từ đầu đã không để châm chọc khiêu khích của người ta ở trong lòng.

Kim Ái Hoa có cảm giác bị giội gáo nước lạnh, cố ý cao giọng nói: "Có người mặc toàn đồ vỉa hè đi vào cửa hàng xa xỉ không thấy mất mặt xấu hổ, rõ ràng là trả tiền không được còn phồng má giả làm người mập, rất buồn cười đó…"

Ôn Đề Nhi mắt điếc tai ngơ, lại chọn một chiếc áo sơmi trắng, một chiếc áo vest nhỏ màu rượu đỏ, cùng với mũ màu rượu đỏ, cuối cùng chọn một chiếc áo nỉ bành tô màu xanh đen và chiếc nơ màu rượu đỏ, việc lớn đã thành.

Nhân viên hướng dẫn ôm bộ quần áo nam, sắc mặt xanh đen đứng ở một bên, nhắc nhở: "Thưa cô, xin hỏi cô xem xong rồi sao?"

Xem xong rồi cô ta có thể treo quần áo về chỗ cũ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Cô nói mặt ai phẫu thuật thẩm mỹ!

Ôn Đề Nhi lạnh nhạt tự nhiên đi đến quầy thu ngân, nhưng nhân viên hướng dẫn lại không đi cùng cô.

"Ôi chao, ôi, cô đứng ngây ngốc ở đó làm gì, mau đến đây, tính tiền."

Nhân viên hướng dẫn cau mày nói: "Cô chắc chắn muốn mua những thứ này sao?"

"Bà đây không mua quần áo thì đến nơi rách nát này làm cái gì, mau đến đây." Ngữ khí của Ôn Đề Nhi đã gần cơn bão.

Nơi rách nát sao?

A… Trong đáy mắt nhân viên hướng dẫn hiện lên khinh bỉ, người mặc quần áo vỉa hè này thật sự có thể mua được quần áo giá trị xa xỉ sao? Đánh chết cô ta cũng không tin.

Đáng tiếc, khách hàng là thượng đế, không có biện pháp không nghe theo.

Thu ngân tính tiền đống quần áo, nghiêm mặt nói: "Tổng cộng hết 65 vạn 3842 tệ."

Lúc này, Kim Ái Hoa đợi một lúc lâu muốn nhìn Ôn Đề Nhi xấu mặt vội vàng chạy đến, chuẩn bị xem kịch vui.

Ôn Đề Nhi ở nhà họ Ôn không được cưng chiều, tuyệt đối không có khả năng mua quần áo 65 vạn, xem cô làm như thế nào!

Ôn Đề Nhi không chút hoang mang lấy thẻ kim cương Kiều Thừa Huân cho cô, "Quẹt thẻ."

Thu ngân quẹt thẻ, mặt nhất thời đều bị quẹt đỏ, vậy mà quẹt thành công rồi!

"Mời cô ký tên lên trên."

Ôn Đề Nhi yên lặng lấy bút ký tên.

Vẻ mặt của Kim Ái Hoa khó có thể tin, khá lắm Ôn Đề Nhi, hóa ra cô cũng quyến rũ được kẻ có tiền!

"A, cô thực sự được đó, Ôn Đề Nhi, bạn trai 1m72 của cô làm gì thế? Nhà giàu mới nổi sao?" Kim Ái Hoa cố ý nhấn mạnh 1m72, muốn cho Ôn Đề Nhi khó coi.

Ôn Đề Nhi chậm rãi quay đầu, đột nhiên nhắc nhở: "Họ Kim, tôi mua bộ quần áo cho ông nội mà thôi, đừng mở miệng ngậm miệng là bạn trai, bà đây không có bạn trai."

"Ha ha ha…" Kim Ái Hoa cười điên cuồng, ngũ quan vốn ngay ngắn, vặn vẹo biến hình rồi.

"Ôn Đề Nhi, đừng giả bộ nữa, còn ông nội chứ! Tôi thấy người bao nuôi cô là ông già mới đúng ấy? Loại phụ nữ không biết xấu hổ như cô cũng chỉ có ông cụ mắt mù mới nhìn trúng."

Trong đôi mắt của Ôn Đề Nhi hiện lên chút lạnh lẽo, cô nhường nhịn lần nữa không muốn xé toạc ra, không muốn mất mặt xấu hổ.

Kết quả kẻ không có não này lại gây sự lần nữa, cần phải bức cô ra tay à.

Được, hôm nay bà đây oán hận chết cô!

Cái mũi của Ôn Đề Nhi nhếch lên, giận dữ oán hận nói: "Khuôn mặt của bà đây không có phẫu thuật thẩm mỹ, loại người giống như cô, mặt phẫu thuật thẩm mỹ sửa đến cha mẹ không nhận ra tốt hơn chỗ nào?"

"Cô, cô nói mặt ai phẫu thuật thẩm mỹ!" Kim Ái Hoa nghe thấy 'Mặt phẫu thuật thẩm mỹ' liền tức giận, khuôn mặt càng vặn vẹo hơn.

Không thể nghi ngờ, mặt phẫu thuật thẩm mỹ là tử huyệt của cô ta.

Ôn Đề Nhi mạnh chuẩn ngoan độc giẫm lên tử huyệt này, bắt đầu cắn không nhả, "Cô dám soi gương nói không phẫu thuật thẩm mỹ không? Không dám đúng không? Khi cười cả khuôn mặt đều đã biến đổi, xấu muốn chết!"

Mặt Kim Ái Hoa nhất thời xanh mét, môi giật giật, hoàn toàn không trả lời được.

Ôn Đề Nhi liếc nhìn khuôn mặt chữ điền đầy mụn của Hoàng Tiểu Long, tiếp tục oán hận: "Lại nhìn người đàn ông của cô xem, xấu thế mà cô cũng nhìn trúng được? Người đàn ông xấu xí phối với người phụ nữ phẫu thuật thẩm mỹ, tuyệt phối đó!"

Hoàng Tiểu Long nằm không mà cũng trúng đạn, sửng sốt một phen mới phản ứng kịp.

Muốn phát tác, Kim Ái Hoa đột nhiên ôm anh ta nói, "Tiểu Long, cô ta nhục nhã chúng ta, anh nhanh dạy dỗ cô ta đi!"

"Bà tám thối tha, xem ra cô chán sống rồi, mau xin lỗi!" Bạn gái điềm đạm đáng yêu cầu xin, Hoàng Tiểu Long trong ngày thường sợ là chưa bao giờ đánh phụ nữ nháy mắt vùng lên, giơ tay dùng lực đẩy bả vai Ôn Đề Nhi.

Thân thể mềm mại yếu ớt của Ôn Đề Nhi không khống chế được lui về sau một bước, đụng vào quầy thu ngân mới dừng lại, sau lưng đau nhức, "A…"

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 25: Quá khéo, đó không phải là Kiều Thừa Huân sao?

Mẹ kiếp, vậy mà dám ra tay!

Ôn Đề Nhi khó thở, trên mặt không chỉ không có sợ hãi, trái lại càng thêm mạnh mẽ bức người.

"Dựa vào cái gì mà bà đây phải xin lỗi? Là bạn gái anh nhiều lần tìm tôi gây phiền phức trước, thì ra chỉ cho người phụ nữ của anh nhục nhã người khác, không cho phép người khác cãi lại sao? Anh nghĩ mình là tổng giám đốc bá đạo sao, phi! Đừng dùng mụn trên mặt anh làm tôi ghê tởm, bà đây vừa mới ăn no, cẩn thận nôn lên người anh!"

"Cô, cô…" Hoàng Tiểu Long hiển nhiên không phải người cãi giỏi, cô nói vài câu anh ta hoàn toàn không biết nên cãi lại thế nào.

Kim Ái Hoa giận giữ chẳng muốn lại cãi nhau nữa, giựt dây nói: "Tiểu Long, anh đừng nói nhiều lời vô nghĩa với cô ta, nhanh đánh cô ta đi! Đánh chết kẻ tiện nhân này!"

Hoàng Tiểu Long được kẻ thiếu đầu óc giựt dây, nắm chặt quả đấm muốn đánh người.

Dưới tình thế cấp bách Ôn Đề Nhi kêu lớn: "Cứu mạng, đánh phụ nữ này!"

Giọng nói rất to, tiếng nói thanh thúy tuyệt đối không khó nghe, nháy mắt hấp dẫn một đám quần chúng vây xem.

"Đàn ông đánh phụ nữ sao? Đúng là đáng khinh mà!"

"Ghét nhất là đàn ông đánh phụ nữ."

"Sợ thế, vậy mà đánh phụ nữ, là cha con sao?"

Mấy nhân viên hướng dẫn thấy tình hình càng ngày càng không khống chế được, nhanh chóng đứng ra ngăn cản, "Anh Hoàng, hay là thôi đi, chỉ là chuyện nhỏ, không nhất định phải ra tay đánh người."

Hoàng Tiểu Long còn chưa đánh người, còn bị người ta nói như vậy, khí thế phút chốc giảm xuống.

Kim Ái Hoa không cam lòng cắn môi, trong lòng biết trận chiến này bọn họ đã thua, tiếp tục ầm ĩ cũng không có ý nghĩa, nhanh chóng lôi người đàn ông của cô ta đi.

Trước khi đi còn không quên nói một câu ngoan độc, "Ôn Đề Nhi, sau này đừng để tôi đụng phải cô!"

Rốt cuộc đôi cẩu nam nữ cũng rời đi.

Ôn Đề Nhi thở phào nhẹ nhõm, tuy không chiếm được ưu đãi gì, nhưng tốt xấu gì cô cũng không thiệt thòi, không phân thắng bại đi.

Xoay người hỏi nhân viên thu ngân: "Quần áo của tôi xong chưa?"

Nhân viên thu ngân thấy Ôn Đề Nhi lợi hại, thái độ đã thay đổi cực lớn, hai tay đưa túi giấy qua, lấy lòng nói: "Cô Ôn, đây là quần áo của cô, mời cô nhận lấy, hoan nghênh lần sau cô đến."

Ôn Đề Nhi cầm lấy mấy túi quần áo, đi ra khỏi cửa hàng bán đồ nam.

Hai tay đều đầy đồ, đi dạo phố như vậy thực sự không tiện.

Nghĩ có nên đến siêu thị để đồ ở tủ giữ đồ hay không, liếc thấy phía trước có bóng dáng anh tuấn hiên ngang, giống như quân vương cao ngạo, đơn độc tách ra trong đám người.

Quá khéo, đó không phải là Kiều Thừa Huân sao?

Ôn Đề Nhi nhất thời mặt mày hớn hở, chạy như điên đến.

Kiều Thừa Huân vừa mới họp xong xuống lầu, giờ phút này mang theo đám cấp dưới đến trung tâm thương mại thị sát, không ngờ tới mới vừa đi vào đại sảnh, thấy được cô vợ mới của anh.

Trên tay Ôn Đề Nhi cầm mấy túi quần áo, thở hồn hển chạy đến trước mặt anh, đem quần áo giao cho anh.

"Kiều Thừa Huân, anh ở đây thật sự quá tốt, đây là quà sinh nhật mua cho ông nội, anh lái xe đến đúng không? Làm phiền anh cầm giúp tôi về nhà nhé, tôi còn muốn đi dạo nơi khác."

Trong đôi mắt thâm sâu của Kiều Thừa Huân phút chốc che đậy một tầng lạnh lẽo.

Người phụ nữ chết tiệt, dám công khai sai bảo anh làm chân chạy, anh nhớ rõ không cho cô loại quyền lợi này.

12 quản lý cấp cao cùng đi tới trung tâm thương mại, cùng với trợ lý Vương Hữu Vĩ của Kiều Thừa Huân, đều trợn mắt há miệng.

Không thể tin được…

Người phụ nữ kỳ lạ này vậy mà bảo boss xách đồ này nọ.

Hơn nữa… Mang về nhà là gì đây?

Ôn Đề Nhi cũng không có chú ý đến, Kim Ái Hoa và Hoàng Tiểu Long mới vừa đi không bao lâu còn đi dạo ở đây, mà hai người bị Kiều Thừa Huân hấp dẫn đi đến.

Bình thường chỉ có thể nhìn thấy ở trên TV và trên mạng thần tài đệ nhất thủ đô đích thân đến thế giới này, há có thể không nhìn xem.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tôi cười cô là kẻ không có não

Kim Ái Hoa nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai anh tuấn, không khỏi nổi lên hoa si.

Đây là người đàn ông phụ nữ khắp thế giới đều muốn ngủ, đẹp trai có thể nói là khủng hoảng, lạnh đến mức khó mà nhìn thẳng, tàn bạo khó có thể

kháng cự… Tình nhân trong mộng của cô ta đó.

Chỉ là… người phụ nữ Ôn Đề Nhi này lại làm cái gì thế? Vậy mà kêu anh Kiều cầm quần áo giúp cô ta, không phát hiện mặt anh Kiều đen lại sao?

Cô ta không nghe nói Ôn Đề Nhi và anh Kiều có quan hệ gì.

Có thể thấy được, Ôn Đề Nhi nhất định điên rồi.

Nghĩ đến vừa rồi chịu sỉ nhục ở trong cửa hàng quần áo nam, trong lòng Kim Ái Hoa vẫn còn tức giận, không bằng nhân cơ hội này làm một ván hòa, há miệng nói: "A, đây không phải là cô ba nhà họ Ôn sao? Đã lên giường với ông lão 1m72 rồi, bây giờ còn có mặt mũi đến quyến rũ anh Kiều sao? Không thấy mất mặt à?"

"Bây giờ phụ nữ đúng là đê tiện, cả ngày đều nghĩ quyến rũ người giàu có đẹp trai, không nhìn địa điểm một chút được sao?"

"Đúng vậy, cũng không nghĩ lại Kiều Thừa Huân là ai, người phụ nữ như vậy mà cũng dám, đúng là không biết tự lượng sức mình."

"Ha ha… Người phụ nữ này muốn chết, mọi người nhìn mặt anh Kiều đi, Diêm Vương mặt lạnh xuất hiện rồi."

…

Ôn Đề Nhi nghe được những lời này, không chỉ tức giận còn cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Kiều Diêm Vương đại gia nhà anh, có giúp hay không thì nói một câu, nói một câu sẽ chết à!

Cảm xúc của Ôn Đề Nhi lại nổi lên, "Anh không thể trả lời tôi một câu sao?"

Đôi mắt lạnh như băng của Kiều Thừa Huân ngưng lại, cô đang cáu kỉnh với anh sao?

Ai cho cô quyền lợi này?

Nhưng mà… Anh lại cảm thấy cô như vậy, có vài phần đáng yêu.

Lúc này Kim Ái Hoa tốt bụng nhắc nhở: "Anh Kiều, anh đừng để ý bà điên này, cô ta tên là Ôn Đề Nhi, là con gái riêng nhà họ Ôn, không biết nhặt được ở đâu. Lúc học trung học đã bắt đầu lêu lổng với đàn ông ở bên ngoài, không học vấn không nghề nghiệp, bây giờ học đại học cũng chưa học xong, nói không chừng cô ta còn có bệnh AIDS đấy!"

Bệnh AIDS sao?

Ôn Đề Nhi rất muốn cười, ha ha ha… Không được, buồn cười quá, cô nhịn không được cười ra rồi.

Kim Ái Hoa là kẻ không có não, nghe được từ đâu cô bị bệnh AIDS? Cô cũng không biết mình có bệnh đấy.

Nói cô đến loại trình độ này, tuyệt đối là antifan trung thành rồi.

Kim Ái Hoa bị cô cười vẻ mặt không hiểu ra sao, "Ôn Đề Nhi, cô cười cái gì?"

"Tôi cười cô là kẻ không có não." Ôn Đề Nhi nói thẳng.

"Cô, cô mới không có não ấy!" Kim Ái Hoa khó thở, khuôn mặt từng phẫu thuật biến dạng, lại nói với Kiều Thừa Huân, "Anh Kiều, anh thấy rồi chứ? Ôn Đề Nhi đúng là không có não."

Đôi mắt phượng của Kiều Thừa Huân hiện lên một tầng âm u, liếc nhìn Kim Ái Hoa, mày hơi nhăn lại.

Anh Kiều liếc nhìn, có hi vọng!

Kim Ái Hoa kinh ngạc vui mừng nói: "Anh Kiều, em là bạn tốt của Vạn Mỹ Trân, nửa năm trước ở trong party sinh nhật của Mỹ Trân, chúng ta đã gặp mặt, anh có ấn tượng không?"

Trên thế giới này, người phụ nào mà không muốn quyến rũ Kiều Thừa Huân?

Hoàng Tiểu Long đứng ở một bên nghe bạn gái có ý leo lên, nhưng không hề phản ứng, bởi vì anh ta cũng có ý đó, chỉ cần nịnh bợ đế vương trong buôn bán, vậy thì có thể nắm được rất nhiều cơ hội rồi.

"Anh Kiều, tôi cũng là bạn Mỹ Trân, cha tôi là chủ tịch tập đoàn Hoàng Thuần, Hoàng Đại Long, tôi tên là Hoàng Tiểu Long."

Đôi cẩu nam nữ đã nói xong, cùng chân thành nhìn về phía Kiều Thừa Huân.

Đôi mắt lạnh lùng của Kiều Thừa Huân không nhìn đôi cẩu nam nữ này bao lâu, cúi đầu nhìn khuôn mặt tươi cười giảo hoạt của cô gái, "Cô quen bọn họ

sao?"

Ôn Đề Nhi gật đầu, "Quen, vừa rồi lúc mua quần áo cãi nhau một trận, thiếu chút nữa bị bọn họ đánh."

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Mua đồ Xong, về nhà sớm một chút

Thiếu chút nữa bị đánh sao?

Trái tim Kiều Thừa Huân giống như bị thứ gì đó đâm vào, đáy mắt phút chốc che đậy một tầng lạnh lẽo.

"Bị đánh rồi hả?"

"Không có, bị đẩy một cái."

Đôi mắt phượng của Kiều Thừa Huân âm u, ẩn chứa sát khí, chậm rãi liếc nhìn đôi cẩu nam nữ.

"Hai người đánh người phụ nữ của tôi sao?" Giọng nói trầm thấp, mang theo lạnh lẽo xuyên thấu lòng người.

Một lát sau, thân thể đôi cẩu nam nữ bị giam cầm, chỉ cảm thấy lạnh sống lưng, cảm giác nguy hiểm tự nhiên nảy sinh.

Ôn Đề Nhi là người phụ nữ của anh Kiều…

Tại sao có thể như vậy?

Vừa rồi bọn họ còn bắt nạt người phụ nữ của anh, lần này xong đời rồi.

Hoàng Tiểu Long vội la lên: "Không có, không có! Cậu chủ Kiều, đây chỉ là hiểu lầm!"

Tính nhẫn nại của Kiều Thừa Huân đã đạt tới mức cao nhất, đối với loại người nịnh nọt chán ghét tới cực hạn, môi mỏng hé mở, "Bảo vệ, kéo hai người này ra ngoài, vĩnh viễn cấm bước vào trung tâm thương mại Kiều Lệ một bước."

Quân muốn thần chết, thần không thể không chết.

Chắc là nói cục diện trước mặt này.

Hoàng Tiểu Long và Kim Ái Hoa bị dọa mông lung rồi, mãi đến khi bảo vệ đi tới mới phản ứng kịp.

Nhưng đã quá muộn, cứ như vậy không hiểu ra sao bị bảo vệ kéo đi.

Ôn Đề Nhi nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, ngửa đầu nhìn khuôn mặt lạnh lẽo tuấn tú của Kiều Diêm Vương, "Trở lại vấn đề vừa rồi, anh có giúp tôi hay không?"

Kiều Thừa Huân nhìn cô, bực bội đã phân tán đi bao nhiêu, đôi mắt lạnh lùng cũng dịu dàng vài phần, "Tôi còn bận rộn nhiều việc."

Còn chưa nói xong, Ôn Đề Nhi đột nhiên cầm lấy một bàn tay anh, nhét dây túi giấy vào trong tay anh.

Động tác tự nhiên như vậy làm Kiều Thừa Huân nhận lấy túi lớn theo bản năng.

Ôn Đề Nhi lập tức bắt đầu giở trò xấu, "Tôi muốn đi toilet, làm phiền anh cầm giúp tôi một lát, tôi sẽ trở lại rất nhanh."

Nói xong lập tức rời đi.

Nói đùa, cô nhìn giống người sẽ trở về sao? Ha ha ha…

Sao Kiều Thừa Huân lại không nhìn ra chút tâm tư của cô được chứ, làm anh ta giống như đứa bé bị người lớn vứt bỏ, vốn nên nổi giận, nhưng anh lại hoàn toàn không giận nổi.

Lúc cô đi được vài bước, anh gọi cô lại, "Đợi một lát."

Ôn Đề Nhi quay đầu lại, giữa lông mày có chút nghi ngờ, "Còn có việc gì sao?"

Kiều Thừa Huân lạnh nhạt nói: "Mua đồ xong, về nhà sớm một chút."

"A…" Ôn Đề Nhi nhu thuận lên tiếng.

Kiều Thừa Huân lạnh nhạt tự nhiên giao túi giấy cho trợ lý Vương Hữu Vĩ, xoay người rời đi.

Lại giống như quân vương bãi giá đi tuần, lạnh lùng cao ngạo, khí thế bức người, phía sau mang theo một đám đại thần cúi đầu.

Cục diện đó thật là tráng lệ.

Kiều Thừa Huân vừa đi, xung quanh bắt đầu có người xì xào bàn tán.

"Vừa rồi thật sự nhìn nhầm rồi, cô ba nhà họ Ôn và anh Kiều có quan hệ không ít đâu!"

"Bọn họ có quan hệ gì nhỉ? Thật sự rất muốn biết."

"Bộ dạng người phụ nữ này thật sự là loại bình thường, không giống người phụ nữ của anh Kiều, ánh mắt anh Kiều không tệ như vậy."

"Không phải anh Kiều không thích phụ nữ sao? Sao có thể có phụ nữ được, tôi cảm thấy có thể là bà con xa đi…"

Đúng là ở đâu cũng thấy quần chúng bát quái không ngừng ăn dưa, nhàm chán.

Ôn Đề Nhi thu hồi tâm tư, lại đi dạo một lúc lâu, cuối cùng mua cho mình một chiếc váy hoa sen màu lam nhạt, cùng một đôi xăng-đan màu trắng, những thứ khác chẳng muốn mua.

Dẹp đường về nhà thôi.

…

6 giờ 20 phút tối, Kiều Thừa Huân tan làm về nhà, mang theo mấy túi giấy đi lên tầng hai.

Đến cửa gian phòng thứ hai, dừng bước lại, gơ gơ cửa.

"Ai thế?"

"Tôi."

Tiếng đi dép… Trong phòng truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Sau khi tiếng bước chân dừng lại, cửa mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Nước hoa của tôi cô dùng không hợp

Ôn Đề Nhi ló đầu ra, nhếch miệng cười, "Kiều, Thừa Huân, có chuyện gì sao?"

Không biết vì sao, mỗi lần gọi tên anh cô đều không thể thuận lợi gọi hai chữ đó.

"Quần áo này là mua cho ông nội sao?" Kiều Thừa Huân đưa túi giấy cho cô, lúc ở công ty, anh lấy ra xem vài lần, hoàn toàn không phải phong cách của ông nội.

Ôn Đề Nhi biết anh nghi ngờ cái gì, vẻ mặt tràn đầy tự tin nói: "Yên tâm, tôi đã có cách để ông nội thích."

Mày Kiều Thừa Huân nhíu lại, anh hoàn toàn lo lắng.

Thấy anh không nói lời nào, Ôn Đề Nhi nhíu mày, "Anh còn chuyện gì khác không?"

"Thay quần áo, mười phút sau về nhà ăn cơm." Kiều Thừa Huân trầm giọng nói.

"A…" Ôn Đề Nhi lên tiếng, mang quần áo vào phòng, còn đóng cửa lại.

Kiều Thừa Huân đứng vài giây bên ngoài cửa, xoay người trở về phòng mình, anh cũng cần phải thay quần áo.

Sau khi trở về phòng, Ôn Đề Nhi lập tức thay váy mới mua hôm nay.

Thời gian cấp bách, váy không có biện pháp giặt xong rồi mặc, bên trên có chút hương vị, tuy cực kỳ nhạt, nhưng mà Ôn Đề Nhi không thích hương vị này.

Nếu có nước hoa thì tốt rồi… Nhưng cô không dùng nước hoa, lấy đâu ra nước hoa cho cô dùng.

Không biết chỗ Kiều Thừa Huân có hay không, không bằng đến phòng anh hỏi.

Ôn Đề Nhi ra khỏi phòng, hoàn toàn không phát hiện ra, đằng sau váy còn chưa kéo khóa lên hết, phần lưng trắng như ngọc bị lộ ra ngoài, mơ hồ còn thấy vài vết hôn mờ nhạt.

Đi tới cửa phòng ngủ đối diện, gõ cửa.

"Kiều, Thừa Huân, anh ở bên trong sao?" Cô có linh cảm anh ở trong này.

Đợi một lát, cửa mở, Kiều Thừa Huân để trần thân trên xuất hiện phía sau cửa.

Da thịt màu đồng lộ trong không khí, rạng rỡ tỏa sáng, bắp thịt mạnh mẽ nhô lên, lộ ra hết mị lực nam tính, gợi cảm mê người.

Ôn Đề Nhi đỏ mặt xấu hổ một lát, chật vật quay mặt đi, ấp úng xin giúp đỡ: "Anh có nước hoa không? Váy tôi mới mua có mùi, muốn dùng nước hoa."

Kiều Thừa Huân hơi cúi đầu, đôi mắt như chim ưng, dễ dàng bắt được ngây ngô trong đáy mắt cô.

Người phụ nữ không dùng nước hoa, đây là lần đầu tiên anh gặp được.

"Nước hoa của tôi cô dùng không hợp."

Cách nghĩ của phụ nữ, cực kỳ kỳ lạ.

Kiều Thừa Huân im lặng một lát, không thể không thừa nhận, anh bị cô thuyết phục, "Vào đi."

Ôn Đề Nhi cúi thấp đầu, ngoan ngoãn đi sau anh, sau khi đi được vài bước cực kỳ tự giác đứng lại, đợi anh tìm nước hoa đưa ra, cô phụ trách ngắm phong cảnh.

Sàn gỗ không có một hạt bụi, mành màu trắng, đồ đạc phong cách giản dị, chăn cũng gấp ngay ngắn chỉnh tề, mỗi một chi tiết đều cực kỳ thoải mái.

Phòng này, quả thực là thiên đường chứng minh nơi ở của người mắc bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế và thích sạch sẽ.

Chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế khó mà nói, Kiều Thừa Huân chắc chắn thích sạch sẽ.

Kiều Thừa Huân đi vào toilet, cầm một lọ nước hoa màu vàng nhạt đi ra, đưa cho cô.

Ôn Đề Nhi không nhận lấy, hiếu kỳ nói: "Nước hoa dùng thế nào?"

Con ngươi đen của Kiều Thừa Huân liếc cô một cái, anh không có thời gian dạy cô dùng nước hoa thế nào.

Trực tiếp mở nắp ra, phun lên không khí, sau đó nhanh chóng nắm lấy vai cô, đẩy cô đến khu vực có nước hoa, "Xoay mấy vòng tại chỗ."

"Hả?" Vẻ mặt Ôn Đề Nhi mơ màng, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe theo, xoay vài vòng choáng váng đầu.

Đợi cô xoay xong, Kiều Thừa Huân phát hiện bí mật sau lưng cô, cô cố ý quyến rũ anh sao?

"Như vậy là được rồi sao?" Ôn Đề Nhi ngửi thấy mùi hương nhạt trong không khí, cực kỳ hoài nghi có thành công bám vào váy cô hay không.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Nhớ rõ kéo rồi mà

Kiều Thừa Huân trầm giọng nói: "Trực tiếp phun lên người sẽ đậm mùi, như vậy là đủ rồi."

"A… Cảm ơn anh, vậy tôi xuống trước đợi anh."

Ôn Đề Nhi xoay người rời đi, còn chưa phát hiện khóa kéo sau lưng chưa khóa hết.

Thấy cô sơ suất như vậy, Kiều Thừa Huân đoán mình suy nghĩ nhiều rồi, cô cũng không biết mình chưa kéo khóa.

"Đợi một lát." Kiều Thừa Huân gọi cô lại.

"Làm gì thế?" Ôn Đề Nhi quay đầu theo quán tính, cũng không xoay người, cũng không dừng lại.

Kiều Thừa Huân bước đến sau lưng cô, bàn tay ấm áp nắm lấy vai trái cô, cố định thân thể của cô, một cánh tay giơ lên, kéo khóa thay cô.

"Xoẹt…" Nghe thấy âm thanh tiếng khóa kéo lên, Ôn Đề Nhi mới ý thức được chuyện gì, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ bừng.

Mẹ nó, Kiều Diêm Vương biết cô chưa kéo khóa, vậy mà không nhắc nhở cô một phen.

May mà không phải kéo khóa quần, nếu không thì rất dọa người đó…

"Được rồi."

"Cảm ơn!"

Cô gái chạy mất dép, trong không khí để lại mùi hương hỗn hợp nước hoa nam và mùi thơm của thiếu nữ.

Kiều Thừa Huân lắc lắc đầu, trong cơ thể có hơi nóng lưu chuyển nhanh chóng, may mà chỉ lướt qua một lát, đủ để làm anh nổi nóng.

Chết tiệt, anh lại bị mùi hương làm động tâm!

…

Nhà họ Kiều.

Nghe nói hôm nay cậu chủ Kiều dẫn vợ mới cưới về nhà, lúc này trong nhà náo nhiệt giống như sắp qua năm mới, bạn bè và hàng xóm đều đến đây.

Hai vị nhà họ Kiều vì nghênh đón con dâu, cùng với chúc mừng con trai cưới vợ, đặc biệt làm bảy tám bàn cơm phong phú.

"Ông Kiều à, Thừa Huân đột nhiên cưới vợ sao không làm hôn lễ thế?"

"Đúng vậy, chuyện hôn nhân làm quá qua loa rồi, chỉ là không biết cô gái nhà ai có phúc như vậy?"

Bà Kiều xấu hổ cười nói: "Đứa nhỏ Thừa Huân này làm việc chưa bao giờ bàn bạc với chúng tôi, sáng hôm nay thằng bé mới gọi điện thoại về nhà nói đã lĩnh giấy, chúng tôi cũng không biết là cô gái nhà ai."

Ông Kiều cũng cười ha ha nói: "Cô gái Thừa Huân nhà chúng tôi nhìn trúng, chắc chắn sẽ không kém cỏi."

Kỳ thật hôn lễ của con trai vẫn là khúc mắc của hai người.

Con trai từng có bạn gái yêu bốn năm, hai người chàng chàng thiếp thiếp, không cần nói có bao nhiêu ân ái.

Chỉ tiếc, hai năm trước vào sinh nhật 26 tuổi của con trai, cô gái đó đột nhiên xảy ra tai nạn xe cộ mất rồi.

Từ lúc đó, con trai dịu dàng như ngọc xảy ra biến đổi lớn, cực kỳ quyết đoán, lịch lãm dày dạn kinh nghiệm, hơn nữa không có người phụ nữ nào anh để vào trong mắt.

Hiện giờ rốt cuộc con trai cũng lĩnh giấy chứng nhân với một cô gái, mặc kệ cô là cô gái nhà ai, mạnh hơn một người đã chết.

Trong đám người đó còn có Vạn Mỹ Trân, ngồi ở vị trí trong góc, sắc mặt không được tốt lắm.

Cô ta biết thừa vợ anh Thừa Huân là ai, hơn nữa cô ta đã nghe được nguyên nhân Ôn Đề Nhi đột nhiên gả cho anh Thừa Huân, chỉ là cô ta không thể nói ra được.

Hiện tại nói không ý nghĩa, Ôn Đề Nhi đến đây cô ta sẽ nói, đến lúc đó nhất định phải làm người phụ nữ đó đẹp mặt!

Rốt cuộc một chiếc xe Maybach màu đen dừng trước cửa, mấy chục ánh mắt nhìn qua.

Người đàn ông tao nhã cao quý xuống trước, đi hai bước liền dừng lại.

Đợi vài giây, cửa xe bên kia mở ra, một cô gái mặc váy hoa sen màu xanh xuất hiện.

Rốt cuộc cũng xuất hiện rồi!

Ánh mắt mọi người đều bị cô gái hấp dẫn.

Trên đầu Ôn Đề Nhi buộc kiểu tóc đáng yêu, đôi mắt to long lanh như nước, cái mũi dọc dừa xinh xắn lung linh, đôi môi anh đào no đủ, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn, da thịt mềm mại trắng hồng, giống như một cô gái hồn nhiên, cười khẽ rất được.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Cha mẹ anh hơi nhiều

Sau khi thấy rõ bộ dạng cô gái, có người nghi ngờ, "Sao giống cô gái nhỏ thế, trưởng thành chưa?"

Cũng có người cho rằng như vậy, "Anh Kiều và cô gái này quá xứng, Diêm Vương mặt lạnh nên có người vợ đáng yêu ấm áp."

"Thân thể khác biệt như vậy, ở trên giường chắc chắn rất hòa hợp."

…

Nghe thấy người trẻ tuổi nói như vậy, hai vị nhà họ Kiều sốt ruột kéo cao cổ lên.

Mắt của hai người không tốt, hơn nữa ánh sáng buổi tối không rõ lắm, thấy không rõ bộ dạng con dâu.

Trong lúc mọi người nghi ngờ, Ôn Đề Nhi khẩn trương trốn sau lưng người đàn ông.

Đây là lần đầu tiên cô đứng trước mặt nhiều người như vậy, còn trở thành nhân vật chính, khẩn trương là khó tránh khỏi.

Chỉ là trước đó Kiều Thừa Huân từng nói, không thích bị cô đụng vào anh, cho nên cô không dám động vào một góc áo của anh.

Cô gái nhỏ giọng châm chọc: "Cha mẹ anh nhiều thật…"

Hơn mười người đấy.

Kiều Thừa Huân thoáng quay đầu, cầm tay trắng của cô, kéo cô ra, trầm giọng nói: "Bọn họ đến nhìn cô."

"Tôi có gì đẹp…" Chỉ thấy cha mẹ là được rồi, kết quả là mấy chục người, nhiều người hơn nhà cô lúc mở cuộc họp phê bình, cô chưa chuẩn bị tâm lý.

"Đi thôi." Kiều Thừa Huân dẫn đầu đi vào nhà.

Ôn Đề Nhi vội vàng đuổi theo, trời sinh voi sinh cỏ, dựa vào may rủi thôi.

…

Gần!

Hai vị nhà họ Kiều rốt cuộc cũng thấy bộ dạng con dâu, đối với loại người thanh thuần đáng yêu coi như hài lòng, nhao nhao khen ngợi gật đầu, chỉ cần khuôn mặt không trang điểm quá đậm là được rồi.

Ôn Đề Nhi đứng trước mặt nhiều trưởng bối như vậy, dù đầu óc thông minh cũng cần phải tiêu hóa một lát, cuối cùng từ khí tràng không giống người thường của hai vị nhà họ Kiều, nhận ra bọn họ mới đúng là cha mẹ cô phải gặp.

“Cha, mẹ, chào hai người, con tên là Ôn Đề Nhi, hai người có thể gọi con là Đề Nhi.” Ôn Đề Nhi nở nụ cười thiên chân hồn nhiên, đáng yêu làm người ta khó có thể chống cự.

Hai vị nhà họ Kiều gật đầu liên tục, “Ôi chao, ôi, Đề Nhi, năm nay con bao nhiêu tuổi vậy? Đang làm công việc gì? Quen Thừa Huân nhà chúng ta bao lâu rồi?”

Ôn Đề Nhi mỉm cười nói: “Năm nay con 20 tuổi, khai giảng năm 3 ĐH, bây giờ được nghỉ hè, con và Thừa Huân…”

Cô cố ý kéo dài ngữ khí, ngẩng đầu nhìn Kiều Thừa Huân.

Vấn đề này, để anh trả lời.

Nghe thấy 20 tuổi năm 3 ĐH, sắc mặt hai người có chút cứng đờ rồi.

Cô gái này nhỏ hơn Thừa Huân nhiều như vậy, còn đang đi học, tương lai làm gì cũng không biết.

Kiều Thừa Huân lạnh lùng nhìn về phía cha mẹ, trầm giọng nói: “Ăn gì trước đã, đói bụng.”

Hai người: “…”

Ôn Đề Nhi cũng muốn im lặng tuyệt đối, không nghĩ tới Kiều Diêm Vương lạnh lùng với cha mẹ như vậy, đúng là người đàn ông không dễ dàng gần gũi người khác.

Hai người bắt đầu ngồi vào bàn, Ôn Đề Nhi ngồi bên phải Kiều Thừa Huân, ngồi bên phải cô là một dì, mà hai ông bà lại ngồi đối diện cô.

Làm cô bất ngờ chính là, Vạn Mỹ Trân lại ngồi cùng một bàn, nhưng mà ngồi ở bên cạnh bà Kiều, hai vị nhà họ Vạn cũng ngồi ở đây.

Nhìn vẻ mặt Vạn Mỹ Trân oán hận, Ôn Đề Nhi có dự cảm không tốt, bữa cơm này chắc là không thuận lợi rồi.

Cô cũng không biết, Vạn Mỹ Trân nghe được tin tức chính xác trong đám bạn của mình.....

Trước đây Ôn Đề Nhi có chồng chưa cưới, nhưng vẫn chưa đủ, dám dùng thủ đoạn hạ lưu quyến rũ anh Thừa Huân, làm hại anh Thừa Huân phải chịu trách nhiệm với cô.

Hôm nay cô ta nhất định phải vạch trần bộ mặt thật của người phụ nữ dâm đãng này trước mặt bác Kiều và dì Kiều!

Bữa tiệc chưa bắt đầu, Vạn Mỹ Trân nhanh chóng thiết kế: “Chị dâu, tên của chị là Ôn Đề Nhi à, là ai đặt cho chị thế, nghe qua giống như trẻ con vậy…”

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Anh đoạt hôn sự này

Trong lòng Ôn Đề Nhi cảm khái một tiếng: "Trà xanh"** tốt, mới một chiêu đã lợi hại như vậy.

(** Lục trà biểu (Green Tea Bitch): chỉ loại phụ nữ giả bộ trong sáng đi quyến rũ đàn ông của người khác)

Không khéo, cô lại có một đam mê không tốt lắm, đó là đem trà xanh biến thành hồng trà.

"Đây là mẹ chị* cho đặt tên cho, chị thấy vẫn dùng được, lấy họ Ôn của cha, Đề là chỉ con gái, mang nghĩa tốt đẹp, Nhi là từ điểm xuyết, dù không có nghĩa, nhưng nghe rất êm tai, Thừa Huân anh cảm thấy thế nào?"

*Vạn Mỹ Trân là em họ Kiều Thừa Huân, nên trước mặt trưởng bối nhà họ Kiều, hai người sẽ xưng hô theo vai vế, còn khi không có ai, sẽ xưng hô là tôi - cô

Ôn Đề Nhi tủm tỉm cười nói, liếc mắt sang nhìn Kiều Thừa Huân.

Kiều Thừa Huân nhàn nhạt nói: "Tên rất đáng yêu."

"Hì hì..." Ôn Đề Nhi lập tức cười đến xinh đẹp như hoa.

Kiều Diêm Vương mặt vô cảm khen người rất dọa người.

Bà Kiều cười ha ha khen ngợi nói: "Đề Nhi, mẹ con đặt tên thật hay, Đề Nhi Đề Nhi, dễ nghe mà không tục, còn dễ nghe hơn cả mấy tên gì mà Mỹ với Linh nhiều, chỉ có người không có văn hóa mới đặt ra cái loại tên này."

Vạn Mỹ Trân nằm không cũng trúng đạn, trên mặt lộ ra biểu tình quẫn bách, rất nhanh cả khuôn mặt đều đen lại.

Bà Kiều ý thức được mình vừa lỡ lời, lập tức sửa lời nói: "Không phải bác nói tên Mỹ Trân không hay, chỉ là so với tên của Đề Nhi còn thiếu đi một chút thông minh."

Mẹ Vạn ngồi bên cạnh cười khanh khách nói: "Tên Mỹ Trân đúng là có chút tầm thường, năm đó bà của con bé nói thế nào cũng muốn đặt tên này, tôi sợ tranh chấp với bà nội nó, nên mới chiều theo."

Vạn Mỹ Trân đen mặt đánh gãy lời bà: "Mẹ, mẹ đừng nói nữa!"

Lão mẹ còn ngại cô chưa đủ mất mặt sao?!

Để có thể hiểu nhiều hơn, nên bỗng nhiên ông Kiều hỏi: "Đề Nhi, ba mẹ con làm nghề gì?"

Ôn Đề Nhi lạnh nhạt trả lời: "Ba con có một công ty nhỏ, tên ông ấy là Ôn Chấn Quốc, mẹ con đã qua đời lúc con còn nhỏ, nhưng mà sau đó con có thêm mẹ kế."

Ông Kiều chỉ cảm thấy tên này có chút quen tai, nghĩ một lúc mới nhớ ra, "Hóa ra là con gái của lão Ôn, khó trách tính cách cũng đặc biệt."

Bà Kiều: "Lão Ôn nào vậy?"

Ông Kiều: "Chính là Lão Ôn của tập đoàn Ôn thị."

Bà Kiều vui vẻ nói: "Nói như vậy Đề Nhi với Thừa Huân nhà ta là môn đăng hộ đối rồi!"

Nói tới vấn đề này, Vạn Mỹ Trân nhân cơ hội chen vào: "Chị dâu, em nghe nói trước đây chị có một vị hôn phu? Cũng chính là cậu Khương nhà họ Khương, thế nào lại đột nhiên muốn gả cho anh Thừa Huân?"

Không đợi Ôn Đề Nhi trả lời, Kiều Thừa Huân nói thẳng: "Anh ta là một tên khốn, vì hạnh phúc của Đề Nhi, nên anh đoạt hôn sự này."

Ôn Đề Nhi: "...."

Mẹ nó, nói như vậy cũng được?

Đâu có giống đâu, ha ha.....Kiều Diêm Vương so với cô còn càn rỡ hơn.

Vạn Mỹ Trân gấp đến mức ruột gan cháy xém, không phải như thế!

Vì sao anh Thừa Huân lại muốn nói những lời này? Anh ấy rõ ràng bị Ôn Đề Nhi quyến rũ!

Ôn Đề Nhi hoàn toàn không ngờ đến lời Kiều Diêm Vương vừa nói này, đều phủ quyết đi tất cả những lý do mà cô đã soạn sẵn, chỉ có thể phối hợp diễn kịch với anh.

"Con trước đó không biết anh ta là một tên cặn bã, đến tận khi Thừa Huân nhắc nhở, cháu mới tỉnh ngộ, mà cháu cũng hiểu được, trên thế giới này người đối xử tốt nhất với cháu thật ra chỉ có Thừa Huân."

Bà Kiều tò mò nói: "Đề Nhi, con với Thừa Huân quen nhau như thế nào vậy?"

Ôn Đề Nhi cố ý giả bộ thẹn thùng, e thẹn nhìn về phía Kiều Diêm Vương, "Thừa Huân, anh nói đi."

Giọng điệu ái muội, vẻ mặt ngượng ngùng như thế, làm người ta liền suy nghĩ sâu xa.

Kiều Thừa Huân mặt không đỏ tai không đỏ nói: "Có lần uống say, con đã qua đêm với Đề Nhi, cảm thấy rất có lỗi với Đề Nhi, cho nên theo đuổi cô ấy không rời, sau đó rốt cuộc làm cô ấy cảm động."

Trong lòng Ôn Đề Nhi: Trời ơi, Kiều Diêm Vương không đi viết tiểu thuyết quả thật rất lãng phí đầu óc của anh ta.

Một chữ: Trâu bò!

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Phu xướng phụ tùy thật ăn ý

Kiều Diêm Vương nói như vậy, sự việc liền biến thành anh chủ động theo đuổi cô, mà không phải cô đi quyến rũ anh.

Như vậy, cho dù sau này có người nhảy ra nói chuyện cô và anh bị "bắt gian" ở khách sạn, cũng sẽ không ảnh hưởng lớn đến thanh danh của cô.

Lúc ấy vây xem "bắt gian" ở khách sạn chỉ có mấy người trẻ tuổi, nơi này lại có mấy chục người, hơn nữa còn có tam cô lục bà làm chủ lực, tin đồn có khả năng làm chết người, đến lúc đó khẳng định sẽ nói ra ngoài.

Chuyện tán nhảm nhà họ Kiều truyền ra là chuyện tốt, mà để hai nhà Khương Ôn truyền ra lại là chuyện xấu, đến lúc đó quần chúng sẽ tin ai đây? Tất nhiên là người phía trước.

Chậc chậc chậc, chiêu này của Kiều Diêm Vương, thật sự cao tay.

"A?" Bà Kiều ngờ vực nhìn về phía Ôn Đề Nhi, "Các con uống rượu ở đâu?"

Không phải là quen biết nhau từ những nơi lung tung rối loạn chứ? Một cô gái thường xuyên đi đến mấy nơi đó, khẳng định có rất nhiều thói hư tật xấu.

Vạn Mỹ Trân ngồi cạnh vài lần muốn nói lại thôi, chuyện rõ ràng không phải như thế, vì sao anh Thừa Huân muốn nói như vậy?

Định đem sự thật nói ra, nhưng lại không tìm được thời điểm thích hợp để chen vào, chỉ có thể đợi dịp khác.

Ôn Đề Nhi ra vẻ thẹn thùng ậm ừ, do dự nửa ngày mãi không nói nên lời.

Vì thế Kiều Thừa Huân rất tự nhiên càn rỡ nói thay: "Hạng mục Phong Hoa năm trước, con uống nhiều quá, gọi Đề Nhi đến chăm sóc con, sau đó không cẩn thận tổn thương Đề Nhi."

Ý là muốn nói, anh không cẩn thận đem Đề Nhi **.

Một bộ dáng ra vẻ đạo mạo kia, Ôn Đề Nhi nghĩ muốn giơ ngón cái khen thưởng anh.

Lơ đễnh nhớ tới buổi tối hôm trước, cô cùng anh một đêm phong lưu, trong cơ thể vẫn nhè nhẹ từng đợt từng đợt ham muốn còn lưu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc che kín một tầng đỏ ửng thẹn thùng.

Bà Kiều thấy bọn họ phu xướng phụ tùy, sắc mặt dịu đi vài phần.

Nói như vậy, con trai với Đề Nhi phát sinh quan hệ ở nhà mình, hơn nữa bọn chúng đều quen biết nhau hơn một năm, nền móng tình cảm cũng đã có.

Thật không nghĩ tới con trai sẽ tìm được một cô bé ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy, cái này bà cũng an tâm, nói với con: "Thừa Huân, về sau con uống ít rượu thôi."

Ông Kiều quay sang nói với Ôn Đề Nhi: "Đề Nhi, về sau con phải trông chừng Thừa Huân, đừng để nó uống rượu, sẽ hỏng việc."

Ôn Đề Nhi ngoan ngoãn gật đầu, "Con nhất định sẽ trông chừng anh ấy thật tốt, ba mẹ yên tâm ạ."

Bà Kiều: "Aizz, nói nhiều như vậy, nhanh ăn cơm thôi, Đề Nhi con ăn nhiều một chút, tương lai sinh cho Thừa Huân của chúng ta một đứa bé mập mạp."

Nghe được bốn chữ "đứa bé mập mạp", tay cầm đũa của Ôn Đề Nhi cứng lại một chút.

Bốn chữ này thật dọa người mà.

Kiều Thừa Huân bỗng nhiên gắp vào bát cô một miếng thịt kho tàu, "Ăn nhiều một chút."

Biết rõ là diễn kịch, nhưng lòng Ôn Đề Nhi lại hung hăng run rẩy một chút.

Trái tim trống rỗng nhiều năm như vậy, dường như có gì đó đang phá kén chui ra.

Thật lâu rồi mới có người gắp đồ ăn cho cô, tính ra cũng khoảng mười năm đi.

Chỉ tiếc, cuối cùng cũng chỉ là diễn kịch, không cần thiết phải cảm động.

Ôn Đề Nhi cũng gắp một miếng cá, bỏ vào bát Kiều Diêm Vương, cười nhẹ nói: "Anh cũng ăn nhiều một chút, như vậy làm việc sẽ không mệt."

Một câu nói vô tâm vô ý, nghe vào tai người ngoài, lại có đến mười phần ái muội.

Hai ông bà Kiều nhìn thấy con trai với con dâu tình cảm ân ái như vậy, tất cả nghi ngờ trong lòng đều bỏ xuống, trên mặt đều lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Nhưng Vạn Mỹ Trân ngồi bên cạnh thì ngược lại, cô ta giống như đứng trên đống lửa, ngồi trên đống than, trong lòng tràn ngập đố kị, cả người dường như muốn bốc cháy.

Anh Thừa Huân làm sao vậy?

Anh ấy vì sao phải đối xử đối tốt như vậy với một người con gái mới quen không đến hai ngày?

Rốt cuộc tiện nhân này đã nắm trong tay nhược điểm gì của anh Thừa Huân?

A a a! Trong lòng Vạn Mỹ Trân sắp phát điên mất rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Muốn chèn ép cô, không có cửa đâu

Không được, cô không thể cứ để như vậy, cô nhất định phải cứu anh Thừa Huân khỏi tay người phụ nữ hư hỏng này!

Vạn Mỹ Trân đợi thời cơ nói sang chuyện khác: "Hai bác, thật ra cháu với chị dâu đều học ở đại học A, nhưng mà trước đó chúng cháu không nói chuyện qua, chị dâu là đàn em của cháu."

Bà Kiều hứng thú, "Vậy sao? Ở trường học Đề Nhi biểu hiện như thế nào?"

Vì muốn hiểu con dâu mình hơn, hỏi thăm nhiều một chút cũng không phải là chuyện xấu.

Vạn Mỹ Trân nhìn Ôn Đề Nhi, giả bộ khó xử nói, "Dạ...."

Ôn Đề Nhi cố ý ngạc nhiên, "A? Khó trách khi em gọi chị dâu chị thấy thật quen mắt, nhưng không nhớ ra em tên là gì, em vừa nói tới đại học A mới nhớ ra, em là đàn chị khoa phát thanh đã tốt nghiệp của trường, đúng không?"

Nghĩ muốn chèn ép cô, không có cửa đâu!

Ha ha ha...

Sắc mặt Vạn Mỹ Trân lập tức biến thành màu đen, người phụ nữ đáng giận, cô ta vậy mà giả ngu với cô!

Mẹ Vạn ngồi bên cạnh rốt cuộc tìm được thời điểm nói chen vào, mỉm cười nói: "Mỹ Trân nhà chúng ta hoa khôi của Đại học A, lớn hơn Đề Nhi ba tuổi, Thừa Huân nhìn Mỹ Trân lớn lên, về sau hai đứa có thể làm bạn bè."

Ôn Đề Nhi thân thiên cười nói: "Vâng ạ, Mỹ Trân, không bằng về sau em gọi chị là Đề Nhi thôi, chị gọi em là Mỹ Trân, như vậy sẽ không khiến ai già hơn."

Vạn Mỹ Trân dùng sức siết chặt chiếc đũa, gân xanh mu bàn tay nổi lên, có thể biết rằng bây giờ cảm xúc cô ta có bao nhiêu kích động.

Vốn dĩ cô ta muốn đem tai tiếng của Ôn Đề Nhi trong trường nói ra, nhưng đề tài bị chuyển thành như vậy, nếu cô tiếp tục nói ra những điều xấu này, các trưởng bối nhất định sẽ ác cảm với cô.

Hơn nữa cô tốt nghiệp, kể cả nói ra những tai tiếng cô nghe được, các trưởng bối cũng sẽ không tin.

Ôn Đề Nhi đáng chết, bị cô ta đâm một dao!

Vạn Mỹ Trân mắng thầm trong lòng, mở miệng, chỉ có thể bình tĩnh mà nói: "Được."

Ôn Đề Nhi hơi hơi mỉm cười, "Khi rảnh chúng ta có thể cùng nhau đi dạo phố."

"Ừm." Vạn Mỹ Trân gật đầu.

Ôn Đề Nhi bỗng nhiên nhớ tới, không phải Kiều Diêm Vương có ông nội sao? Sao lại không thấy người?

Vì muốn tạo ấn tượng tốt với trưởng bối, cô chủ động chọn đề tài, nói với Kiều Thừa Huân: "Thừa Huân, sao ông nội không có ở đây?"

Kiều Thừa Huân trầm giọng nói: "Đúng lúc ông nội đi chúc thọ chiến hữu của mình, mấy ngày nữa cũng sẽ đến sinh nhật của ông nội, em sẽ được gặp ông."

"Ách, em sẽ chờ." Ôn Đề Nhi cố ý lộ ra ánh mắt chờ mong, làm cho các trưởng bối cho rằng, cô là một cô gái tốt hiếu kính người già.

Cô có thể trăm phần trăm khẳng định, sau khi bữa cơm này chấm dứt, khẳng định sẽ có người truyền lời tới ông nội, nói cháu dâu muốn gặp ông ấy.

Tới ngày sinh nhật của ông nội, cô tặng ông mấy bộ quần áo mình đã mua, cho dù ông nội không thích cũng phải nhận, cái kế hoạch này đến lúc đó sẽ thành công mỹ mãn!

Lúc này, bà Kiều bỗng nhiên gắp một miếng thịt đến, "Nói nhiều như vậy cũng chưa ăn cái gì, Đề Nhi con ăn nhiều một chút."

Ôn Đề Nhi sửng sốt, có chút hoảng hốt, một lúc lâu mới phản ứng lại, hưng phấn gật đầu, "Vâng, mẹ cũng ăn nhiều một chút ạ."

Bà Kiều nghe được tiếng "Mẹ" êm tai, tâm đều nhũn ra, lại gắp một miếng thịt gà qua, "Ăn thịt gà đi con."

"Cảm ơn mẹ."

"Ăn mộc nhĩ đi, có thể bổ máu"

"Vâng."

.....

Ôn Đề Nhi ngoài dự đoán rất bận rộn, trong bát vài lần đầy ắp, rồi rất nhanh bị cô tiêu diệt, sau đó bà Kiều sẽ lại tiếp tục gắp đồ ăn cho cô.

Cô vốn có thể từ chối, nhưng lại không muốn từ chối.

Loại thân tình ấm áp nhẹ nhàng như vậy, là thứ từ nhỏ cô không có được, đê cô tạm thời ích kỷ một chút đi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Không thể tin đàn ông có tiền, quá bạc tình

Kiều Thừa Huân ngồi bên cạnh im lặng ăn cơm, đã nhận ra biến đổi trên khuôn mặt cô gái, cô cười rộ lên rất tự nhiên, như hoa như nguyệt, không giống giả dối làm bộ như vài lần trước.

Bởi vậy có thể thấy, bây giờ cô thật sự vui vẻ.

Giống như đứa trẻ rời nhà nhiều năm bỗng nhiên trở về, tươi cười vô cùng hồn nhiên, lộ ra vẻ tràn đầy hạnh phúc.

Thật không ngờ, mới lần đầu tiên gặp mặt, cô đã chinh phục được cha mẹ truyền thống cổ hủ của anh, xem ra anh không tìm lầm người.

Nghĩ đến việc này, môi mỏng của Kiều Thừa Huân cong thành một vòng cung đẹp mắt, đáy mắt cũng hiện lên ánh sáng ôn nhu dịu dàng.

Mắt thấy bụng nhỏ của cô gái đã căng đầy, nhưng cô vẫn tiếp tục ăn, cũng không sợ vỡ bụng.

Kiều Thừa Huân kịp thời ngăn lại, "Mẹ, mẹ còn gắp cho Đề Nhi, bụng cô ấy sẽ vỡ mất đó."

"Ợ...." Ôn Đề Nhi phối hợp mà ợ một tiếng, sắc mặt bỗng chốc đỏ lên, ngượng ngùng cười cười, "Mẹ, hình như con hơi no, ợ."

Nói xong nhịn không được ợ thêm cái nữa.

Bà Kiều bị tiếng ợ no đáng yêu của cô làm cho bật cười, "Ha ha, ăn no rồi thì tốt, con nghỉ ngơi một chút đi."

Ôn Đề Nhi liên tục gật đầu, "Vâng, con xin phép đi WC."

Nói xong lập tực rời khỏi, sau khi đi tiểu có lẽ bụng sẽ tiêu một chút, no chết cô rồi.

Vạn Mỹ trân thấy người chạy, cũng đứng lên, "Cháu cũng xin phép đi toilet một chút."

Nói xong, cô ta theo thói quen định nhìn qua Kiều Thừa Huân.

Đôi mắt phượng của Kiều Thừa Huân nhàn nhạt chăm chú nhìn vào thân ảnh màu lam nhạt kia, sau khi cô biến mất ở hành lang, mới thu hồi ánh mắt, từ đầu đến cuối, chưa từng liếc mắt nhìn người khác một cái.

Đố kị trong lòng Vạn Mỹ Trân lại lần nữa bùng lên, không cam lòng rời khỏi bàn ăn.

.....

Toilet cách nhà ăn có chút xa, Ôn Đề Nhi đi WC xong, không lập tức trở về bàn ăn, muốn ra bên ngoài hít thở không khí.

Vừa mới đi đến sau cửa, đã nghe thấy ngoài cửa có người đang nói chuyện.

"Không ngờ cậu chủ nhanh như vậy đã yêu người phụ nữ khác, tôi còn tưởng anh ấy sẽ bên cạnh cô Tư Tư suốt đời cơ."

"Suốt đời đâu, năm trước cậu chủ liền lên giường với Ôn Thi Nhi, khi đó cô Tư Tư vừa mới rời đi không bao lâu, sao cậu chủ có thể tìm người phụ nữ khác nhanh như vậy!"

"Cho nên mới nói, đàn ông có tiền không thể tin, quá bạc tình."

"Aizz, các cô có nghĩ cái cô Ôn Đề Nhi kia giở trò quỷ không? Cô Tư Tư đột nhiên bị xe đâm chết, sau đó không bao lâu cậu chủ lại lên giường với Ôn Đề Nhi, rất kỳ lạ nha."

"Hừ, nói nhỏ thôi, nếu đề người khác nghe thấy không tốt đâu."

.....

Ôn Đề Nhi không tự chủ được lùi lại mấy bước, trong lòng có cảm giác không nói nên lời, giống như hít thở không thông.

Hóa ra Kiều Thừa Huân bị tổn thương, là bạn gái cũ đã chết.

Hai năm trước, bạn gái xảy ra tai nạn xe cộ mà chết.....

Khó trách anh không gần nữ sắc, cũng khó trách anh lạnh lùng vô tình, đó mới là nguyên do của người đàn ông này.

Vì bảo vệ bạn gái đã chết, không tiếc tìm một người con gái không yêu anh để giả kết hôn, thứ nhất có thể ứng phó việc người nhà thúc giục kết hôn, thứ hai có thể ngăn chặn những người phụ nữ khác đến gần.

Lòng dạ thật thâm sâu.....Cố tình cô lại thành người vợ hữu danh vô thực của anh, vậy giao dịch này, khi nào sẽ chấm dứt?

Cô đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi, lại không biết sợ hãi cái gì.

Lúc này, phía sau bỗng truyền đến một giọng nói chua loét: "Ôn Đề Nhi, đừng nghĩ rằng cô có thể lừa gạt mọi người thì có thể gạt mãi, một ngày nào đó tôi nhất định sẽ vạch trần bộ mặt thật của cô."

Còn không phải giọng nói của Vạn Mỹ Trân thiểu năng trí tuệ.

Ôn Đề Nhi thu hồi tâm tư, thản nhiên xoay người, vẻ mặt giả bộ không hiểu, "Mỹ Trân, cô đang nói gì vậy? Tôi không hiểu ý của cô."

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Một đóa Bạch Liên Hoa không biết xấu hổ

"Cô..." Vạn Mỹ Trân tức giận, "Cô chính là một đóa Bạch Liên Hoa không biết xấu hổ, tôi muốn nhìn xem cô có thể giả bộ tới khi nào!"

"Mỹ Trân...." Ôn Đề Nhi lộ ra biểu tình đáng thương, "Chúng ta có phải có gì đó hiểu lầm? Cô nói tôi như vậy, thật sự rất kỳ quái."

Kỳ thật diễn Tiểu Bạch Hoa có học vấn, một là muốn cho vai ác căm ghét, còn muốn cho vai chính thích, nếu diễn hỏng, hai bên đều không có kết quả tốt.

"Đồ đê tiện, Bạch Liên Hoa!" Vạn Mỹ Trân ghê tởm nhịn không được mắng chửi thô tục, mắng xong liền xoay người rời đi.

Ôn Đề Nhi nâng môi cười lạnh, muốn đấu với cô, còn non lắm.

Đột nhiên, dạ dày truyền đến một trận co rút đau đớn, nhất thời choáng váng, mất khống chế ôm bụng ngồi xổm trên mặt đất.

Mẹ nó.... Ăn nhiều, dạ dày đau quá.

Cô ngồi xổm một lúc lâu trên mặt đất, dạ dày vẫn đau không chịu được, căn bản không đứng dậy nổi.

Nếu tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp tốt, phải đi tìm thuốc dạ dày.

Nghĩ đến đây, Ôn Đề Nhi gian nan móc di động trong túi ra, nhắn tin cho Kiều Thừa Huân: Anh có thuốc dạ dày không?

Trên bàn cơm, di dộng Kiều Thừa Huân rung rung, nhưng anh không lấy ra xem.

Nói chung, người quen biết có việc gấp tìm anh, thường đều sẽ không nhắn tin cho anh, mà sẽ trực tiếp gọi điện thoại, bởi vậy anh đoán rằng có thể là tin nhắn rác.

Lúc này, Vạn Mỹ Trân đã trở lại, nhưng vợ anh còn chưa quay về.

Khuôn mặt tuấn tú nghiêm túc lạnh băng của Kiều Thừa Huân, dần dần lộ ra một tia không kiên nhẫn.

Cô gái đáng chết, đi WC lâu như vậy.....Không phải cô bị tào tháo đuổi chứ?

Ai bảo cô ăn nhiều như vậy, sau khi trở về nhất định sẽ trông coi cái miệng nhỏ ham ăn kia mới được.

Sau khi Vạn Mỹ Trân ngồi xuống, trộm liếc Kiều Thừa Huân một cái, lại thấy sắc mặt anh biến thành màu đen, đáy lòng có chút sợ hãi.

Không được, cô không thể lùi bước!

Nhân lúc Ôn Đề Nhi không ở đây, Vạn Mỹ Trân lấy hết can đảm nói với Kiều Thừa Huân: "Anh Thừa Huân, anh với Đề Nhi đã đi lĩnh chứng, khi nào thì tổ chức hôn lễ?"

Kiều Thừa Huân đạm nhiên nói: "Đợi Đề Nhi tốt nghiệp nói sau."

Anh vừa dứt lời, di động của anh lại chấn động một chút.

Tin nhắn rác thật sự phiền não, nhịn không được lấy di động ra, nhìn thoáng qua, mới phát hiện là tin nhắn cô gửi tới.

Ôn Đề Nhi: Anh có thuốc dạ dày không?

Ôn Đề Nhi: Bây giờ tôi không đứng dậy nổi...

Xem xong hai tin nhắn cô gửi, trán Kiều Thừa Huân nhăn thành một chữ xuyên (川), môi mỏng hơi run rẩy, đáy lòng dấy lên một cơn bực bội.

Cô gái ngu ngốc, dạ dày đau không biết gọi điện thoại cho anh sao?

Đáng đời anh không nhìn thấy cô xin giúp đỡ!

Anh không tự chủ mà đứng dậy, bước nhanh đến sau hành lang.

Sau khi đi qua cửa sau, trên đường nhìn thấy cô gái ôm bụng đau đớn ngồi trên mặt đất, thân thể nhỏ gầy dường như co thành một đoàn.

Trái tim kiên cố của Kiều Thừa Huân dường như bị vũ khí sắc bén nào đó hung hăng đâm vào, có loại đau đớn mơ hồ xuất hiện, nhanh chóng chạy qua.

Rốt cuộc đi đến trước mặt cô gái, anh khẩn cấp ôm ngang cô lên, động tác rất nhanh nhưng không thô lỗ.

Cô rất nhẹ, nhẹ đến nỗi anh không cảm giác được đây là trọng lượng của một người, cũng rất mềm yếu, giống như đứa bé mới sinh ra, mềm mại không xương nằm trong lòng anh.

Làm cho anh sinh ra một loại cảm giác lo lắng đáng ghét, chỉ sợ mình dùng sức một chút, sẽ đem cô bóp nát.

Ngửi được mùi nước hoa giống trên người cô, Ôn Đề Nhi giống như gặp được Bồ tát sống, ngạc nhiên mừng rỡ nhìn lên vẻ mặt đen của anh.

Ai ngờ, cô bởi vì dạ dày đau đến đổ mồ hôi lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch, trong mắt người đàn ông, như vậy rất chướng mắt.

"Anh có thuốc dạ dày không? Dạ dày của tôi hình như.."

"Câm miệng."

Cô gái còn chưa nói xong lời xin giúp đỡ, đã bị tiếng quát lạnh như băng của người đàn ông ngăn lại.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Anh có thuốc dạ dày không? Dạ dày của tôi hình như...

Ôn Đề Nhi ngẩn người, trong lòng có chút không hiểu nổi, vô ý thức mà cọ cọ trong lòng anh, nhỏ giọng oán hận: "Làm sao lại không cho người ta nói nha....."

Cơ thể bỗng nhiên lắc lư, mới muộn màng nhận ra anh đang ôm cô đi.

Này này, Kiều Diêm Vương tại sao lại ôm cô, không phải nói không thích cô đụng vào anh sao?

Cô có thể tự mình đi, chỉ cần đỡ một chút là được, giãy giụa nói: "Kiều, Thừa Huân, anh thả tôi xuống dưới, tự tôi có thể đi được."

Kiều Thừa Huân đột nhiên dừng lại bước chân, ánh mắt lạnh băng rất nhanh dừng lại trên mắt cô, trầm giọng nói: "Đừng nhúc nhích."

Khóe miệng Ôn Đề Nhi giật giật, trong lòng tự hỏi không biết có phải Kiều Diêm Vương uống lộn thuốc hay không? Không cho nói chuyện còn không cho động, quan tâm cô cũng không cần quan tâm kiểu này chứ.

Nha, thiếu chút nữa quên, anh vẫn còn đang diễn kịch.

Vậy cô liền phối hợp với anh một chút vậy.

"A....."Đột nhiên hít một ngụm khí lạnh, dạ dày thật sự đau, lúc này cô muốn động cũng không động nổi.

Kiều Thừa Huân nghe thấy tiếng kêu đau đớn của cô, lập tức đi lên lầu hai.

Mới vừa bước lên cầu thang, đúng lúc chạm mặt mẹ mình.

Bà Kiều vẻ mặt giật mình, quan tâm nói: "Thừa Huân, Đề Nhi làm sao vậy? "

Kiều Thừa Huân hơi nghiêng đầu, trả lời: "Mẹ, tìm hộ con thuốc dạ dày đi."

"A? Dạ dày Đề Nhi không thoải mái sao, mẹ lập tức đi tìm thuốc dạ dày, con mau đưa Đề Nhi vào phòng nghỉ ngơi một chút..." Bà Kiều lải nhải rồi rẽ vào một phòng.

Kiều Thừa Huân tiếp tục đi lên lầu, rất nhanh đã đi tới phòng ngủ của anh ở nhà cũ, nhẹ nhàng đặt cô xuống giường gỗ.

Mang chăn tơ tằm mỏng đến, đắp lên thân thể mềm mại của cô gái, cuối cùng anh mới ngồi xuống bên mép giường, nhìn khuôn mặt thanh tú trắng nhợt như tờ giấy của cô.

"Cô nằm nghỉ một chút đi."

"Ừm."

Cô gái ngoan ngoãn gật đầu, sau đó thì im lặng.

Qua một lúc, Kiều Thừa Huân chủ động mở miệng, "Từng bị bệnh dạ dày?"

Ôn Đề Nhi gật đầu, ánh mắt trong trẻo nhìn chăm chú nhìn lên chiếc màn trắng thanh nhã, thật lâu mới nói: "Lâu rồi không tái phát, bình thường không đau."

Mắt lạnh Kiều Thừa Huân hơi đông lại, yết hầu chuyển động: "Về sau chú ý miệng của mình."

Ôn Đề Nhi vô tình nhìn thấy yết hầu gợi cảm của anh, trên mặt nóng lên, nhanh chóng chuyển mắt, buồn bực nói: "Chỉ có lúc tôi rất vui mới ăn nhiều như vậy, đồ ăn vặt nhà anh lại còn rất ngon nữa."

Thật ra, cô đối với đồ ăn không có yêu cầu gì, có thể ăn đều ăn rất ngon, nhưng không phải lúc nào cũng có thể ăn ngon miệng.

Hôm nay là ngoại lệ, cô buông thả mình, xem ra ăn đến kết cục thảm hại.

Lúc này, bà Kiều bước vào, mang theo thuốc dạ dày cùng một ly nước.

"Thừa Huân, thuốc dạ dày đây, nhanh đỡ Đề Nhi ngồi dậy uống thuốc."

Kiều Thừa Huân dịu dàng cầm cánh tay mềm mại của cô, nhẹ nhàng nâng cô dậy, để cô ngồi dựa vào đầu giường.

Bà Kiều đưa thuốc dạ dày và nước ấm qua, Kiều Thừa Huân ăn ý tiếp nhận, đưa thuốc dạ dày cho Ôn Đề Nhi trước, " Nhìn xem uống mấy viên."

Ôn Đề Nhi ngoan ngoãn gật đầu, nhìn qua lọ thuốc một vòng, cuối cùng mới tìm thấy hướng dẫn sử dụng, "Một lần hai viên."

"Cầm." Kiều Thừa Huân đưa nước ấm cho cô.

Ôn Đề Nhi cầm lấy ly nước, còn anh thì cầm lấy lọ thuốc, hóa ra là muốn đích thân lấy thuốc cho cô.

Chậc chậc, kỹ thuật diễn xuất của Kiều Diêm Vương càng ngày càng tốt, nếu không phải cô biết anh đang diễn kịch, nhất định cô cho rằng anh thật sự đang quan tâm cô.

Bà Kiều nhìn thấy hình ảnh con trai với con dâu ân ái như vậy, cũng không đành lòng quấy rầy, dặn dò vài câu liền đi ra ngoài, còn không quên đóng cửa lại.

Kiều Thừa Huân lấy ra hai viên thuốc, "Há miệng."

"A..."Hai viên thuốc bị anh nhét vào miệng, cô nhanh chóng uống một ngụm nước.

Rốt cuộc cũng uống xong thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Không phải sẽ ngủ cùng Kiều Diêm Vương chứ?

Kiều Thừa Huân đem ly nước đặt lên bàn vuông trên đầu giường, sau đó lại ngồi trở lại trên mép giường, mà cô cũng đã nằm xuống giường, đem người che đến kín mít, chỉ lộ ra cái đầu.

"Đêm nay ngủ ở đây đi, cô nghỉ ngơi một chút, dạ dày đau thì ngồi dậy một lát, chờ đồ ăn trong bụng cô tiêu hóa hết thì ngủ."

"....."

Lần đầu tiên Kiều Diêm Vương nói một câu dài như vậy, khiến Ôn Đề Nhi cảm thấy mới lạ, do đó quên trả lời.

"Có nghe thấy không?" Kiều Thừa Huân không vui nói.

"Ừm ừm." Ôn Đề Nhi gật gật đầu cho có lệ.

Kiều Thừa Huân bỗng nhiên đứng dậy, ý muốn đi khỏi.

Ôn Đề Nhi mở miệng nói, "Anh muốn đi đâu?"

Kiều Thừa Huân dừng bước, "Tôi xuống nói chuyện với bọn họ một chút."

"A, ngủ ngon." Ôn Đề Nhi hiểu rõ, như vậy cô có thể yên tâm nghỉ ngơi ở chỗ này.

Kiều Thừa Huân rời khỏi phòng ngủ, chỉ còn lại một mình cô, trong phòng im lặng có chút không quen.

Nói đến, không phải đêm nay cô với Kiều Diêm Vương sẽ ngủ cùng nhau chứ?

Không cần nha.....

Chờ lại chờ, mong lại mong, chờ đến khi Ôn Đề Nhi ngủ rồi, cũng không thấy Kiều Diêm Vương trở lại.

Khi đêm khuya tĩnh lặng, cửa phòng bật mở.

Kiều Thừa Huân từ bên ngoài đi vào, mới vào đã cảm thấy một bầu khí nóng nực.

Nhìn thoáng qua một chút cô gái xa xa, cô vẫn không nhúc nhích ngủ say, anh thả nhẹ động tác, không muốn đánh thức cô, để tránh xấu hổ.

Đợi đến khi anh đến trước giường, nhìn đến cô gái ngủ say như lợn chết, trên trán toát đầy mồ hôi nóng, quần áo trên người cũng bị mồ hôi thấm ướt một ít.

Trong phòng không có mở điều hòa, nóng như vậy, cô vẫn còn ngủ được.

Kiều Thừa Huân cầm lấy điều khiển từ xa, bật điều hòa, chỉnh nhiệt độ thành 25 độ, tùy ý vứt điều khiển lên trên bàn đầu giường, sau đó đi vào phòng tắm.

Tắm rửa xong, Kiều Thừa Huân tay chân nhẹ nhàng ngồi trên giường.

Đem cô gái trên giường đẩy ra một chút, đủ chỗ trống giành cho anh, cuối cùng nằm xuống.

Tâm tư anh không hiểu sao thật bình tĩnh, có cảm giác rơi vào mặt hồ lạnh lẽo.

Trong đầu không tự chủ được nhớ tới một đêm kia, anh từng vô tình tổn thương cô, nghe thấy tiếng khóc bất lực của cô, cùng với tiếng chửi rủa khó nghe, anh đã từng vô cùng hối hận.

Sau đó cô không những không cảm thấy mình bị ủy khuất, ngược lại bước đi rất thoải mái, khiến anh tưởng rằng, cô là một cô gái lả lơi ong bướm, bản tính lẳng lơ.

Sau đó cảm thấy kết luận này căn bản là lời nói vô căn cứ, anh lại cho người điều tra một chút, biết được hóa ra cô bị bỏ thuốc.

Dựa vào cá tính trong sáng cởi mở của cô, cùng với một đầu óc thông minh, làm anh rất có thiện cảm với cô, cho nên anh mới quyết định cùng cô giả kết hôn.

Nghĩ đến đây, tâm tư anh càng bình tĩnh trở lại, coi như buông xuống phòng bị thường ngày.

Cô là đối tượng hợp tác, chỉ là đối tượng hợp tác.

Bỗng nhiên nhớ tới cái gì, anh lại ngồi dậy cầm lấy điều khiển điều hòa, tắt điều hòa đi.

Cô quả nhiên là một cô gái thông minh.

Cố ý không bật điều hòa, là vì buổi tối không muốn tới gần anh.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Buổi sáng tốt lành

Cứ như vậy, vợ chồng hai người cùng đổ mồ hôi trải qua một đêm.

Ôn Đề Nhi bị nóng mà tỉnh lại, tỉnh lại khi trời hơi hơi sáng, trên người cô dính dính, đầu cũng có chút ngứa, liền muốn rời giường đi tắm một chút.

Mới vừa giơ tay, liền đụng tới cánh tay của người đàn ông, đầu ong một chút, bùng nổ.

Máy móc quay đầu, đầu tiên là nhìn đến bàn tay nhỏ của mình, dán trên cánh tay của người đàn ông, vô ý thức nhéo nhéo, cơ thể cứng giống như tảng đá vậy.

Từ từ, cô đang làm cái gì?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Đề Nhi bỗng chốc đỏ lên, thu tay về phía sau, thật cẩn thận ngồi dậy, từ trên cao nhìn xuống người đàn ông gợi cảm đang ngủ say.

Đường nét góc cạnh rõ ràng, da thịt trơn bóng sáng sủa, ngũ quan không chỗ nào có thể xoi mói, đẹp hoàn hảo.

Ngọa tào.....

Bây giờ là tình huống gì???

Cô cùng Kiều Diêm Vương ngủ cùng nhau??

Ôn Đề Nhi hoảng sợ.....

Không nên không nên, không thể nghĩ lung tung, vào WC trước, nói không chừng sau khi ra khỏi WC Kiều Diêm Vương đã không thấy tăm hơi rồi.

Ôn Đề Nhi chạy trối chết, nhanh chóng trốn vào phòng tắm, cởi sạch quần áo, sau đó bắt đầu tắm rửa.

Róc rách.....Trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy, vô ý đánh thức Kiều Thừa Huân.

Kiều Thừa Huân nhíu mày, mở mắt, ánh mắt dần dần rõ ràng, lý trí rất nhanh đã thanh tỉnh.

Chậm rãi ngồi dậy, không tự chủ được cúi đầu, thấy nhìn thấy cảnh tượng phía dưới thân.

Đáng chết!

Khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng của Kiều Thừa Huân, bỗng chốc toát ra hai vệt đỏ ửng không rõ ràng, nhất định bị cô nhìn thấy rồi, nhất định là như vậy!

Đang nghĩ ngợi, tiếng nước chảy trong phòng tắm bỗng nhiên im bặt.

Kiều Thừa Huân nhanh chóng xuống giường, cầm quần áo mặc vào.

Mặc xong quần, cô gái nhỏ trong phòng tắm lại chậm chạp không ra, dường như đã phát hiện anh tỉnh dậy.

Qua một lúc lâu, Ôn Đề Nhi mới dám mở ra một khe nhỏ khoảng ba centimet, yếu ớt xin giúp đỡ: "Anh có thể tìm hộ tôi một bộ đồ nữ được không? Tôi không cẩn thận làm ướt mất rồi."

Kiều Thừa Huân gật đầu, "Chờ tôi một chút."

Nói xong rồi mặc áo vào trước, sau đó mới đi ra ngoài.

Ôn Đề Nhi đợi trong phòng tắm khoảng hơn mười phút, Kiều Thừa Huân mới trở lại, cầm quàn áo lấy được đến trước cửa phòng tắm, gõ gõ cửa: "Mở cửa."

Cửa mở, một cánh tay trắng nõn trong phòng vươn ra, anh đúng lúc cầm lấy quần áo đưa qua.

Tay ngọc bắt được quần áo, lập tức lùi về, cửa lại đóng lại.

Một lát sau, Ôn Đề Nhi từ phòng tắm đi ra, trên người mặc một chiếc sườn xám màu trắng.

Dáng người thướt tha mềm mại của cô gái, được sườn xám khoe trọn vẻ nữ tính tràn đầy quyến rũ, chỗ cổ, cổ tay áo lộ ra da thịt nhẵn nhụi trắng trẻo, trong đáng yêu còn toát lên vẻ quyến rũ nữ tính.

Chỉ là, bộ sườn xám này mặc trên người Ôn Đề Nhi, khiến cô cảm thấy hít thở khó khăn.

Đúng vậy, cái sườn xám này nhỏ hơn một số so với cô.

Cố tình lại nhỏ hơn một số, mới làm cho Kiều Thừa Huân kinh động.

Sớm biết cô mặc chiếc sườn xám này vào lộ ra phong cảnh kinh người như vậy, anh thà rằng để cô mặc quần áo mình còn hơn.

"Cái sườn xám này là của ai vậy? Rất chật nha, có bộ nào khác không?" Ôn Đề Nhi lần đầu tiên mặc sườn xám, hơn nữa còn nhỏ hơn một số, không chỉ không quen, còn rất không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Sườn xám chật quá có rách không

Kiều Thừa Huân nói giọng khàn khàn: "Mẹ tôi đặc biệt tìm cho cô, mặc tạm đi."

"Vậy được rồi....." Đáy mắt Ôn Đề Nhi hiện lên vẻ thất vọng, rất nhanh lại lo lắng: "Váy chật như vậy, nhỡ đâu tôi ngồi xuống bị rách thì làm sao bây giờ?"

Váy rách ra, sẽ rất mất mặt.

Kiều Thừa Huân liếc liếc mắt nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, cười cười, đề nghị nói: "Cô có thể ngồi xuống thử xem."

Ôn Đề Nhi do dự một chút, đi đến bên mép giường, thật cẩn thận ngồi xuống, kẹp chặt đùi không dám tách ra, thật sự sợ sẽ làm váy rách.

Cô gái cố ý rụt rè lại vô tình thẹn thùng, dáng vẻ đầy xinh đẹp quyến rũ, khiến người anh em của Kiều Thừa Huân lại bắt đầu rục rịch.

Còn tiếp tục như vậy, nói không chừng anh lại nhịn không được đem cô lột sạch, sau đó hung hăng mà tàn phá cô.....

Cô gái này, gợi cảm ẩn chứa nguy cơ lớn, chạm vào không được, cũng không nhìn được.

Nghĩ tới điều này, Kiều Thừa Huân mạnh mẽ rời ánh mắt sang chỗ khác, không muốn lại bị cô quyến rũ.

Ôn Đề Nhi ngoan ngoãn ngồi được vài giây, đột nhiên vui vẻ cười rộ lên, "Có vẻ như sẽ không rách đâu."

Đó là tất nhiên, váy này mấy chục vạn, sao có thể dễ dàng rách được.

Chỉ là Kiều Thừa Huân cũng không muốn nói cho cô biết điều này, trầm giọng nói: " Không rách là tốt rồi, tôi đi tắm một chút."

Dứt lời, xoay người bước nhanh vào phòng tắm.

Như vậy, có phần giống chạy trối chết.

.....

Vợ chồng Nhi Thừa dùng dằng đến tận tám giờ mới xuống lầu, cùng cha mẹ ăn bữa sáng, vợ chồng hai người liền rời khỏi nhà cũ.

Ôn Đề Nhi nhớ tới một vấn đề rất nghiêm túc tối hôm qua, bây giờ chỉ có hai người bọn họ, cô mới hỏi ra: "Nếu có một ngày, tôi muốn ly hôn thì làm sao?"

Mắt lạnh Kiều Thừa Huân ánh lên tia âm trầm, trầm giọng nói: "Nếu cô bởi vì nguyên nhân mình mà phá vỡ hợp đồng, ngày đó chính là ngày diệt vong của cô nhi viện Xuân Nha, chính cô là người hiểu rõ."

Ôn Đề Nhi cắn cắn môi dưới, người đàn ông này mất trí rồi, quả thật đem cô ăn gắt gao.

Cô nhi viện Xuân Nha là tín ngưỡng của cô, cô còn có thể thế nào đây.

Được, cô nhịn!

Không có kế hoạch cuộc đời, tạm thời chấp nhận vậy đi.

Nghĩ đến đây, Ôn Đề Nhi buông xuống rồi mỉm cười, giống như một đóa hoa nở rộ, thản nhiên nói: "Đây là anh nói, đợi đến khi kỳ hạn hợp đồng hết chúng ta lập tức ly hôn."

Kiều Thừa Huân không nói tiếp, chỉ là không biết vì cái gì, trong lòng lại có vài phần không thoải mái.

Lúc này, di động trên tay anh bỗng nhiên vang lên, lấy ra nhìn số gọi tới, nghe điện thoại, cũng theo thói quen không nói lời nào.

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng nói của trợ lý Vương Hữu Vỹ: "Ông chủ, 10 giờ buổi sáng ngày mai, ở nhà hàng Đế Hào tổ chức đấu thầu hạng mục khai thác ngoài biển, anh muốn tự mình đến xem không?"

"Được." Kiều Thừa Huân trầm giọng đáp.

"Tốt, vậy lúc nữa tôi sẽ kêu Lý thư ký gọi điện thoại nhận lời. Ngoài ra, tiến độ hạng mục phong hoa đã có báo cáo, đợi anh tới tự mình xem qua....."

Mắt lạnh Kiều Thừa Huân hơi ngưng, "Còn chuyện gì nữa không?"

"Ách..." Giọng Vương Hữu Vỹ có chút do dự, "Cô Phượng Vũ sáng sớm đã tới đây, giống như mọi khi, mang bữa sáng đến, ông chủ khi nào thì đến?"

"Đã nói bao nhiêu lần rồi, ngoài công việc ra thì đừng đến làm phiền tôi." Kiều Thừa Huân lạnh lùng nói, trên vẻ mặt tuấn tú rõ ràng hiện lên một tầng âm u.

"Vâng vâng vâng, ông chủ, tôi không quấy rầy anh nữa, tạm biệt."

Vương Hữu Vỹ bị dọa đến lập tức ngắt điện thoại.

Khuôn mặt lạnh nhạt tuấn tú của Kiều Thừa Huân, lại lần nữa trở lại vẻ bình tĩnh lạnh lùng như trước.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Kiều Diêm Vương, tôi với anh không đội trời chung!

"Xì..." Ôn Đề Nhi cảm thấy tốc độ đổi sắc mặt của Kiều Diêm Vương còn nhanh hơn cả cô, không khỏi cười ra tiếng, "Đây là ai không muốn sống, dám chọc giận Kiều Diêm Vương vậy....."

Kiều Diêm Vương?

Thật đúng là biệt danh hay.

Mắt lạnh Kiều Thừa Huân ngưng tụ, trầm giọng nói: "Dừng xe."

Lái xe Tiểu Minh nhìn về đoạn đường phía trước, đi khoảng mười mét mới tìm được chỗ có thể dừng xe, cuối cùng đỗ lại ở ven đường.

Ôn Đề Nhi có một dự cảm chẳng lành.....

Quả nhiên, tầm mắt lạnh băng của Kiều Diêm Vương dừng lại trên khuôn mặt tươi cười của cô, yết hầu khẽ rung, "Xuống xe."

Ôn Đề Nhi điềm đạm đáng yêu nhìn vào mắt anh, cầu xin nói: "Cũng chỉ có một đoạn, anh thuận đường đưa tôi về nhà thì sao."

"Xuống xe, đừng để tôi nói đến lần thứ ba."

"Được....."

Ôn Đề Nhi nặn ra một chữ từ trong kẽ răng, xoay người mở cửa.

Kiều Thừa Huân liếc mắt nhìn cơ thể mềm mại bị sườn xám bao chặt đến nóng bỏng kia, trong cơ thể không khỏi bốc lên một tầng nhiệt, lập tức thu hồi ánh mắt.

Trong nháy mắt, Ôn Đề Nhi biến mất ở ngoài cửa xe.

Ôn Đề Nhi ngây ngốc đứng ven đường, mắt trông mong mà nhìn theo chiếc Maybach biến mất ở cuối con đường.

Trên người cô chỉ có duy nhất một chiếc điện thoại, khổ nỗi là, di động tối hôm qua không nạp điện, buổi sáng rời giường đã tự động tắt máy, muốn mở máy gọi xe cũng không được.

Nhìn quanh bốn phía, nơi này là chân núi nhà cũ của nhà họ Kiều, phụ cận toàn phong cảnh, hai bên đường hoàn toàn không nhìn thấy một người qua

đường.

Đại gia, đây là cái nói quỷ quái gì chứ?

Nếu có bản đồ trong di động, cô còn có thể theo đó mà đi.

A a a!

Kiều Diêm Vương, tôi với anh không đội trời chung!

.....

Maybach đại khái chạy được khoảng năm phút đồng hồ, tài xế Tiểu Minh không nhịn được nhắc nhở: "Cậu chủ, nơi vừa mới dừng xe, tháng trước mới xảy ra một vụ án cưỡng dâm, cô chủ một mình ở đó có thể bị....."

Ánh mắt trong trẻo lại lạnh lùng của Kiều Thừa Huân, bỗng chốc hiện lên tia lo lắng nhỏ bé.

Suy nghĩ một lúc, lại nghĩ đến cô đầu óc thông minh, huống hồ trên tay cô còn có di động, không thể nào không đi được, cho nên không cần buồn lo vô cớ.

Nghĩ đến đây, một tia lo lắng nhỏ bé kia, không còn sót lại chút gì.

.....

Ôn Đề Nhi đi dọc theo quốc lộ một lúc thật lâu, sườn xám bó sát mặc trên người, bước chân không thể lớn, bắp chân phải nhấc cao, đi không được bao lâu hai chân đã mệt đến không chịu được.

Một đường đi rồi lại dừng, đừng nói một bóng người, đến cả trạm giao thông công cộng cũng không có, xe taxi cũng không nhìn thấy được một chiếc.

Ngay giữa mùa hè, chín giờ hơn tuy mặt trời không lớn lắm, nhưng lại khiến Ôn Đề Nhi cả người toát đầy mồ hôi.

Không được không được, quá nóng, tiếp tục thế này sẽ nướng cô thành than đen, nghỉ ngơi trước một chút đã.

Đi đến dưới một cây đại thụ tránh nắng, nâng lên bàn tay nhỏ dài, quạt quạt gió trên mặt.

Nóng muốn chết! (nguyên văn: Nhiệt thành cẩu liễu đại gia đích!)

Lúc này, phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng động sột soạt.

Tâm tư Ôn Đề Nhi lập tức đề cao cảnh giác, khuôn mặt xinh xắn trắng nõn đầy mồ hôi liền nghiêm túc, đôi mắt linh hoạt hơi hơi ngừng lại, dựng thẳng lỗ tai nghe động tĩnh xung quanh.

Có người đến đây, đại khái....Ba người, đàn ông?

Ôn Đề Nhi đột nhiên xoay người, quả nhiên thấy được ba người đàn ông ăn mặc lôi thôi đi tới phía bên này, trên người họ đều tràn đầy vẻ vô lại.

Những người này nhìn qua không phải là người lương thiện, cô theo bản năng muốn chạy đi, chạy thật nhanh rời khỏi đây.

.....

Trên Maybach.

"Thật xin lỗi, số điện thoại đang gọi hiện đã tắt máy..." Nghe được âm thanh truyền ra trong điện thoại, trong lòng Kiều Thừa Huân hiện lên một hồi phiền muộn.

Cô gái chết tiệt, tắt máy làm gì chứ?

Đã về đến nhà chưa?

Tại sao điện thoại không gọi được?

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chú đảm bảo sẽ làm cháu dục tiên dục tử

Thấy xe sắp đến tòa cao ốc của tập đoàn Kiều thị, Kiều Thừa Huân nói: "Quay đầu lại."

"Dạ." Tiểu Minh yên lặng quay đầu xe.

Chạy khoảng hơn hai mươi phút, Kiều Thừa Huân căng to mắt, tầm mắt chưa từng rời khỏi dọc đường, sao không thấy bóng dáng của cô.

Chẳng lẽ đã về đến nhà rồi?

…

Dưới cầu vượt.

Ba tên du côn mặc quần áo cũ nát vây quanh một cô gái mặc sườn xám bó sát người.

Cô gái giả bộ trấn định dán sát lưng vào tường, rõ ràng sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, vẻ mặt vẫn bướng bỉnh lỳ lợm như cũ, đáy mắt còn có dứt khoát thấy chết không sờn.

Thực ra nội tâm Ôn Đề Nhi đã sớm bị sợ hãi bao phủ, nhưng lý trí bắt buộc cô phải giữ tỉnh táo không hoảng hốt.

Chỗ này là góc chết camera, hơn nữa hoàn toàn không có xe qua lại nơi này, từ lúc cô bị kéo vào từng vùng vẫy, cũng kêu cứu mạng, nhưng cô xui xẻo không gặp được người tốt bụng cứu mình.

Vốn nhiều lần thiếu chút nữa cô phá được vòng vây của bọn lưu manh, lại bị bọn họ vươn tay dài đen bẩn thỉu ra đẩy trở về.

"A…" Lần này dùng lực đẩy mạnh, cái gáy đập vào tường, khuỷu tay cũng bị trầy da, đau đớn làm cô cau mày lại.

"Ha ha… Cô bé, cháu ngoan ngoãn đi theo nhóm bọn chú đi."

"Đi thôi, đi cùng chú đến nơi khác chơi đùa, chú đảm bảo sẽ làm cho cháu dục tiên dục tử."

"Cô bé, cháu ăn mặc quyến rũ như vậy, không phải muốn cùng nhóm bọn chú chơi đùa sao? Đừng do dự, mấy chú rất được, bảo đảm sẽ làm cháu sung sướng đến ngất đi…"

Trứng thối!

Ôn Đề Nhi mắng thầm trong lòng, nghe mấy lời nói dâm đãng này cô không chịu nổi, thật sự muốn thiến mấy tên lưu manh này.

Nhưng mẹ kiếp, cô là một cô gái yếu đuối, liều mạng với mấy người khỏe mạnh kết cục sẽ càng chết thảm hơn.

Cứ kéo dài như vậy tình thế càng ngày càng nghiêm trọng, phải nhanh chóng nghĩ biện pháp thoát thân mới được.

Đinh…

Có rồi!

Ôn Đề Nhi nhếch môi cười mị hoặc, đáy mắt hiện lên vài phần lẳng lơ, "Chú à, cháu đột nhiên cảm thấy rất muốn đi tiểu, mọi người có muốn nhìn người ta đi tiểu không?"

Mấy tên lưu manh nghe thấy vậy, làm gì còn duy trì được, gật đầu liên tục.

"Nhanh đi đi, đi tiểu ở trong này luôn!"

"Nhanh lên, đồ dâm đãng này!"

Ôn Đề Nhi cười yếu ớt lắc đầu, "Đi tiểu ở đây không có ý nghĩa, người ta muốn đứng ở ven đường đi tiểu, không chỉ cho mọi người nhìn, còn cho xe đi ngang qua nhìn thấy nữa, đến lúc đó mọi người còn có thể lấy điện thoại quay video nha."

"Có được hay không, nhỡ đâu cháu chạy thì làm sao bây giờ?" Một người trong đó coi như còn có chút lý trí.

Ôn Đề Nhi cười quyến rũ nói: "Mọi người có ba người, mỗi người đứng một bên, phía sau cháu là đường cái xe lui tới, cháu chạy ra đường không phải tìm chết sao?"

"Nói cũng đúng, lão đại, không bằng chúng ta để cô bé đó thử xem!"

“Bộ dạng cởi sạch quần đi tiểu ở ven đường, chúng ta còn có thể quay video, sau này mỗi ngày đều xem.”

“Lão đại, thử đi mà!”

Hai người em trai đã sắp kìm nén không được, lão đại cũng bị bọn họ thuyết phục.

“Dẫn cô ta đến bên đường đi!”

“Dạ!”

Cứ như vậy, Ôn Đề Nhi bị mấy tên ngu ngốc mang ra khỏi góc chết camera, còn dẫn cô đến bên đường.

Ôn Đề Nhi đứng ở ven đường ngựa xe như nước, ba người đàn ông đứng thành hình tam giác, hoàn toàn ngăn cản đường chạy trốn của cô, nếu như cô muốn chạy, vậy thì chỉ có thể chạy vào trong dòng xe cộ.

“Cô bé, nhanh cởi quần ra!” Có người sốt ruột, bắt đầu thúc giục.

“Nhanh cởi ra, chú đã mở quay video rồi, đừng lề mà lề mề nữa!”

Ôn Đề Nhi nở nụ cười quyến rũ an ủi, quay đầu nhìn dòng xe cộ.

Tìm đúng mục tiêu, xông ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Không có việc gì, đừng sợ

“Két - -” Tiếng phanh xe chói tai vang lên, làm ba tên lưu manh sợ hãi, cũng làm người lái xe lái chiếc xe màu đen bị ép đột nhiên dừng lại.

Ôn Đề Nhi đoán chắc thời gian mới lao ra, tuy xác suất cực kỳ thấp, nhưng cô thành công rồi.

Xe chỉ đụng nhẹ vào đùi cô một cái, nhưng làm cô ngã xuống đất.

Lúc rơi xuống đất, cô lập tức kêu to, “Cứu mạng! Cứu mạng - -”

Cửa xe mở ra, một người đàn ông mặc âu phục xuống xe.

Cùng lúc đó, ba tên lưu manh xoay người co cẳng chạy rồi.

Ôn Đề Nhi hầu như dùng toàn lực hò hét, rốt cuộc cũng có hiệu quả.

Mấy tên lưu manh chạy trốn, cô an toàn, ha ha ha…

Cười cười, sống sót sau tai nạn, nước mắt không khống chế được rơi xuống.

Tầm mắt trở nên mơ hồ, thân thể cũng run lên, nước mắt như thủy triều rơi xuống, sụp đổ hoàn toàn.

Giống như đứa bé bị người ta vứt bỏ, cho dù tuyệt vọng như thế nào, cũng không có người hỏi thăm.

“Tư Tư…” Kiều Thừa Huân thiếu chút nữa hét ra cái tên đó.

Hoàn hồn lại, lại phản ứng kịp, cô không phải Tư Tư.

Tư Tư đã sớm chết rồi, anh không kịp nhìn mặt cô ấy lần cuối cùng.

Kiều Thừa Huân đè nén trí nhớ đau đớn vô ý hiện ra trong đáy lòng, đi đến bên cạnh cô gái, khom lưng ôm cô lên.

Ôn Đề Nhi ngơ ngẩn ngẩng đầu, hai mắt đẫm lệ mơ hồ, cô thấy được một khuôn mặt tuấn tú vừa quen thuộc lại xa lạ.

Hình dáng góc cạnh hoàn mỹ rõ ràng, mắt bị nước mắt che kín, che kín một tầng xinh đẹp mông lung, giống như giấc mơ vậy, hình như là ở trong mơ, tuyệt đối không chân thật.

Kiều Diêm Vương… Sao anh lại trở lại?

Vừa rồi lao ra quá nhanh, cô không chú ý đến biển số xe.

"Không có việc gì, đừng sợ." Người đàn ông khẽ mở môi mỏng, giọng nói trầm khàn, không mang chút cảm xúc.

Có bao nhiêu êm tai và quen thuộc…

Nhưng Ôn Đề Nhi nghe xong, giọng nói này, tuyệt tình làm cô không dám lấy lòng.

Nghĩ đến vừa rồi vô duyên vô cớ bị anh đuổi xuống xe, điện thoại hết pin một thân một mình, nghĩ đến mình suýt chút nữa bị tên lưu manh **, nghĩ đến mình suýt chút nữa bị xe đụng chết… Sau khi sợ hãi tiêu tan ấm ức lại đến.

Nắm tay nhỏ mềm mại như bông, dùng lực đập vào người anh.

"Khốn nạn, anh có biết vừa rồi tôi thiếu chút nữa bị ba người kia ** hay không, tôi cho rằng chết chắc rồi, hu hu hu…"

Mỗi nắm đấm đều đập vào trái tim Kiều Thừa Huân, rõ ràng không cảm nhận được sức lực của cô, nhưng trái tim lại đau đớn như bị dao đâm vậy.

Nghĩ lại một màn chấn động lòng người vừa rồi, vẫn còn sợ hãi.

Nếu Tiểu Minh lái xe không tốt, phanh lại muộn, chỉ sợ cô đã sớm hương tan ngọc nát.

"Thực xin lỗi." Kiều Thừa Huân trầm giọng áy náy nói, ôm thân thể cô gái mềm mại không xương, đi vào trong xe.

Lên xe lập tức nói: "Đi bệnh viện."

Tiểu Minh yên lặng lái xe đi.

Ôn Đề Nhi ngồi thất hồn lạc phách, nước mắt còn không khống chế được chảy ra, thân thể thỉnh thoảng sẽ giật giật một lát.

Chỉ vì tâm tình quá kém, vẫn chưa chú ý tới sườn xám thật sự rách ra rồi, lộ ra một đoạn quần lót ren.

Trên đùi bị trầy da, trên làn da trắng noãn lộ ra mấy dấu vết màu đỏ, máu thấm ướt một vùng váy.

Cô và anh ngồi cách nhau một khoảng.

Anh nói không thích bị cô đụng vào, cho nên lúc này cho dù cô có bao nhiêu khát vọng muốn ôm, cũng không dựa sát gần anh.

Kiều Thừa Huân không nhìn thấy chỗ cô bị thương, chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt hoàn hảo của cô, giống như con mèo nhỏ bị thương, tự liếm miệng vết thương ở trong góc tối.

Giờ khắc này, có phải anh nên làm chút gì vì cô hay không?

Dù sao bây giờ cô thành như vậy cũng do anh làm hại, anh không muốn nợ cô cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Tôi không thích phụ nữ nói nhiều

Kiều Thừa Huân kìm lòng không nổi vươn tay, nhẹ nhàng ôm vai cô gái.

Hơi dùng lực một chút, ôm cô vào trong ngực.

Ôn Đề Nhi giật mình, mùi thơm nước hoa nhàn nhạt chui vào trong hơi thở cô, trái tim trống rỗng giống như bị thứ gì đó chui vào, rất nhanh lấp đầy cô.

Sửng sốt ngẩng đầu, đôi mắt ướt đẫm nước mắt nhìn một lát, mới bắt giữ được khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ của anh.

Vì sao anh lại ôm cô?

Đồng tình sao?

Cô không cần thứ này!

Từ nhỏ đến lớn, cô thiếu thứ gì đó đã biến mất ở chân trời góc biển, chỉ riêng loại đồng tình không hề có ý nghĩa, cô tuyệt đối không thiếu!

Ôn Đề Nhi phản cảm đẩy anh ra, "Không cần anh đồng tình tôi."

Kiều Thừa Huân nhíu chặt mày, đôi mắt cô đơn lạnh lẽo nhìn khuôn mặt quật cường của cô, một đám lửa giận từ đáy lòng dâng lên.

Tùy hứng vươn tay ra, lại ôm cô vào trong lòng.

"Cho cô hai lựa chọn, tôi ôm cô, hoặc là cô ôm tôi, nếu không thì xuống xe."

"Vậy anh ném tôi xuống xe đi, ừm…"

Vừa mới kháng nghị xong, môi mỏng của người đàn ông đột nhiên ấn xuống…

Ong ong ong…

Đầu Ôn Đề Nhi đột nhiên chập mạch, phát ra tiếng, rất nhanh tất cả đầu óc đều rơi vào tê liệt, không thể suy nghĩ bất luận vấn đề gì.

Thế giới này làm sao vậy? Sao đột nhiên biến thành thế giới màu hồng rồi?

Giống như mọi thứ đều đã biến mất, ngoại trừ một vùng màu hồng, ngoại trừ anh cùng với cô, không còn thứ gì khác tồn tại.

Giống như trôi qua mười mấy thế kỷ, Ôn Đề Nhi mới tỉnh ngộ.

Kiều Thừa Huân che tai cô, dịu dàng ôm thân thể mềm mại không xương của cô, khàn khàn nói bên tai cô, "Tôi không thích phụ nữ nói nhiều."

"Kiều Thừa Huân, anh là tên khốn nạn!" Ôn Đề Nhi mắng to một câu, dùng lực đẩy đầu anh ra, đôi tay ngọc thon thon đánh liên tục vào vai anh.

"Khốn nạn! Lưu manh! Sắc lang!"

"Tôi chán ghét anh…"

"Tôi chán ghét anh!"

Kiều Thừa Huân lẳng lặng nhìn cô thở hổn hển mờ ám.

Nhìn cô hao phí sức lực lớn như vậy, nếu như cô biết anh tuyệt đối không đau đớn, có thể càng tức giận hay không?

Nghĩ đến điều này, môi mỏng hơi cong lên, nở nụ cười sáng lạn.

Người phụ nữ này, ngu ngốc một cách đáng yêu.

"Hô… Hô… Hô." Ôn Đề Nhi đánh mệt mỏi, mắng cũng mệt mỏi, thở hổn hển nghỉ ngơi.

Lòng bàn tay truyền đến nóng rát đau đớn.

Mở hai tay ra nhìn, vậy mà ðánh ðỏ, mà Kiều Diêm Výõng hoàn toàn không có bất luận phản ứng gì.

Tâm tính thiện lương à…

Thì ra cô đánh nhiều như vậy, kết quả đau đớn chỉ có cô.

Không được, chuyện hôm nay không thể bỏ qua như vậy, kháng nghị nói: "Kiều Thừa Huân, tôi sẽ không bỏ qua cho anh, tôi muốn ly hôn với anh!"

"Không cần cô nhi viện Xuân Nha rồi hả?"

"…"

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Không ai có thể thay thế được cô ấy

Xúc động của Ôn Đề Nhi, bị năm chữ 'Cô nhi viện Xuân Nha' dập tắt.

Thiếu chút nữa đã quên, điểm yếu của cô còn nằm trong tay anh.

Kiều Diêm Vương một tay che trời ở thủ đô, chỉ cần anh ra lệnh một tiếng, cô nhi viện Xuân Nha có thể bị san bằng trong vòng một tiếng.

Thực sự làm người ta tức mà!

Ôn Đề Nhi dần dần tỉnh táo lại, ngẩng đầu trừng mắt, cuối cùng không nói gì nữa.

Tính cách anh đúng là ngoan độc!

Lúc này, xe dừng lại, hóa ra đã đến bệnh viện.

Kiều Thừa Huân xuống xe trước.

Ôn Đề Nhi muốn mở cửa xe bên kia ra, lại bị anh ngăn lại: "Xuống bên này."

"A…" Cô gái ngoan ngoãn, không có kháng nghị.

Kéo đùi bị thương di chuyển đến, cẩn thận xuống xe.

Lúc chạm xuống đất, cảm nhận đùi bên trái nóng rát đau đớn.

Cúi đầu, nhìn thấy trên đùi nhuộm đỏ, chỉ là trầy da, lại đau muốn chết.

Sau đó lại phát hiện, sườn xám rách ra rồi.

Quần lót ren màu trắng lộ ra, hẳn là vừa rồi bị xe đụng ngã mà rách ra.

Ôn Đề Nhi đứng không nhúc nhích, tươi cười trên mặt mang theo xấu hổ, nhìn về phía Kiều Diêm Vương xin giúp đỡ.

"Sườn xám rách ra rồi, hay là về nhà nhé? Trên đùi chỉ bị trầy da thôi, không đáng ngại."

Dù sao chỉ là trầy da, trở về vài ngày là khỏi, không cần thiết phải đến bệnh viện lãng phí tiền thuốc men.

Kiều Thừa Huân yên lặng không nói một tiếng nào cởi áo khoác tây trang, cũng không phải khoác lên người cô, mà che từ ngực cô xuống dưới.

Cuối cùng bế cô lên, cùng với cả áo khoác nữa.

Ôn Đề Nhi sửng sốt, ngơ ngẩn nhìn sườn mặt anh.

Đây không phải là nhà anh, không cần thiết phải diễn như vậy?

"Tôi có thể tự mình đi được." Ôn Đề Nhi tốt bụng nhắc nhở.

Kiều Thừa Huân hơi rũ mắt xuống, đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chú mặt cô, khẽ mở môi mỏng, "Đừng nói linh tinh."

Ôn Đề Nhi: "…"

Lại không nói nữa, anh cao hứng là được!

Dưới sự đe dọa dụ dỗ của Kiều Diêm Vương, Ôn Đề Nhi bị ép rút mấy ống máu, kiểm tra toàn thân.

May mà chân trái của cô chỉ bị trầy da, đùi phải bị tổn thương làn da, tím một vùng, nhìn thấy mà ghê người, nhưng chỉ cần không chạm vào mà nói, kỳ thật tuyệt đối không đau đớn.

Từ trong bệnh viện ra, Ôn Đề Nhi ôm một đống thuốc bôi, ngồi trên xe buồn ngủ.

Cô mệt mỏi, dù sao vừa mới trải qua đại nạn không chết*.

*: Tai nạn lớn không chết thì sau đó sẽ gặp nhiều may mắn.

Kiều Thừa Huân yên lặng ngồi bên cạnh cô, mặt trầm xuống không nói một lời, chỉ là anh dùng ý cực kỳ rõ ràng, đó chính là tự mình đưa cô về nhà.

Đột nhiên, đầu cô gái vô ý nhích lại gần, vững vàng rơi vào vai anh.

Kiều Thừa Huân hơi giật mình, rũ lông mi, nhìn khuôn mặt ngủ say của cô gái.

Trong ấn tượng, từng có một bé gái cũng ỷ lại vào anh như vậy.

"Tư Tư…" Anh khó kìm lòng nổi kêu tên cô ta, trong đầu lại hiện lên khuôn mặt trắng xanh.

Cô ấy đã chết.

Tư Tư đã chết.

Không ai có thể thay thế được cô ấy.

Không ai.

Kiều Thừa Huân chán ghét đẩy đầu cô gái ra, không có thu lực cánh tay, sức lực mạnh, đẩy đầu cô đụng vào cửa xe.

"Cốp…" Ôn Đề Nhi đau đớn tỉnh lại, mơ mơ màng màng mở to mắt.

Chỉ vì mơ hồ buồn ngủ, tưởng rằng mình không cẩn thận đụng vào cửa xe, đôi mắt vừa đóng, dường như không có việc gì ngủ tiếp.

Sau khi về đến nhà, Ôn Đề Nhi cầm túi thuốc xuống xe, nhảy nhót đi vào biệt thự.

Rốt cuộc cũng tự do, cô muốn đi tắm một cái, sau đó trở về phòng đấm gối vài cái.

Ai ngờ, Kiều Thừa Huân cũng đi theo, ở sau lưng gọi cô: "Đợi một lát."

Khuôn mặt tươi cười của Ôn Đề Nhi cứng đờ, quay mạnh đầu, nhíu mày nói: "Sao anh còn chưa đi làm?"

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Coi lời tôi nói như gió thoảng bên tai

"Bôi thuốc đừng tắm." Kiều Thừa Huân hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Ôn Đề Nhi nhu thuận gật đầu, nhưng trong lòng nghĩ: Anh đừng có mà xen vào.

Kiều Thừa Huân vững bước qua, dừng lại trước mặt cô, gần gũi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn, làn da trắng như tuyết của cô.

Bẩm sinh đã có khí thế vương giả, làm cho Ôn Đề Nhi cảm thấy bị áp bách, không khỏi lui về sau.

Kiều Thừa Huân không nói hai lời, vòng qua cô đi lên tầng.

Lông mày thâm thúy của Ôn Đề Nhi nhếch lên, a… Hù chết bà đây rồi.

Yên lặng đuổi kịp, đến trước cửa phòng số hai, hai người cùng dừng bước lại.

Lưng đối lưng, đi vào phòng ngủ của mỗi người.

Ôn Đề Nhi chịu không nổi toàn thân dính bẩn, sau khi vào phòng lập tức đóng cửa lại, cầm áo ngủ đi vào phòng tắm tắm rửa.

Cùng lúc đó, phòng ngủ đối diện, Kiều Thừa Huân cũng vào phòng tắm tắm một cái.

Hầu như là đồng thời, hai người tắm xong đi ra.

Ôn Đề Nhi còn gội đầu, nghĩ thầm rằng Kiều Diêm Vương chắc chắn đi làm, cho nên không kiêng nể gì cầm máy sấy đến sấy tóc.

Tiếng ong ong không to, nhưng trong hoàn cảnh yên tĩnh, đối diện có thể nghe thấy được rõ ràng, vì phòng ngủ của Kiều Thừa Huân chưa đóng.

Đôi mắt lạnh lùng của Kiều Thừa Huân hiện lên chút âm u, tháo khăn tắm ra, mặc quần tây và áo sơmi.

Cuối cùng đi vào phòng tắm, lấy lược chải tóc.

Mấy phút đồng hồ sau, tiếng ong ong đối diện dừng lại.

Kiều Thừa Huân ăn mặc xong, xoay người đi ra ngoài, đi tới cửa phòng đối diện, gõ cửa.

"Đến đây đến đây." Trong phòng truyền đến tiếng cô gái thanh thúy.

Một lát sau, cửa mở.

Cô gái vân đạm phong khinh đột nhiên thay đổi sắc mặt.

Mẹ nó, không phải Kiều Diêm Vương đi làm rồi sao? Không chơi dọa người như vậy nha!

Muốn đóng cửa lại, lại bị người đàn ông đột nhiên giơ tay ngăn lại.

Sức lực của Kiều Thừa Huân rất lớn, dễ dàng đẩy cửa ra, còn làm thân thể cô gái lui về sau mấy bước.

Rốt cuộc hai người cũng thẳng thắn thành khẩn gặp lại.

Kiều Thừa Huân mặc tây trang thẳng tắp, trong thành thục lộ ra vài phần khí phách, cao ngạo lạnh lẽo bức người.

Ôn Đề Nhi mặc trên người áo ngủ màu bạc có đai, dính sát vào cơ thể tinh xảo như ngọc, ngực cúp C đứng vững, mị lực vô hạn.

Bốn mắt nhìn nhau, cô gái lập tức xấu hổ đỏ mặt, hai tay ôm lấy ngực theo bản năng.

Đôi mắt của Kiều Thừa Huân lạnh lẽo, lại ngoài ý muốn nhìn vết thương trên chân trái của cô, trầm giọng nói: "Coi lời tôi nói như gió thoảng bên tai."

Anh nói một câu khẳng định, không phải là câu nghi vấn, cũng không cần phải hỏi.

Nghe qua, giống như định tội cô.

Ôn Đề Nhi thầm kêu không ổn, hình như Kiều Diêm Vương tức giận.

"Ha ha ha…" Cười ngượng ngùng, "Không phải là quá nóng sao, tắm rửa một cái nói không chừng miệng vết thương sẽ khỏi nhanh hơn, anh nói xem đúng không?"

"Nằm lên trên giường."

"A…"

Ôn Đề Nhi sợ, ngoan ngoãn đi đến giường nằm xuống, đắp chăn, trong nháy mắt quấn mình thành cái bánh chưng.

Kiều Thừa Huân nhìn xung quanh, đi đến trước bàn máy tính của cô, cầm lấy thuốc cô lấy trong bệnh viện, đi đến bên giường ngồi xuống, "Đưa chân trái ra."

Ôn Đề Nhi không động đậy.

"Đừng để tôi lặp lại lần ba."

"…"

Trong lòng Ôn Đề Nhi biết mình đánh không lại Kiều Diêm Vương, đành phải thuận theo vươn chân trái ra… Chỉ duỗi chân trái.

Kiều Thừa Huân không chút hoang mang cầm mắt cá chân của cô, dùng lực kéo thân thể của cô qua.

Sức lực của đàn ông mạnh, vén chăn lên cực kỳ đơn giản.

Không lâu sau, thân thể cô gái hoàn toàn lộ ra trong không khí, mái tóc đẹp đen tuyền ở dưới thân, làm nổi bật da thịt của cô thêm óng ánh trong suốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Bôi nhanh lên

Chăn bị ném đến góc giường, Ôn Đề Nhi thử vài lần đều không với tới, khuôn mặt nhỏ nhắn càng nóng hơn.

Muốn đứng dậy, lại bị Kiều Diêm Vương quát bảo dừng lại, "Đừng lộn xộn."

Ôn Đề Nhi cắn cắn môi, nghe lệnh nhắm mắt lại, trong lòng cực kỳ buồn rầu.

Muốn nói chuyện, Kiều Thừa Huân đột nhiên vén váy ngủ của cô lên, cô biết anh muốn làm cái gì, thân thể có chút kháng cự, lại không thể động đậy.

"A…" Nước thuốc ngấm vào vết thương, đau đớn làm cô khẽ run lên.

Một lúc lâu sau, cô nhịn không được kháng nghị: "Bây giờ không có những người khác ở đây, không cần thiết phải diễn trò nhé?"

Đôi mắt âm u của Kiều Thừa Huân liếc cô một cái, lại nhanh chóng nhìn vết thương thấy mà ghê người, tiếp tục bôi thuốc.

Một lúc lâu sau, người đàn ông khẽ mở miệng, "Cô vì tôi mà bị thương, tôi không muốn nợ cô cái gì."

Hóa ra anh muốn bù đắp cho cô sao? Nói sớm…

Ôn Đề Nhi nhất thời vui vẻ, đôi mắt to khôi phục như xưa, mỉm cười nói: "Nếu là như vậy, tôi có một yêu cầu."

"Cô nói đi."

"Anh cho tôi cắn một cái, như vậy chúng ta không ai nợ ai, sau này anh cũng không thể lại chui vào phòng tôi, cũng không thể làm bộ quan tâm tôi."

Kiều Thừa Huân nghe vậy, trong lòng có thứ gì đó phá ra, chua xót và buồn bực đang quay cuồng.

Im lặng một lát, anh gật gật đầu, "Được."

Trên mặt cô gái lộ ra nụ cười thắng lợi, "Thật tốt quá, anh bôi nhanh lên, bôi xong tôi muốn cắn chết anh."

Kiều Thừa Huân im lặng không nói bôi thuốc cho cô, động tác rất nhẹ.

Tuy cô không biểu hiện ra ngoài, nhưng mỗi lần cô run rẩy, đều lộ ra cô đau đớn.

Rốt cuộc cũng bôi thuốc xong, Kiều Thừa Huân giúp cô kéo váy xuống.

Ôn Đề Nhi ngồi dậy, hai tay ôm lấy vai anh, cúi đầu cắn lên cái gáy cứng rắn của anh.

Kiều Thừa Huân hơi nhíu mày, đây là lần đầu tiên cô làm anh đau, bị cắn quả thật rất đau.

Hai thân thể cứng mềm dán sát cạnh nhau, ma sát tạo ra hơi nóng ái muội, trên người cô gái có mùi thơm nhàn nhạt, đối với đàn ông mà nói là dày vò.

Kiều Thừa Huân thông minh không có hành động thiếu suy nghĩ, chuyện anh đồng ý, anh sẽ làm được.

Một lúc lâu sau, Ôn Đề Nhi nhẹ nhàng buông miệng ra, hai tay vẫn lưu luyến khoác lên vai anh, trái tim có con nai chạy trốn rất nhanh.

Loại cảm giác này, rất kỳ lạ.

Nhưng cô không có miệt mài nghiên cứu thêm, mỉm cười nói: "Vậy bây giờ chúng ta huề nhau, sau này không cho phép anh lại tiến vào phòng tôi, không được vào."

"Đã biết." Kiều Thừa Huân ngắt lời cô, nói xong liền rời đi.

Ôn Đề Nhi bĩu môi, nói thầm nho nhỏ: "Thực không lễ phép…"

… Ngày tiếp theo, Ôn Đề Nhi hiếm khi tỉnh dậy lúc 7 giờ, tỉnh vì khát.

Mặc áo ngủ đáng yêu đi xuống lầu tìm nước uống.

Khi đi tới phòng khách, thấy Kiều Thừa Huân ngồi ngay ngắn trước bàn ăn, tao nhã ăn bữa sáng.

Đây là lần đầu tiên Ôn Đề Nhi dậy sớm gặp anh, chào hỏi qua loa, "Chồng, buổi sáng tốt lành."

Kiều Thừa Huân lạnh lùng nhìn cô một cái, không nói tiếp.

Còn chồng, anh không thể để mình bị đẩy vòng vòng.

Ôn Đề Nhi mắng thầm trong lòng không lễ phép, trái lại tự đi vào phòng bếp, rót ly nước uống.

Lúc này trong phòng khách truyền đến tiếng chuông cửa, hình như có khách đến.

Không thấy người, chỉ nghe thấy tiếng.

"Anh Thừa Huân, em đến rồi!" Là giọng nữ ngọt ngào.

Lông mày nhỏ nhắn của Ôn Đề Nhi nhếch lên, phụ nữ nào sáng sớm đã đến tìm Kiều Diêm Vương? Còn gọi thân thiết như vậy.

Vội vàng uống xong ly nước, ló đầu ra nhìn.

Đó là một cô gái mặc váy dài trắng, đồ trang sức thanh nhã thanh lịch, giống như tiên tử không ăn khói lửa thế gian. Xinh đẹp ~ Thần Tiên tỷ tỷ bản hiện đại à!

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Cô dựa vào chồng tôi gần quá, phiền cô dịch ra một chút

Phượng Vũ còn chưa phát hiện cửa phòng bếp có nữ chủ nhân, lập tức đi vào phòng ăn, vô cùng thân thiết nói: "Anh Thừa Huân, buổi sáng tốt lành."

"Ừ." Kiều Thừa Huân lạnh nhạt lên tiếng, đôi mắt lạnh lùng không liếc mắt nhìn một cái, còn đang ăn bữa sáng.

Phượng Vũ không cam lòng cắn cắn môi, hôm nay đặc biệt mặc phong cách chị gái khi còn sống thích nhất, anh Thừa Huân thậm chí nhìn cũng không nhìn cô ta một cái!

Đi đến bên cạnh bàn ăn, kéo một cái ghế ra, ngồi bên cạnh Kiều Thừa Huân.

Đang định nói chuyện, chợt thấy Ôn Đề Nhi ngây ngốc đứng ở cửa phòng bếp, mới giật mình.

Ôn Đề Nhi phát hiện mình bị bại lộ, làm như không có việc gì đi tới.

Trong đôi mắt của Phượng Vũ dấy lên chút oán niệm, người phụ nữ này là người phụ nữ đê tiện mà Mỹ Trân nói, sử dụng kế quyến rũ anh Thừa Huân lên giường.

Hôm nay cô ta đến là để gặp gái điếm đầy tâm cơ này, lễ phép chào hỏi: "Xin chào."

Với trực giác nhạy cảm của Ôn Đề Nhi, sao lại không cảm nhận được ác ý của đối phương, xem ra người phụ nữ này lại là một đóa hoa thèm muốn

Kiều Diêm Vương.

Ôi chao, ôi, cô thật sự là bệnh hết thuốc chữa, mỗi lần thấy hoa trắng nhỏ, sẽ nhịn không được muốn mạnh tay bẻ hoa.

Nghĩ đến điều này, cực kỳ tự nhiên nở nụ cười ngây thơ hồn nhiên, cố ý đem hoa trắng nhỏ gọi nhỏ đi, "Em gái à, chị đây còn chưa biết tên em đó?"

Phượng Vũ nhất thời cảm thấy mình bị nhục nhã, cô ta rõ ràng lớn tuổi hơn người phụ nữ đê tiện này mà!

Nhưng mà cô ta muốn duy trì hình tượng thục nữ trước mặt anh Thừa Huân, không thể tùy tiện tức giận, duy trì mỉm cười nói: "Tôi tên là Phượng Vũ, tôi là bạn tốt của anh Thừa Huân."

Bạn tốt sao? Vẻ mặt tràn đầy ái mộ nhìn Kiều Diêm Vương, người mù cũng nhìn ra được.

Ôn Đề Nhi tùy ý liếc nhìn Kiều Diêm Vương không quan tâm chuyện bên ngoài, còn không để ý cô sao? Thực sự làm người ta tức giận mà!

Lúc lơ đãng, cô phát hiện khoảng cách giữa Phượng Vũ và Kiều Diêm Vương có chút gần.

Cách 10 cm, kỳ thật không tệ, nhưng cô nhìn không vừa mắt.

Ý xấu đột nhiên nảy sinh, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Phượng Vũ đúng không, cô dựa vào chồng tôi gần quá, phiền cô dịch cái ghế ra một chút."

Vẻ mặt Phượng Vũ lúng túng, "Thực xin lỗi, tôi không cố ý!"

Nói xong không cam lòng dịch ghế ra một chút.

Di chuyển chưa đến 5cm?

Ôn Đề Nhi nói, "Ít nhất là 20 cm, nếu không đủ 20 cm mà nói, tôi có thể dịch giúp cô."

Mặt Phượng Vũ đen vài phần, lại kéo ghế ra một chút.

Ôn Đề Nhi nở nụ cười lưu manh, kết thúc công việc rồi.

"Nhớ rõ giữ khoảng cách đó… Chồng à anh cũng vậy."

Nói xong xoay người đi lên tầng.

Kiều Thừa Huân lạnh lùng nhìn bóng dáng xinh đẹp biến mất không thấy, khóe môi cong lên nụ cười tà mị, tâm tình không hiểu sao lại sung sướng.

Anh biết cô đang diễn.

Không thể phủ nhận, diễn thật sự thành công.

Thiếu chút nữa cũng lừa được anh, cho rằng cô thật sự để ý anh và người phụ nữ khác 'dan díu'.

Mặt Phượng Vũ đen thui, con đ* đáng ghét, nhất định là cố ý!

Trong lòng có đám lửa nhỏ thiêu đốt, nhưng không biểu hiện ra ngoài.

Hơi di chuyển về bên cạnh Kiều Thừa Huân một chút, nói: "Anh Thừa Huân, vợ anh…"

"Gọi cô ấy là chị dâu." Kiều Thừa Huân đột nhiên ngắt lời.

Sắc mặt Phượng Vũ cứng đờ, lập tức chữa lại: "Em muốn nói, bộ dạng chị dâu thật đáng yêu."

"Cô ấy chưa tỉnh ngủ nên vậy."

"…"

Tuy Kiều Thừa Huân thuận miệng bịa chuyện, nhưng Phượng Vũ nghe giống như bị nhét thức ăn cho chó, trong lòng cực kỳ buồn bực, không thể nói tiếp đề tài này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chồng em là Kiều Thừa Huân

Kiều Thừa Huân tao nhã cầm lấy một ly sữa, uống một ngụm, bữa sáng rốt cuộc cũng ăn xong.

Sau đó lại cầm tablet, mở khóa xong xem tin tức ngày hôm nay.

Phượng Vũ không cam lòng, cố gắng muốn hấp dẫn sự chú ý của anh, "Anh Thừa Huân, em còn chưa ăn sáng, không biết lát nữa đến quán rượu Đế Hào có bữa sáng hay không."

"Ừm." Kiều Thừa Huân không chút để ý lên tiếng, dĩ nhiên là đắm chìm trong tin tức.

Phượng Vũ khẽ cắn môi, sao anh Thừa Huân lại có thể lạnh nhạt với cô ta như vậy, đáng ghét!

…

Ôn Đề Nhi lên tầng hai, đúng lúc gặp Bộ Khinh Khinh chuẩn bị xuống lầu, bắt được vấn đề: "Khinh Khinh, Phượng Vũ và Kiều Diêm Vương có quan hệ gì?"

"A…" Bộ Khinh Khinh cúi đầu, mợ chủ vậy mà gọi cậu chủ là 'Kiều Diêm Vương', thật lớn mật, cũng rất kỳ lạ.

Ôn Đề Nhi nhíu mày nói: "Trả lời vấn đề của tôi, ngẩn người cái gì."

Vẻ mặt Bộ Khinh Khinh lúng túng, trả lời: "Cô Phượng Vũ là em gái ruột của cô Tư Tư, cô Tư Tư là bạn gái trước của cậu chủ, hai năm trước xảy ra tai nạn xe cộ đã chết…" Giọng nói càng ngày càng nhỏ.

"A, hóa ra là như vậy." Ôn Đề Nhi lạnh nhạt nói xong, đi vào phòng mình.

Bộ Khinh Khinh đau buồn nhìn bóng lưng cô, mợ chủ nghe cô ấy nói vậy, sao không có một chút phản ứng thế?

Sau khi vào phòng, Ôn Đề Nhi cũng không có tâm tư dư thừa suy nghĩ đến bạn gái trước của Kiều Diêm Vương, chuyện này không liên quan gì đến cô.

Ngồi trước máy tính, khởi động máy.

Sau khi lên QQ, còn chưa kịp đăng lên wechat, cô nhận được tin nhắn của bạn tốt Đường Vực Tân.

Đường Vực Tân: Có thể hỏi cô gái một vấn đề, vài ngày anh đây không lên wechat, em kết hôn rồi hả?

Ngự tỷ hung mãnh: Kết hôn rồi.

Đường Vực Tân cũng là đứa bé từ cô nhi viện Xuân Nha, lớn hơn cô hai tuổi, cũng được người ta đón đi sớm hơn cô hai năm.

Ngoài cô ra, Đường Vực Tân hẳn là người tốt nhất trong cô nhi viện Xuân Nha.

Bộ dạng đẹp trai không nói, trên tay cha nuôi có công ty quy mô không nhỏ, không lâu sau là của anh ta, tóm lại thằng nhóc này gần đây thật sự dễ chịu.

Đường Vực Tân: Người đàn ông nhà ai thế, sao lại keo kiệt không làm rượu mừng cho em?

Ngự tỷ hung mãnh: Anh không biết sao?

Đường Vực Tân: Không biết mà, anh nên biết cái gì sao?

A… Ôn Đề Nhi thở một hơi, thằng nhóc Đường Vực Tân này chưa bao giờ chú ý bát quái, khó trách anh ta không biết.

Ngự tử hung mãnh: Chồng em là Kiều Thừa Huân.

Đường Vực Tân: What?

Ngự tỷ hung mãnh: Không tin thì thôi.

Đường Vực Tân: Nếu em mời anh đến quán rượu Đế Hào ăn vịt quay, anh sẽ tin em.

Lông mày Ôn Đề Nhi cong lên, con hàng Đường Vực Tân này có tật xấu làm người ta chán ghét.

Muốn gạt cô sao, không có cửa đâu.

Ngự tỷ hung mãnh: Thích tin hay không thì tùy.

Đường Vực Tân: Được rồi, anh mời em, có đến quán rượu Đế Hào không?

Hả?

Ôn Đề Nhi hoài nghi ngược lại, hỏi: Anh muốn mời em đến quán rượu Đế Hào ăn vịt quay sao?

Trừ phi mặt trời mọc ở hướng tây.

Quán rượu Đế Hào là quán rượu lớn nhất trong thủ đô, ở đó có món vịt quay ngon nhất cả nước, giá cả cũng đắt dọa người.

Anh ta tuyệt đối sẽ không mời cô đến nơi đó đâu.

Đường Vực Tân: Một lát nữa hạng mục Thâm Hải Chi Đô đấu thầu, mời dự họp ở quán rượu Đế Hào, cha anh bảo anh đi xem náo nhiệt, em đến anh sẽ mời em ăn vịt quay.

Hóa ra có chỗ dựa là cha, cô đã nói rồi mà, tên vắt cổ chày ra nước này sao có thể mời cô ăn món vịt quay thủ đô quý nhất cả nước được…

Thực ra, Ôn Đề Nhi muốn ăn vịt quay ở quán rượu Đế Hào lâu rồi.

Cơ hội tốt như vậy, sao có thể lãng phí vô ích.

Ngự tỷ hung mãnh: Em đi, lúc nào thế?

Đường Vực Tân: Đợi đại hội đấu thầu kết thúc là gần 12 giờ, em có thể đến trước 12 giờ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Kỳ thật người ta cũng là bất đắc dĩ

Ôn Đề Nhi nhìn chăm chú thời gian góc bên phải, còn chưa đến tám giờ.

Đợi lâu như vậy, ở nhà nhiều nhàm chán, không bằng…

Ngự tỷ hung mãnh: Đường Quả, anh có thiếu bạn gái không?

Đường Quả là nhũ danh của Đường Vực Tân ở cô nhi viện, cho dù có chút giống tên con gái, nhưng gọi lên cực kỳ thân thiết.

Đường Vực Tân: Em muốn tham gia đại hội đấu thầu sao?

Ngự tỷ hung mãnh: Ừm.

Thật sự không hổ là bạn tốt của cô, không cần nói cũng tự hiểu.

Đường Vực Tân: Em đến anh liền thiếu.

Ngự tỷ hung mãnh: Anh đúng là hiểu em, mấy giờ bắt đầu?

Đường Vực Tân: 9 giờ rưỡi phải vào bàn, 10 giờ bắt đầu.

Ngự tỷ hung mãnh: 9 giờ gặp mặt ở quán rượu Đế Hào nhé?

Đường Vực Tân: Được.

Nói xong rồi.

Ôn Đề Nhi tắt máy tính đi, cầm lấy di động đi ra cửa.

Khi cô đi xuống lầu, Kiều Thừa Huân ngồi bên cạnh bàn ăn, cầm một cái tablet xem tin tức buổi sáng.

Phượng Vũ giống như cô gái nhỏ hạnh phúc, quay xung quanh anh, nói: "Anh Thừa Huân, em nhìn thấy một số tin tức ở trên mạng, có liên quan đến vợ anh, cũng là Ôn Đề Nhi, có người nói cô ta ở trong trường học thường xuyên đánh nhau gây chuyện, đêm không về ngủ, thậm chí còn lên giường với rất nhiều đàn ông."

Đôi mắt lạnh lẽo của Kiều Thừa Huân nhanh chóng âm u, lớn tiếng quát bảo dừng lại: "Đừng nói hươu nói vượn."

Giống như yêu ma gầm nhẹ, mang theo lực uy hiếp khó làm người ta kháng cự.

Phượng Vũ sợ tới mức mặt đều tái đi rồi, rất nhanh đáy mắt hiện lên ấm ức, "Thực xin lỗi, anh Thừa Huân, em chỉ nghe người khác nói, nhiều người nói như vậy…"

Chưa nói xong, những lời này đều bị đương sự nghe thấy hết rồi.

"Có người nào nói như vậy?" Ôn Đề Nhi đột nhiên nói xen vào một câu.

Nghe giống như không chút để ý, kỳ thực là chất vấn.

Phượng Vũ ý thức được mình nói xấu người ta bị nghe thấy, khẩn trương giả bộ vô tội, "Tôi nhìn thấy ở trên mạng, vì tôi không tin mấy chuyện này, cho nên muốn hỏi một chút, có phải có người cố ý bôi đen… Chị dâu."

Hai chữ cuối cùng, nói nhỏ giống như không nghe thấy.

Ôn Đề Nhi âm thầm bật cười, người ngu ngốc đều nghe ra được, đang nói xấu về cô đây mà.

Chậc chậc, đóa hoa trắng nhỏ này giả bộ rất giống, làm cô sốt ruột muốn thử, lại muốn mạnh tay bẻ hoa rồi.

Chỉ là câu nói cuối cùng của Phượng Vũ đúng, quả thật có người cố ý bôi đen cô.

Bởi vì người bôi đen chính là Ôn Đề Nhi.

Còn về nguyên nhân, tất nhiên muốn làm mình thật xấu xa, sau đó làm mình rời xa đám cưới buôn bán.

Chỉ là cô không nghĩ tới, Khương Thiện Vũ vậy mà không tin những tin này, dứt khoát muốn kết hôn với cô.

Sau đó cô chẳng muốn đính chính, cứ để vậy không xóa bỏ.

Nghĩ đến điều này, Ôn Đề Nhi cũng giả bộ vô tội, "Kỳ thật tôi cũng là bất đắc dĩ, trong trường học có quá nhiều nam sinh muốn theo đuổi tôi, nhưng mà trong trái tim tôi chỉ có mình Thừa Huân, cũng chỉ có thể từ chối những người đó, nhưng không nghĩ tới bọn họ vậy mà lên mạng bôi đen tôi."

Phượng Vũ không khỏi há hốc miệng, kẻ tiện nhân này rõ ràng là nói linh tinh.

Loại phụ nữ thanh danh bẩn thỉu như cô, sao có người theo đuổi được chứ.

Có bao nhiêu ý nghĩ muốn vạch trần người phụ nữ dối trá này, nhưng cô ta không biết phải nói cái gì, có cảm giác ăn shit không chỉ nhả không ra, còn bị ép nuốt xuống.

Đáng ghét!

Ôn Đề Nhi than một tiếng, nhìn Kiều Diêm Vương việc này không liên quan đến mình.

A, ném hoa trắng nhỏ cho cô một mình đối phó, thực sự làm người ta tức giận mà.

Muốn không quan tâm đến sao, không có cửa đâu.

Làm bộ như đắm đuối đưa tình nói: "May mắn Thừa Huân bằng lòng tin tưởng tôi, không chỉ không chia tay tôi, còn cực kỳ thương yêu tôi, coi tôi như tâm can bảo bối, nếu không có Thừa Huân, tôi chắc chắn sẽ không sống nổi."

Nghe lời nói như vậy, mặt Phượng Vũ không thể thối hơn nữa, lòng đố kị hừng hực thiêu đốt trong mắt.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Lông ngực lộ ra rồi kìa, làm ơn cài cúc áo vào

Kiều Thừa Huân nhíu mày, đôi mắt lạnh lẽo nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, đáy lòng có chút tức giận, nhưng không có chút phản cảm.

Người phụ nữ chết tiệt, diễn quá sẽ trái ngược lại, chẳng lẽ cô không biết?

Sau đó phát hiện ra, quần áo trên người cô đã thay, đôi mắt biến dịu dàng hơn, trầm giọng nói: "Muốn ra cửa sao?"

Sáng sớm, cô muốn đi đâu lêu lổng?

Ôn Đề Nhi cười tít mắt gật đầu, "Ừm, tôi hẹn đi chơi với bạn."

Bạn sao?

Kiều Thừa Huân đột nhiên hứng thú với người bạn của cô, "Bạn gì?"

"Bạn thân của tôi, chúng tôi cùng nhau lớn lên." Bạn thân là nam cũng là bạn thân, nói như vậy không sai mà.

Nghe thấy hai chữ 'Bạn thân', Kiều Thừa Huân không hiểu sao lại thở dài nhẹ nhõm một hơi, trầm giọng nói: "Đừng về muộn đó, trở về sớm một chút."

"Ừ…" Ôn Đề Nhi nhu thuận gật đầu, "Tôi ra cửa trước."

Kiều Thừa Huân lạnh giọng cắt ngang: "Ăn xong bữa sáng rồi hẵng đi."

"Không được, tôi đang vội, tạm biệt chồng." Ôn Đề Nhi không để lời anh nói ở trong lòng, quay đầu liền đi.

Đôi mắt lạnh lẽo của Kiều Thừa Huân nheo lại, đôi mắt như chim ưng sắp xuyên qua thân thể cô. Ôn Đề Nhi chỉ cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, bước chân đi tới cửa nhanh hơn, trong nháy mắt biến mất ở ngoài cửa.

Kiều Thừa Huân thu hồi ánh mắt, không còn tâm tư xem tin tức.

Thu hồi cứng nhắc, chuẩn bị ra cửa.

Phượng Vũ ở một bên yên lặng không tiếng động cũng đi theo ra ngoài, "Anh Thừa Huân, bây giờ chúng ta đi sao?"

"Ừm." Kiều Thừa Huân lạnh lùng lên tiếng, trái lại tự đi vào trong sân.

Trong sân chỉ có một chiếc Maybach, Kiều Thừa Huân ngồi vào trong xe.

Sau đó xe rời đi rồi.

Phượng Vũ ngây ngốc ở trong sân, vài giây sau mới phản ứng kịp, "Anh Thừa Huân, đợi em với!"

…

Ngồi tàu điện ngầm đi đến quán rượu Đế Hào, thời gian vừa đúng chín giờ.

Ôn Đề Nhi đeo balo máy tính đi từ trong đường tàu điện ngầm ra ngoài, đi được vài bước, liền nhìn thấy một người đàn ông đứng bên ngoài quán rượu Đế Hào.

Nhìn mới hai mươi hai hai mươi ba tuổi, tai trái đeo khuyên tai đinh màu bạc, phía trên đính kim cương, cái mũi thẳng, trên lông mày trái có một vết sẹo nhạt, giữa ánh nắng mang theo vài phần xấu xa.

Nhìn thấy Ôn Đề Nhi, lập tức nở nụ cười sáng lạn, "Tiểu Đề, có năng lực đó, vậy mà không muộn."

Ôn Đề Nhi nhìn trước ngực anh ta mở ba chiếc cúc áo, giữa khe hở áo sơmi trắng lộ ra màu da màu lúa mạch, lộ hết cuồng dã không kiềm chế được.

Con hàng này, muốn quyến rũ người nào thế?

Ôn Đề Nhi đột nhiên nói lời cay độc: "Lông ngực lộ ra rồi kìa, làm ơn cài cúc áo vào."

Tươi cười của Đường Vực Tân cứng lại, khó thở nói: "Biến, ông đây không có lông ngực."

"Xùy…" Ôn Đề Nhi nhịn không được cười ra tiếng, "Đường Quả thối tha, anh rất sợ ngực mọc lông sao? Người đàn ông có lông ngực cực kỳ quyến rũ,

không tin anh có thể nuôi thử một ít xem.”

Đường Vực Tân: “…”

Thứ đồ chơi lông ngực này, muốn dài là có thể dài sao? Đùa anh ta à.

“Không nói lời vô ích với anh nữa, cùng em đi ăn sáng đi, chết đói rồi…” Ôn Đề Nhi cực kỳ tự nhiên kéo tay anh ta, kéo anh ta vào trong quán rượu.

Đường Vực Tân không tình nguyện lắm theo sát cô, nhíu mày nói: “Anh chỉ đồng ý mời em một bữa, bữa sáng em tự trả tiền.”

“Dạ dạ dạ, em tuyệt đối không nhổ lông ngực anh, được chưa?”

“Em có thể đừng nói đến lông ngực được không?”

Ôn Đề Nhi cười lưu manh, “Không thể, em quyết định hôm nay mỗi lần nói chuyện với anh một câu đều nói hai chữ lông ngực.”

Đường Vực Tân nhíu mày, “Em làm như vậy mà nói, vịt quay sẽ bay mất.”

“Bay em cũng sẽ bắn rơi xuống, lông ngực.”

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Cô là vợ của anh, người của anh

Hai người ầm ĩ đi vào trong đại sảnh, hoàn toàn không phát hiện ra có hai đôi mắt từ lúc bọn họ đi vào đại sảnh, liền theo dõi bọn họ.

Phượng Vũ nhìn đôi nam nữ đùa giỡn với nhau, trong lòng sung sướng, quả nhiên Ôn Đề Nhi là người phụ nữ đê tiện, vậy mà ở nơi này câu tam đáp tứ với đàn ông khác.

Ha ha, lúc này bị anh Thừa Huân bắt được rồi!

Rốt cuộc cũng có thể đúng lý hợp tình tố cáo: “Anh Thừa Huân, anh xem chị dâu kìa, cùng người đàn ông khác ôm ôm ấp ấp, quan hệ giống như không tầm thường, lúc trước em nói trên mạng có người nói những tin này, hóa ra thật sự không phải tin đồn vô căn cứ.”

Đôi mắt Kiều Thừa Huân lạnh lẽo, ngóng nhìn đôi nam nữ ‘Thân mật khăng khít’ cách đó không xa.

Khuôn mặt vốn cao ngạo lạnh lẽo, trong khoảnh khắc đen lại, toàn thân tản ra hơi lạnh vô hình.

Lạnh lẽo… Không khí giống như ngưng tụ lại.

Hóa ra cô gọi ‘Bạn thân lớn lên cùng nhau từ nhỏ’, là đàn ông.

Sự thật bày ra trước mắt, cô nói dối.

Tuy chỉ là kết hôn giả, nhưng chết tiệt, thấy cô cùng người đàn ông khác tán tỉnh nhau, trái tim anh không cách nào dễ dàng tha thứ loại chuyện này.

Cô là vợ của anh, cũng là người phụ nữ duy nhất của anh.

Anh có thể không ngại cô ‘Không thành thật’ với anh, nhưng tuyệt đối không thể tha thứ cô ‘Không trung thành’ với hôn nhân, cũng biến thành không trung thành với anh.

Đúng vậy, anh để ý cô cho anh đội nón xanh.

Lấy ra điện thoại, gọi điện thoại cho cô.

…

Ôn Đề Nhi vừa mới ngồi xuống, còn chưa kịp gọi cơm, di động lại vang lên.

Vừa nhìn tên hiển thị, đúng là Kiều Thừa Huân.

Hả?

Kiều Diêm Vương một ngày kiếm bạc tỷ vậy mà chủ động gọi điện thoại cho cô, chẳng lẽ có chuyện tốt gì sao?

"Alo?"

"Cô ở đâu?" Ngữ khí thâm trầm, nghe không ra là cảm xúc gì.

Ôn Đề Nhi vẫn chưa ý thức được mình đang ở trong tầm mắt của đối phương, cười ha ha nói: "Tôi ở quán rượu Đế Hào, có chuyện gì sao?"

"Với ai?"

"Bạn thân của tôi, không phải đã nói với anh rồi sao."

"Nam hay nữ?"

"Nam."

Nghe câu đó, khuôn mặt đen xì của Kiều Thừa Huân không lý do biến dịu dàng một phần. Cô trái lại khá thành thực.

"Bạn thân nam sao?"

Nghe ngữ khí nghi ngờ của Kiều Diêm Vương, Ôn Đề Nhi cảm thấy là lạ chỗ nào đó, thành thật trả lời: "Đúng, là bạn thân nam."

"Ở bên ngoài đừng quên thân phận của cô."

"Lúc nào tôi cũng nhớ kỹ mà, không cần anh đặc biệt gọi điện thoại nhắc nhở tôi đâu…"

Ôn Đề Nhi càng nghĩ càng thấy lạ, không có đạo lý nha, sao Kiều Diêm Vương có thể đột nhiên quan tâm cô ở cạnh ai?

Đinh - -

Cô nghĩ ra!

Đôi mắt thoáng kinh hoảng nhìn bốn phía, thật sự thấy được Kiều Thừa Huân và Phượng Vũ ở một góc đại sảnh.

Mẹ kiếp… Sao Kiều Diêm Vương lại có thể ở nơi này?

"Ha ha ha…" Ôn Đề Nhi cười xấu hổ, chột dạ mở to mắt nhìn về phía khác.

"Bị anh thấy được rồi, tôi và Đường Quả ở cùng cô nhi viện Xuân Nha, chúng tôi như người nhà yêu thương lẫn nhau, là như vậy đấy."

…

Kiều Thừa Huân nghe cô thẳng thắn thành khẩn nói, cái gai ở trong lòng hơi buông lỏng một chút.

Thu hồi tầm mắt nhìn cô, trầm giọng nói: "Chú ý ảnh hưởng."

Nói xong liền tắt điện thoại.

Phượng Vũ thấy sắc mặt của anh nhu hòa lại, trong lòng có chút nghi ngờ, thăm dò nói: "Anh Thừa Huân, Ôn Đề Nhi nói thế nào?"

Đôi mắt lạnh lùng của Kiều Thừa Huân đông cứng, liếc mắt nhìn cô ta một cái, "Liên quan gì đến cô?"

"A…" Phượng Vũ im miệng một lát, nhanh chóng giả bộ đáng thương, "Em lo lắng anh Thừa Huân bị người ta cho đội nón xanh…"

Trong đáy mắt Kiều Thừa Huân lóe lên chút chán ghét, lạnh giọng nhắc nhở: "Bớt quan tâm chuyện của tôi đi."

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Sao gặp mặt không lên tiếng

“Anh Thừa Huân, thực xin lỗi, em sai rồi…” Phượng Vũ không cam lòng nhận lỗi, đố kị trong lòng sắp đẩy cô ta xuống địa ngục.

Ôn Đề Nhi đáng ghét, cô ta đã làm gì thế? Vì sao anh Thừa Huân đột nhiên hết giận rồi?

…

Tắt điện thoại, Ôn Đề Nhi vô tội chớp chớp mắt.

Nhìn Kiều Diêm Vương và Phượng Vũ có đôi có cặp tiêu sái đi vào cửa thang máy, trong lòng có cảm giác kỳ lạ nói không nên lời.

Vừa rồi Kiều Diêm Vương gọi điện thoại, mấy lời đó là có ý gì?

Chẳng lẽ mất hứng cô và bạn thân nam ở cạnh nhau sao?

Nhưng mà không phải anh cũng mang theo bạn gái bên cạnh sao?

Cho nên… Giữa bọn họ tính là huề nhau.

Không có chuyện nữa.

Nghĩ đến điều này, Ôn Đề Nhi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đường Vực Tân ngồi đối diện, thấy ánh mắt cô vẫn nhìn Kiều Thừa Huân chăm chú, trêu ghẹo nói: “Tiểu Đề, đó không phải chồng em sao? Sao gặp mặt lại không lên tiếng gọi chứ?”

“Lông ngực, bà đây hận không thể không biết anh ta.” Ôn Đề Nhi buồn bực mắng.

Kiều Diêm Vương lấy cô nhi viện Xuân Nha uy hiếp cô, bởi vậy trong lòng cô, cô có chút bài xích anh.

Chuyện này cô không thể nói cho Đường Vực Tân, nếu không với tính cách của Đường Vực Tân, chắc chắn sẽ tìm Kiều Diêm Vương liều mạng.

Nói đùa, Đường Vực Tân đâu phải là đối thủ của Kiều Diêm Vương.

Tóm lại, chuyện này chỉ có thể để mình cô gánh vác.

Sắc mặt Đường Vực Tân đen vài phần, “Có thể không nói lông ngực được không?”

“Bữa này anh mời em, em sẽ không nói lông ngực.”

“…”

“Thế nào? Lông ngực.”

“…”

“Lông ngực, em muốn gọi cơm rồi.”

“…”

“Làm ơn lấy thực đơn, lông ngực.”

“…”

Rốt cuộc Đường Vực Tân không thể nhịn được nữa, nghiến răng nghiến lợi nói: “Được, anh mời!”

Ôn Đề Nhi thắng lợi kêu một tiếng: “Nghẹn chết mất! Đường Quả thối tha, hôm nay em mới phát hiện anh cực kỳ đẹp trai, đẹp trai nhất vũ trụ không là anh thì là ai, không tin anh lên trời hỏi ông trời xem, nói không chừng nó lại đồng ý cho anh vai kề vai…”

Đường Vực Tân: “…”

Trước khi bữa sáng được đưa lên, Ôn Đề Nhi nói thao thao bất tuyệt không ngừng.

Sau khi bữa sáng đưa lên, đến lượt Đường Vực Tân nói linh tinh.

“Tiểu Đề, em thành thật nói cho anh biết, rốt cuộc chồng em là ai?”

Ôn Đề Nhi ăn bữa sáng qua loa, "Là Kiều Thừa Huân."

Mày kiếm của Đường Vực Tân cau lại, ngữ khí có chút không vui, "Nói thật cho anh."

Kiên nhẫn của Ôn Đề Nhi sắp bị anh làm mất sạch, chẳng muốn giải thích lại nữa, ném di động của mình cho anh ta.

"Gọi một cuộc điện thoại đi, anh gọi cho anh ta thử xem."

"Ha ha, được." Đường Vực Tân vui vẻ cầm lấy di động.

Nhập '1112', mở khóa thành công.

'1112' là ngày xây cô nhi viện Xuân Nha, giữa bọn họ có hiểu ngầm, thích dùng số này làm mật mã di động.

Tuy giữa bọn họ thường xuyên lấy đối phương ra đùa, nhưng tình cảm của hai bên lớn hơn tình bạn, còn hơn cả tình thân.

Hạnh phúc của cô, anh ta sẽ quan tâm, cũng sẽ lo lắng.

Ghi chú số điện thoại là 'Kiều Diêm Vương'.

"Kiều Diêm Vương?" Đường Vực Tân không chắc chắn hỏi.

"Ừm." Ôn Đề Nhi gật đầu.

Đường Vực Tân thành công gọi điện thoại, đối phương lại không nói gì, anh ta chủ động mở miệng: "Xin chào, tôi là bạn Đề Nhi."

…

Tầng hai Thanh Trúc Cư.

Đại hội đấu thầu chưa bắt đầu, Kiều Thừa Huân đang ở trong ghế lô Thanh Trúc Cư gặp vài người hợp tác quan trọng.

Bảy tám người đàn ông mặc đồ tây ngồi nghiêm túc, Phượng Vũ ngồi ở trong nhóm đó, có vẻ không hợp nhau.

Di động đột nhiên vang lên, đôi mắt lạnh lùng của Kiều Thừa Huân liếc nhìn tên hiển thị, tên hiển thị: Ôn Đề Nhi.

Cô gọi tới, có việc gì sao?

Nhận điện thoại, nghe thấy giọng nói xa lạ của một người đàn ông: "Xin chào, tôi là bạn Đề Nhi."

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Anh lấy di động của vợ tôi làm gì?

Khuôn mặt tuấn tú của Kiều Thừa Huân rét lạnh, nhanh chóng buộc chặt thành một khối sắt cứng rắn.

Người phụ nữ chết tiệt, dám bảo người đàn ông khác lấy di động của cô gọi điện thoại cho anh, lại muốn diễn trò gì đây?

Trong lòng có một nhóm lửa giận thiêu đốt, trầm giọng nói: "Anh lấy di động của vợ tôi làm gì?"

…

Đường Vực Tân bị ngữ khí lạnh như băng chất vấn sợ tới mức sống lưng lạnh toát.

Cảm giác nguy hiểm tự nhiên nảy sinh, khách khí nói: "Người anh em, anh đừng hiểu lầm, tôi muốn xác nhận một phen, anh có phải là Kiều Thừa Huân hay không."

"Tôi là ai liên quan gì đến anh, trả điện thoại cho cô ấy." Tiếng nói trầm thấp, thô bạo như yêu ma.

Cách di động, Đường Vực Tân vẫn có thể cảm nhận được cảm giác áp bách vô hình.

Khẩn trương trả điện thoại di động cho Ôn Đề Nhi, "Anh ta bảo em nghe điện thoại."

Ôn Đề Nhi nhận di động, ra vẻ thân thiết gọi một tiếng, "Chồng à, bạn thân của tôi sống chết không tin anh là chồng tôi, cho nên tôi chỉ có thể bảo anh ấy tự mình gọi cho anh, không quấy rầy anh ăn vịt quay đấy chứ?"

"Đùa rất vui sao?" Bên kia điện thoại truyền đến giọng nam trầm thấp, giống như bạo quân kìm nén tức giận.

Ôn Đề Nhi chột dạ xoay tròng mắt, khí thế yếu đi vài phần.

"Khụ, tôi ăn bữa sáng, tạm biệt chồng nhé ~"

Nói xong, dứt khoát tắt điện thoại.

…

Kiều Thừa Huân khẽ mở môi mỏng, trong đôi mắt phượng hiện lên tầng ý lạnh.

Người phụ nữ chết tiệt, dám tắt điện thoại?

A, không phải người đàn ông đó muốn biết anh có phải là Kiều Thừa Huân hay không sao.

Đơn giản.

Anh sẽ tự mình nói cho anh ta biết.

Anh là Kiều Thừa Huân, là chồng của cô.

Phượng Vũ ngồi ở một bên thấy sắc mặt anh không đúng, hiếu kỳ nói: "Anh Thừa Huân, anh nghĩ gì thế?"

Kiều Thừa Huân vẫn không đáp lời, quay đầu nói với mọi người: "Tôi đi toilet một lát."

Nói xong liền đứng dậy rời đi.

Để lại vài người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, có chút không hiểu ra sao.

Phượng Vũ cũng muốn nhẹ nhàng ra ngoài, muốn đi theo, lại bị ông chủ Trương gọi lại, "Cô Lý, sao hôm nay cha cô không đến thế?"

Phượng Vũ đành phải ngăn chặn xúc động trong nội tâm, mỉm cười nói: "Cha tôi còn đang công tác ở thành phố T, không đến kịp, bảo tôi thay ông ấy đến xem."

"Cô Lý không hổ danh là sinh viên tài cao du học ở Mĩ trở về, vừa thông minh vừa có năng lực, bộ dạng lại xinh đẹp, không biết đã có bạn trai chưa?"

"Ha ha, bây giờ tôi lấy sự nghiệp làm trọng, không muốn tìm bạn trai…" Phượng Vũ cười nói, trong lòng đã bực bội vì đến đây vài tiếng.

Nếu không phải vì nhà họ Lý, cô ta khinh thường ở cùng một đám ông già cổ hủ nói lời vô nghĩa!

…

Tầng một, khu đồ ăn sáng sảnh nam.

Ôn Đề Nhi tắt điện thoại, Đường Vực Tân lập tức hỏi cô, "Tiểu Đề, Kiều Thừa Huân thật sự là chồng em?"

Ôn Đề Nhi chẳng muốn giải thích nữa, dựng thẳng ba ngón tay lên, nghiêm túc thề: "Em lấy cô nhi viện Xuân Nha ra để thề, Kiều Thừa Huân là chồng em, tin chưa?"

Xuân Nha là tín ngưỡng của bọn họ, bọn họ tuyệt đối sẽ không lấy ra nói đùa.

Đường Vực Tân không thể chấp nhận sự thật này, trong lòng là phiền muộn và chua xót, rất khó chịu.

Tiểu Đề không phải là người phụ nữ ham hư vinh, thậm chí còn bài xích đám nhà giàu, vì sao?

Vì sao cô đột nhiên gả cho người đàn ông như Kiều Thừa Huân?

Huống chi trong lòng cô, không phải vẫn còn một người khác sao?

Không cam lòng, cũng chưa từ bỏ ý định hỏi cô: "Em và Kiều Thừa Huân kết hôn, Lạc Ly làm sao bây giờ?"

Anh ta vẫn cho rằng, cô sẽ tìm Lạc Ly trở về cho đến khi chết.

Nghe thấy cái tên đó, Ôn Đề Nhi sửng sốt, chiếc đũa mới kẹp miếng thịt, lại thả trở về.

Con ngươi đen phút chốc nhiễm một tầng đau buồn, chậm rãi cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: "Ngay cả anh ấy sống hay chết em cũng không biết…"

Vừa mới dứt lời, trong mắt có nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 54: Chồng à, sao anh lại đến đây?

Nhìn thấy cô rơi nước mắt, tim Đường Vực Tân như bị dao cắt.

Trên thế giới này, người duy nhất có thể làm cô lập tức rơi lệ, chỉ có Lạc Ly.

Mà trên thế giới người không mong muốn thấy cô rơi lệ nhất, là anh ta, Đường Vực Tân.

Di chuyển ghế dựa sát vào cô, dùng bàn tay ấm áp ôm cô vào trong lòng, nhỏ giọng an ủi: "Đề Nhi, Lạc Ly nhất định sẽ trở về."

Là đang an ủi cô, cũng là đang an ủi chính mình.

Người dùng tính mạng đổi về thiên tài Đề Nhi, anh ta nhất định sẽ trở về.

"Ừm." Ôn Đề Nhi hít hít mũi, toàn thân vô lực tựa vào lòng anh ta.

Hiện giờ trên thế giới này, người có thể cho cô ôm, chỉ có mình anh ta.

Không biết ôm bao lâu, tâm tình có chút tốt hơn, cô mới ngồi thẳng người.

Đường Vực Tân nhanh chóng lấy một tờ giấy, dịu dàng lau nước mắt thay cô, nói sang chuyện khác, "Kiều Thừa Huân có tốt với em không?"

Ôn Đề Nhi gật đầu, "Không tệ."

"Vì sao không làm hôn lễ?"

"Em không muốn làm."

"Vậy cũng không thể ấm ức em như vậy, cho dù làm mấy bàn nhỏ cũng được."

"Tương lai em và anh ta sẽ ly hôn, anh không cần lo lắng chuyện của em." Ôn Đề Nhi hứa hẹn.

Trong mắt Đường Vực Tân có thâm trầm, từ dưới đáy lòng hiện lên chút không vui.

Nghe đến đây, hôn nhân giữa cô và Kiều Thừa Huân tồn tại vấn đề, "Đề Nhi, em thành thật nói cho anh biết, vì sao đột nhiên gả cho người đàn ông đó?"

"Đương nhiên là vì tiền rồi, Kiều Diêm Vương là thần tài số một của thủ đô, thử nghĩ mà xem, đợi em và anh ta ly hôn, em có thể lấy được một chút phí ly hôn, như vậy Xuân Nha của chúng ta có thể nuôi thêm mấy người nữa, đây là chuyện tốt, anh không cảm thấy vậy sao?"

Khi nói ra những lời này, Ôn Đề Nhi hoàn toàn chưa phát hiện ra, phía sau có một người đến.

Đường Vực Tân chú ý tới Kiều Diêm Vương, vốn là sửng sốt, lại kinh ngạc, lập tức biến thành sợ hãi.

Chuyện lớn không ổn rồi!

Nếu Kiều Thừa Huân thật sự là chồng Đề Nhi, như vậy những lời Đề Nhi vừa nói…

Ôn Đề Nhi thấy biểu tình anh ta giống như gặp quỷ vậy, tò mò quay đầu nhìn thoáng qua.

Khuôn mặt trắng như tuyết nhất thời trở nên xanh mét.

Kiều Diêm Vương… Sao anh lại ở chỗ này?

Quá đáng sợ rồi!

"Ha ha ha…" Cười chột dạ, "Chồng à, sao anh lại đến đây?"

Đôi mắt Kiều Thừa Huân âm u, như chim ưng nhìn chằm chằm khuôn mặt không được tự nhiên của cô gái.

Im lặng một lát, trầm giọng nói: "Đến xem cô."

Nói xong, tầm mắt lạnh lùng chuyển qua người Đường Vực Tân, thân hình cao lớn phút chốc tản ra sự tàn bạo, giống như yêu ma giáng thế vậy.

Đường Vực Tân lập tức cảm nhận được cảm giác áp bách vô hình.

Rất áp lực!

Giống như trên đầu có một đám mây đen dày đặc, hơi thở bị tắc nghẽn.

Thật sự không chịu nổi cảm giác áp bách khiến người ta hít thở không thông, Đường Vực Tân chủ động chào hỏi: "Anh Kiều, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, tôi là bạn Đề Nhi, Đường Vực Tân."

"Hạnh ngộ*." Mặt Kiều Thừa Huân không chút thay đổi lên tiếng, đi lên trước một bước, đi đến bên cạnh Ôn Đề Nhi.

*: Gặp nhau một cách may mắn.

Tao nhã cúi người, vươn một bàn tay ngọc ra, không dịu dàng lắm chế trụ cái cằm của cô gái xinh đẹp, nhanh chóng nâng lên.

Môi mỏng hơi lạnh, chạm vào đôi môi anh đào mượt mà no đủ của cô gái, dừng lại mấy giây.

Ôn Đề Nhi bị ép ngẩng đầu, đôi mắt long lanh như nước xoay xoay, đầu bị tê liệt ngắn hạn, nhưng rất nhanh tỉnh táo lại.

Kiều Diêm Vương, tên khốn nạn này…

Anh đang làm cái gì thế?

Nhận thấy cô gái kháng cự, đáy mắt Kiều Thừa Huân hiện lên chút xấu xa, giơ tay nắm lấy cánh tay cô, lôi cô dậy, hai tay đổi thành ôm sát eo cô.

Đầu lưỡi cố chấp cạy mở môi cô gái, nhanh chóng cuốn đi hương thơm ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Đừng gần gũi với người đàn ông khác quá, hửm?

Thể xác và tinh thần của Ôn Đề Nhi nháy mắt vén lên sự cuồng nhiệt, đôi mắt không khống chế được nhắm chặt, tay nhỏ dùng lực để trước ngực anh.

Muốn đẩy anh ra, lại thành phí công.

Nụ hôn trao đổi nước bọt, càng hôn càng kịch liệt, không khí giống như càng ít đi.

Không được…

Tiếp tục như vậy nữa, cô sẽ tắt thở mất!

Thấy khuôn mặt trắng nõn của cô gái đỏ bừng vì không thở được, Kiều Thừa Huân mới dừng nụ hôn lại.

Cuối cùng giống như tuyên thệ chủ quyền, hôn lên môi cô một cái, phát ra tiếng hôn.

Lại nói vào bên tai cô, phát ra tiếng khàn khàn thở gấp, "Cô là vợ của tôi, đừng gần gũi với người đàn ông khác quá, hửm?"

Âm cuối cùng là giọng mũi êm tai có chút cảnh cáo, dễ dàng mê hoặc trái tim thiếu nữ.

Ôn Đề Nhi vẫn còn thở gấp trong nụ hôn nồng nhiệt, ngốc nghếch đáng yêu gật gật đầu.

Môi mỏng của Kiều Thừa Huân vừa hôn xong càng trở nên quyến rũ, nở nụ cười xấu xa, trái lại nhìn về phía Đường Vực Tân, trầm giọng cảnh cáo: "Anh cũng cách xa vợ tôi một chút."

Đường Vực Tân trố mắt một lát, nhanh chóng giải thích, "Anh Kiều, tôi và Đề Nhi chỉ là bạn bè, anh đừng hiểu lầm."

Kiều Thừa Huân liếc mắt nhìn anh ta một cái, nhưng không nói tiếp.

Giơ tay nắm lấy tay Ôn Đề Nhi, xoay người kéo người đi.

Vẻ mặt Ôn Đề Nhi mông lung đi sau lưng anh, trong lòng không hiểu ra sao, "Chuyện đó, Kiều, chồng à, anh muốn mang tôi đi đâu?"

Kiều Diêm Vương lại muốn ầm ĩ loại nào thế?

Kiều Thừa Huân quát khẽ: "Câm miệng."

Ôn Đề Nhi: "…"

Có bệnh.

Muốn hất tay anh ra, anh trái lại cầm chặt hơn, còn làm cô đau đớn, nhanh chóng kháng nghị: "Buông tay, tôi có thể tự đi."

Vừa dứt lời, Kiều Thừa Huân buông tay ra.

Hóa ra bọn họ đã đi đến trước thang máy.

Ôn Đề Nhi liếc mắt trừng khuôn mặt hoàn mỹ của anh, tay trái nhẹ nhàng xoa cổ tay phải anh nắm đau đớn.

Bực tức nói: "Tôi phát hiện anh đúng là người kỳ lạ, mỗi lần có chuyện cũng không thể nói chuyện hẳn hoi, cần phải động tay động chân, một chút phong độ thân sĩ cũng không có!"

Nói xong câu cuối cùng, nghe qua giống oán hận.

Đôi mắt lạnh của Kiều Thừa Huân liếc qua khuôn mặt cô, trầm giọng nói: "Cô muốn ôm ôm ấp ấp người đàn ông của cô, tìm quán rượu đi thuê phòng, đừng ở ngoài làm tôi mất mặt."

"Tôi…" Ôn Đề Nhi cúi đầu, ôi mẹ ơi!

Nói như vậy, vừa rồi lúc cô dựa vào trong lòng Đường Vực Tân khóc, bị anh nhìn thấy sao?

Đợi đã, cô thiếu chút nữa đã quên mất con hàng Đường Vực Tân này.

Quay đầu nhìn thoáng qua, đúng lúc nhìn thấy con hàng này đi tới.

Muốn nói với anh ta, Kiều Thừa Huân đột nhiên dùng một bàn tay to bá đạo che kín hai mắt cô.

"Lại nhìn anh ta tôi móc mắt cô xuống." Mang theo tức giận nói ra, vì kìm nén mà trở nên khàn khàn.

Ôn Đề Nhi khẩn trương giơ tay, kéo tay anh xuống, cắn răng nói: "Tôi đã nói rồi, Đường Vực Tân là bạn thân của tôi…"

"Câm miệng!"

"…"

Mẹ kiếp, Tôn Phật Gia này tuyệt đối có bệnh!

Lúc này, Đường Vực Tân đi tới, cùng lúc đó, thang máy cũng mở ra.

Kiều Thừa Huân lập tức kéo vợ mình vào trong thang máy, nhanh chóng xoay người, nói với Đường Vực Tân đang chuẩn bị bước vào: "Làm phiền anh đợi đi chuyến sau."

Đường Vực Tân giật mình, ngượng ngùng cười cười: "Được, tôi không quấy rầy hai người."

“Đường Quả thối tha…” Ánh mắt Ôn Đề Nhi đáng thương tội nghiệp.

Khá lắm Đường Quả thối tha, vậy mà thấy chết không cứu cô!

Thực ra, Đường Vực Tân cũng cứu không được cô, cũng không muốn cứu.

Từ lúc nhìn thấy cô và Kiều Thừa Huân đắm đuối đưa tình hôn môi, trái tim của anh ta như chết rồi.

Tiểu Đề anh ta yêu thương nhất đã thành vợ của người khác, không cần anh ta tiếp tục chờ đợi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Sỉ nhục trước nay chưa từng có

Cửa thang máy đóng lại.

Chỉ lên tầng hai mà thôi, rất nhanh lại mở ra.

Kiều Thừa Huân dẫn đầu đi ra ngoài, quay lưng về phía vợ nói: “Đi theo tôi, đừng đi linh tinh.”

“Tại sao tôi phải đi theo anh?” Ôn Đề Nhi không đi ra khỏi thang máy.

Kiều Thừa Huân đột nhiên quay đầu, đôi mắt lạnh như băng có thêm một tầng âm trầm sâu không thấy đáy, “Nhà họ Đường đối với cô, rất quan trọng sao?”

Trái tim Ôn Đề Nhi run lên, đôi mắt trừng lớn, “Anh đừng có mà làm bậy!”

Thông minh như cô, sao nghe không hiểu, Kiều Diêm Vương muốn uy hiếp nhà họ Đường.

“Vậy thì ngoan ngoãn nghe lời.” Kiều Thừa Huân dịu dàng nói.

Ôn Đề Nhi không cam lòng cắn răng, lửa giận hừng hực ở trong lòng thiêu đốt mạnh, từ nhỏ đến lớn cô chưa bất lực như vậy, hết lần này đến lần khác lại ở trong tay người đàn ông này.

Mẹ kiếp!

Kiều Diêm Vương chết tiệt, cô tuyệt đối sẽ không chịu để yên!

Không đợi cô nói chuyện, Kiều Thừa Huân đột nhiên đi vào trong, lại cầm tay cô lần nữa, giống như kéo con chó không nghe lời, kéo cô đi.

Giờ khắc này, Ôn Đề Nhi cảm thấy sỉ nhục trước nay chưa từng có.

Cứ như vậy một nhóm lửa dần dần cháy mạnh lên.

Đi đến phòng họp 300 người, đại hội đấu thầu mời dự họp ở đây, lúc này trong phòng hội nghị ngồi đầy người, chỉ có khu khách quý là trống.

Kiều Thừa Huân đã đến, dẫn tới sự chú ý của mọi người, nhất là phụ nữ.

“Mau nhìn mau nhìn, Kiều Thừa Huân đến!”

“A a a… Thật kích động, quả nhiên hôm nay theo cha tôi đến tham gia đấu thầu là đúng, không nghĩ tới có thể gặp được Kiều Thừa Huân!”

“Đừng kích động, không thấy anh ta nắm tay một người phụ nữ sao?”

“Người phụ nữ đó là ai thế?”

…

Nghe thấy tiếng thét chói tai của đám hoa si, trong lòng Ôn Đề Nhi phản cảm.

Còn cái gì mà người đàn ông phụ nữ khắp thế giới đều muốn ngủ, cút đi!

Kiều Diêm Vương là con rùa đen khốn nạn!

Đinh… Đột nhiên trong mắt lóe sáng, một ý nghĩ xấu lóe lên.

Hôm nay người đến tham gia đấu thầu, đều là nhân vật có danh dự uy tín đúng không nhỉ?

Có lãnh đạo.

Có truyền thông.

Cực kỳ quy củ là được rồi.

Nếu cô làm như vậy, nhất định sẽ làm anh mất mặt?

Ha ha ha…

Ôn Đề Nhi nhếch môi cười lạnh, bước nhanh đến trước mặt Kiều Thừa Huân, kiễng chân lên, hai tay ôm lấy cổ anh, chủ động dán sát môi lên.

"A…" Thân thể Kiều Thừa Huân hơi cứng một lát, ôm cái eo nhỏ của cô gái theo bản năng.

Nụ hôn bảy phần đùa dai, ba phần không quen, nháy mắt quấy rầy trấn định của anh.

Người phụ nữ chết tiệt, nơi này mà cô cũng dám đùa được sao?

Rất tốt!

Cô muốn chơi, anh chơi với cô đến cùng.

Chỉ trong nháy mắt, quyền chủ đạo đã bị người đàn ông cướp đi.

Nóng… Nóng quá…

Người của anh rất nóng, mà cô cũng nóng.

Ôn Đề Nhi hối hận, cố gắng giãy dụa vô số lần, hoàn toàn không có hiệu quả.

Môi anh đào hồng nhuận hầu như bị anh cắn nát, không khí dần dần ít đi, loại cảm giác này rất kỳ lạ…

Cái hôn này, tuyệt đối là cấp bậc địa ngục.

"Trời ạ… Kiều Thừa Huân bị một người phụ nữ hôn!"

"Sao người phụ nữ đó không biết xấu hổ như vậy nhỉ, nhiều người nhìn như thế, không biết rụt rè một chút sao."

"Những lời này của cô đúng là chuyện cười, chẳng lẽ hôn môi không phải là chuyện của hai người sao? Sao có thể đổ toàn bộ lên người phụ nữ được? Tôi thấy ham muốn của Kiều Thừa Huân quá mạnh mẽ!"

"Mẹ kiếp, tôi nhìn mà sắp cứng rồi."

…

Ôn Đề Nhi không chịu được nữa, thân thể rốt cuộc dùng không được sức, chỉ có thể miễn cưỡng dựa vào người anh mà đứng vững.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Có một ngày, tôi sẽ làm anh yêu tôi

Nếu không phải thấy bộ dạng cô gái sắp tắt thở, chỉ sợ Kiều Thừa Huân sẽ không dễ dàng buông tha cô.

Sau khi buông cô ra, lại cảnh cáo bên tai cô, "Còn muốn chơi nữa không?"

Đôi mắt to ngập nước của cô gái không phục trừng anh, hai tay dùng lực đẩy ngực anh, phẫn nộ làm cô nói không nên lời.

Kiều Thừa Huân thử buông cô ra, cô đột nhiên đứng không vững, không khống chế được ngã xuống.

Trái tim run lên, anh không tự chủ được bế cô lên.

Hoàn toàn không để ý nơi này có mấy trăm người, ôm cô đi vào khu khách quý không một bóng người, kéo ghế dựa không biết chuẩn bị vì ai, đặt cô xuống.

Sau đó, anh ngồi bên cạnh cô.

Ôn Đề Nhi cúi thấp đầu, buồn bực chỉ muốn tìm một cái lỗ chui xuống.

Đây có lẽ là trò đùa ngu xuẩn nhất trong cuộc đời cô?

Mẹ nó, xấu hổ muốn chết rồi.

Trong đầu không khống chế được hiện lên cảnh đêm đó, cô cũng mất mặt xấu hổ như vậy, cũng bị nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm, tất cả mọi người đều mắng cô.

Nụ hôn vừa rồi, dọa người sao?

Nhưng mà vì sao nghĩ lại, cô lại có cảm giác tim đập nhanh?

Loại cảm giác này cực kỳ xa lạ, làm cô không biết làm thế nào, hai tay không tự giác nắm thành quả đấm.

Trong lúc vô tình thấy tay cô gái nắm chặt, trái tim Kiều Thừa Huân giống như bị thứ gì đó đâm mạnh.

Thoáng xoay người, cúi đầu nhìn về phía gương mặt đang cúi xuống.

Hình như cô đang khóc?

"Đây không phải là kết quả cô muốn nhìn thấy sao, khóc cái gì?" Cố gắng mang theo ngữ khí trào phúng, lạnh thấu xương.

Ôn Đề Nhi khẽ nhíu mày, cô khóc sao?

Bệnh thần kinh.

Đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt sâu thẳm hung dữ trừng gương mặt cao ngạo của anh.

Cô chưa bao giờ là người nhận thua, không bằng chơi lớn hơn.

Khóe môi phút chốc cong lên ý cười lạnh lẽo, giống như cô gái ngoan ngoãn đột nhiên bị hủy hoại, cười xấu xa nói: "Tin hay không có một ngày, tôi sẽ làm anh yêu tôi?"

Nghe thấy một câu khiêu khích không hề có ý nghĩa, Kiều Thừa Huân chỉ cười nhạt, rốt cuộc vẫn chỉ là cô gái nhỏ 20 tuổi, chó cùng rứt giậu mà thôi?

"Vốn ban đầu của cô sẽ về không." Tiếng nói rét lạnh thấu xương, là lời khuyên dịu dàng nhất của anh dành cho cô.

Ôn Đề Nhi nở nụ cười xinh đẹp, trong đôi mắt hiện lên một tầng lạnh lẽo ngoan độc, "Vốn ban đầu của tôi sẽ về không, mà anh sẽ vĩnh viễn mất đi tôi."

"Hừ…" Kiều Thừa Huân hừ lạnh một tiếng, không nói tiếp nữa.

…

Bên ngoài khu khách quý, Phượng Vũ không có quyền đi vào, đỏ mắt hầu như sắp rỉ máu.

Ôn Đề Nhi con tiện nhân này, dám ở trước mặt nhiều người như vậy hôn anh Thừa Huân, không biết xấu hổ! Dâm phụ!

Không, cô ta quyết không thể để anh Thừa Huân rơi vào tay loại phụ nữ đê tiện này.

Ôn Đề Nhi, tôi nhất định phải giết chết cô!

Nghĩ đến đây, Phượng Vũ cố ý dùng lực hít một hơi, trái tim vốn có vấn đề, chịu không nổi lực hít mạnh như vậy, đau đớn trong nháy mắt làm cô ta nhăn mày lại.

Còn chưa đủ, còn chưa đủ đau đớn!

…

Không biết người nào đột nhiên kêu một tiếng, "Có người té xỉu rồi!"

"Hình như là bệnh tim tái phát, có người nào biết cấp cứu không?"

Đột nhiên xảy ra tiếng xôn xao, bỏ qua chuyện đôi nam nữ không phân biệt trường hợp hôn môi.

Ôn Đề Nhi theo tiếng nhìn lại, trong lòng tò mò, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lúc này, Kiều Thừa Huân đột nhiên đứng dậy, bước nhanh đến khu vực đang xôn xao.

Không tới một phút đồng hồ, Kiều Thừa Huân ôm ngang một người phụ nữ mặc váy trắng, vội vàng đi qua Ôn Đề Nhi.

Khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng có chút sốt ruột, đó là lần đầu tiên Ôn Đề Nhi nhìn thấy anh lộ ra loại thâm tình này, cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Mà người phụ nữ anh ôm trong lòng, không phải là Phượng Vũ đấy sao.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Anh nhìn từ đâu ra tôi là bạn trai cô ấy

Ôn Đề Nhi nghi ngờ nâng cằm lên, Phượng Vũ làm sao vậy? Xem ra sắc mặt rất đau đớn.

Dừng, liên quan gì đến cô, Kiều Diêm Vương ôm ấp yêu thương ai thì kệ đi, cô để ý làm gì.

Đợi đã, Kiều Diêm Vương rời đi như vậy sao???

A… Ôn Đề Nhi nhất thời vui vẻ, rời đi thì tốt, cô tuyệt đối không muốn ở lại nơi này.

Thừa dịp đại hội đấu thầu còn chưa chính thức bắt đầu, nhanh chóng đứng dậy rời đi.

Vừa đi ra khỏi khu khách quý, lại nghe thấy có người gọi cô: "Ở đây, Tiểu Đề."

Nghe theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Đường Vực Tân và cha nuôi Đường Quốc Đống của anh ta sóng vai ngồi cạnh nhau, người sau và người bên cạnh thoải mái nói chuyện, người trước pha trò.

Ôn Đề Nhi lập tức lộ ra tươi cười hồn nhiên với anh ta, "Em ra ngoài đi dạo, lát nữa trở về tìm anh ăn vịt quay."

Trong đôi mắt của Đường Vực Tân có chút thất vọng, "A, rời đi như vậy sao?"

Ôn Đề Nhi vẫy tay, tiêu sái rời đi.

…

Bệnh viện.

Trải qua cấp cứu, Phượng Vũ may mắn nhặt được mạng, chỉ là không khí trong phòng bệnh có chút xấu hổ.

Vẻ mặt Phượng Vũ trắng xanh nằm trên giường bệnh, đáy mắt phiếm hơi nước, giống như bị ấm ức lớn, điềm đạm đáng yêu nhìn khuôn mặt lạnh lùng yêu nghiệt của người đàn ông.

"Anh Thừa Huân… Thực xin lỗi, em gây thêm phiền phức cho anh rồi."

Đôi mắt âm u lạnh lẽo của Kiều Thừa Huân nhìn cô ta một cái, khẽ mở môi mỏng, "Không muốn gây thêm phiền phức cho tôi, sau này ra cửa nhớ mang theo thuốc."

Trong giọng nói không mang theo một chút cảm xúc, lạnh thấu xương.

“Sau này em sẽ chú ý.” Phượng Vũ nhu thuận gật đầu, trong lòng là vạn phần không cam lòng.

Nếu người nằm trong này là chị gái, anh Thừa Huân nhất định sẽ lộ ra ánh mắt vô cùng dịu dàng, nói ra những lời dễ nghe.

Mà bây giờ, cô ta như vậy, vì sao anh Thừa Huân vẫn không cho cô ta một chút dịu dàng?

“Nghỉ ngơi đi, tôi đi về trước.” Kiều Thừa Huân không nói nhiều lời, xoay người rời đi.

Vừa đi ra cửa phòng bệnh, bác sĩ vừa ở ngoài nghe lén thật sự nhịn không được, nói, “Anh Kiều, cô Lý có bệnh, anh thân là bạn trai của cô ấy, nên quan tâm yêu thương cô ấy hơn một chút, có thể cố gắng nhường nhịn cô ấy mới đúng, anh không biết người bị bệnh tim không thể…”

Đôi mắt lạnh lẽo của Kiều Thừa Huân nhanh chóng âm u, ngắt lời: “Anh nhìn từ đâu ra tôi là bạn trai cô ấy?”

Bác sĩ sửng sốt, vẻ mặt nhất thời lộ ra xấu hổ, “Tôi thấy cô Lý thâm tình với anh như vậy, tôi còn tưởng rằng…”

Kiều Thừa Huân không thèm quan tâm rời đi, chỉ để lại bóng dáng cao ngạo lạnh lẽo cho bác sĩ, giống như Hỗn Thế Ma Vương cao cao tại thượng, giống như không có hơi thở của con người.

…

Sau khi rời khỏi quán rượu Đế Hào, Ôn Đề Nhi vào một tiệm net bên cạnh, bao một phòng nhỏ, chơi game ở đó hai tiếng.

Nhìn thời gian, sắp đến 12 giờ, đại hội đấu thầu chắc là kết thúc rồi?

Cầm lấy di động, gửi tin nhắn cho Đường Vực Tân: Đường Quả thối tha, bụng em sắp đói dẹp rồi.

Đường Vực Tân: Đề Nhi, anh có lỗi với em, lát nữa còn phải xã giao, vịt quay buổi tối mời em ăn.

Ngự tỷ hung mãnh: …

A, đúng là vắt cổ chày ra nước, thế giới này đúng là không có người nào đáng tin.

Đường Vực Tân: Tối nay có được không?

Ngự tỷ hung mãnh: Không được, tối nay em phải thi đấu.

Đường Vực Tân: Vậy chỉ có thể lần sau rồi.

Ngự tỷ hung mãnh: Dừng.

Ôn Đề Nhi gửi một chữ ‘Dừng’ đại biểu cho sự khinh thường, cất điện thoại di động.

Đi đến quầy mua một ly mỳ ăn liền, lại trở về máy tính, vừa ăn vừa dạo weibo.

Trên weibo tiến cử cho cô một đề tài trọng tâm ở vùng này - -# Kiều Thừa Huân kết hôn #

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Cô ở bên ngoài lêu lổng cái gì?

“Người biết chuyện đã để lộ ra, thần tài số một thủ đô Kiều Thừa Huân đã cùng bạn gái bí mật lĩnh giấy chứng nhận, hôm nay đã lộ ra thân phận bạn gái thần bí này.

Ôn Đề Nhi, năm nay vừa tròn 20 tuổi, học Đại học truyền thông khoa tin tức chuyên nghiệp, sắp học ĐH năm 3.

Tướng mạo thanh thuần đáng yêu, khuôn mặt phẫu thuật thẩm mỹ cực kỳ thối nát, cười rộ lên có phần giống người chưa thành niên (Hóa ra anh Kiều thích cô gái thanh thuần).

Theo lời đồn, Ôn Đề Nhi ở Đại học A đêm thường xuyên không về nhà ngủ, thậm chí còn đánh một nữ sinh bên ngoài trường học trọng thương, ngoài ra còn có lời đồn, Ôn Đề Nhi từng được nhà giàu bao nuôi, từ ông cụ sáu bảy mươi tuổi cho đến tiểu thịt tươi mười tám, khẩu vị rất nặng.

Như vậy, Ôn Đề Nhi và Kiều Thừa Huân quen nhau như thế nào? Vấn đề này làm cho người ta suy nghĩ sâu xa."

Xem xong tin tức này, Ôn Đề Nhi chẳng thèm ngó tới.

Đêm không về ngủ là vì cô chơi trò chơi ảnh hưởng đến bạn cùng phòng, cho nên ra tiệm net ngồi; chuyện đánh trọng thương nữ sinh thực ra là, có nữ sinh bị xe đụng ngã, cô tốt bụng đưa người ta đi bệnh viện, kết quả bị người nhà nữ sinh đó lừa gạt; còn chuyện bao nuôi, thực ra là do cô tung.

Chậc chậc, không được, cô không thể bôi đen mình nữa.

Nếu muốn làm Kiều Diêm Vương yêu cô, nhiệm vụ quan trọng nhất là xóa những vết bẩn nhân sinh trước đây.

Cho nên, hôm nay bắt đầu rửa sạch thôi!

Đang suy nghĩ, đột nhiên có bạn gửi tin đến: Ngự tỷ, cô ăn bát mỳ mà đi lâu như vậy, còn muốn thi đấu nữa không?

[Ngự tỷ hung mãnh] Đợi một lát, tôi còn hai miếng nữa.

[Bệnh dịch hạch] Nhanh lên, còn thiếu cô thôi.

[Đầu viên đạn] Ngự tỷ, đừng ăn nữa, tất cả mọi người đang đợi ngự tỷ dũng mãnh trở về đó.

Ôn Đề Nhi ăn như hổ đói xong mỳ, nhanh chóng trở về đội ngũ.

Kiều Diêm Vương là cái quái gì, trò chơi quan trọng nhất, chuyện rửa sạch đợi cô giết xong rồi hãy nói.

……

Kiều Thừa Huân bận rộn đến bảy giờ tối mới về đến nhà.

Thay dép lê, thả lỏng cà-vạt đi vào trong toilet.

Sau khi rửa tay xong đi vào nhà ăn theo quán tính, ngồi ngay ngắn vào chỗ ngồi.

Bộ Khinh Khinh đi tới xới cơm, báo cáo: "Cậu chủ, vừa rồi mợ chủ gọi điện thoại về, nói có khả năng cô ấy sẽ về nhà muộn, bảo anh ăn cơm trước không cần đợi cô ấy."

Kiều Thừa Huân nghe xong không có phản ứng gì, người phụ nữ đó muốn dùng thủ đoạn cấp thấp này hấp dẫn sự chú ý của anh, không có cửa đâu.

Bắt đầu ăn cơm.

Bộ Khinh Khinh do dự một lát, nổi lên dũng khí nói: "Cậu chủ, đã muộn thế này rồi, mợ chủ không nói đang ở chỗ nào, anh không gọi điện thoại hỏi cô ấy một chút sao?"

Đôi mắt Kiều Thừa Huân thâm sâu, phút chốc hiện lên một tầng âm trầm.

Người phụ nữ đó lêu lổng ở chỗ nào liên quan gì đến anh, không quan tâm.

Trong đầu lại suy nghĩ, nghĩ đến hôm nay ở quán rượu Đế Hào, nhìn thấy một màn cô khóc lóc ở trong lòng người đàn ông khác.

Đáng chết, anh thật sự sợ cô đi thuê phòng với tên họ Đường kia.

Nghĩ đến đây, anh cầm lấy di động, gọi điện thoại cho cô.

Sau khi gọi được, bên kia truyền đến tiếng nhạc êm tai, hình như là một bài hát bằng tiếng Anh.

Đôi mắt Kiều Thừa Huân âm u, không trầm mặc trước sau như một, mở miệng chất vấn: "Cô ở bên ngoài lêu lổng cái gì?"

Cô gái dùng loại ngữ khí không chút để ý trả lời: "Chồng thân ái, bây giờ tôi bận rộn nhiều việc, lát nữa sẽ gọi điện thoại lại cho anh, yêu anh… moa~"

Nói xong liền tắt điện thoại.

Sắc mặt Kiều Diêm Vương nhất thời đen lại.

…

Cùng lúc đó, tiệm net.

Ôn Đề Nhi không chơi trò chơi, mà mở ra một đống trang lộn xộn, ánh mắt chuyên chú nhanh chóng đảo qua mỗi chữ, mười ngón tay dài nhỏ thỉnh thoảng sẽ gõ bàn phím một phen.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Bây giờ là mấy giờ rồi, còn biết trở về sao?

Cô đồng ý với cá sấu hoang dại, đêm nay phải giúp anh ta tìm ra một địa chỉ IP, không hoàn thành nhiệm vụ này, cô không được đi đâu cả.

Mới tắt điện thoại không được bao lâu, Kiều Diêm Vương lại gọi một cuộc điện thoại đến.

Ôn Đề Nhi nhẹ nhàng nhíu mày, Kiều Diêm Vương có để cô yên hay không.

Không kiên nhẫn nhận điện thoại: "Xin chào, bây giờ tôi không ở trong khu vực phục vụ, đợi một lát nữa…"

"Lập tức về nhà." Giọng nói lạnh như băng, ngắt lời thiếu nữ nói linh tinh.

Ôn Đề Nhi nhịn không được rùng mình một cái, Kiều Diêm Vương đã ăn bao nhiêu khối băng thế? Cách di động cô còn có thể cảm nhận được khí lạnh.

"Mười phút sau tôi lại…"

"Tôi nói, lập tức!"

Thiếu nữ còn chưa từ chối xong, đã bị Kiều Diêm Vương quát khẽ ngắt lời.

Chuyện lớn không ổn, Kiều Diêm Vương giống như không phải ăn khối băng, mà là thuốc nổ.

Ôn Đề Nhi đâu còn dám lỗ mãng, nói cho qua: "Đã biết, bây giờ tôi trở về."

Nói xong liền tắt điện thoại.

Mẹ kiếp, cô cũng không phải đêm không về ngủ, hơn nữa anh cũng nói rồi, sẽ không can thiệp vào cuộc sống riêng tư của cô, cô không tin anh ta có thể làm gì cô.

Dù sao xong việc cô mới trở về.

…

11 giờ tối, Ôn Đề Nhi lẩm nhẩm hát một bài hát dân ca về đến cửa nhà, cố ý dùng ngón giữa ấn chuông cửa.

Vốn tưởng rằng người mở cửa là Bộ Khinh Khinh, nhưng không ngờ…

Đứng phía sau cửa, rõ ràng là Kiều Diêm Vương mặt đen, quanh thân tản ra khí lạnh.

Ôn Đề Nhi lùi về phía sau theo bản năng, trái tim nhỏ bé bị dọa rớt nửa nhịp, "Sao anh…"

Kiều Thừa Huân không nói hai lời, bàn tay to mạnh mẽ vươn ra, nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của thiếu nữ, dùng lực kéo cô vào trong nhà.

Cánh tay Ôn Đề Nhi bị anh kéo đau đớn, ngay sau đó phía sau lưng lại đau xót, hoàn toàn bị anh đè lên trên tường.

Mẹ nó, Kiều Diêm Vương lại muốn ầm ĩ gì thế, cô lập tức trừng mắt với anh.

"Anh làm gì thế?"

"Bây giờ là mấy giờ rồi, còn biết trở về sao?"

"Nói không can thiệp vào cuộc sống riêng tư của tôi mà, anh hỏi như vậy là có ý gì?"

Đôi mắt lạnh lẽo của Kiều Thừa Huân âm u, toàn thân tỏa ra khí lạnh bức người, trầm giọng nói: "Nếu như tôi không gọi điện thoại cho cô, có phải cô sẽ đi thuê phòng với tên họ Đường kia không?"

Ôn Đề Nhi cau mày, cô có nói chuyện muốn thuê phòng với Đường Vực Tân sao? Không hiểu ra sao cả!

Nhìn bộ dạng anh giống như muốn ăn thịt người, thấy thế nào cũng là khó chịu.

Rất tốt, cô sẽ thỏa mãn trí tưởng tượng của anh.

"Đúng vậy, tôi và Đường Quả thối tha đã thuê xong phòng chuẩn bị đại chiến 300 hiệp, kết quả bị hai cuộc điện thoại của anh can thiệp, làm hại chúng tôi ít đi một hiệp, anh hài lòng chưa?"

Đáng chết!

Cô vậy mà thật sự thuê phòng với tên họ Đường!

Khuôn mặt tuấn tú của Kiều Thừa Huân nổi đầy gân xanh, lửa giận trong ngực lại dấy lên, hướng lên trên mặt, hóa thành đôi mắt đáng sợ, bắn thủng thân thể cô gái.

Đang định nói chuyện, di động của Ôn Đề Nhi đột nhiên vang lên, cô cầm lấy di động ra nhìn.

Tên hiển thị: Đường Quả thối tha.

Ôn Đề Nhi liếc mắt nhìn Kiều Diêm Vương một cái, không chút hoang mang giơ di động lên nghe: "Đường Quả thối tha, có chuyện gì sao?"

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nam dịu dàng trầm thấp: "Ngày mai là thứ bảy, có muốn đi cùng anh về gặp mama hay không?"

Bất luận là âm lượng hay là ngữ khí, đều dịu dàng gấp vạn lần Kiều Diêm Vương.

"Được, a - -" Ôn Đề Nhi đột nhiên hét lên một tiếng, thân thể bị Kiều Diêm Vương khiêng lên.

Di động không cầm chắc nên rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang lớn.

"Di động của tôi, khốn nạn! Anh bỏ tôi xuống!" Cô gái liều mạng đánh vào lưng người đàn ông, nhưng căn bản không có một chút tác dụng nào.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng Đường Vực Tân lo lắng: "Tiểu Đề, làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Tiểu Đề…

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Chút lưu manh ấy của tôi tính là gì

Kiều Thừa Huân bước nhanh đến trước sofa, dùng lực ném cô xuống.

Đau quá!

Người đàn ông chết tiệt, có phải anh điên rồi không?

"Kiều Thừa Huân, anh là tên khốn nạn, mau thả tôi ra!" Ôn Đề Nhi còn đang vùng vẫy, dần dần mất hết sức lực, không còn sức vùng vẫy.

Người đàn ông khàn khàn nói bên tai cô: "Muộn như vậy mới trở về, đã quên lời tôi cảnh cáo cô sao?"

"Tôi trở về lúc nào liên quan gì đến anh, nói không can thiệp vào cuộc sống riêng của nhau cơ mà!"

"Ôn Đề Nhi, cô là vợ tôi!" Người đàn ông đột nhiên quát khẽ một tiếng, giống trình bày một sự thực, lại giống tuyên bố chủ quyền.

Trái tim Ôn Đề Nhi giống như bị thứ gì đó đâm mạnh, đau đớn lan ra, đôi mắt có chút chua xót.

Cô căn bản không muốn làm vợ anh!

Người đàn ông đột nhiên còn nói: "Đừng có mà tìm đàn ông ở bên ngoài, hửm?"

“Tôi, tôi…” Cô đâu có tìm đàn ông ở bên ngoài chứ?

Cái tên lưu manh này!

Sức lực trên tay giống như hết thời gian vậy, cô không còn sức lực buông tay xuống.

Không muốn cãi nhau với anh, trái tim rất mệt mỏi.

Kiều Thừa Huân mở to mắt một lát, trong lòng lại có vài phần không đành lòng, ngọn lửa giận cũng dập tắt một chút.

Người phụ nữ chết tiệt, giả bộ khóc làm anh cảm thấy đáng thương sao?

Thật đáng tiếc, anh không để mình bị xoay vòng đâu!

Chỉ là không biết vì sao, trừng phạt của anh đã tiến hành không nổi nữa, cứ cứng đờ như vậy, còn không nhúc nhích.

Ôn Đề Nhi ngẩn người, sao anh lại không nhúc nhích rồi hả?

Nước mắt làm ẩm ướt đôi mắt, đôi mắt khẽ chớp chớp, nghĩ tới chuyện gì đó.

Hóa ra không phải anh đang trêu đùa cô, mà là thật sao?

Kiều Thừa Huân nhanh chóng đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống gương mặt vô tội của cô, trong lòng lại có chút chán ghét dâng lên không lý do.

Cùng lúc đó, trái tim cũng có chút khó chịu, đó là một loại tâm lý mâu thuẫn, làm anh không biết theo ai.

Muốn xoay người lên tầng, Ôn Đề Nhi đột nhiên mở miệng: “Anh tin phải không?”

Đôi mắt Kiều Thừa Huân đông cứng, không có trả lời, bởi vì anh không hiểu ý của cô.

Ôn Đề Nhi còn nói: “Tôi và Đường Vực Tân đi thuê phòng, những lời này anh tin phải không?”

Tuy là câu nghi vấn, nhưng là chuyện thực.

Quả thật Kiều Thừa Huân đã tin, mà bây giờ, anh đã phản ứng kịp, chuyện mình làm có bao nhiêu ngu ngốc.

Cô lừa anh, mà anh tin cô.

Nghĩ đến đây, đôi mắt Kiều Thừa Huân đông cứng, trầm giọng nói: “Cô đùa giỡn tôi.”

Ôn Đề Nhi cười lạnh lùng, “A, Kiều Thừa Huân, chỉ số thông minh của anh cũng chỉ có chút ấy.”

Lạnh lùng châm chọc xong, trên mặt lại khôi phục bướng bỉnh lỳ lợm ngày xưa.

Cô đùa giỡn anh thì sao chứ?

Tên lưu manh!

Đáy mắt Kiều Thừa Huân hiện lên chút âm u, ánh mắt như chim ưng nhìn chằm chằm cô, lạnh lùng nói: “Có phải cô cảm thấy làm như vậy, tôi sẽ yêu cô?”

“Yêu không dám nói, ít nhất cũng chọc anh giận, không phải sao?” Đôi mắt Ôn Đề Nhi lộ ra vui sướng vì thắng lợi.

Kiều Thừa Huân giận quá thành cười, môi mỏng khẽ cong lên độ cong mê người.

Rất tốt, anh thua ván này, thua tâm phục khẩu phục.

Nhưng anh sẽ không vì vậy mà từ bỏ ý đồ, lạnh lùng nói: “Trên thế giới không có người đàn ông nào có thể chịu đựng được vợ mình ngoại tình, tốt nhất cô đừng để người khác nắm được điểm yếu, nghe cho rõ đấy.”

Ôn Đề Nhi cười đắc ý, gật gật đầu.

Kiều Thừa Huân không nói gì nữa, xoay người lên tầng, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Ôn Đề Nhi nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, đi tới cửa, nhặt điện thoại di động lên.

Ấn di động một cái, điện thoại đã tắt máy vì hết pin, cô nhanh chóng đi lên tầng nạp pin.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Cút ra khỏi phòng tôi, mau cút!

Ban đêm, sau khi Ôn Đề Nhi tắm rửa xong, cầm lấy di động đã nạp đầy một nửa, nhắn tin cho Đường Vực Tân: Vừa rồi di động của em hết pin.

Đường Vực Tân: Vừa rồi em làm anh sợ muốn chết, anh còn tưởng rằng em xảy ra chuyện gì.

Ngự tỷ hung mãnh: Em có thể xảy ra chuyện gì chứ, về nhà muộn bị Kiều Diêm Vương mắng một trận, tức chết em rồi.

Cốc cốc cốc.

Cửa đột nhiên có tiếng gõ, trái tim Ôn Đề Nhi bị kéo lên, muộn thế này rồi là ai thế?

Lúc trước từng bị gõ cửa vài lần, lúc này cô rút kinh nghiệm, đi đến phía sau cửa, hỏi trước: "Ai thế?"

Nếu là Kiều Diêm Vương, đánh chết cô cũng không mở cửa.

"Tôi." Đúng là giọng Kiều Diêm Vương.

Ôn Đề Nhi nhíu mày lại, không lập tức mở cửa, hỏi anh qua cánh cửa: "Đã muộn thế này rồi có chuyện gì sao?"

"Mở cửa." Người đàn ông ở ngoài cửa tích chữ như vàng, lạnh lùng nói.

Ôn Đề Nhi nghe không ra cảm xúc của Kiều Diêm Vương là gì, trong lòng có chút kháng cự, "Tôi muốn ngủ, anh có chuyện gì cứ nói như vậy đi."

"Tôi có chìa khóa, tự giải quyết cho tốt."

"…"

Đại gia nhà anh, Ôn Đề Nhi không cam lòng mở cửa ra một khe hở, lộ ra một phần tư khuôn mặt nhìn anh.

Khuôn mặt lạnh lùng u ám, giống như toàn bộ thế giới thiếu nợ anh mấy trăm vạn vậy.

Cô tức giận nói: "Đã muộn như vậy rồi anh có chuyện gì?"

Đôi mắt Kiều Thừa Huân đông cứng, đột nhiên vươn tay, thô lỗ đẩy cửa ra.

Thân thể Ôn Đề Nhi bị cửa đẩy, chân giẫm lên không, không khống chế được ngã ngồi dưới đất, nhất thời mông nở hoa.

"A…" Thiếu nữ kêu đau một tiếng, trong lòng càng căm tức hơn.

Cái tên lưu manh này, lại muốn làm gì cô đây?

Kiều Thừa Huân trừng mắt nhìn cô từ trên cao xuống, không nói một lời.

Ôn Đề Nhi chật vật đứng dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận, trong đôi mắt tràn ngập phẫn nộ, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tôi không nên mở cửa cho anh!"

Môi mỏng của Kiều Thừa Huân khẽ cong lên, trong đôi mắt sâu không thấy đáy hiện lên vài phần trêu đùa, "Không phải hi vọng tôi yêu cô sao, nói không chừng cô cởi hết quần áo, tôi sẽ không nhịn được muốn ăn cô."

"Anh, sắc lang!" Ôn Đề Nhi tức giận mắng một tiếng, hai tay không tự chủ được che trước ngực, sau đó giơ chân lên, đạp mạnh vào đùi anh, "Cút ra khỏi phòng tôi, mau cút!"

Lực đạp vào đùi anh rất mạnh, thân thể người đàn ông hoàn toàn không nhúc nhích, trái lại gợi lên hứng thú của anh.

Bước lên trước, cánh tay dài vươn ra, dễ dàng kéo cô dậy.

“Kiều Thừa Huân, anh buông ra!” Khuôn mặt xinh đẹp của Ôn Đề Nhi hoảng hốt, người đàn ông đáng sợ này, không phải muốn ném cô ra ngoài cửa sổ đấy chứ?

F*ck!

Đang định mắng chửi, bên tai đột nhiên truyền đến giọng nam khàn khàn, “3 giờ chiều ngày mai về nhà mừng thọ ông nội, hai giờ ở nhà đợi tôi.”

Ôn Đề Nhi ngẩn người, đêm khuya đến vì nói với cô chuyện này sao?

Mẹ nó, có bệnh à!

Thiếu nữ buồn bực đẩy anh ra, “Đã biết, buông!”

Kiều Thừa Huân làm như không có việc gì buông tay ra, ánh mắt lại nhìn khuôn mặt tròn nhỏ nhắn quật cường của cô.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Kỳ thật có chút phản ứng, nhưng mà không thể cho anh

Ôn Đề Nhi sợ tới mức vội vàng lùi về sau vài bước, đỏ mặt mắng: “Khốn nạn, đừng dùng loại ánh ắt say mê này nhìn tôi!”

“Cô cố ý mặc ít như vậy, không phải là vì làm tôi có cảm giác với cô sao?” Kiều Thừa Huân đùa giỡn, dưới đáy mắt sâu thẳm đang bao phủ khát vọng của đàn ông.

“Tôi mời anh đến sao? Rõ ràng là anh không mời mà đến, bệnh thần kinh!” Ôn Đề Nhi vừa mắng vừa đi đến trước tủ quần áo, lấy ra một chiếc áo khoác mùa đông mặc vào người, lại lấy một chiếc khác…

Trong nháy mắt, cô đã quấn mình thánh cái bánh chưng.

Đôi mắt Kiều Thừa Huân đông cứng, nhìn hành động ngây thơ của thiếu nữ, nóng bỏng ở phía dưới không hiểu sao lại bị dập tắt vài phần, khóe môi cong lên nụ cười xấu xa.

Người phụ nữ này, nói cô thông minh, có đôi khi ngu ngốc đáng yêu cũng đúng.

Xem cô cố gắng tìm đường chết như vậy, tạm thời bỏ qua cho cô, xoay người rời đi.

Trước khi đi lại nói một câu: “Ngày mai diễn tốt một chút, đừng làm ông nội thất vọng…”

Ôn Đề Nhi nhíu mày, trong lòng điên cuồng gào thét: Kiều Diêm Vương, đại gia nhà anh!

Đóng cửa khóa trái, đi trở về giường, cầm lấy di động lần nữa.

Đường Vực Tân gửi cho cô rất nhiều tin nhắn.

Đường Vực Tân: Chiều ngày mai trở về thăm mẹ nhé?

Đường Vực Tân: Em đâu rồi?

Ôn Đề Nhi trả lời: Chiều ngày mai phải cùng Kiều Thừa Huân về nhà làm tiệc mừng thọ cho ông nội anh ấy, không thể đi cùng anh rồi.

Đường Vực Tân: Đáng tiếc, mẹ vẫn nhớ chúng ta đó.

Ngự tỷ hung mãnh: Anh giúp em hỏi thăm sức khỏe của mẹ nhé, có thời gian em nhất định trở về thăm mẹ.

Đường Vực Tân: Được.

Ôn Đề Nhi có chút mệt mỏi, cuối cùng nhắn một tin ‘Ngủ ngon’, để điện thoại xuống.

Nghĩ một lát, hình như đầu tỉnh táo hơn một chút.

Nói đi nói lại, không phải cô thề son sắt tuyên bố, muốn Kiều Diêm Vương yêu cô sao?

Sao luôn bị anh hố ngược lại thế?

Không được, cô tuyệt đối không cúi đầu trước dâm uy của tên đàn ông xấu xa đó, cách mạng chưa thành công, cần phải cố gắng nhiều hơn!

Nghĩ đến điều này, cô lại cầm lấy di động, gửi một tin nhắn tràn ngập oán hận cho Kiều Diêm Vương: Chồng à, kỳ thật vừa rồi người ta có phản ứng, nhưng mà không thể cho anh, anh phải tha thứ cho người ta đó… Ngủ ngon nhé moa moa.

..

Phòng ngủ đối diện.

Kiều Thừa Huân vừa mới nằm xuống, thói quen trước khi ngủ của anh là kiểm tra di động xem có bỏ quên tin tức quan trọng hay không, không ngờ đột nhiên nhận được tin nhắn 'Ân cần thăm hỏi' của thiếu nữ.

Ôn Đề Nhi: Chồng à, kỳ thật vừa rồi người ta có phản ứng, nhưng mà không thể cho anh, anh phải tha thứ cho người ta đó… Ngủ ngon nhé moa moa.

Người phụ nữ chết tiệt, cô thật sự dám làm mà, không sợ anh qua đè cô sao?

Xì… Phát ra tiếng khinh thường, môi mỏng lại không phối hợp cong lên.

Để điện thoại di động lên tủ đầu giường, kết quả mơ một giấc mộng đẹp.

… …

Ngày hôm sau, đúng hai giờ chiều, Kiều Thừa Huân đúng giờ gõ cửa.

"Ôn Đề Nhi, mười phút sau ra cửa."

"A…" Trong phòng truyền ra tiếng thiếu nữ lười biếng.

Đôi mắt Kiều Thừa Huân đông cứng, người phụ nữ chết tiệt, cô làm cái gì ở bên trong thế?

Trong phòng ngủ, Ôn Đề Nhi nằm ở trên giường, hơn một phút đồng hồ mới dậy khỏi cái giường.

Thay chiếc váy màu xanh duy nhất, cũng là chiếc váy mới mua mấy ngày hôm trước từng mặc một lần, chải đầu xong, ra cửa.

Trong phòng khách, Kiều Thừa Huân đợi mặt đã đen lại, đáy mắt đều là âm u.

"15 phút rồi." Tiếng nói khàn khàn, rõ ràng mang theo tức giận.

Ôn Đề Nhi cười xấu hổ, "Không phải là tôi không biết mặc gì ra ngoài sao, vào những lúc quan trọng phụ nữ cực kỳ dễ dàng rơi vào hội chứng…"

Lo lắng vớ vẩn.

Đôi mắt lạnh lùng của Kiều Thừa Huân nhìn thoáng qua, không nói tiếp, "Đi thôi."

Nói xong đi ra ngoài trước.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Người vợ tốt mà con cưới, tìm được ở đâu thế?

Ôn Đề Nhi cúi thấp đầu, yên lặng đi theo.

Không biết vì sao, đầu óc mờ mịt, làm thế nào cũng không thể tỉnh táo nổi.

Có thể là do ngủ muộn, sau khi ngồi lên xe, hình như cô lại mệt mỏi.

Đầu lắc lư theo xe, lúc lơ đãng, vô ý dựa vào cánh tay Kiều Thừa Huân.

Đáy mắt Kiều Thừa Huân hiện lên một chút chán ghét, đôi mắt như chim ưng trong lúc vô tình nhìn thấy rãnh sâu trước ngực cô, trong cơ thể đột nhiên dấy lên một cơn khô nóng.

Lại muốn quyến rũ anh sao? Đáng tiếc thời gian và địa điểm đều sai rồi, anh vô tình đẩy đầu cô ra.

Thân thể thiếu nữ lung lay vài cái, nhanh chóng lại dựa vào anh, đầu tựa vào vai anh.

Chết tiệt!

Kiều Thừa Huân lại đẩy đầu cô ra, không ngờ cô lại nhích đến gần…

"Ôn Đề Nhi." Không thể nhịn được nữa, anh chỉ có thể gọi cô tỉnh.

"A…" Ôn Đề Nhi mơ mơ màng màng mở to mắt, mờ mịt nhìn phía ngoài cửa sổ, "Đến nơi rồi sao?"

Còn chưa đến mà…

Kiều Diêm Vương có bệnh sao?

Muốn kháng nghị, thấy khuôn mặt lạnh của Kiều Thừa Huân không được tốt lắm, chẳng muốn va vào họng súng, nói thầm một câu: "Gọi tên người ta xong không nói lời nào, có bệnh…"

Kiều Thừa Huân im lặng không nói.

Đi xe gần 20 phút, cuối cùng cũng đến nhà họ Kiều.

Xe dừng lại ổn định, Ôn Đề Nhi nhanh chóng xuống xe, hít thở từng ngụm không khí trong lành.

Không biết vì sao, cô giống như hơi say xe, trước đây cô chưa say xe bao giờ, kỳ lạ muốn chết.

"Thất thần làm gì, lại đây." Kiều Thừa Huân đột nhiên nói.

"Đến đây đến đây." Ôn Đề Nhi chạy đến, vô cùng thân thiết ôm lấy tay anh.

Tối hôm qua Kiều Diêm Vương đã nói, hôm nay cô phải diễn thật tốt, cho nên cô sẽ ngoan ngoãn phối hợp.

Trong nhà, sảnh chính bày tám chín bàn tiệc, ít hơn lần trước đi về gặp cha mẹ anh.

Ông cụ Kiều đức cao vọng trọng, người tới tham gia tiệc mừng thọ đều là một số bạn bè thân thích có thân thận phận tôn quý hoặc là chiến hữu già, không ít sĩ quan đến đây, trái lại một số người quan hệ không đủ thân sẽ không được mời đến.

Ôn Đề Nhi và Kiều Thừa Huân đã đến, lập tức thành tiêu điểm của mọi người.

"Đó chính là vợ anh Kiều sao? Qủa nhiên là trai tài gái sắc!"

"Trai tài gái sắc cái gì, tôi nghe nói, cô gái đó không sạch sẽ gì, mặt hàng này không lạ gì."

"Xuỵt, những lời này đừng nói lung tung!"

…

Tuy không nghe rõ những người đó nói cái gì, nhưng Ôn Đề Nhi nhạy cảm cảm nhận được, bầu không khí lần này không giống như lần trước.

Ngay cả cha mẹ chồng lần trước có hảo cảm rất tốt với cô, lần này thấy cô, thậm chí tươi cười cũng không có, nhìn cô giống như đồ vứt đi vậy.

Mà đứng cạnh cha mẹ chồng, ngoại trừ Vạn Mỹ Trân, còn có Phượng Vũ!

Nhìn hai người phụ nữ đó đứng cùng một phía, Ôn Đề Nhi liền đoán được một chút, chắc chắn hai người phụ nữ này giở trò!

Không lâu sau, hai người đến trước mặt cha mẹ chồng, Kiều Thừa Huân chủ động nói: "Cha, mẹ."

Ôn Đề Nhi cũng cười tít mắt chào: "Cha, mẹ."

"Hừ!" Bà Kiều hừ lạnh một tiếng, "Thừa Huân à, người vợ tốt mà con cưới, tìm được ở đâu thế?"

Nụ cười trên mặt Ôn Đề Nhi cứng đờ, trong lòng âm thầm nghi ngờ, bà Kiều có ý gì đây?

Đôi mắt phượng của Kiều Thừa Huân âm u, phút chốc hiện lên một tầng lạnh lẽo, trầm giọng nói: "Mẹ, những lời này của mẹ là có ý gì?"

Bà Kiều nhìn Ôn Đề Nhi đầy ghét bỏ, "Mẹ nghe nói, Đề Nhi ở trường thường xuyên đánh nhau trốn học, đêm không về ngủ, còn lêu lổng với một số đàn ông không đứng đắn?"

Ông Kiều cũng nghi ngờ nói: "Thừa Huân à, con không tìm lầm người đấy chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 65: Cho dù người trên thế giới này không tin em, anh tin em

Ôn Đề Nhi cố ý giả bộ vô tội, mím môi nói: "Cha, mẹ, con bị oan, rất nhiều người bôi đen con, con cũng không biết là ai làm."

Vạn Mỹ Trân ở một bên lập tức thêm mắm thêm muối, "Nếu cô không làm chuyện này, người khác sẽ nói cô như vậy sao?"

Phượng Vũ nói có vẻ không rõ ràng, "Kỳ thật tôi cũng không tin tưởng những tin tức xấu này, dù sao chị dâu và anh Thừa Huân thật lòng yêu nhau, tôi tin anh Thừa Huân sẽ không nhìn lầm người."

Vạn Mỹ Trân cãi lại: "Ai biết được, đừng nhìn mặt mà bắt hình dong, bình thường anh Thừa Huân bận rộn như vậy, cũng không phải lúc nào cũng nhìn chằm chằm chị dâu."

Nhìn thấy hai đóa hoa trắng nhỏ kẻ xướng người họa, Ôn Đề Nhi thật sự muốn cười ra tiếng, đáng tiếc, cô nhịn được.

Đối phó với Bạch Liên Hoa không thể nóng vội, phương pháp tốt nhất là trở thành đóa hoa trắng nhỏ thứ ba.

Ôn Đề Nhi hết đường chối cãi, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Kiều Thừa Huân, đáy mắt hiện lên một tầng điềm đạm đáng yêu, "Thừa Huân, thực xin lỗi, em làm anh mất mặt rồi."

Kiều Thừa Huân nhìn cô một cái, đôi mắt có nước mắt, làm anh thiếu chút nữa tin là cô ấm ức.

Không hổ là người phụ nữ thông minh, kỹ thuật diễn càng ngày càng tốt.

Bàn tay to chạm vào mái tóc cô, chậm rãi cúi đầu xuống, cắn môi cô một cái, nhỏ giọng nói: "Cho dù người trên thế giới này không tin em, anh tin em."

Môi mỏng hơi lạnh chạm vào môi cô không lâu, ngữ khí dịu dàng giống như hoa anh đào rơi từ trên trời xuống, lấp đầy trái tim thiếu nữ.

A ~ Ôn Đề Nhi mở to mắt, không nhịn được nổi đầy da gà.

Kỹ thuật diễn của Kiều Diêm Vương quả thực là… kỳ lạ.

Vạn Mỹ Trân và Phượng Vũ trợn mắt há miệng đứng, vốn định nhân cơ hội này làm Ôn Đề Nhi thân bại danh liệt, không ngờ tới Kiều Thừa Huân sẽ mở miệng thanh minh cho cô ta, nhất thời có cảm giác mình đánh vào trong bông mềm.

Ôn Đề Nhi đáng ghét, rốt cuộc sử dụng mê hồn kế gì thế? Vậy mà làm anh Thừa Huân ủng hộ cô ta như vậy!

Cha mẹ Kiều Thừa Huân nghe vậy liếc mắt nhìn nhau, không nghĩ tới tình cảm của con trai và con dâu sâu như vậy, trong lúc này không có biện pháp đối phó.

Đôi mắt lạnh lùng của Kiều Thừa Huân nhìn mẹ mình, ngữ khí âm u hơn, "Đề Nhi chịu đủ đau đớn vì những tin tức trên mạng rồi, con không hy vọng người thân của con thành đồng lõa."

"Ôi chao, ôi…" Bà Kiều nghe ra được con trai oán trách, nhất thời hối hận, "Thừa Huân, con đừng nóng giận, mẹ không nên nghe tin đồn linh tinh, mẹ tin tưởng Đề Nhi không phải là người như vậy."

Ông Kiều gật đầu liên tục nói: "Đúng đúng, sao Đề Nhi có thể là người như vậy được, đều do cha mẹ không tra rõ trước mà tin lời đồn, là cha mẹ không

đúng!"

Nói xong, hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía Ôn Đề Nhi.

Trên mặt Ôn Đề Nhi vẫn là ấm ức, nhỏ giọng nói: "Cha, mẹ, không thể trách hai người được, đều do Đề Nhi bình thường không chú ý, mới bị một số người có ý đồ khác nói linh tinh, sau này Đề Nhi ra cửa nhất định sẽ càng khiêm tốn hơn."

Lời này ngoài mặt là tự kiểm điểm, thực ra là vạch trần hai người 'nói linh tinh' về cô.

Vạn Mỹ Trân và Phượng Vũ nhất thời đều đen mặt lại.

Bà Kiều vội vàng cầm tay con dâu, "Đề Nhi, con dâu nhà họ Kiều chúng ta là nhân vật có uy tín danh dự, sau này cho dù con ra cửa làm chuyện gì cũng không cần phải khiêm tốn, ai dám bắt nạt con, mẹ sẽ là người thứ nhất không bỏ qua!"

"Dạ." Ôn Đề Nhi học bộ dạng đóa hoa nhỏ nhu thuận gật gật đầu, trong lòng đang âm thầm mừng thầm.

Mỗi lần nhìn thấy bộ dạng hai đóa hoa trắng biến thành màu đen, cô đều có sung sướng vai kề vai với mặt trời, quả thực không thể quá sảng khoái.

- - - -

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Đáng tiếc chỉ có một cháu nội

Lúc này, trong đại sảnh đột nhiên yên tĩnh trở lại, có cảm giác hoàng đế xuất hiện mọi người im lặng hết rồi.

Hóa ra là ông cụ Kiều xuất hiện.

Đôi mắt lạnh lùng của Kiều Thừa Huân dịu dàng hơn một chút, tự giác nắm tay thiếu nữ, dẫn cô đến chỗ ông cụ, "Ông nội."

Ôn Đề Nhi từng xem ảnh chụp ông cụ Kiều, ở bên ngoài nhìn nghiêm túc hơn trong ảnh nhiều, khuôn mặt già nua che kín dấu vết năm tháng, đôi mắt như chim ưng trái lại giống cháu nội ông như đúc.

"Ông nội." Ôn Đề Nhi mỉm cười chào hỏi, đưa túi quần áo cô mua ra, "Chúc ông phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn."

Thực ra ông cụ Kiều cũng đã xem ảnh chụp Ôn Đề Nhi, không nghĩ tới ở ngoài nhìn đáng yêu hơn trong hình nhiều, có khí chất của tiểu gia bích ngọc*.

*: "Tiểu gia Bích Ngọc" nghĩa gọn là chỉ những thiếu nữ xinh đẹp ở gia đình bình thường.

Tuy cực kỳ hài lòng, nhưng ông cụ vẫn chưa biểu hiện ra ngoài, cố ý hỏi: "Cháu tên là gì?"

Ôn Đề Nhi đột nhiên cười rộ lên giống đóa hoa trắng nhỏ, "Cháu tên là Ôn Đề Nhi, ông nội có thể gọi cháu là Đề Nhi, đây là quà sinh nhật cháu và Thừa Huân tặng ông nội, hi vọng ông nội thích."

Ông cụ Kiều nhẹ nhàng gật đầu, đáy mắt hiện lên chút chờ mong, cháu dâu tặng quà cho ông, chắc là không tệ.

Nhận lấy túi lớn, còn chưa kịp mở ra, Phượng Vũ đột nhiên lấy một cái hộp giấy xa hoa ra, "Ông nội, Phượng Vũ cũng tặng quà cho ông, ông phải sống lâu trăm tuổi đó…"

Vạn Mỹ Trân cũng đưa một hộp quà ra, "Ông nội, đây là quà Mỹ Trân tặng cho ông, chúc ông nội khỏe mạnh trăm tuổi."

Trong nháy mắt, hai tay ông cụ Kiều đã đầy quà, nhận quà trên mặt cũng lộ ra chút hưng phấn, "Các cháu làm ông nội cực kỳ vui, đáng tiếc ông nội chỉ có một cháu nội, nếu không thì chắc chắn sẽ nhận hết các cháu vào nhà họ Kiều rồi."

Vạn Mỹ Trân nói đùa, "Ông nội, anh Thừa Huân đã cưới Đề Nhi, nếu ông cảm thấy không đủ, cháu và chị Phượng Vũ có thể làm cháu gái ruột của ông."

Phượng Vũ phụ họa: "Đúng vậy, ông nội, cháu và Mỹ Trân có thể ở bên cạnh ông nội mà."

…

Ôn Đề Nhi đột nhiên bị hai người phụ nữ này ép đến một bên, trên mặt có chút xấu hổ, không nói tiếp cái gì.

Chỉ là…Nhìn thấy ông cụ Kiều cười vui vẻ như vậy, làm cô nhớ đến viện trưởng chăm sóc cô từ nhỏ, người mẹ luôn nở nụ cười yêu thương, luôn luôn thoải mái như vậy, có cảm giác ấm áp.

Nghĩ đến điều này, đôi môi anh đào đỏ hồng của thiếu nữ khẽ cong lên độ cong quyến rũ, kìm lòng không nổi ôm lấy cánh tay Kiều Thừa Huân, dựa đầu vào vai anh.

Thân thể Kiều Thừa Huân khẽ run, rũ mắt xuống nhìn gương mặt thiếu nữ đang cười, trái tim giống như có thứ gì đó chui vào, lấp đầy rồi tràn ra, có chút ngọt ngào.

Người phụ nữ này, cô cười ngu ngốc cái gì?

Ba người nói chuyện vui vẻ với nhau, ngồi vào bàn.

Không hề bất ngờ, Vạn Mỹ Trân và Phượng Vũ ngồi bên trái và bên phải của ông cụ Kiều.

Ôn Đề Nhi bị đẩy đến bên phải Phượng Vũ, mà bên phải cô là Kiều Diêm Vương không nói một lời.

Sau khi ngồi vào bàn, Vạn Mỹ Trân nhanh chóng nói sang chuyện khác, "Ông nội, ông không xem quà chúng cháu tặng ông sao?"

Phượng Vũ cũng nói: "Ông nội nhanh xem đi, có kinh ngạc và vui mừng đó…"

Ông cụ Kiều đã sớm kìm nén không được, nhưng trên mặt vẫn duy trì bình tĩnh, "Thấy các cháu sốt ruột như thế, ông nội mở ra xem vậy."

Mở cái hộp Phượng Vũ đưa cho, ông cụ Kiều không nhanh không chậm mở ra, bên trong là ngọc lưu ly long phượng trình tường màu xanh hổ phách.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Cô ta đến gây cười sao?

Phượng Vũ mỉm cười giải thích: "Ông nội, ngọc lưu ly long phượng trình tường này là cháu tìm đại sư chuyên chế tạo các bảo vật quốc gia, trên thế giới này chỉ có một cái, đại biểu phúc thọ như ý, hi vọng ông nội thích."

Bà Kiều ở bên cạnh thán phục: "Ôi chao, ôi, Phượng Vũ đứa nhỏ này, sao mua quà quý giá như vậy, nhất định tốn không ít tiền bạc đúng không?"

Phượng Vũ khiêm tốn nói, "Không đâu ạ, chỉ một chút mà thôi."

Mẹ Vạn nói chen vào một câu, "Mỹ Trân nhà chúng tôi cũng phí không ít tâm tư chuẩn bị quà cho ông cụ đó, kỳ thật có lòng là được rồi, không nhất định phải mua đắt."

"Sao lại vậy được, hôm nay là đại thọ 80 tuổi của ông nội, cháu không thể làm ông nội thất vọng được." Phượng Vũ ra vẻ hào phóng nói.

Vì lấy lòng ông cụ Kiều, cũng là lấy lòng anh Thừa Huân, cô ta phải thiên tân vạn khổ nhờ quan hệ làm ra ngọc lưu ly long phượng trình tường, giá hơn 7 chữ số, cô ta đau lòng muốn chết, cô ta có tự tin ông nội chắc chắn thích.

Lén liếc nhìn Kiều Thừa Huân một cái, phát hiện mặt anh không hề thay đổi, trong lòng vừa tức vừa không cam lòng, sao anh Thừa Huân không cho cô ta một chút phản ứng chứ?

Ông cụ Kiều xem xong quà này, tươi cười trên mặt phai nhạt dần, rõ ràng là không thích quà xa hoa vô nghĩa loại này, vì thế yên lặng không một tiếng động đóng hộp lại.

Tuy Vạn Mỹ Trân và Phượng Vũ đứng cùng một phía, nhưng nhìn thấy bộ dạng ông cụ Kiều không phản ứng lắm, liền biết ông nội không thích quà này.

Xem ra trận đấu hôm nay thắng lợi trừ cô ta ra không còn ai khác, hơi vui sướng khi người ta gặp họa nói: "Ông nội, quà của Phượng Vũ ông không thích sao?"

Phượng Vũ không nghĩ tới mình dùng nhiều tiền như vậy lại thả trôi sông, trong lòng cực kỳ căm tức, ngữ khí có chút sốt ruột, "Ông nội, ông nhanh xem quà bọn họ mua đi, nói không chừng không bằng quà của cháu đâu."

Ông cụ Kiều yên lặng mở hộp thứ hai, bên trong là một bộ chén trà sứ Thanh Hoa trong . B

Vạn Mỹ Trân tràn đầy tự tin nói: "Ông nội, bình thường lúc ông chơi cờ hích uống trà với các chiến hữu già, cháu đặt cho ông bộ chén này, ông thích không ạ?"

"Ừm, không tệ." Ông cụ Kiều gật đầu, nhưng vẫn chưa lộ ra vẻ hài lòng, bởi vậy có thể thấy được, ông chỉ đánh giá không tệ món quà này mà thôi.

Phượng Vũ thấy thế, cũng vui sướng khi người khác gặp họa nói, "Tháng trước ông nội đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe, bác sĩ nói ông nội không thể uống nhiều trà, em còn mua chén trà, đây không phải là muốn hại ông nội sao?"

Vạn Mỹ Trân vội vàng giải thích: "Bộ chén này của em cho dù không dùng để uống trà, cũng có thể lấy ra như vật báu có được không!"

Vừa dứt lời, ông cụ Kiều mở cái hộp thứ ba.

Ánh mắt mọi người đều tập trung nhìn hộp thứ ba, bao gồm cả hai vợ chồng Kiều Thừa Huân.

Một giây sau, Vạn Mỹ Trân và Phượng Vũ đều cười châm chọc, các trưởng bối cũng cười.

Ôn Đề Nhi đến gây cười sao?

Vạn Mỹ Trân vô tình châm chọc, "Đề Nhi, có phải cô lấy nhầm quà rồi không? Bộ quần áo này là mua cho anh Thừa Huân đúng không?"

Phượng Vũ phụ họa, "Anh Thừa Huân không mặc quần áo phong cách này, chắc chắn là lấy nhầm rồi."

Ôn Đề Nhi không kiêu ngạo không tự ti cười cười, dưới đáy mắt là ung dung, "Không có lấy nhầm, đây là quà sinh nhật tôi mua tặng ông nội."

Vạn Mỹ Trân 'phụt' một tiếng, "Đề Nhi, năm nay ông nội đã 80 tuổi, cô mua quần áo như vậy ông nội mặc thế nào?"

Phượng Vũ: "Ông nội chú trọng các ăn mặc nhất, Đề Nhi mua quần áo kiểu này hoàn toàn không phải là phong cách của ông nội…"

Lúc trước Kiều Thừa Huân muốn cô ta đổi xưng hô gọi Ôn Đề Nhi là 'Chị dâu', nhưng nghe Vạn Mỹ Trân gọi thẳng 'Đề Nhi', cô ta cũng gọi lại như vậy.

Bảo cô ta gọi kẻ đê tiện này làm chị dâu, nằm mơ đi!

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Tôi không khẩn trương, đau lòng mà thôi

Ôn Đề Nhi lạnh nhạt nói: "Ông nội càng già càng dẻo dai, vì sao nhất định phải ăn mặc theo kiểu trang phục của người già, tôi cảm thấy bộ quần áo này cực kỳ hợp với ông nội, vừa đẹp lại có sức sống, sau khi ông nội mặc vào chắc chắn trẻ mấy chục tuổi."

Ông cụ Kiều nhìn bộ quần áo, trên gương mặt già nua lộ ra một chút cảm động.

Lúc còn trẻ tuổi ông vác súng ra chiến trường, sau khi xuất ngũ bận rộn buôn bán, chưa từng để ý cách ăn mặc của mình, vì thế bỏ lỡ nhân sinh trong giai đoạn anh tuấn nhất, không giữ lại một chút gì.

Ông cũng nhìn thấy hình mấy ông cụ chụp ảnh trên phố Tân Triều ở trên mạng, nội tâm rộn rạo, nhưng ngại mặt mũi lại xấu hổ đi mua loại quần áo này mặc.

Hiện giờ hiếm khi cháu dâu cho ông cơ hội này, sao không nhân cơ hội nắm lấy, cho dù chỉ mặc để chụp ảnh, coi như là bù lại tiếc nuối.

Nghĩ đến điều này, ông cụ nói với Ôn Đề Nhi: "Vẫn là Đề Nhi có lòng, bộ quần áo này ông nội cực kỳ thích."

"Thật vậy ạ?" Ôn Đề Nhi cười rộ lên, "Vậy đợi ăn cơm xong, ông nội thay quần áo có được không ạ? Cháu có thể giúp ông nội chụp ảnh!"

Ông cụ Kiều hận không thể thay quần áo ngay lập tức đi chụp ảnh, nhưng ngại mặt mũi lại không thể xúc động, "Ăn cơm trước đi."

Ôn Đề Nhi gật đầu liên tục, nhu thuận cầm lấy chiếc đũa.

Thật sự không nghĩ tới ông cụ Kiều hóa ra là người thâm trầm, tuy ông che dấu rất khá, nhưng cô lại phát hiện ra, ông cụ rất thích mặc bộ đồ này.

Vạn Mỹ Trân và Phượng Vũ ngồi ở một bên mặt đen như có tang, ai cũng không nói gì.

Uổng phí bọn họ dùng nhiều tâm tư và tiền bạc như vậy, kết quả lại bị Ôn Đề Nhi đánh bại, oán hận dâng lên.

Ôn Đề Nhi nhìn đồ ăn ngon ở trên bàn, gần cô là một đĩa tôm, vì không thể thất lễ, cô gắp một con tôm bỏ vào bát.

Đặt đũa xuống, yên lặng bóc vỏ tôm, đột nhiên hoa mắt chóng mặt, bị càng tôm đâm vào tay, đau đớn làm cô lập tức tỉnh táo lại.

"A…" Cô cho ngón tay vào trong miệng theo bản năng, đau muốn chết.

Đôi mắt lạnh lẽo của Kiều Thừa Huân đông cứng, người phụ nữ ngu ngốc này, ăn tôm cũng bị thương được!

Dùng lực kéo tay cô, nhìn đầu ngón tay được cô ngậm vào miệng, máu đỏ sẫm lại đang tràn ra.

Vì thế quay đầu nói: "Lấy băng keo cá nhân đến đây." Sau đó ngậm đầu ngón cô vào trong miệng.

Người giúp việc đứng ở một bên nói dạ rồi xoay người rời đi.

Ôn Đề Nhi chỉ cảm thấy đầu ngón tay giống như bị điện giật, tê tê dại dại, một luồng nhiệt không khống chế được di chuyển trong cơ thể.

A, diễn như vậy chẳng lẽ anh không thấy ghê tởm sao?

Cô quay đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ của người đàn ông, muốn rút tay ra, "Chỉ chảy chút máu thôi, anh không cần phải khẩn trương như vậy."

Mặt Kiều Thừa Huân u ám hơn, đáy mắt không có một chút cảm xúc nào, tay vẫn nắm lấy tay cô như cũ, còn cố ý dùng đầu lưỡi đụng vào ngón tay cô.

Làm thân thể thiếu nữ chấn động, khuôn mặt nhỏ đỏ ửng lên.

Mà người đàn ông cũng không dễ chịu, trong cơ thể có luồng nhiệt trào ra, hối hận vì tự mua dây buộc mình.

Người ngoài vẫn luôn bị nhét miệng đầy thức ăn cho chó, có người vui mừng có người phẫn nộ.

Cha mẹ Kiều và ông cụ Kiều nhìn đôi vợ chồng ân ái, trong lòng tất nhiên là cao hứng, mà mặt Vạn Mỹ Trân và Phượng Vũ đều sắp thối hơn rồi.

Kiều Thừa Huân mút đầu ngón tay thiếu nữ, lưu luyến buông tay ra, trầm giọng nói, "Tôi không khẩn trương, đau lòng mà thôi."

Ôn Đề Nhi: "…"

Kỹ năng diễn của Kiều Diêm Vương… Rất giỏi.

Phượng Vũ và Vạn Mỹ Trân nhìn thấy hình ảnh như vậy, mặt đều biến đen vài phần, một người dùng lực nắm chặt chiếc đũa, một người dùng lực ăn một miếng thịt, hận không thể giết chết Ôn Đề Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 69: Người phụ nữ chết tiệt, cố ý làm anh không chịu nổi sao?

Bà Kiều nhìn thấy hình ảnh con trai và con dâu ân ái, cười không khép miệng lại được, nói, "Tay Đề Nhi bị thương, Thừa Huân, con đừng để Đề Nhi bóc tôm, con bóc cho con bé đi."

Ông cụ Kiều cũng nói: "Thằng nhóc chết tiệt, cháu dâu để yêu thương, đối xử thật tốt với cháu dâu, nghe thấy không?"

"Dạ." Kiều Thừa Huân lạnh nhạt lên tiếng, đợi người giúp việc lấy băng keo cá nhân, anh tự mình giúp cô dán vào.

Ôn Đề Nhi sững sờ nhìn anh dịu dàng làm, hoảng hốt một phen.

Lúc cô còn rất nhỏ, cũng từng có một người giống y như vậy, cảnh tượng giống như đúc, dịu dàng giống như trước đây làm trái tim cô hòa tan.

Trong trí nhớ, sau khi Lạc Ly dán băng keo cho cô, chạm vào ngón tay cô một lát, sau đó nói: "Từ giờ trở đi, không cho phép Đề Nhi dùng ngón tay này làm bất cứ chuyện gì, đợi vết thương khỏi mới được làm."

Nghĩ đến điều này, chua xót ở trong lòng dâng lên, chạy đến hốc mắt, hóa thành nước mắt dịu dàng.

"Tay này cố gắng đừng chạm vào nước." Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng nói trầm trầm, kéo suy nghĩ của cô về hiện thực.

Ôn Đề Nhi đột nhiên ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh, nhếch miệng mỉm cười, "Cảm ơn anh."

Cho dù cô đang cười, lại khó kìm nén tổn thương ở trong mắt, một tầng hơi nước mỏng nhạt nói lên toàn bộ.

Người phụ nữ chết tiệt, cô đây là đang cảm động sao?

Nếu là cảm động, có phần diễn quá sâu rồi, anh chỉ diễn mà thôi.

Trong lòng có chút kháng cự, quay mặt đi không nhìn cô, bắt đầu bóc tôm, "Ngoại trừ tôm, còn muốn ăn cái gì?"

Sao Ôn Đề Nhi lại không cảm nhận được chán ghét của anh, cực kỳ thức thời từ chối, "Không có, em chỉ muốn ăn tôm."

Không lâu sau, Kiều Thừa Huân bóc tôm xong bỏ vào bát cô, "Còn ăn nữa?"

"Ừ." Thiếu nữ gật đầu liên tục, cơ hội hiếm có như vậy, không chỉnh Kiều Diêm Vương là có lỗi với mình.

Vì thế Kiều Thừa Huân lại bóc cho cô một con khác.

"Còn muốn ăn."

"…"

"Còn muốn."

"…"

"Rất muốn ăn đó… Em còn muốn." Ôn Đề Nhi càng được một tấc lại muốn tiến thêm một thước, hoàn toàn không thèm để ý Kiều Diêm Vương đen mặt, chỉ muốn chỉnh chết anh mới thôi.

Nhưng mà có người nhìn không được nữa rồi.

Vạn Mỹ Trân 'tốt bụng' nhắc nhở: "Chúng ta đều sắp ăn no rồi, ôi chao, ôi, chỉ có anh Thừa Huân chưa động đũa mà thôi."

Phượng Vũ oán hận cắn răng, tuy cô ta không nói gì, nhưng đố kị trong mắt bại lộ cô ta tức giận trong lng.

Ôn Đề Nhi chết tiệt, dám sai bảo anh Thừa Huân bóc nhiều vỏ tôm cho cô ta như vậy, loại phụ nữ đê tiện như cô ta sao không đi chết đi đi!!!

Ôn Đề Nhi là người phụ nữ thông minh, tất nhiên là biết đạo lý một vừa hai phải, mỉm cười nói: "Thừa Huân, anh cũng ăn một chút đi, đừng chỉ lo bóc tôm cho em."

Kiều Thừa Huân liếc mắt nhìn cô một cái, coi như cô thức thời.

Cầm lấy chiếc đũa, còn chưa kịp gắp rau, Ôn Đề Nhi đột nhiên gắp một miếng thịt, đưa tới miệng anh, "Mời anh ăn thịt."

Coi như là đáp lễ anh bóc tôm cho cô.

Đáy mắt thâm thúy của Kiều Thừa Huân hiện lên một chút chán ghét, nếu không phải vì diễn tốt trước mặt ông nội, anh tuyệt đối sẽ đẩy đũa của cô ra.

Không cam lòng mở miệng, thịt còn chưa tiến vào trong miệng anh, đột nhiên rơi ra, đồng thời đôi đũa trong tay thiếu nữ rơi xuống.

Mọi người đều nhìn qua, có người nghi ngờ, cũng có người vui sướng khi người khác gặp họa.

Sắc mặt Kiều Thừa Huân phút chốc đen vài phần, người phụ nữ chết tiệt, cố ý làm anh không chịu nổi sao/

Ôn Đề Nhi đau đớn cau mày, rốt cuộc nhận thấy được thân thể khác thường, có lẽ là sốt rồi, đột nhiên đứng dậy, "Thực xin lỗi, con đi toilet một lát."

Nói xong liền xoay người rời đi.

Bà Kiều lo lắng nói: "Thừa Huân, có phải Đề Nhi không thoải mái hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Cuối cùng thuộc về ai còn chưa biết

Đôi mắt Kiều Thừa Huân nhìn chằm chằm bóng lưng thiếu nữ, cảm thấy hình như có gì đó không thích hợp.

"Con đi xem." Cuối cùng vì lo lắng, đứng dậy đi theo.

Cửa không có khóa, bên trong truyền đến tiếng nước chảy.

Ôn Đề Nhi đứng trước bồn rửa tay, mở nước lạnh hắt lên trên mặt, muốn giảm nhiệt độ nóng bỏng trên trán.

Trong gương đột nhiên xuất hiện một người, làm cô hoảng sợ, vội vàng xoay người, "Sao anh lại vào đây?"

"Vừa rồi sao lại thế này?" Kiều Thừa Huân hỏi ngược lại, ngữ khí không phải quan tâm, mà là nghi ngờ.

Ôn Đề Nhi cho rằng anh tìm mình tính sổ, gắn từng chữ giải thích; "Tay không cẩn thận trượt một cái, thực sự không phải cố ý làm anh mất mặt."

Đôi mắt Kiều Thừa Huân lạnh lẽo, sắc mặt vẫn khó coi như cũ, cứ như vậy một lời không nói nhìn khuôn mặt ướt nước của cô.

Không giống diễn, chẳng lẽ thật sự sơ suất?

Giờ khắc này, anh đột nhiên có chút không hiểu cô rồi.

Ôn Đề Nhi bị anh nhìn toàn thân không thoải mái, nói, "Chuyện đó, tôi muốn đi tiểu, anh có thể ra ngoài không?"

"Đừng xảy ra chuyện nữa đó." Kiều Thừa Huân chỉ nói một câu, xoay người rời đi.

Ôn Đề Nhi lập tức đóng cửa lại, ở trong này rửa tay rất lâu, mới quay về bàn cơm.

Sau đó đều im lặng, chỉ lo ăn cơm, nói rất ít, chỉ có người khác hỏi cô cô mới trả lời.

Ăn xong bữa cơm này, Ôn Đề Nhi hẹn ông nội đi chụp ảnh, không nghĩ tới Vạn Mỹ Trân và Phượng Vũ cũng ầm ĩ muốn đi cùng.

Ông cụ Kiều cực kỳ không vừa ý, "Chụp ảnh chỉ cần Đề Nhi và Thừa Huân là được rồi, những người khác không cần đi theo."

Phượng Vũ và Vạn Mỹ Trân ngây ngốc tại chỗ.

Ông cụ Kiều đã nói, hai người tất nhiên không dám phản kháng, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ đi ra sân sau nhà.

Vạn Mỹ Trân cắn răng nói, "Phượng Vũ, bây giờ chị thấy rõ chưa, Ôn Đề Nhi kẻ đê tiện này đã làm anh Thừa Huân mê đến thần hồn điên đảo, không biết cô ta dùng quỷ kế gì!"

Trong đáy mắt Phượng Vũ hiện lên chút độc ác, "Mặc kệ cô ta dùng quỷ kế gì, chị nhất định sẽ cướp anh Thừa Huân trở về, đợi xem!"

Vạn Mỹ Trân quay mặt nhìn cô ta một cái, trong lòng thầm nghĩ: Cuối cùng anh Thừa Huân thuộc về ai còn chưa biết đâu…

… … …

Sân sau nhà họ Kiều.

Ông cụ Kiều đi thay quần áo, Kiều Thừa Huân sợ ông nội không mặc được quần áo, cùng đi theo một lúc.

Ôn Đề Nhi một mình ngây ngốc ở trong vườn hoa, cầm máy ảnh Kiều Thừa Huân không biết lấy đâu ra, cố gắng ôn tập khóa nhiếp ảnh ở trong trường học.

Không lâu sau, ông cụ Kiều và cháu nội đi cùng, xấu hổ ngại ngùng đi tới, hiển nhiên là không mặc quen trang phục như vậy.

Ôn Đề Nhi đứng từ xa nhìn hai ông cháu, ánh mắt tập trung vào ông cụ.

Quần áo rất vừa người, tràn ngập sức sống che dấu hoàn mỹ tuổi của ông cụ, giống như trẻ thêm mấy chục tuổi."Ông nội, ông mặc bộ này còn đẹp trai hơn Thừa Huân đó!" Ôn Đề Nhi lớn tiếng khen, giơ máy ảnh lên, chụp hai bức ảnh ông cháu.

Chụp xong, trên ảnh chụp là người đàn ông vóc dáng cao lớn toàn thân cao ngạo lạnh lùng, giống như quân vương cô độc; ông cụ vóc dáng thấp hơn tỏa ra sức sống bốn phía, trái ngược lại giống như đại thần bên cạnh quân vương.

Không có một chút cách biệt nào, quá đẹp trai rồi!

Ông cụ Kiều đi tới, trong lòng cực kỳ kích động, nhưng trên mặt cố giả bộ rụt rè, "Đề Nhi, trước đây ông nội chưa từng chụp ảnh, cháu dạy ông nội chụp thế nào nhé."

"Dạ, ông nội, chúng ta đến đó chụp, bối cảnh nơi đó cực kỳ thích hợp chụp ảnh…" Ôn Đề Nhi vui vẻ dẫn ông cụ đi, để lại Kiều Thừa Huân đứng một mình tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 71: Anh đừng vội, tôi giúp anh tìm xem

Nhìn thiếu nữ dỗ ông nội vui vẻ như một đứa con nít, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng của Kiều Thừa Huân hiện lên chút dịu dàng.

Người phụ nữ này, cuối cùng không làm anh thất vọng.

"Ông nội, vẻ mặt phải tự nhiên một chút, lưng đừng cong…"

"Ông nội, cười một cái thôi."

"Hoàn mỹ ~ ông nội rất đẹp trai…"

…

Thiếu nữ cầm máy ảnh cực kỳ chuyên nghiệp, vừa nhìn liền biết là có kinh nghiệm, mà ông cụ Kiều từ trước đến nay đều nghiêm túc vậy mà ngoan ngoãn nghe cô sắp xếp.

Điểm này, làm Kiều Thừa Huân càng kinh ngạc vui mừng.

Mặt trời ngả về hướng Tây, ánh nắng chiều sáng lạn chiếu một tầng mông lung xinh đẹp xuống vườn hoa, thiếu nữ tự do dạo chơi trong bụi hoa, còn giống như thiên sứ ngây thơ hồn nhiên.

Trong lúc này, Kiều Thừa Huân nhìn mà ngây ngốc, đẹp quá…

Nhưng mà trong vườn hoa đột nhiên truyền đến tiếng thét kinh hãi: "Ôi! Thừa Huân, mau đến đây!"

Kiều Thừa Huân giật mình hoàn hồn, đôi mắt sắc bén liếc nhìn vườn hoa, không thấy bóng dáng xinh đẹp của thiếu nữ đâu, chỉ có một mình ông nội.

Chết tiệt, cô đâu rồi?

Ánh sáng dịu dàng trên mặt không còn sót lại gì, nhanh chóng chạy đến.

Ôn Đề Nhi té xỉu, khuôn mặt trắng bệch, giống như một đóa hoa hồng trắng lụi tàn, nằm yên ở trong bụi hoa, hai tay vẫn duy trì tư thế nhấn play.

Trái tim Kiều Thừa Huân giống như bị thứ gì đó đâm thủng, đau đớn nhanh chóng lan tràn.

Người phụ nữ chết tiệt, anh biết cô có gì đó không thích hợp mà, hóa ra là cô bị bệnh rồi!

Ông cụ Kiều thấy cháu tra ngẩn người, sốt ruột đến mức trái tim sắp nhảy ra khỏi cổ họng, "Thằng ngốc này, còn đứng ngốc ở đó làm gì, nhanh đưa đi bệnh viện!"

Kiều Thừa Huân giật mình hoàn hồn, nhanh chóng ngồi xổm trên mặt đất, lấy máy ảnh trong tay thiếu nữ, đưa cho ông nội, sau đó ôm lấy thiếu nữ, xoay người rời đi.

… …

Khi tỉnh lại, địa điểm thay đổi, trần nhà màu trắng đập vào mắt cô, ngửi được mùi thuốc nồng đậm.

Đây là bệnh viện sao?

Ôn Đề Nhi chậm rãi mở mắt ra, trên gương mặt trắng xanh lộ ra vài phần tiều tụy, đầu vẫn mờ mịt như cũ, cảm giác này không quá thoải mái.

Chống người ngồi dậy, nhìn bốn phía xung quanh, không có một người.

Kỳ lạ, sao cô lại ở trong bệnh viện?

Đột nhiên cảm thấy muốn đi tiểu, muốn đi toilet, lại phát hiện trên mu bàn tay có kim truyền.

Ngẩng đầu nhìn, bình truyền dịch còn một nửa chưa truyền xong, nhỏ giọt chậm như vậy, đợi truyền xong bàng quang chắc chắn bùng nổ rồi.

Rơi vào đường cùng, cô đành phải nhổ kim trên tay ra, máu chảy ra.

"A… Đau quá…"

Chỉ là đầu không đau đớn như trước nữa, vì thế âm thầm quyết định, đợi lát nữa đi vệ sinh xong thì về nhà.

…

Ôn Đề Nhi vừa mới đi không lâu, Kiều Thừa Huân cầm một phần cháo trở về.

Trong phòng bệnh trống không, bình truyền dịch vẫn còn lung lay không theo quy luật, kim tiêm có nước trong bình truyền dịch chảy ra.

Đáng chết, người phụ nữ đó đâu?

Nhanh chóng đi vào phòng bệnh, để cháo lên bàn, đột nhiên xoay người đi ra ngoài.

Mặt u ám chặn một y tá đi ngang qua, trầm giọng nói: "Cô gái truyền dịch ở phòng 607 đâu rồi?"

Y tá nhìn anh một cái, đã bị khuôn mặt tuấn tú yêu nghiệt của anh hớp hồn, sửng sốt một lát mới phản ứng kịp, "Anh à, anh đừng vội, tôi giúp anh tìm xem."

Kiều Thừa Huân không thèm liếc mắt nhìn y tá một cái, đột nhiên nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đứng trước cửa thang máy, đôi mắt như chim ưng hiện lên một tầng khí lạnh chỉ trong nháy mắt.

Rất tốt, cố ý chơi trò mất tích làm anh chú ý đúng không?

Môi mỏng cong lên độ cong xấu xa, đi đến cửa thang máy.

"Đinh…" Cửa thang máy mở ra.

Ôn Đề Nhi hoàn toàn chưa phát hiện ra phía sau có nguy hiểm, vừa mới giơ chân lên, cánh tay đã bị người ta nắm lấy.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Ai mà không sợ hãi một thứ gì đó

Đột nhiên quay đầu, gương mặt lạnh lùng đập vào mắt cô, trên thân người đàn ông tỏa ra hơi lạnh, giống như dòng điện chui vào trong người cô.

Đột nhiên sinh ra sợ hãi, trốn tránh không dám nhìn thẳng mắt anh.

"Muốn đi đâu?" Tiếng nói trầm thấp, mang theo tức giận.

"Hạ sốt xong tất nhiên là về nhà…" Ôn Đề Nhi không dám lớn tiếng nói chuyện, thực ra giờ phút này, cô rất yếu ớt nói cũng cực kỳ mệt mỏi.

Muốn gỡ tay ra, nhưng Kiều Thừa Huân lại không đồng ý, trái lại nắm càng chặt hơn, đột nhiên tay chạm vào trán cô.

Vẫn nóng như cũ.

Chết tiệt, đây gọi là hạ sốt sao? Đầu người phụ nữ này bị cháy hỏng rồi.

Không nói hai lời, ôm lấy thắt lưng cô, xoay người trở về phòng bệnh.

Ôn Đề Nhi biết anh muốn đi đâu, vùng vẫy, "Tôi muốn về nhà, anh bỏ tôi xuống!"

“Đừng lộn xộn.” Người đàn ông lạnh lùng quát.

Ôn Đề Nhi sợ hãi rụt cổ lại, thân thể ma xui quỷ khiến không vùng vẫy nữa.

Trở lại phòng bệnh, Kiều Thừa Huân nhẹ nhàng đặt cô lên giường bệnh, chỉ nói một câu: “Tôi đi gọi bác sĩ đến, tốt nhất là cô đừng đi linh tinh nữa.”

Nói xong liền rời đi.

Ôn Đề Nhi nhu thuận ngồi ở trên giường, liếc nhìn cháo đặt ở trên bàn, trong lòng có chút nghi ngờ, cháo này ở đâu ra thế?

Không lâu sau, Kiều Thừa Huân mang bác sĩ đến, “Lập tức xử lý cho cô ấy.”

“Dạ, anh Kiều yên tâm một chút chớ sốt ruột.” Dù sao bác sĩ cũng là người trải qua vô số trận sống chết, cho dù bị khí chất của Kiều Diêm Vương đè ép, vẫn có thể duy trì trấn định.

Tháo kim tiêm cũ trong dây truyền dịch ra, đổi kim mới, sau đó muốn đâm vào tay Ôn Đề Nhi.

Ôn Đề Nhi giống như con mèo nhỏ hoảng sợ, trốn đến chỗ khác trên giường, lắc đầu liên tục, “Tôi không muốn chích, uống thuốc có được không?”

Trên mặt bác sĩ có chút bất đắc dĩ, khuyên nhủ: “Cô Ôn, cô sốt 40 độ, chích rất nhanh thôi, uống thuốc không nhất định có thể hạ sốt.”

“40 độ…” Ôn Đề Nhi giật mình, khó trách cô cảm thấy đầu cực kỳ khó chịu.

Đang thất thần nghĩ, Kiều Thừa Huân đi tới sau lưng cô, trầm giọng nói: “Cô sợ chích sao?” Rõ ràng trong giọng nói mang theo châm chọc.

Trên mặt Ôn Đề Nhi hơi nóng lên, lại đúng lý hợp tình nói: “Ai mà không sợ hãi một thứ gì đó…”

Còn chưa nói xong, Kiều Thừa Huân đột nhiên cúi mặt xuống, nắm lấy cằm cô, môi ấn xuống.

Đầu Ôn Đề Nhi ong ong, bùng nổ rồi.

Kiều Diêm Vương đang làm cái gì thế?

Muốn vùng vẫy, đáng tiếc bị sốt, thân thể hoàn toàn không còn sức.

Người đàn ông ôm eo cô, một tay nắm lấy tay phải cô, đưa đến gần bác sĩ.

Bác sĩ thấy thế, lập tức hiểu ý, ăn ý cầm tay thiếu nữ.

Ôn Đề Nhi đang trong trạng thái vùng vẫy, tay nhỏ tự giác nắm thành quyền, bác sĩ dễ dàng tìm được mạch máu.

Sau khi tiêu độc xong, nhanh chóng đâm kim vào.

Mẹ kiếp!

Đau quá!

Thiếu nữ cau mày, có xúc động muốn rút kim tiêm ra!

Lần sau đánh chết cô, cô cũng không muốn sinh bệnh nữa, đầu đau quá a a a!

Bác sĩ thấy thế, cực kỳ thức thời đi ra ngoài, còn tri kỷ đóng cửa giúp hai người.

Không hiểu sao trái tim Kiều Thừa Huân lại có chút đau đớn.

Vợ của anh bị sốt, đột nhiên anh ý thức được vấn đề này.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 73: Bị sốt anh còn ăn đậu hủ của tôi

Ôn Đề Nhi chưa hạ sốt, đầu vừa khó chịu vừa đau, trong cưng chiều của người đàn ông, hoàn toàn biến thành con sơn dương đợi làm thịt.

Không được, mệt mỏi quá… Mí mắt càng ngày càng nặng.

Thật sự mệt mỏi quá… Muốn đi ngủ…

Cuối cùng thiếu nữ ngủ say ở trong lòng người đàn ông, bất tỉnh nhân sự.

Kiều Thừa Huân đau lòng hôn trán cô một cái, nói nhỏ vào tai cô: "Ngủ đi."

Tất nhiên là cô gái không có nghe thấy.

Nhẹ nhàng kéo quần lót của cô gái lên, sau đó kéo váy xuống, cuối cùng mới rời khỏi giường, làm như không có việc gì chỉnh quần áo của mình.

Ngồi trở lại giường, nhìn chăm chú khuôn mặt ngủ say của cô gái.

Trong lòng có chút nghi ngờ, đang êm đẹp sao đột nhiên cô lại sốt đến 40 độ?

Đột nhiên di động vang lên, anh lấy ra nhìn, là ông nội gọi đến.

Kiều Thừa Huân không chút hoang mang nhận điện thoại, "Ông nội."

"Thằng nhóc xấu xa, Đề Nhi thế nào?"

"Còn đang truyền ạ, vừa mới nằm ngủ."

"Sao cháu lại như vậy? Vợ mình sốt 40 độ cháu cũng không phát hiện ra, nếu Đề Nhi không đột nhiên té xỉu, có phả cả đời cháu sẽ không chú ý đến hay không?"

Nghe ông nội khiển trách, trong lòng Kiều Thừa Huân lại dấy lên buồn bực.

Giống như là… Tự trách?

Đáng chết, cô bị sốt cũng không phải do anh gây ra, vì sao phải tự trách.

Áp chế cảm xúc bực bội xuống, trầm giọng nói: "Lần sau cháu sẽ chú ý, ông nội, ông không cần lo lắng, Đề Nhi hạ sốt cháu sẽ gọi điện thoại cho ông."

Tắt điện thoại, đôi mắt âm u lại nhìn gương mặt thiếu nữ, bực bội lại trào ra.

Đột nhiên anh đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, không muốn đối mặt với người phụ nữ làm anh không khống chế được.

… …

Khi tỉnh lại lần nữa, cuối cùng Ôn Đề Nhi cũng hạ sốt.

Làm cho cô bất ngờ chính là, Kiều Diêm Vương vẫn ở trong phòng bệnh, đứng cạnh cửa sổ ngắm phong cảnh.

Nghĩ lại lúc cô yếu ớt bị anh cướp đi nụ hôn, lại tức giận, cầm lấy gối đầu ném về phía lưng người đàn ông.

Kiều Thừa Huân y như người máy, thong thả xoay người, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng không nhìn thấu bất luận biểu tình gì, cất bước đi tới.

Người Ôn Đề Nhi cứng đờ, trong lòng có chút bất an, nhưng vẫn không cam lòng yếu thế nảy sinh ác độc nói, "Họ Kiều, anh có một chút lương tâm hay không, tôi bị sốt cao anh còn ăn đậu hủ của tôi!"

Kiều Thừa Huân làm như không có việc gì ngồi ở mép giường, đôi mắt sâu không thấy đáy nhìn chằm chằm gương mặt cô, "Cô cố ý sinh bệnh, chẳng lẽ không phải vì tranh thủ sự quan tâm của tôi sao?"

Ôn Đề Nhi mở to mắt ra, cười ha ha ở trong lòng, xoay người xuống giường từ phía bên kia.

"Tôi có một cái đầu thông minh, khỏi cần dùng thân thể của mình để bị coi thường, nghĩ tôi ngu ngốc sao? Bệnh thần kinh…"

Mắng xong cũng đi dép xong, chuẩn bị rời đi.

Còn chưa đi tới cửa, đột nhiên Kiều Thừa Huân chặn cô lại, "Vì sao đột nhiên lại sốt?"

Ôn Đề Nhi nghe không ra anh là quan tâm hay trách móc, cực kỳ khó chịu với ngữ khí của anh, "Hôm qua ngủ muộn bật điều hòa quá thấp quên không ấn tăng nhiệt độ lên không được sao? Tôi lại không phải cố ý, anh cho rằng bị sốt không khó chịu, ừm…"

Nụ hôn trừng phạt của người đàn ông rơi xuống, dùng lực cắn môi cô, ngăn cản ngữ khí không tốt của cô.

“Tôi không có nhiều tinh lực chăm sóc người bệnh như vậy, ông nội cũng không hy vọng cô bị bệnh, sau này đừng phạm phải loại sai sót cấp thấp này, gây thêm phiền phức cho tôi.”

Nói xong câu đó, anh xoay người rời đi.

Ôn Đề Nhi thất thần tại chỗ, sau đó mới phản ứng kịp, giậm chân nói: “Họ Kiều, anh là tên khốn nạn!”

Nghe thiếu nữ hổn hển chửi rủa, môi mỏng của Kiều Thừa Huân cong lên độ cong đẹp mắt.

Người phụ nữ ngu ngốc, ngu ngốc một cách đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Có cực kỳ hối hận muộn như vậy mới chạm vào phụ nữ hay không

Sau khi rời khỏi bệnh viện, đột nhiên Kiều Thừa Huân nhận được một cuộc điện thoại, bảo lái xe Tiểu Minh đưa anh đến một nơi, sau đó lại dặn dò Tiểu Minh nhất định phải đưa Ôn Đề Nhi về nhà.

Ôn Đề Nhi không biết anh muốn đi làm gì, cô chỉ nhìn thấy quán bar Lam Sắt ở ven đường.

Buổi tối, chẳng lẽ Kiều Diêm Vương đi uống rượu?

Tò mò hỏi lái xe, “Anh Tiểu Minh, có phải Kiều Diêm Vương đi uống rượu không?”

Lái xe Tiểu Minh nghe thấy ba chữ ‘Kiều Diêm Vương’, buồn cười nói: “Quán bar Lam Sắt là bạn cậu chủ mở, có thể là có chuyện gì đó.”

Ôn Đề Nhi hiểu ý gật đầu, không hỏi tiếp nữa.

Kiều Diêm Vương làm chuyện gì cũng không liên quan đến cô, cô không quan tâm.

…

Quán bar Lam Sắt.

Trước quầy bar là một anh đẹp trai mặc áo da ngồi, đó là ông chủ quán bar này tên Mục Trác Thâm, cũng là bạn tốt của Kiều Thừa Huân.

Kiều Thừa Huân vừa mới ngồi xuống, Mục Trác Thâm lập tức nói với bartender, “Cho cậu chủ Kiều một ly Whisky.” Nói xong quay đầu nhìn Kiều Diêm Vương mặt lạnh.

Kiều Thừa Huân ngồi thẳng, vẻ mặt anh không tệ, nói đúng ra là tâm tình anh không tệ, ít nhất không lạnh lùng giống như trước đây.

“Cậu chủ Kiều, xem ra cô vợ nhỏ nhà cậu không tệ, làm khí sắc của cậu tốt hơn rất nhiều, có cực kỳ hối hận muộn như vậy mới đụng vào phụ nữ hay không?”

Kiều Thừa Huân không có hứng thú với đề tài này, chưa bao giờ nói tiếp.

Mục Trác Thâm bị bơ, bất đắc dĩ phải nói sang chuyện khác, “Không thích nói chuyện người phụ nữ khác, vậy nói chuyện về Tư Tư đi.”

Nghe được cái tên đó, khuôn mặt tuấn tú cao ngạo của Kiều Thừa Huân mới có chút thay đổi, “Có manh mối mới?”

“Cũng không phải là manh mối mới gì, một giờ trước, các nơi trên thế giới bùng nổ một loại virus tên là Wannadie vơ vét tài sản, trong nước nhiều trường cao đẳng và xí nghiệp đều bị nhiễm virus, tôi cảm thấy đây là một cơ hội, nói không chừng là do khăn quàng đỏ tung ra.”

Nghe vậy, đáy mắt Kiều Thừa Huân hiện lên một tầng oán hận sâu không thấy đáy.

Suy nghĩ rơi vào hai năm trước - -

Đại chiến hacker ‘Đàm Hoa Nhất Hiện’ bùng nổ.

Cuộc chiến tranh hư cấu này ảnh hưởng đến toàn thế giới, trong nước cũng không trốn được kiếp nạn.

Ngày hôm đó, Tư Tư đi trên đường giống như ngày thường…

Khi đi đến ngã tư đường, đột nhiên hệ thống đèn xanh đèn đỏ lọt vào công kích của hacker, đèn xanh vốn 25 giây, chỉ qua 5 giây biến thành đèn đỏ.

Một chiếc xe thể thao lao tới, va vào 6 người đang đi bộ, khiến cho 2 người chết 4 người bị thương, Tư Tư bất hạnh gặp nạn.

Đến nay cảnh sát vẫn chưa thể tra ra vị hacker này là ai, mà sau này anh hận hacker thấu xương.

May mà trời không tuyệt đường người khác, trong trận chiến hacker đó, một hacker trong nước tên là 'Khăn quàng đỏ' lộ mặt.

Tuy không loại trừ người này có khả năng là hung thủ, nhưng chỉ cần tìm được người này, nói không chừng có thể tìm ra manh mối.

Tiếc nuối chính là, sau trận đại chiến đó, 'Khăn quàng đỏ' mai danh ẩn tích rồi.

Anh đã từng dùng tiền mời hacker liên hệ với khăn quàng đỏ, nhưng chưa bao giờ thành công, giống như trên thế giới này căn bản không có người như vậy.

Cuối cùng hai năm trôi qua, cơn bão hacker lại cháy lên, virus wannadie vơ vét tài sản bùng nổ, đúng là một cơ hội.

Thấy Kiều Thừa Huân không nói gì từ nãy đến giờ, Mục Trác Thâm hỏi: "Anh Kiều, anh có ý tưởng gì?"

Đáy mắt Kiều Thừa Huân là lạnh lẽo, trầm giọng nói: "Liên lạc với chiến sĩ làm mồi, dùng danh nghĩa tập đoàn treo giải thưởng 500 vạn thử xem."

"500 vạn sao?" Mục Trác Thâm mở to mắt, "Có cần phải chơi lớn như vậy không?"

"Bất luận khăn quàng đỏ có xuất hiện hay không, 500 vạn có thể dụ hacker tham của xuất hiện."

"Nhưng 500 vạn nhiều quá rồi, nhỡ đâu tìm không được manh mối, chẳng phải lãng phí vô ích 500 vạn này sao?"

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Chuyện tốt như vậy chơi rất kích thích

Kiều Thừa Huân nheo mắt lại, hai tay không tự giác được nắm chặt, phun ra một câu khinh thường từ kẽ răng, "Tôi không quan tâm."

"Ôi chao, ôi…" Mục Trác Thâm than một tiếng, trong đáy mắt hiện lên chút bất đắc dĩ.

Hai năm qua anh Kiều vì tra ra hung thủ hại chết Tư Tư, uổng phí không biết bao nhiêu tiền, dù sao anh ta khuyên không chỉ một lần, chỉ có thể để anh Kiều làm bừa.

Lúc này, bartender chuyển một ly Wisky đến.

Kiều Thừa Huân vươn tay phải thẳng tắp thon dài ra, giơ ly rượu lên, môi mỏng hé mở nhấp một ngụm, sau đó đặt cái ly xuống.

Động tác thoải mái, lộ hết phong độ thân sĩ, giống như vương tử trời sinh cao quý, trong tao nhã lộ ra biến ảo khôn lường và cao ngạo.

Người đàn ông mê người như vậy, rất nhanh liền hấp dẫn một người phụ nữ ăn mặc diêm dúa lòe loẹt ngồi bên cạnh.

Người phụ nữ diêm dúa lòe loẹt đi tới, khóe môi cong lên nụ cười mị hoặc, "Hi, người đàn ông tao nhã, anh nhìn không giống những người khác…"

"Cút." Yết hầu Kiều Thừa Huân khẽ di chuyển, phát ra tiếng nói trầm thấp, toàn thân tỏa ra khí lạnh bức người.

Người phụ nữ diêm dúa lòe loẹt sợ tới mức biến sắc, đâu dám lại gần nữa, xoay người chạy đi.

"Ha ha…" Mục Trác Thâm cười ha ha, "Anh Kiều, anh thành thật nói cho tôi biết, sao anh cưới được cô vợ nhỏ nhà anh thế? Bình thường hung dữ với con gái như vậy, không phải là dùng sức mạnh đấy chứ?"

Kiều Thừa Huân lại nhấp một ngụm Whisky, không có nói tiếp.

Thằng nhóc này nói không sai, anh đúng là dùng sức mạnh.

Trong đầu không khống chế được hiện lên khuôn mặt tròn nhỏ nhắn thanh thuần, nghĩ đến cô sốt cao 40 độ, bộ dạng lại hoàn toàn không biểu hiện ra đau đớn…

Trong ấn tượng, Tư Tư từng nhặt một con mèo hoang về nhà, còn mèo hoang đó bị người ta ngược đãi, chân sau đều đầy vết thương.

Nhưng rất kỳ lạ, con mèo bị thương nặng như vậy, lại giống như không có việc gì ăn uống vệ sinh, hoàn toàn không nhìn ra nó đau đớn.

Lại cứ là loại phương thức nhịn đau, mới khiến cho người ta đồng tình

Không thể không thừa nhận, thủ đoạn Ôn Đề Nhi sử dụng đúng là tuyệt vời, anh đúng là vì cô mà dấy lên đồng tình, cũng vì cô mà tự trách.

Thậm chí bây giờ, khi anh nghĩ đến cô, cũng không thể thu hồi lại suy nghĩ rất nhiều.

Nhất thời tâm phiền ý loạn, để ly rượu xuống, đột nhiên xoay người rời đi.

"Anh Kiều, đi đâu thế?"

"Đi toilet."

Mục Trác Thâm: "…"

Cảm thấy được, hình như anh Kiều thay đổi?

Tuy không biết thay đổi chỗ nào, nhưng anh ta có thể cảm nhận được, thằng nhóc này không lạnh lùng như trước kia nữa, không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là nhờ công lao của cô vợ nhỏ thần bí kia.

Đột nhiên anh ta liếc nhìn ly rượu Kiều Thừa Huân đang uống, nếu anh ta bỏ thứ đó vào trong rượu…

ồ, baby.

Anh ta quả thực không muốn sống nữa, nhưng chuyện tốt như vậy chơi rất kích thích, cớ sao không làm?

Nghĩ đến điều này, Mục Trác Thâm nói với bartender: "Lấy số 1 ra đây."

Bartender sửng sốt, lấy một lọ thuốc.

Môi Mục Trác Thâm cong lên nụ cười quỷ dị, mở lọ thuốc ra lấy một viên thuốc, bỏ vào trong ly rượu của Kiều Thừa Huân, cuối cùng làm như không có việc gì đưa lọ thuốc cho bartender.

Không lâu sau, Kiều Thừa Huân trở lại, khuôn mặt tuấn tú vẫn lạnh lùng trước sau như một.

Mục Trác Thâm yên lặng nói đùa, "Sắp đến 1 giờ rồi, một mình vị đó nhà anh ở trong phòng, cực kỳ cô đơn đó…"

Đôi mắt lạnh lùng của Kiều Thừa Huân nhìn thoáng qua, không có nói tiếp, cầm lấy ly rượu, uống hết rượu trong ly.

Mục Trác Thâm tận mắt nhìn thấy anh uống rượu xong, trong lòng sôi trào.

Thằng nhóc này, ngày mai đợi quỳ bàn giặt đi thôi.

Một lúc lâu sau, Kiều Thừa Huân chỉ cảm thấy trong cơ thể có luồng nhiệt trào ra như dời núi lấp biển.

Nhất là người anh em ở giữa đột nhiên tỉnh lại, cảm giác đau đớn như bị ngọn lửa mạnh đốt cháy.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Càng lớn tiếng tôi lại càng thoải mái

Cuối cùng cũng hiểu được đây là chuyện gì, đôi mắt Kiều Thừa Huân như con dao, cắm thẳng vào người bạn tốt, cắn răng nói: "Anh bỏ thứ gì vào trong rượu của tôi?"

"Khụ." Mục Trác Thâm vô tội ho khan một tiếng, "Anh Kiều, anh chắc còn có mười phút giữ tỉnh táo, có lẽ anh nên về nhà tắm rửa một cái không…"

Còn chưa nói xong, Kiều Thừa Huân đã đi rồi.

Chính xác là chạy đi.

Sau khi rời khỏi quán bar, Kiều Thừa Huân chặn một chiếc taxi, đi xe đúng 10 phút đến cửa nhà.

"Leng keng.." Đột nhiên chuông cửa vang lên, Ôn Đề Nhi vừa mới tắm xong xuống tầng tìm nước uống theo tiếng nhìn lại, đúng là Kiều Diêm Vương trở về.

Có nên mở cửa cho anh hay không?

Do dự một lúc lâu, cầm lấy áo khoác, cố ý đi chậm rãi tới cửa.

Nhìn thoáng qua mắt mèo, đúng là Kiều Diêm Vương.

Nghĩ lại lần trước cô về nhà muộn bị ném, bị anh ăn đậu hủ, trong lòng vẫn còn tức giận, lúc này không báo thù, còn đợi đến khi nào.

"Anh không nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi, còn biết về nhà à!" Học ngữ khí lần trước của anh, tuy không giống lắm, nhưng cũng khí thế mười phần.

Người đàn ông mặt lạnh ở ngoài cửa đột nhiên biến thành mặt đen, trong đáy mắt hiện lên chút không kiên nhẫn, vì kìm nén khô nóng mà thân thể run rẩy bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ nổ mạnh.

Người phụ nữ chết tiệt, lúc này còn chơi đùa với anh, chỉ sợ hậu quả cô không thể gánh chịu nổi.

"Ôn Đề Nhi, đừng giở trò nữa, mở cửa."

"Dừng, trừ phi anh nhận mình sai rồi, nếu không thì đêm nay anh ngủ ở ngoài sân đi."

"Ôn Đề Nhi!"

Âm thanh người đàn ông nghiến răng nghiến lợi, Ôn Đề Nhi nghe được sảng khoái tinh thần.

Kiều Diêm Vương à Kiều Diêm Vương, anh cũng có ngày hôm nay.

"Anh gọi Ôn Đề Nhi cũng vô dụng thôi, nếu anh không thừa nhận mình sai rồi, tôi chết cũng không mở cửa."

"Ôn Đề Nhi, lập tức mở cửa, có nghe thấy không!" Kiều Thừa Huân có chút đứng không nổi, bàn tay to đặt lên trên cửa, trên trán đều đầy mồ hôi lạnh.

Hơi nóng trong cơ thể liên tục dâng lên, cứ tiếp tục như vậy, thân thể anh chỉ sợ thật sự nổ tung.

"Anh kêu đi, kêu càng lớn tiếng tôi lại càng thoải mái, tiếp tục kêu đi, nhanh kêu đi!"

Thiếu nữ không biết sống chết khiêu khích, không thể nghi ngờ là thùng chất dẫn cháy, đủ để hắt lên người Kiều Thừa Huân, trong ngực là lửa giận, càng tỏa ra mãnh liệt hơn.

Rất tốt, không mở cửa đúng không?

Ôn Đề Nhi, cô chết chắc rồi.

Run rẩy lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi điện thoại cho người giúp việc.

Không may, vừa mở khóa màn hình, di động lại hết pin tắt máy rồi.

Đáng chết!

"Ôn Đề Nhi, mẹ nó, lập tức mở cửa!" Tiếp tục kêu gào, phun lửa giận ở trong ngực ra, tám trăm năm không mắng thô tục, lúc này không khống chế được bùng nổ ra.

Ngăn cách cửa, Ôn Đề Nhi vẫn có thể cảm nhận được hơi nóng đang đến gần.

A… Toàn thân nổi da gà run lên, Kiều Diêm Vương tình nguyện bực bội với cô cũng không muốn thừa nhận sai, đúng là kiên quyết.

Nhưng mà cô là người cứng mềm không ăn, còn lâu mới sợ anh.

"Tôi mặc kệ anh, đi ngủ đây, anh bảo Khinh Khinh ra mở cửa đi." Nói xong câu này, cô làm như không có việc gì đi lên tầng, hoàn toàn mặc kệ sự sống

chết của chồng.

Ai bảo hung dữ với cô, nhất định phải chỉnh!

…

Phòng khách.

Chuông cửa vang lên liên tục không ngừng, chắc là qua bốn năm phút đồng hồ, Bộ Khinh Khinh mới vội vàng đi xuống mở cửa.

Cửa mở ra một khắc, Kiều Thừa Huân giống như trâu đực nổi điên, dùng một tay đẩy Bộ Khinh Khinh, nhanh chóng đi thẳng lên tầng hai.

Bộ Khinh Khinh hoàn toàn bị dọa u mê rồi, vừa rồi vẻ mặt của cậu chủ thật hung dữ, giống như muốn giết người vậy, trước đây chưa thấy cậu chủ lộ ra vẻ mặt này.

Tóm lại, quá dọa người rồi…

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Con sơn dương bị thuần hóa

Không biết là do tác dụng của thuốc hay là bị Ôn Đề Nhi làm cho tức giận mà mất đi lý trí, Kiều Thừa Huân một lòng chỉ muốn đi tìm người phụ nữ chết tiệt tính sổ.

Đi vào thư phòng trước tìm tất cả chìa khóa ở tầng hai, nhanh chóng đi tới trước cửa phòng Ôn Đề Nhi, hai tay run run, khó khăn mở cửa ra.

Cùng lúc đó, Ôn Đề Nhi mới đeo tai nghe không được bao lâu, nghe nhạc rock ‘n roll của Linkin Park, kiên nhẫn đợi đồng đội đến đông đủ đi vào phó bản.

Hoàn toàn không phát hiện ra cửa mở.

Đôi mắt Kiều Thừa Huân u ám, dĩ nhiên là hai tay đã mất đi khống chế, cúc áo cũng chẳng muốn cởi, trực tiếp xé rách áo sơmi.

Cởi ra những thứ phiền phức ở nửa trên, sau đó là quần tây…

Bước chân của anh không nhanh, cũng rất ổn định, khô nóng trong cơ thể chui vào não anh, lúc này anh chỉ có một suy nghĩ - - ăn luôn cô.

Giống như trôi qua nửa thế kỷ, anh mới đi đến phía sau Ôn Đề Nhi, giơ tay tháo tai nghe của thiếu nữ xuống, sau đó ôm lấy thắt lưng cô, xoay người chạy đến giường lớn.

Ôn Đề Nhi nhất thời sợ tới mức mặt đều đã xanh, thân thể vùng vẫy theo bản năng, “Anh, anh làm gì thế, thả tôi ra! Mau thả tôi ra…”

Ngoài ý muốn phát hiện, người anh trần trụi, hơn nữa vừa ẩm ướt vừa nóng.

Anh chảy rất nhiều mồ hôi, nhiệt độ cơ thể giống như hỏa lò đang đốt, nóng quá!

Không đúng, Kiều Thừa Huân như vậy… Hình như hơi lạ.

Trong lúc thất thần, đột nhiên Kiều Thừa Huân dùng lực ném cô lên giường, nhanh chóng đè xuống, thân thể nhấy mắt dán sát vào cô không một khe hở.

“Kiều Thừa Huân, anh là tên khốn nạn, buông ra, a…” Kháng cự còn chưa nói xong, áo ngủ màu bạc cứ như vậy bị anh xé rách rồi.

Trước ngực đột nhiên lạnh lẽo, đột nhiên đầu cô rơi vào trống rỗng ngắn hạn, cho dù thân thể còn đang vùng vẫy, nhưng cô ý thức được một chuyện, tai nạn sắp giáng xuống rồi.

Không có điềm báo trước, rơi vào cạm bẫy của anh.

Trốn không thoát rồi… Làm sao bây giờ?

Không biết.

Hầu như không có bất luận báo trước gì, người đàn ông điên cuồng phá hủy thế giới của cô.

"Đau, Kiều Thừa Huân… Dừng lại… Đau quá…"

Cô vừa mới hạ sốt, thân thể chưa khôi phục, hiện giờ bị anh hành hạ như vậy, không đến vài phút liền mềm xuống, giống như con sơn dương bị thuần hóa, chỉ có thể để mặc thợ săn xâu xé.

Đau quá,,, Làm cô nhớ đến lần đầu tiên của cô và anh.

Khi đó ở trong khách sạn, anh cũng đối xử với cô như vậy.

Giống như ma quỷ đáng sợ, bất luận cô cầu xin thế nào, anh cũng không chịu bỏ qua cho cô.

Thật đáng sợ…

Thế giới này, thật đáng sợ.

Làm sao bây giờ?

Cô đau muốn chết rồi…

Thuốc trong cơ thể Kiều Thừa Huân đã bắt đầu phát tác, lý trí hoàn toàn mất sạch, phân không rõ là trừng phạt hay là phát tiết, thân thể anh khát vọng cô.

Mẹ nó, thực đáng chết, anh chỉ muốn cô!

…

Sắc trời sáng rực, trong phòng thiếu nữ cực kỳ bừa bãi, trên mặt đất có vài quần áo bị xé rách, có áo ngủ của thiếu nữ, có áo sơmi của người đàn ông, trong không khí còn lưu lại kiều diễm.

Trên chiếc giường xa hoa màu hồng nhạt, ga trải giường đầy nếp nhăn, dưới chăn đệm bừa bộn, thiếu nữ mệt rã rời còn đang ngủ say.

Kiều Thừa Huân nhíu mày, trong đôi mắt sâu không thấy đáy lộ ra cảm xúc phức tạp, nhìn chăm chú gương mặt của thiếu nữ.

Trên cổ thiếu nữ, trên xương quai xanh, trước ngực… Mỗi một tấc da thịt mềm mại như ngọc đều bị anh từng chiếm cứ, để lại đủ chứng cứ phạm tội.

Cho dù không muốn thừa nhận, nhưng sự thật bày ra trước mắt.

Anh làm tổn thương cô.

Đêm qua cô chỉ vui đùa một chút với anh, mà anh lại dùng thủ đoạn tàn bạo nhất 'trừng phạt' cô.

Không biết khi cô tỉnh lại, sẽ có phản ứng gì?

Giờ khắc này, anh lại không hy vọng cô nhanh chóng tỉnh lại.

Vì anh không biết nên đối mặt với cô như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Cô hai nhà họ Ôn, nơi này không phải là nhà họ Ôn

Cốc cốc cốc.

Đột nhiên cửa có tiếng gõ, Bộ Khinh Khinh nói: "Cậu chủ, cô hai nhà họ Ôn đưa thiệp cưới đến, nói muốn ôn chuyện cũ với mợ chủ, không biết mợ chủ dậy chưa ạ?"

Bộ Khinh Khinh là người thông minh, tối hôm qua trong phòng mợ chủ truyền động tĩnh lớn như vậy, mà cậu chủ vẫn chưa từ trong phòng đi ra, bởi vậy

cô ấy kết luận, hai vị chủ nhân đều ở bên trong.

Nếu là trước đây, cậu chủ chắc chắn đã tỉnh, mà mợ chủ chắc chắn còn đang ngủ nướng.

Cho nên, cô ấy hỏi cậu chủ trước, lại hỏi mợ chủ, hỏi đúng theo thứ tự.

Kiều Thừa Huân nghe thấy tiếng gọi ở bên ngoài, trên mặt không có biến hóa gì, đôi mắt vẫn lạnh lùng như cũ.

Một lúc lâu sau, không biết có phải là tự trách nổi loạn hay không, ma xui quỷ khiến hôn lên môi anh đào đỏ mọng của thiếu nữ.

Đột nhiên nhẹ nhàng ngồi dậy, đắp kín chăn cho cô, xoay người xuống giường.

Nhặt quần áo của mình lên mặc, tuy áo sơmi bị rách, nhưng tạm thời có thể che, anh không để ý lắm.

Đi tới cửa, mở cửa.

Bộ Khinh Khinh nhìn thấy cơ ngực gợi cảm của người đàn ông, nhiệt độ trên mặt tăng cao, vội vàng quay mặt nhìn nơi khác, đỏ mặt hỏi: "Cậu chủ."

Kiều Thừa Huân vòng qua cô ấy đi về phòng ngủ của mình, "Hôm nay bất luận kẻ nào cũng đừng đánh thức mợ chủ nghỉ ngơi."

"Dạ." Bộ Khinh Khinh gật đầu liên tục, "Cô hai nhà họ Ôn làm sao bây giờ?"

"Đuổi đi…" Tiếng người đàn ông vì đóng cửa phòng mà không nghe thấy nữa.

Bộ Khinh Khinh đóng cửa phòng Ôn Đề Nhi, lúc này mới đi xuống lầu.

Trong phòng khách, Ôn Đề Nhi đợi có chút không kiên nhẫn, trên khuôn mặt trang điểm đậm tràn đầy không vui.

Thấy Bộ Khinh Khinh đi xuống, lập tức bùng nổ: "Ôn Đề Nhi đâu? Sao còn chưa xuống?"

Người phụ nữ này chỉ là giúp việc nhà họ Kiều, Ôn Lệ Nhi là cô hai nhà họ Ôn, hơn nữa cuối tháng sẽ thành mợ chủ nhà họ Khương, tất nhiên không để người giúp việc vào trong mắt.

Bộ Khinh Khinh ở Kiều Hảo Uyển vài năm, tuy làm công việc cực kỳ thấp kém, nhưng chưa bao giờ bị người ta dùng loại khẩu khí này sai bảo, Ôn Lệ Nhi tuyên bố không để mợ chủ nhà cô ấy vào trong mắt.

Dừng, cô hai nhà họ Ôn thì tốt lắm sao?

Dám gào mợ chủ nhà cô vậy, thật khó chịu.

Chỉ là người nhà họ Kiều từ trước đến nay đều lấy lễ đãi người, Bộ Khinh Khinh không thể trực tiếp oán hận khách, duy trì lễ phép nói: "Cô hai nhà họ Ôn, thân thể mợ chủ nhà tôi không thoải mái, còn chưa tỉnh dậy, chỉ sợ không có thời gian ôn chuyện cũ với cô, mời cô hôm nào quay lại."

Ôn Lệ Nhi ở phòng khách đợi gần 15 phút đồng hồ, kết quả đợi được đáp án này, nhất thời nổi giận.

"Cô ta không thoải mái hay là cố ý không gặp tôi, tốt xấu gì tôi cũng là chị hai của cô ta, cô nhanh gọi cô ta xuống, nếu không tôi tự mình lên gọi cô ta cũng được."

"Cô hai nhà họ Ôn, nơi này không phải nhà họ Ôn." Bộ Khinh Khinh lạnh lùng nhắc nhở.

"Cho dù nơi này là nhà họ Kiều, tôi cũng là chị hai của Ôn Đề Nhi, cô đi nói cho cô ta, tôi có chuyện quan trọng muốn nói với cô ta, hôm nay bất luận thế nào cũng phải nhìn thấy cô ta!" Ôn Lệ Nhi cố chấp nói.

Ôn Đề Nhi chết tiệt, cho rằng gả cho thần tài số một của thủ đô là có thể khinh thường cô sao?

Quá coi trọng mình rồi đó!

Hơn nữa cô ta cũng hiểu rõ, Ôn Đề Nhi lên giường Kiều Thừa Huân thế nào.

Hôn nhân không có tình cảm, tuyệt đối là vấn đề lớn, cô ta dựa vào điểm ấy mới dám lớn tiếng kêu gào như vậy.

Bộ Khinh Khinh nghe thấy vậy cũng nổi giận, cô ấy là người trung thành, có người dám ức hiếp chủ nhân của mình như vậy, cô ấy tuyệt đối không ngồi yên.

"Nếu là như vậy, cô hai nhà họ Ôn cứ tiếp tục đợi ở đây đi, mợ chủ nhà chúng tôi đói bụng sẽ xuống." Nói xong, cô ấy xoay người đi vào trong bếp.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Nghe không hiểu tiếng người sao? Tôi bảo cô cút

Mợ chủ lười như vậy, chưa đến 11 giờ sẽ không tỉnh dậy, Ôn Lệ Nhi muốn gặp mợ chủ, vậy cứ đợi đi.

Ôn Lệ Nhi tức giận nghiến răng, không phải chỉ là một người giúp việc thấp kém sao, dám coi như không có cô ta!

Đáng giận, đợi lát nữa Ôn Đề Nhi đi xuống, cô ta nhất định phải dạy dỗ đôi chủ nhân chó này!

… …

Kiều Thừa Huân tắm sạch sẽ đi ra, thay quần áo mới, chải chuốt tóc một phen, chuẩn bị xuống lầu ăn bữa sáng.

Vừa đi ra cửa phòng, tầm mắt không tự chủ nhìn cửa phòng đối diện.

Không biết cô tỉnh dậy hay chưa.

Do dự một lúc lâu, đi đến cửa phòng đối diện, mở cửa đi vào.

Bước chân của anh rất nhẹ, hầu như không phát ra âm thanh, rất nhanh đi đến bên giường.

Thiếu nữ còn đang ngủ, tư thế thay đổi.

Chăn cũng bị cô đá đến giữa, lộ ra vùng ngực đầy dấu hôn, hai ngọn núi tất nhiên cũng lên xuống có quy luật theo hơi thở của cô.

Cho dù tối qua mới phát tiết xong dục vọng, nhưng nhìn thấy cảnh tượng mê người này, trong cơ thể Kiều Thừa Huân lại không khống chế được có chút khô nóng.

Người phụ nữ chết tiệt, sáng sớm lại quyến rũ anh!

Tuy nhiên… Chỉ có anh một bên tình nguyện.

Đôi mắt lạnh lẽo nhanh chóng u ám, đuổi đi ý nghĩ bẩn thỉu, giúp cô đắp chăn lại.

Sau đó cầm lấy điều khiển máy điều hòa, điều chỉnh nhiệt độ lên 27 độ, lúc này mới yên tâm rời đi.

Còn chưa đi đến cầu thang, đột nhiên truyền đến tiếng ầm ĩ ở trong phòng khách: "Ôn Đề Nhi, tỉnh ngủ chưa, tỉnh ngủ rồi thì mau xuống đây!"

Giọng nói này, hình như nghe thấy rồi.

Đêm hôm đó anh và cô bị 'bắt gian', người phụ nữ đứng đầu… Ôn Lệ Nhi.

Khinh Khinh còn chưa đuổi người phụ nữ ghê tởm này đi sao?

Kiều Thừa Huân hơi nhíu mày, trong lòng thật sự khó chịu, bước nhanh xuống lầu.

Nghe thấy tiếng bước chân, Ôn Lệ Nhi nhất thời vui vẻ, tưởng rằng Ôn Lệ Nhi nghe thấy tiếng cô ta gọi.

Nhưng không thể ngờ được, chân xuất hiện ở cầu thang không phải là con gái, mà là đôi chân dài thẳng tắp của người đàn ông!

Vậy mà Kiều Thừa Huân ở nhà?

Thật tốt quá!

Ôn Lệ Nhi càng hưng phấn, Kiều Thừa Huân là người đàn ông phụ nữ khắp thế giới đều muốn ngủ, tuy anh đã cưới Ôn Đề Nhi, nhưng căn bản cô ta không để hôn sự này ở trong lòng.

Trong cảm nhận của cô ta, hôn nhân của Kiều Thừa Huân và Ôn Đề Nhi chỉ diễn trò cho ông nội xem, không lâu sau sẽ chơi đùa xong, đây chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Nghĩ đến đây, cô ta tràn đầy vui mừng nhìn về phía cầu thang.

Cuối cùng Kiều Thừa Huân cũng xuống đến nơi, cô ta lập tức nhiệt tình nói, "Cậu chủ Kiều, không nghĩ tới anh vẫn còn ở nhà, buổi sáng tốt lành."

"Cút ra ngoài." Kiều Thừa Huân nhả ba chữ từ trong kẽ răng, ngữ khí ôn hòa, lại tràn ngập lực uy hiếp không cho người ta kháng cự.

Toàn thân Ôn Lệ Nhi run lên, trái tim giống như bị hoảng sợ, đập cực kỳ nhanh.

Tiếng 'cút' này là nói với cô ta sao?

Thấy người phụ nữ yên lặng không động, đôi mắt lạnh lùng của Kiều Thừa Huân phút chốc có thêm một tầng lạnh lẽo, lạnh lùng nói: "Nghe không hiểu tiếng người sao? Tôi bảo cô cút."

"Kiều…"

"Cút."

Tiếng gầm nhẹ thô bạo, mang theo khí phách kinh người, làm Ôn Lệ Nhi sợ tới mức chạy ra cửa, đau dám lỗ mãng.

Cuối cùng trong phòng khách cũng yên tĩnh lại, Kiều Thừa Huân làm như không có việc gì đi vào phòng ăn.

Bộ Khinh Khinh đã chuẩn bị bữa sáng xong, đi tới nói: "Cậu chủ, cô hai nhà họ Ôn này đúng là quá đáng, sáng sớm đã đến nhà chúng ta quát tới quái lui mợ chủ, cho rằng mình là ai chứ, dám đối xử với mợ chủ như vậy."

Kiều Thừa Huân nghe vậy, trong đôi mắt thâm sâu lại u ám vài phần.

Lần trước món nợ ở quán bar còn chưa tìm Ôn Lệ Nhi tính rõ ràng, xem ra đã đến lúc đòi lại món nợ này rồi.

- - - -

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Anh Kiều cho lên

Nghĩ đến đây, Kiều Thừa Huân dặn dò, "Cô đi nấu canh lót dạ cho mợ chủ uống."

"Dạ, Khinh Khinh lập tức đi làm." Trên khuôn mặt nhỏ xinh đẹp của Bộ Khinh Khinh lộ ra kinh ngạc vui mừng, cuối cùng cậu chủ bắt đầu quan tâm mợ chủ rồi, thật đáng mừng!

… …

Khi Ôn Đề Nhi tỉnh lại, đã là buổi chiều.

Người cô giống như bị hàng ngàn viên đá đè vậy, đã không thể dùng đau nhức để hình dung, động một chút đều như muốn rơi ra.

Không dễ dàng mới ngồi dậy được, nhìn xung quanh, trên giường còn lộn xộn không chịu nổi, nhưng không có bóng dáng bạo quân.

"Mẹ trứng thối!" Căm tức mắng một câu, chống người xuống giường.

Lúc chạm xuống đất, hai chân không khống chế được run lên một cái, không thể không ngồi lại giường.

Cúi đầu nhìn một cái, giữa hai chân vừa xanh vừa tím, hơi động một chút đều đau đớn không chịu nổi.

Kiều Thừa Huân, con rùa đen lưu manh này!!!!

Không được, cô phải tỏ rõ thái độ của mình!

Sau khi tắm xong, Ôn Đề Nhi bước đi kỳ lạ xuống lầu.

Lúc này Kiều Thừa Huân đã đi làm, Bộ Khinh Khinh thấy cô, lập tức đi đến, "Mợ chủ, cậu chủ bảo Khinh Khinh nấu canh bồi bổ cho cô…"

Trong đôi mắt của Ôn Đề Nhi hiện lên chút lạnh lẽo, giống như ma quỷ vô tình, lộ ra chút xa lạ.

Thân thể Bộ Khinh Khinh run run, mợ chủ như vậy, rất dọa người đó.

“Đừng gọi tôi là mợ chủ, tôi không phải.” Nói xong câu này, Ôn Đề Nhi xoay người đi ra cửa.

Bộ Khinh Khinh có chút bất an, mợ chủ làm sao vậy?

Thấy Ôn Đề Nhi sắp đi tới cửa, Bộ Khinh Khinh vội la lên: “Mợ chủ, cô không ăn bữa sáng đã ra cửa rồi sao?”

Ôn Đề Nhi không trả lời, trong nháy mắt biến mất ở ngoài cửa.

…

Nửa tiếng sau, một chiếc xe taxi màu đen dừng trước tòa cao ốc Kiều thị.

Ôn Đề Nhi xuống xe, nhanh chóng đi vào đại sảnh, muốn đi đến thang máy, lại bị bảo vệ ngăn lại.

“Thưa cô, xin hỏi cô muốn lên tầng mấy?”

“Tầng 18, có vấn đề gì không?”

Vẻ mặt bảo vệ lộ vẻ không vui, nói: “Muốn lên tầng 18 phải hẹn trước, cô phải đến trước quầy lễ tân xác nhận mới có thể đi lên.”

Đôi mắt Ôn Đề Nhi lấp lánh, đôi môi anh đào cong lên độ cong xấu xa.

Hẹn trước đúng không?

Lấy điện thoại ra, gọi cho Kiều Diêm Vương.

Đợi chừng mười mấy giây đồng hồ mới kết nối, mở miệng hỏi ra nghi ngờ: “Bảo vệ cao ốc của anh nói, cần hẹn trước mới được lên tầng 18?”

Đầu bên kia di động truyền đến tiếng nói trầm thấp, “Tìm tôi có việc?”

“Tính sổ.”

“Đi lên.”

Đối phương nói xong liền tắt điện thoại.

Ôn Đề Nhi ngẩng đầu nhìn bảo vệ, lạnh lùng nói: “Kiều Thừa Huân đã đồng ý cho tôi lên, phiền anh nhường đường.”

Bảo vệ vừa nghe tên Kiều Thừa Huân, khinh thường trên mặt càng sâu, “Thưa cô, nói mà không có bằng chứng, nếu người nào cũng giống như cô làm bộ anh Kiều cho lên, không phải tập đoàn Kiều thị sẽ rối loạn sao.”

Mẹ kiếp!

Ôn Đề Nhi mắng thầm trong lòng, lại giơ di động lên gọi, “Bảo vệ nhà anh không cho tôi lên, anh xuống đây.”

Tầng 18.

Trong phòng họp to như vậy, hai mươi mấy lãnh đạo cấp cao ngồi nghiêm túc, thở cũng không dám thở mạnh.

Bởi vì người chủ trì hội nghị lần này, là boss lớn Kiều Thừa Huân.

Lần thứ hai rồi…

Vậy mà boss nhận điện thoại riêng lần hai trong hội nghị quan trọng như vậy.

Trước đây boss chủ trì hội nghị, đừng nói là điện thoại riêng, cho dù là chuyện công việc anh cũng không để ý.

Rất tò mò, là ai gọi cho boss?

Khuôn mặt tuấn tú của Kiều Thừa Huân u ám, đôi mắt lạnh lùng nhìn phía trước, rất lâu sau mới nói ra một câu: “Tôi đang họp.”

Bên kia di động truyền đến tiếng thiếu nữ cười lạnh, “Cho anh năm phút đồng hồ, nhanh chóng đi xuống dưới, quá hạn không chờ.”

Cạch…

Đối phương tắt điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Không còn gì để nói nữa, chúng ta ly hôn

Kiều Thừa Huân bỏ điện thoại di động xuống, trong đôi mắt lạnh lẽo có thêm một tầng thâm ý.

Đột nhiên đứng dậy, rời đi.

Mọi người: …

Boss đột nhiên rời đi giữa đường, hội nghị làm sao bây giờ?

… …

Đại sảnh tầng một.

Ôn Đề Nhi khoanh tay trước ngực, dựa lưng vào tường bên cạnh thang máy, chân nhỏ thỉnh thoảng đạp xuống đất.

Bảo vệ ngăn cản cô sợ cô xông vào thang máy, vẫn canh giữ ở bên cạnh thang máy nhìn chằm chằm cô.

Đôi mắt đó giống như đề phòng cướp, thực sự làm người ta tức giận mà.

Trứng thối, đợi lát nữa Kiều Thừa Huân đi xuống, cô nhất định phải dạy dỗ thật tốt con chó này.

Đinh.

Cửa thang máy mở ra, một đôi giày da sáng bóng hiện ra, lập tức đến đôi chân dài thẳng tắp.

Trong không khí bay đến mùi nước hoa quen thuộc, Ôn Đề Nhi lười biếng nói: "Ở đây."

Kiều Thừa Huân xoay người đi hai bước đến trước mặt cô, trong đáy mắt sâu thẳm hiện lên chút áy náy, trầm giọng nói: "Tìm tôi có chuyện gì?"

Đôi mắt của cô gái liếc nhìn về phía bảo vệ, nhếch môi cười lạnh, "Người này ngăn cản tôi không cho tôi đi lên, tôi không muốn thấy anh ta nữa."

Đôi mắt lạnh lẽo của Kiều Thừa Huân âm u, giống như chim ưng nhìn chằm chằm bảo vệ, quanh thân đột nhiên tỏa ra hơi lạnh.

Trên trán bảo vệ đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt trở nên xanh mét.

Người phụ nữ này, vậy mà làm anh Kiều tự mình đi xuống nghênh đón, có thể thấy được thân phận của cô ta không tầm thường.

Xong đời, anh ta đắc tội người phụ nữ của… Anh Kiều?

"Đến bộ phận tài vụ tính tiền lương, đừng để tôi lại thấy anh." Kiều Thừa Huân trầm giọng nói.

"Kiều, anh Kiều, đây là hiểu lầm…"

"Mau cút."

Bảo vệ nhất thời mặt xám như tro tàn, xoay người rời đi.

Đôi mắt lạnh lẽo của Kiều Thừa Huân nhìn gương mặt cô gái, đợi cô nói chuyện.

Ôn Đề Nhi buông hai tay xuống, đứng thẳng người, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh, "Cưỡng bức trong hôn nhân là vấn đề của anh đi? Không còn gì để nói nữa, chúng ta ly hôn, nếu không gặp nhau ở tòa án."

Trái tim Kiều Thừa Huân giống như bị thứ gì đó đâm mạnh, không hiểu sao buồn bực bắt đầu lan tràn.

Ly hôn sao?

Hai chữ này anh chưa bao giờ chân chính suy nghĩ, cũng không muốn nghĩ đến vấn đề này.

Nói ra một câu giải thích, "Tối hôm qua tôi bị người ta bỏ thuốc."

“Anh ra ngoài lêu lổng bị người ta bỏ thuốc, về nhà còn muốn tôi thanh toán sao?” Ôn Đề Nhi cực kỳ buồn bực, “Kiều Thừa Huân, anh cho tôi là cái gì? Công cụ tiết dục sao?”

“Cô là vợ của tôi.”

“Vợ của anh xứng đáng bị anh cưỡng bức sao?”

Cô gái tức giận kêu lên, phút chốc hấp dẫn sự chú ý của mọi người trong đại sảnh.

Tối hôm qua bị anh lăn qua lăn lại suốt cả một đêm, buổi sáng cũng không ăn bữa sáng, gào thét xong mới phát hiện, tiếng thét vừa rồi đã hao hết tất cả sức lực của cô.

Thân thể không khống chế được lung lay, lui về sau vài bước, dựa lưng vào tường mới dừng lại.

Dù sao cũng là việc nhà, Kiều Thừa Huân không hy vọng người ngoài đều biết.

Thoáng quay đầu, trừng mắt nhìn đám người trong đại sảnh rộng lớn, lạnh lùng nói: “Mọi người, cút ra ngoài.”

Mọi người run lên, nhao nhao thức thời rời khỏi đại sảnh.

Không lâu sau, trong đại sảnh chỉ còn lại hai vợ chồng.

Đôi mắt lạnh lẽo của Kiều Thừa Huân lại tập trung nhìn thân thể mềm mại của cô gái, một lúc lâu sau mới nói ra một câu: “Thực xin lỗi.”

Cuối cùng, ngoại trừ giải thích, anh không còn lời nào để nói.

Ôn Đề Nhi nhếch môi cười lạnh, đôi mắt đen láy có một tầng ấm ức và sương mù.

Nhớ tới tối hôm qua khổ sở cầu xin, lại bị anh coi như không nghe thấy, thân thể bị anh đâm đau đớn vô số lần, bây giờ vẫn còn đau.

Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có người nào tổn thương cô như vậy.

“Anh là gì của tôi?” Cô đỏ mắt, tầm mắt trở nên mông lung không rõ, vẫn quật cường trừng mắt nhìn anh, “Dựa vào cái gì lần lượt bắt buộc tôi làm việc tôi không muốn, tổn thương một nữ sinh vô tội, lương tâm của anh không đau sao?”

Lương tâm sao?

Thứ này anh không cần.

Chỉ là không biết vì sao anh lại đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Dám dùng viên đạn bọc đường đến công kích cô

Nhìn nước mắt của cô càng ngày càng chảy ra nhiều hơn, Kiều Thừa Huân ngoại trừ áy náy và sám hối, vẫn là không biết nói cái gì.

Thân thể lại phản ứng theo bản năng, tiến lên một bước, ôm thân thể mỏng manh của cô vào trong ngực.

Ôn Đề Nhi muốn đẩy anh ra theo bản năng, nhưng hai tay căn bản không còn hơi sức.

Hết sức buồn bực, hai tay nắm thành nắm đấm đấm vào ngực anh.

“Khốn nạn, đừng có đụng vào tôi, mau buông ra!”

Rõ ràng dùng hết toàn lực, lại hoàn toàn không đẩy ra được người đàn ông lạnh lùng này.

Rốt cuộc, một chút sức lực tiêu tan, thân thể vô lực dựa vào người anh.

Kiều Thừa Huân hiểu ngầm ôm lấy eo cô, một tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô, trầm giọng nói: “Tối hôm qua tôi về nhà muộn là tôi sai, bị người ta bỏ thuốc mất đi lý trí tổn thương cô, cũng là tôi sai. Tôi nhận lỗi với cô, thực xin lỗi.”

Lần đầu tiên trong đời, anh xin lỗi trịnh trọng với một người phụ nữ như vậy.

Cũng là lần đầu tiên, anh thỏa hiệp với một người phụ nữ.

Ôn Đề Nhi giật mình, trái tim giống như có thứ gì đó vụng trộm chui vào.

Rầu rĩ, có phần đau đớn.

Xin lỗi không hề có thành ý, có ý gì đây?

"Tôi sẽ không tha thứ cho anh, ly hôn." Vẻ mặt cô kiên quyết.

Nhưng mà…

Vì sao khi nói ra những lời này, trái tim cô lại đau đớn hơn?

"Tôi không cần nhận tha thứ của cô, áy náy tôi đã nói rồi, cũng sẽ không ly hôn, cô nói ra điều kiện đi." Ngữ khí của Kiều Thừa Huân kiên quyết hơn cô, còn cứng rắn hơn cả sắt.

Cuộc hôn nhân này đã bắt đầu, anh không dễ dàng buông tay, vì anh tìm không được cũng chẳng muốn tìm người phụ nữ thích hợp hơn cô.

"Khốn nạn!" Ôn Đề Nhi lại bị chọc giận, tay nhỏ dùng lực đẩy ngực anh ra, "Buông, tôi muốn ly hôn, nhanh buông ra, ừm…"

Những lời nói từ chối, đột nhiên bị môi anh nuốt hết.

Trái tim, rối loạn.

Tiếng tim đập thình thịch, lần sau mạnh hơn lần trước, giống như không chịu nổi rung động này.

Kiều Thừa Huân hơi hé mắt ra, nhìn thấy mày cô cau lại, tưởng rằng mình làm cô đau, không dễ dàng ngừng nụ hôn lại, chuyển sang nụ hôn dịu dàng.

"Hô… A… Hô… A…" Thiếu nữ không kịp thở gấp, tức giận làm cô mãi mà không thể nói rõ một câu.

Môi mỏng của Kiều Thừa Huân cong lên mị hoặc, đột nhiên ôm ngang cô lên, ấn thang máy.

Ôn Đề Nhi thử từ chối vài lần, không có kết quả, cuối cùng không vùng vẫy nữa.

"Bỏ tôi xuống!"

"Không bỏ."

"Dù sao tôi quyết định ly hôn rồi, cho dù anh nói cái gì tôi cũng không thay đổi chủ ý."

"Cho cô 100 vạn mở rộng cô nhi viện Xuân Nha?"

Mẹ kiếp!

Ôn Đề Nhi tức giận mắng thầm trong lòng, Kiều Diêm Vương đại gia nhà anh!

Dám dùng viên đạn bọc đường đến công kích cô!

"200 vạn!"

"Được."

Mẹ kiếp mẹ kiếp mẹ kiếp!

Kiều Diêm Vương đại gia nhà anh!!!

200 vạn đó! Cô cứ vậy đồng ý rồi sao?

"Tôi vừa mới nói được sao?" Cô không chắc chắn hỏi anh.

Thang máy mở ra, Kiều Thừa Huân ôm cô đi vào, ấn tầng 18.

Sau khi đứng lại, đôi mắt sâu và đen nhìn chăm chú đôi mắt đầy nước mắt của cô, trầm giọng nói: "Điều kiện tiên quyết là không ly hôn."

200 vạn tính là gì, cô vẫn ly hôn được.

Chỉ là không biết vì sao, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi quá… Mí mắt rất nặng.

Trong lúc này đã quên mình còn đang nằm trong lòng anh, vô ý thức đem mặt cọ xát ngực anh.

Giống như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn, bộ dạng đáng yêu, hòa tan bức tường trong lòng Kiều Thừa Huân.

Người phụ nữ ngu ngốc, làm cái gì thế?

Lại không biết vì sao, anh không có một chút phản cảm nào.

Trái lại cảm thấy… Cô rất đáng yêu.

Thang máy vừa đến tầng 18, thiếu nữ ở trong lòng anh ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Tôi là bà chủ của cô

Đôi mắt lạnh lẽo của Kiều Thừa Huân hiện lên chút dịu dàng không dễ dàng phát hiện ra, đi ra khỏi thang máy, bước vào công ty.

Một lát sau, mấy chục ánh mắt trong công ty đều nhìn về phía anh.

Có người xì xào bàn tán.

"Tôi không hoa mắt đấy chứ? Anh Kiều ôm một người phụ nữ đến công ty sao?"

"Người phụ nữ hình như không phải là cô Phượng Vũ, ôi chao, ôi, là ai thế?"

"Trời ạ… Bộ dạng này của anh Kiều quá đẹp trai rồi!"

"Thật hâm mộ người phụ nữ trong lòng anh ấy, tôi cũng muốn được người đẹp trai như vậy ôm công chúa…"

…

Kiều Thừa Huân đi đến cửa văn phòng anh, mở cửa đi vào.

Bên trong văn phòng có một căn phòng để nghỉ ngơi, lúc cực kỳ bận rộn anh sẽ nghỉ qua đêm ở phòng này, chỉ là từ lúc kết hôn đến giờ, anh còn chưa gặp được thời kì đặc biệt bận rộn.

Sau khi đi vào phòng nghỉ, anh đặt Ôn Đề Nhi nhẹ nhàng lên trên giường, cũng đắp kín chăn cho cô.

Cuối cùng liếc nhìn cô một cái, kìm lòng không nổi hôn lên môi cô một lát, lúc này mới rời đi.

Mới vừa đi tới cửa, trợ lý Vương Hữu Vỹ đột nhiên đi tới, "Ông chủ, hội nghị còn tiếp tục không ạ?"

Kiều Thừa Huân trầm giọng nói: "Anh đi mua một phần cháo dinh dưỡng về đây, để ở trong phòng làm việc của tôi."

Vương Hữu Vỹ trố mắt một lát, gật đầu, vâng ạ.

Ông chủ không ăn bữa sáng ở trong công ty, mua cháo cho ai ăn đây?

Nói đi nói lại, vừa rồi sau khi ông chủ nhận được điện thoại, liền rời khỏi hội nghị quan trọng đang diễn ra.

Không phải là bà chủ trong truyền thuyết đến đây đấy chứ?

…

Phòng họp cách vách, lại bắt đầu hội nghị vừa rồi.

Không biết bao lâu sau, trong phòng nghỉ của chủ tịch, thiếu nữ rốt cuộc cũng tỉnh.

Mơ màng nhìn bốn phía, hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ, đây là đâu thế?

Xuống giường, đi ra phòng nghỉ.

Phát hiện bên ngoài là một văn phòng xa hoa mà ngay ngắn chỉnh tề.

Trên giá áo cạnh cửa, treo một áo khoác tây cực kỳ quen thuộc, cô nhận ra bộ tây trang này, Kiều Diêm Vương.

Cho nên, đây là văn phòng của Kiều Diêm Vương?

"Ừng ực…" Bụng đột nhiên hát bài hát đói, ánh mắt nhìn xung quanh theo bản năng, phát hiện trên bàn có một phần cháo.

Chậc chậc, không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn Kiều Diêm Vương chuẩn bị cho cô.

Vì giữ cô lại, ắt phải trăm phương nghìn kế 'lấy lòng' cô.

Cho nên, ăn cháo đi.

Đi đến bàn làm việc, cô mở cà men ra, bắt đầu ăn cháo.

Đột nhiên có người gõ cửa, vang ba tiếng, sau đó cửa mở ra.

Trưởng phòng kế hoạch Lưu Tại Anh ôm một chồng tài liệu đi tới, "Chủ tịch, đây là phương án bộ phận chúng tôi vừa mới làm, làm phiền anh xem qua…"

Còn chưa nói xong, liền thay thành biểu tình như gặp quỷ.

Sao lại có phụ nữ ngồi ăn trong văn phòng chủ tịch? Hơn nữa người phụ nữ này còn ngồi ở vị trí của chủ tịch Kiều.

Lập tức nói ra nghi ngờ: "Cô là ai? Vì sao lại ăn ở trong văn phòng của chủ tịch Kiều?"

Ôn Đề Nhi lười biếng liếc mắt nhìn cô ta một cái, người phụ này hơn 30 tuổi, toàn thân đầy hương vị phụ nữ, tướng mạo khí chất cũng không tệ.

Phụ nữ có loại khí chất này, chắc chắn là nhân vật quản lý có cấp bậc.

Được, bán cho Kiều Diêm Vương mặt mũi, lịch sự nói: "Tôi là bà chủ của cô."

"Bà chủ?" Lưu Tại Anh sửng sốt, nhớ tới trước đó không lâu truyền ra tin tức chủ tịch Kiều kết hôn, chẳng lẽ là thật?

Nhưng mà cô gái nhỏ trước mặt nhìn giống như chưa trưởng thành, giọng nói cũng cực kỳ non nớt.

Ánh mắt chủ tịch Kiều, không kém đến mức này chứ?

Thấy thế nào cũng cảm thấy khả nghi.

Nhưng văn phòng chủ tịch Kiều không phải ai cũng có thể tiến vào, cuối cùng vẫn không dám đắc tội cô gái này, khách khí nói: "Đây là phương án bộ phận chúng tôi vừa mới làm, làm phiền cô chuyển cho chủ tịch, để anh ấy xem qua…"

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Không ổn, gây họa rồi

"Để đó đi." Ôn Đề Nhi hất cằm về phía bàn làm việc.

Lưu Tại Anh đặt tài liệu xuống, nhịn không được vụng trộm nhìn cô vài lần, trong lòng có chút nghi ngờ, cuối cùng không nói gì, xoay người rời đi.

Ôn Đề Nhi tiếp tục ăn cháo.

Một lúc lâu sau, phía dưới góc phải màn hình máy tính đột nhiên hiện ra một cửa sổ nhỏ.

"[Cảnh giác] Virus wannadie vơ vét tài sản bùng nổ, dẫn đến internet toàn thế giới bị hỏng! Trước mắt, hệ thống như trường cao đẳng, xí nghiệp và cơ quan đã nhiễm phải…"

A, wannadie lại hiện lên rồi.

Ôn Đề Nhi nhếch môi cười lạnh, rất khó xem được tin tức mà mình am hiểu, lúc này lại có hứng thú.

Virus wannadie có từ hai năm trước, trong cuộc chiến hacker 'Đàm hoa nhất hiện', một vị hacker là 'Sát thủ vĩnh hằng' đã rải ra, khi đó nửa quốc gia trên thế giới bị nhiễm phải.

Máy tính bị virus, tất cả tài liệu, video, giọng nói đều bị mã hóa, ngoại trừ mình hacker ra, không có bất luận kẻ nào có thể gỡ bỏ.

Hacker lợi dụng điểm này vơ vét tài sản người bị nhiễm phải, nghe nói hai năm trước virus wannadie tuyên bố kiếm được gần 6 triệu Dollar.

Tóm lại, đây là một virus cực kỳ lưu manh.

Không nghĩ tới cách hai năm, virus này lại khơi đống tro tàn*.

*: Sự việc đã lụn bại, nay sống lại, thường chỉ nghĩa xấu.

Bỏ thìa xuống, tò mò kiểm tra máy tính của Kiều Diêm Vương một chút, không khỏi lắc đầu thở dài.

Kiều Diêm Vương đúng là không coi trọng máy tính của mình lắm, vậy mà không có hệ thống phòng ngự, nếu virus wannadie xâm lấn, máy tính này nhiễm phải trăm phần trăm.

Nghĩ đến điều này, máu hacker trong nội tâm bắt đầu rộn rạo.

Hầu như không nghĩ nhiều, mười ngón tay dài nhỏ nhanh chóng gõ bàn phím, rất nhanh màn hình máy tính hiện ra một đống số liệu…

'Bốp' một tiếng, cuối cùng ấn nút enter, màn hình máy tính nháy mắt khôi phục bình thường.

Cùng lúc đó, trong văn phòng rộng lớn đột nhiên có người kêu lên: "A, máy tính của tôi trúng độc rồi!"

"Tôi cũng trúng độc rồi!"

"Không phải tối qua bùng nổ virus wannadie sao? Không nghĩ tới hôm nay đến lượt công ty chúng ta rồi."

"Bản thảo của tôi viết 3000 chữ còn chưa sao một bản, làm sao bây giờ, phải viết lại tôi sẽ điên mất…"

Tuy cửa cách âm không tệ, nhưng Ôn Đề Nhi có thể nghe thấy tiếng ai oán ở bên ngoài.

Không xong, nhỡ đâu tất cả máy tính ở bên ngoài đều trúng độc, mà máy tính của Kiều Diêm Vương lại bình an vô sự, như vậy Kiều Diêm Vương chắc chắn sẽ hoài nghi cô động tay động chân vào máy tính.

Bằng không, cô cũng cấy virus wannadie vào trong máy tính này?

Nhỡ đâu trong máy tính này có gì quan trọng…

Ngốc à, kéo nguồn điện ra là được rồi.

Đang nghĩ đến mơ màng, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, có người đến đây!

Ôn Đề Nhi căng thẳng, nhanh chóng đứng dậy, rút dây điện máy tính ra, sau đó lại ngồi về chỗ cũ.

Động tác mặc dù nhanh, nhưng không sạch sẽ lưu loát…

Lúc vừa mới đứng dậy, bởi vì động tác quá nhanh, vô ý làm đổ cháo chưa ăn xong, chết tử tế không xong đổ lên văn kiện Lưu Tại Anh mới đưa tới.

Ướt rồi…

Ồ, no!

Cô gây họa rồi.

Đúng lúc này, cửa mở, Kiều Thừa Huân xuất hiện ở cửa.

Ôn Đề Nhi vội ho một tiếng, cúi thấp đầu yên lặng đứng ở bên cạnh góc tường, biểu tình rõ ràng là làm sai chuyện.

"Chuyện đó, vừa rồi tôi không cẩn thận làm đổ cháo, sau đó chân cũng vấp một cái, không cẩn kéo dây diện máy tính ra… Anh xem rồi làm đi."

Đôi mắt lạnh lẽo Kiều Thừa Huân vốn nhìn thoáng qua tài liệu bị cháo làm ướt trên bàn, máy tính tối đen, trực tiếp nhảy tới gương mặt cúi thấp của cô gái.

Một lúc lâu sau, mới nói ra một câu: "Bị thương không?"

Ôn Đề Nhi giật mình, lắc đầu theo bản năng, "Không có."

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Ướt sẽ không in lại lần lần nữa sao?

Trọng điểm của Kiều Diêm Vương không phải sai rồi sao?

Anh nên quan tâm đến máy tính và tài liệu, quan tâm cô làm gì.

A, đúng rồi, anh chắc chắn là vì 'Lấy lòng' cô, dù sao hôm nay cô đến ly hôn.

Kiều Thừa Huân đi đến trước mặt cô, hơi rũ mắt xuống, nhìn cái trán trơn bóng của cô.

Thật lâu sau, trầm giọng hỏi: "Chuyện vừa rồi, suy nghĩ thế nào?"

Nhắc đến chuyện chính, Ôn Đề Nhi chột dạ vì làm chuyện xấu nháy mắt không còn sót lại gì, ngẩng đầu trừng khuôn mặt tuấn tú của anh, "Tôi suy nghĩ kỹ rồi, cho dù anh cho tôi 200 vạn tôi cũng phải ly…"

Cốc cốc cốc.

Cửa đột nhiên bị người ta gõ, ngắt lời tuyên án của cô gái.

"Chủ tịch Kiều, tôi là Lưu Tại Anh ở bộ phận kế hoạch, xin hỏi có thể đi vào không?"

Ôn Đề Nhi nhận ra giọng nói này, giống như tên trộm nhìn chăm chú tài liệu trên bàn.

Không biết vì sao, cô đột nhiên không muốn nói chuyện ly hôn với anh trong lúc này, vì thế nói sang chuyện khác, "Vừa rồi chị gái ngoài kia đưa tài liệu này đến cho anh xem qua."

Kiều Thừa Huân nhìn theo tầm mắt của cô, liếc mắt nhìn tài liệu một cái, trầm giọng nói: "Vào đi."

Lưu Tại Anh giẫm giày cao gót đi vào, ánh mắt tôn trọng liếc nhìn Kiều Thừa Huân, khi nhìn sang người Ôn Đề Nhi, biểu tình có chút cứng đờ.

Muốn nói chuyện, mắt liếc nhìn thoáng qua tài liệu ở trên bàn bị cháo đổ vào, nhất thời thay đổi sắc mặt.

"Phương án của tôi sao lại bị ướt? Chủ tịch Kiều xem qua chưa?" Một câu nghi ngờ trước rõ ràng nhằm vào Ôn Đề Nhi, một câu sau là khách khí nói với Kiều Thừa Huân.

Đôi mắt lạnh lẽo của Kiều Thừa Huân đông cứng, ánh mắt như dao bắn thẳng vào người Lưu Tại Anh, "Ướt sẽ không in lại lần lần nữa sao?"

"Chủ tịch Kiều, vừa rồi tất cả máy tính trong công ty đều trúng độc, phương án này còn chưa có lưu bản khác…"

Trong đáy mắt Kiều Thừa Huân hiện lên một tầng khí lạnh, trầm giọng nói: "Nếu như cô không làm được công việc này, có người trong công ty có thể thay thế được cô."

Lưu Tại Anh nghe ra được ý ở ngoài lời của anh, sợ tới mức chân đều nhũn ra, vội la lên: "Tôi lập tức đi làm lại, mong chủ tịch Kiều cho tôi thời gian một ngày, trước khi tan làm tôi nhất định sẽ mang đến cho anh."

Kiều Thừa Huân không nhiều lời nữa, Lưu Tại Anh thức thời đi ra ngoài.

Rất nhanh, trong văn phòng chỉ còn lại hai vợ chồng.

Ôn Đề Nhi nhìn bóng lưng Lưu Tại Anh, trong lòng có chút áy náy.

Viết ra phương án này cần bao nhiêu tâm tư, cô có thể hiểu được, lại bị một sai lầm của cô mà phải làm lại, đây không phải là hại người ta sao?

Khiến cô ngạc nhiên quá mức chính là, cô gây họa lớn như vậy, Kiều Diêm Vương vậy mà không trách cô, đổi lại là bình thường, chắc chắn sẽ chỉ vào cô nói hai câu.

Không cần hoài nghi, đây chắc chắn cũng là vì 'Lấy lòng' cô.

Dừng… Cô còn lâu mới để mình bị đẩy vòng vòng, "Chúng ta ly hôn."

Mặt Kiều Thừa Huân đột nhiên biến đen, vừa rồi anh cũng thật sự suy nghĩ, anh tuyệt đối sẽ không ly hôn.

Cho dù lại làm người ác, anh cũng không tiếc.

Nghĩ đến điều này, anh lạnh lùng nói: "Ly hôn, cô nhi viện Xuân Nha sẽ biến mất trên thế giới này; không ly hôn, cho cô 200 vạn, cho cô năm phút đồng hồ suy nghĩ."

"Anh, anh xấu lắm!" Ôn Đề Nhi khó thở, đôi mắt long lanh trừng lớn hơn bình thường, "Rõ ràng là anh làm sai trước, cũng không phải là vấn đề của tôi!"

Kiều Thừa Huân đùa giỡn lưu manh đến cùng, "Trên hiệp nghị viết rất rõ ràng, kết hôn giả là vì diễn cho ông nội xem, làm tình cũng là một loại diễn."

"Anh nói bậy, chúng ta làm tình ông nội anh không nhìn thấy!"

"Sao cô biết ông nội không nhìn thấy?"

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Chúng ta có thể ở chung thật tốt, cô không thấy sao

Trái tim Ôn Đề Nhi run lên, vội la: "Không phải anh giấu camera trong phòng tôi đấy chứ?"

Kiều Thừa Huân nhếch môi cười lạnh, nâng tay trái lên, ngón trỏ búng trán cô một cái, nhắc nhở: "Uổng cho cô thông minh như vậy, nhìn không ra Khinh Khinh là người của ông nội sao?"

Mẹ kiếp!

Ôn Đề Nhi chửi thầm trong lòng, không nghĩ tới Khinh Khinh là mật thám ông nội phái đến, thiệt thòi cho cô còn cảm thấy Khinh Khinh là người giúp việc tốt, tin tưởng giữa người với người đâu rồi?

Đợi đã, sao đề tài bị anh kéo đi rồi?

Hơn nữa đề tài làm tình có thể nói tùy tiện như vậy sao?

Biến mất, cô muốn đoạn này biến mất!

"Tôi mặc kệ, dù sao tôi muốn ly hôn!"

"Không cần cô nhi viện Xuân Nha nữa rồi?"

"…"

Ôn Đề Nhi oán hận cắn chặt răng, cô nhi viện Xuân Nha là cá gai trong lòng cô, chỉ cần nhắc đến năm chữ này, cô sẽ đau đớn không dám phản kháng.

Đúng vậy, cô sợ rồi.

Loại động vật máu lạnh không có tình cảm như Kiều Thừa Huân, vì diễn một vở kịch cho ông nội xem, sao có thể thực hiện giao ước giữa hai bọn họ, sao có thể để ý đến vận mệnh của cô.

Hô hô… Uổng cho cô thông minh một đời, kết quả còn không phải bị người ta đè chặt sao.

Trứng thối!

Càng nghĩ càng không cam lòng, không tự chủ được kéo bàn tay to của anh, cắn mạnh xuống.

Kiều Thừa Huân nhăn mày lại, lại không biết vì sao, anh lại không rút tay về.

Chỉ cần cô cam tâm tình nguyện ở lại, để cô cắn một cái cũng không sao, nghe theo cô đi.

Một lúc lâu sau, anh mở miệng: "Cắn đủ chưa?"

Đáp án của cô gái là dùng lực mạnh hơn.

Kiều Thừa Huân nhíu mày, rõ ràng đáy lòng có chút kháng cự, thân thể lại không phản cảm với cái cắn này của cô.

Thoáng rũ mắt xuống, đôi mắt thâm thúy vô tình nhìn thấy dấu vết loang lổ trên cổ cô.

Trái tim run lên không có lý do.

Buổi tối ngày hôm qua, anh lần lượt giở trò lưu manh trên người cô, rõ ràng nghe thấy được cô cầu xin, thân thể không chịu khống chế, muốn cô một lần lại một lần…

Cùng lúc làm cô mệt rã rời, anh cũng đến gần với sụp đổ…

Nghĩ đến đây, kìm lòng không nổi cúi mặt xuống, nhẹ nhàng hôn lên ấn đường của cô.

Thân thể mềm mại của Ôn Đề Nhi chấn động, đột nhiên buông miệng ra.

Giơ tay lên lau nơi bị anh hôn, ngẩng đầu trừng anh, "Không cho phép hôn tôi!"

Kiều Thừa Huân lạnh nhạt gật đầu, "Được."

Ôn Đề Nhi nhìn thấy bộ dạng không chút để ý của anh, tức giận nói, "Ở lại với loại lưu manh như anh một giây đồng hồ đều khó chịu, tôi đi đây, tạm biệt!"

Nói xong xoay người rời đi.

Kiều Thừa Huân cũng đi theo vài bước, cánh tay dài vươn ra, ôm cô vào trong lòng, một bàn tay to ôm lấy vai cô, một cánh tay bóp chặt eo nhỏ của cô.

Toàn thân Ôn Đề Nhi cứng ngắc, vùng vẫy nói: "Anh làm gì thế, buông tay!"

Kiều Thừa Huân chậm rãi cúi mặt xuống, hơi thở cực nóng phả vào cổ cô, nhỏ giọng nói bên tai cô: "Chúng ta có thể ở chung thật tốt, cô không thấy sao?"

"Không thấy!" Ôn Đề Nhi dùng lực bẻ tay anh, trong lúc vô tình, thấy được dấu răng dính đầy máu bên tay trái.

Trái tim không hiểu sao lại đau đớn, có cảm giác như bị kim đâm.

Vừa rồi lúc cắn anh, anh không rên một tiếng, cô còn tưởng rằng mình cắn không đau.

Thực ra, cô cắn anh chảy máu, sao có thể không đau được chứ?

"Nếu như cô ngoan ngoãn nghe lời, năm năm này sẽ trôi qua rất nhanh." Kiều Thừa Huân nói xong, nhẹ nhàng buông tay ra.

Cô gái lập tức thoát khỏi móng vuốt của anh, xoay người trừng anh, "Nếu như anh không nghe lời tôi thì làm sao bây giờ?"

"Tối hôm qua chỉ là chuyện ngoài ý muốn."

"Tôi không tin anh đâu, anh là tên vô lại!"

Ôn Đề Nhi tức giận mắng xong, tay nhỏ đột nhiên kéo tay anh bị cô cắn, cầm lên đánh giá dấu răng có máu.

Tuy máu chảy ra không nhiều lắm, nhưng nhìn thấy mà đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Gả rùa theo rùa

Chương 67: Gả rùa theo rùa

Kiều Thừa Huân lạnh lùng nhìn nhất cử nhất động của cô, nếu như là trước đây, anh chắc chắn sẽ chán ghét rút tay ra, nhưng bây giờ anh không có làm như vậy.

Bởi vì anh không chán ghét.

Một lúc lâu sau, Ôn Đề Nhi ngẩng đầu nhìn anh, cười tít mắt nói: "Tôi nói với anh này, có khả năng tôi mắc bệnh chó dại, tốt nhất là anh nên xử lý miệng vết thương…"

Rõ ràng là lời cảnh cáo, Kiều Thừa Huân nghe ra, giống như lời quan tâm.

Cô quan tâm anh sao?

Không cần.

Nghĩ đến điều này, anh dùng lực rút tay về, trầm giọng nói: "Để nhằm an toàn, bây giờ cô đi bệnh viện làm kiểm tra."

Ôn Đề Nhi: "…"

Kiểm tra em gái anh ấy!

Ôn Đề Nhi không hiểu sao lại tức giận, quay đầu rời đi.

Kiều Diêm Vương cái tên ngu ngốc này, nghe không hiểu cô muốn nhắc nhở anh phải nhanh chóng xử lý miệng vết thương sao?

Loại vết thương nhỏ này nếu không xử lý tốt, cực kỳ dễ dàng bị uốn ván.

Mẹ kiếp, lòng tốt lại bị coi là trò đùa, cô còn lâu mới lại để ý đến sự sống chết của anh!

Rất nhanh đi đến cửa thang máy, trong lòng cô vẫn cực kỳ khó chịu.

Lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn cho anh: Kiều Diêm Vương, anh là một con rùa đen khốn nạn phát rồ!

…

Văn phòng chủ tịch.

Kiều Thừa Huân nhìn tin nhắn vừa mới nhận được, tầm mắt nhìn vài giây, môi mỏng cong lên ý cười.

Anh gửi lại cho cô một câu: Gả rùa theo rùa.

Ôn Đề Nhi: Bệnh thần kinh!

Tâm tình của Kiều Thừa Huân sung sướng, cất điện thoại di động đi, mở máy tính ra.

Sau khi khởi động, kiểm tra tất cả phần cứng một lần, không phát hiện ra điều gì khác thường.

Xem ra là rút nguồn điện ra trước khi virus xâm chiếm, cô gái nhỏ đó thực sự biết chọn thời gian gây họa.

Cốc cốc cốc, có người gõ cửa.

Vương Hữu Vỹ đẩy cửa tiến vào, đi đến trước bàn làm việc xin chỉ thị, "Ông chủ, Tiểu Lý bộ phận internet lên đây, máy tính của anh có cần kiểm tra hay không ạ?"

"Bảo anh ta vào đi." Kiều Thừa Huân trầm giọng nói, anh quen phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện.

Vương Hữu Vỹ đi ra ngoài, sau đó Tiểu Lý tiến vào.

Kiều Thừa Huân đột nhiên đứng dậy, đi đến trước cửa sổ bằng kính, ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài tầng 18, thân hình cao lớn cao ngạo, giống như quân vương vậy, khí thế bức người.

Tiểu Lý đến trước máy tính, không dám ngồi chỗ boss chuyên ngồi, cứ như vậy cong người làm việc.

Vốn định kiểm tra hệ thống, lại phát hiện máy tính này không lọt vào công kích của hacker.

Không chỉ như vậy, anh ta còn phát hiện trong máy tính giấu một cái khiên bảo vệ tên là 'Aegis', ý là 'Bảo vệ tuyệt đối'.

‘Aegis’ là phần mềm diệt virus đỉnh cao toàn thế giới hiện nay, đến nay chưa có một hacker nào có thể phá vỡ được, mà ‘Aegis’ ở trong nước căn bản chính là một truyền thuyết, có tiền cũng không mua được.

Sao chủ tịch Kiều lại có ‘Aegis’ trâu bò như vậy?

Vấn đề này, Tiểu Lý cũng không dám hỏi.

Máy tính đưa ‘Aegis’ vào, trên cơ bản không phải là chuyện của Tiểu Lý, nhìn vài cái liền đi rồi.

Kiều Thừa Huân quay về chỗ ngồi, mới vừa vào QQ, liền nhận được tin nhắn của ‘Chiến sĩ’.

Chiến sĩ: Anh Kiều, mồi làm xong rồi, khi nào thì thả ra ạ?

Kiều Thừa Huân đáp: Đêm nay đến giờ vàng lại thả ra.

Chiến sĩ: Dạ.

… … …

Kiều Hào Uyển.

Ôn Đề Nhi về đến nhà muốn trở về phòng ngủ trưa.

Trong lúc vô tình phát hiện bên cạnh TV có một tấm thiệp cưới.

Cầm lên nhìn, bên trên viết: Hôn lễ của Khương Thiện Vũ và Ôn Lệ Nhi được cử hành vào ngày 30 tháng 8 tại khách sạn lớn Ốc Nhĩ Thánh, đặc biệt mời cô và Kiều Thừa Huân đi tham dự hôn lễ.

Hôn lễ của chị hai sao?

Không có hứng thú.

Nhưng lại nghĩ đến sau khi cô lấy chồng, chưa về nhà lần nào, khi kết hôn cũng không dẫn chồng về nhà mẹ đẻ.

Bên phía nhà họ Ôn, chắc là có ý kiến rất lớn.

Dù sao cha cũng có ân với cô, vẫn nên nể mặt mũi tham dự đi.

Chỉ là Kiều Diêm Vương sẽ đi cùng cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Bị anh làm cho buồn nôn, nhắm mắt làm ngơ

Hơn bảy giờ tối.

Ôn Đề Nhi ngủ ban ngày rốt cuộc cũng tỉnh, đi xuống lầu ăn cơm tối.

Mới vừa đi đến phòng khách, liền nhìn thấy Kiều Diêm Vương thay dép lê.

Ôn Đề Nhi nghĩ đến tối qua chịu sỉ nhục và ấm ức, lửa giận không dễ dàng mới kìm nén được lại cháy lên, vì thế không chào hỏi, trái lại tự đi đến cạnh bàn ăn ngồi xuống.

Kiều Thừa Huân rửa tay xong, cũng đi tới ngồi xuống.

Ôn Đề Nhi im lặng không một tiếng động bưng thịt kho tàu lên, cùng với bát đũa của mình, đứng dậy đi đến ghế sofa.

Thấy hành vi bực bội ngây thơ của cô gái, đôi mắt thâm sâu của Kiều Thừa Huân hiện lên một tầng không vui, trầm giọng nói: “Đến đây ngồi ăn.”

Ôn Đề Nhi không nâng mặt lên, tiếp tục ăn.

Dừng, cô còn lâu mới để ý đến anh.

Kiều Thừa Huân ‘Bốp’ một tiếng bỏ đũa xuống, đứng dậy đi đến trước sofa.

Từ trên cao nhìn xuống cô gái nhỏ tức giận, hai má phình to, miệng ăn một miếng thịt.

Cho dù cảm nhận được khí tràng mạnh mẽ của anh, Ôn Đề Nhi cũng không ngẩng đầu nhìn anh, tiếp tục ăn.

Kiều Thừa Huân đột nhiên cúi người, bưng thịt kho tàu trên bàn lên, ném toàn bộ vào trong thùng rác.

Ôn Đề Nhi đột nhiên nổi giận, ngẩng đầu trừng anh, nghiến răng nghiến lợi mắng: “Lãng phí là đáng xấu hổ!”

“Cô có thể nhặt lên tiếp tục ăn.” Mặt Kiều Thừa Huân không chút thay đổi nói.

Đáy mắt âm u của Ôn Đề Nhi hiện lên chút lạnh lẽo.

Kiều Diêm Vương chết tiệt, coi cô là ai?

Mẹ kiếp!

Cúi người, nhặt từng miếng thịt kho tàu trong thùng rác vào trong đĩa.

Đôi mắt Kiều Thừa Huân đông cứng, đáy lòng hiện lên chút hoang mang, không phải cô thật sự muốn ăn thịt này đấy chứ?

Thiếu nữ liếc mắt nhìn anh một cái, bưng thịt kho tàu ra cửa, mở cửa đi ra ngoài.

Kiều Thừa Huân nhìn cô rời đi, vẫn không theo sau.

Người phụ nữ chết tiệt, cô lại làm gì thế?

Bộ Khinh Khinh ở một bên yên lặng đợi lệnh thật sự nhịn không được, đi tới nói: “Cậu chủ, mỗi ngày mợ chủ đều bảo Khinh Khinh đem đồ ăn còn thừa cho những con mèo lang thang trong tiểu khu, có đôi khi cô ấy sẽ tự mình cho ăn.”

Cô có loại tình yêu này sao?

Kiều Thừa Huân nghĩ, sắc mặt lộ ra hoài nghi.

Một lúc lâu sau, Ôn Đề Nhi cầm đĩa trở về, trực tiếp đi qua ghế sofa vào phòng bếp.

Kiều Thừa Huân giống như pho tượng Phật mặt lạnh đứng tại chỗ, đôi mắt như chim ưng nhìn cửa phòng bếp.

Sau khi rửa tay xong, Ôn Đề Nhi đi từ trong bếp ra, cũng không đi về nhà ăn, mà rẽ lên tầng hai.

“Đi đâu?” Kiều Thừa Huân mở miệng.

Ôn Đề Nhi đột nhiên quay đầu, môi anh đào nở nụ cười lạnh, “Bị anh làm cho buồn nôn, cơm anh tự ăn đi, tôi ăn không nổi.”

“Đứng lại!” Kiều Thừa Huân quát khẽ, bước theo sau.

Ôn Đề Nhi thấy anh đi đến, lập tức đi nhanh lên tầng.

Tiếng bước chân phía sau thực gấp, cô không chịu thua, tuyệt đối không muốn thua anh, bước chân lại nhanh hơn một chút.

Bên hông đột nhiên chặt lại, hoàn toàn bị Kiều Thừa Huân ôm lấy từ phía sau.

“Buông!” Nhất thời giống như con mèo nhỏ hoảng sợ, giương nanh múa vuốt vùng vẫy.

Kiều Thừa Huân dùng lực ôm chặt eo nhỏ của cô, sợ ở trên bậc thang xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, liền đi vài bước lên tầng hai.

Sau khi chắc chắn là an toàn, anh mới buông tay.

Ôn Đề Nhi được hạ xuống lập tức xoay người, vung tay về phía khuôn mặt tuấn tú của anh.

Vươn đến giữa không trung, lại bị anh bắt được.

“Muốn đánh tôi sao?”

“Buông tay!”

Kiều Thừa Huân cúi xuống, buông tay ra.

Cùng lúc đó, Ôn Đề Nhi giơ chân lên, dùng lực giẫm chân anh.

Trên chân anh đi dép lê cứng, mà dép của con gái lại khác.

Một cái giẫm này, đáy dép chính xác không có lầm giẫm lên ngón chân anh.

Cảm nhận sâu sắc đau đớn, Kiều Thừa Huân nhăn mày lại, trong đáy mắt hiện lên lửa giận.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Em muốn về nhà, không muốn ở nơi quỷ quái này nữa

Người phụ nữ chết tiệt, cô muốn chết!

Nhanh chóng vươn tay chế trụ cái cằm cô, lực tay hơi mạnh mang theo ý trừng phạt, sắp bóp nát cái cằm xinh xắn của cô.

“Đau, buông ra!” Ôn Đề Nhi dùng lực kéo tay anh ra, đầu cũng lắc lắc theo, “Họ Kiều, buông tay!”

Kiều Thừa Huân chẳng những không có buông tay, trái lại còn vươn một tay ra ôm lấy cái eo nhỏ của cô, đột nhiên cúi đầu, ngăn chặn môi anh đào không ngoan của cô.

“Hu hu!” Ôn Đề Nhi trừng lớn hai mắt, đôi mắt đen láy tràn ngập phẫn nộ.

Hai tay dùng lực đấm vào ngực anh, tuy dùng hết sức lực, nhưng không làm anh di chuyển một chút nào.

Trái tim thiếu nữ, dần dần rơi vào tay giặc.

Người đàn ông chết tiệt, mỗi lần đều như vậy!

Mỗi lần đều dùng nụ hôn làm cô không thể kháng cự đánh chiếm cô.

Còn như vậy tiếp, sẽ xảy ra chuyện.

Nếu có một ngày cô còn chưa làm anh yêu cô, mà cô lại yêu anh thì làm sao bây giờ?

Vấn đề này, giống như một ngọn núi đột nhiên sụp đổ, đập mạnh vào thân thể cô.

Đừng nghĩ nữa!

Ôn Đề Nhi, mày vĩnh viễn chỉ là một đứa bé không ai thương không ai yêu.

Ngoại trừ Lạc Ly, sẽ không có người nào nguyện ý thật lòng trả giá vì cô.

Tỉnh táo lại đi!

Nghĩ đến điều này, nước mắt không khống chế được lại trào ra, vô ý rơi vào trong miệng.

Cô và anh đều nếm được vị mặn.

Thân thể Kiều Thừa Huân khẽ run, chậm rãi rũ mắt xuống, đôi mắt lạnh lẽo nhìn gương mặt xinh xắn của cô.

Đáng tiếc khoảng cách quá gần, tầm mắt khó mà nhìn rõ, thấy không rõ đôi mắt cô, chỉ biết là cô khóc.

Nụ hôn này, khó mà tiếp tục được nữa, không thể không buông ra.

Ôn Đề Nhi không còn sức rời khỏi ngực anh, đôi mắt ẩm ướt giống như cục diện đáng buồn cười, không có một chút gợn sóng.

Từ từ xoay người, trở về phòng mình.

Bộ dạng này, cực kỳ giống như đứa bé bị người ta vứt bỏ.

Kiều Thừa Huân thất thần tại chỗ, đáy lòng có phiền muộn lan rộng ra, không thể vãn hồi.

Sau khi trở về phòng, Ôn Đề Nhi nằm sấp ở trên giường, vùi cả khuôn mặt vào trong gối, gào khóc.

Khóc một lát, đột nhiên lại ngồi dây, vội vàng lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho Đường Vực Tân.

"Đường Quả xấu xa, em muốn về nhà!" Mang theo tiếng khóc nức nở cầu xin, nước mắt lại không khống chế được rơi xuống.

Người ở đầu bên kia nghe ra được khác thường, sốt ruột, "Sao lại khóc? Ai bắt nạt em thế?"

"Em muốn về nhà, không muốn ở nơi quái quỷ này nữa, em muốn về nhà…" Khóc khóc, không tự chủ cong hai chân lên, vùi mặt vào.

Đường Vực Tân lẳng lặng nghe cô khóc lóc kể lể, trầm mặc một lát, nhỏ giọng nói: "Có phải bị ấm ức hay không?"

"Em nhớ Lạc Ly."

"…"

Ngoài cửa.

Nghe thấy câu đó, tay Kiều Thừa Huân muốn gõ cửa dừng lại giữa không trung.

Lạc Ly là ai?

Thiếu nữ nghẹn ngào oán giận, "Vì sao Lạc Ly không cần em nữa? Có phải em thật sự đáng ghét như vậy?"

Đường Vực Tân đau lòng nói: "Em đừng nghĩ ngợi lung tung, cho dù toàn bộ thế giới không cần chúng ta, Xuân Nha cũng sẽ cần chúng ta, em còn có anh mà."

"Anh gạt em!" Ôn Đề Nhi ngẩng mạnh đầu, đôi mắt ướt đẫm bất lực nhìn chằm chằm phía trước, "Em không muốn rời khỏi Xuân Nha, nhưng mà mẹ vẫn lừa gạt em rời đi, em đến nhà họ Ôn cũng không có người thích em, bọn họ thậm chí còn trăm phương nghìn kế muốn em chết!"

Đường Vực Tân an ủi, "Những chuyện này đều qua rồi, bây giờ em đã gả cho Kiều Thừa Huân, không phải anh ta rất tốt với em sao?"

"Rất tốt với em sao?" Ôn Đề Nhi cười lạnh, "Loại Diêm Vương mặt lạnh này anh thực sự cho rằng anh ta có tình cảm với em sao? Anh ta tình nguyện nhớ thương bạn gái đã chết hai năm, cũng sẽ không liếc mắt nhìn người phụ nữ khác một cái."

Đường Vực Tân đột nhiên trầm mặc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Có khả năng… Thích anh ta rồi

Kiều Thừa Huân ở ngoài cửa, nghe thấy lời này, đáy mắt hiện lên âm trầm rét lạnh như băng.

Đột nhiên xoay người, không phải đi về phòng mình, mà đi lên tầng ba.

Trong phòng, Ôn Đề Nhi không cam lòng nói một câu: "Anh ta tốt nhất là cả đời đừng yêu em, nếu không thì em sẽ cho anh ta nếm thử tư vị mất đi lần hai!"

Đường Vực Tân nhẹ nhàng nói, "Tiểu Đề, đây không giống tính cách của em."

"Đúng vậy, tuyệt đối không giống em." Môi anh đào của Ôn Đề Nhi sưng lên, nở nụ cười tự giễu, "Có khả năng… Thích anh ta rồi."

Nếu không thì sao có thể một lần lại một lần mất đi lập trường của mình?

Đường Vực Tân giống như trải qua một phen suy nghĩ tường tận, mới đề nghị: "Nếu là như vậy, em khống chế mình là được, với trí thông minh của em, muốn làm một người đàn ông yêu em, là chuyện cực kỳ dễ dàng mới đúng."

“Cũng đúng, lúc em còn chưa cam chịu, em nhất định phải thuần phục Kiều Diêm Vương!”

Ôn Đề Nhi nín khóc mỉm cười, uể oải trong lòng đột nhiên không còn sót lại chút gì, đáy mắt khôi phục ánh sáng ngày xưa.

“Em không thèm nghe anh nói nữa, chơi trò chơi đây.” Nói xong liền tắt điện thoại.

Đi đến trước máy tính ngồi xuống, chuẩn bị đánh phụ bản trò chơi.

Mới vừa mở trang trò chơi ra, phía dưới góc phải hiện lên một cửa sổ nhỏ.

“[Tin tức quan trọng] Tập đoàn Kiều thị treo giải thưởng 500 vạn cho hacker tìm ra lỗ hổng và sửa chữa! Tình hình cụ thể mời page view…”

Mẹ kiếp, 500 vạn?

Lỗ hổng gì mà đáng giá như vậy?

Kiều Diêm Vương rõ là…

Không ngờ tới anh lại ngu ngốc như vậy, loại chuyện tìm lỗ hổng, cho cô 5 vạn cô cũng làm.

Tò mò mở vào cửa sổ, hiện lên một trang web, bên trong chỉ có mấy chữ ngắn gọn.

“Gần đây tôi nghiên cứu người máy thông minh tồn tại lỗ hổng nguy hiểm cao, thành tâm mời bạn bè nhóm hacker tìm ra lỗ hổng này, nếu có thể sửa chữa, nhất định sẽ cảm ơn bằng số tiền lớn.

Người nào có năng lực mời gửi vào hòm thư: *****

Ôi mẹ ơi, vũ trụ nhỏ trong lòng Ôn Đề Nhi bắt đầu rộn rạo rồi.

Hay là dùng thân phận "khăn quàng đỏ" đi xem náo nhiệt?

Không được, quá nguy hiểm rồi.

Hai năm trước đại chiến hacker ‘Đàm hoa nhất hiện’, cô hại 102 vị hacker giỏi nhất trên thế giới bại lộ thân phận, trong đó có một số người thế lực phía sau cực kỳ lớn mạnh.

Một khi ‘Khăn quàng đỏ’ hiện thân, vô cùng có khả năng bị trả thù.

Nhằm an toàn, cô vẫn không nên xem náo nhiệt thì hơn.

… …

Sau hôm ấy, Kiều Thừa Huân không về nhà.

Nghe được tin tức từ Khinh Khinh, nói là tăng ca ở công ty.

Tăng ca hơn nửa tháng không về nhà, người nào tin.

Chỉ là Ôn Đề Nhi không để ý, Kiều Diêm Vương không ở nhà, cô trái lại được yên tĩnh.

Mỗi ngày ở trong phòng, chơi game hoặc nghiên cứu mật mã, dễ chịu hơn gặp mặt cãi nhau ảnh hưởng đến tâm tình.

Ở trong biệt thự hơn nửa tháng, rốt cuộc Ôn Đề Nhi cũng tìm được lý do ra cửa.

Hôn lễ của chị hai đã đến.

Hôn lễ cử hành lúc 3 giờ chiều.

Thấy sắp đến 2 giờ, Ôn Đề Nhi tuyệt đối không có sốt ruột, lười biếng nằm trên ghế sofa chơi trò chơi.

Bộ Khinh Khinh nhìn đồng hồ treo tường lần thứ 15, 2 giờ 24 phút, nhắc nhở: “Mợ chủ, sắp 2 rưỡi rồi, cô còn không ra cửa sao?”

“Không vội.” Ôn Đề Nhi không chút để ý lên tiếng, lực chú ý vẫn tập trung vào cuộc thi.

Mấy phút sau, kết thúc thi đấu, lại thắng.

Khóe môi cong lên nụ cười thắng lợi, cất điện thoại di động đi, đột nhiên đứng dậy lên tầng.

Sau khi Ôn Đề Nhi biến mất ở tầng hai, cửa phòng khách đột nhiên mở ra.

Bộ Khinh Khinh kinh ngạc vui mừng nhìn về phía cửa, nhìn thấy gương mặt anh tuấn quen thuộc, đúng là cậu chủ!

"Cậu chủ, rốt cuộc anh cũng trở về!"

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Uổng phí Kiều Diêm Vương được tiện nghi

Kiều Thừa Huân vừa thay dép lê vừa hỏi, "Mợ chủ đâu?"

Bộ Khinh Khinh nói: "Mợ chủ vừa mới đi lên tầng, lúc này cậu chủ đột nhiên trở về, có việc gì thế ạ?"

Kiều Thừa Huân lạnh lùng liếc nhìn cô ấy một cái, không có trả lời, đi thẳng lên tầng hai.

Bộ Khinh Khinh mừng thầm, không cần nghĩ cũng biết, cậu chủ chắc chắn đi lên tìm mợ chủ.

Tầng hai.

Trong khoảng thời gian này Kiều Diêm Vương không về nhà, cho nên Ôn Đề Nhi có chút thả lỏng cảnh giác, sau khi vào phòng không khóa trái cửa.

Đi đến trước tủ quần áo, nhìn thoáng qua tất cả quần áo.

Ngoại trừ chiếc váy màu lam nhạt có thể chấp nhận được, tất cả quần áo khác đều là quần áo rẻ mua ngoài vỉa hè.

Nếu cô mặc mấy bộ đó tham dự hôn lễ, tuyệt đối sẽ bị người nhà họ Ôn lấy ra chế nhạo.

Không muốn loại việc nhỏ như này bị người nhà họ Ôn lấy ra, cô đành phải mặc bộ màu lam.

Cởi áo ngủ ra, trên người chỉ còn lại áo ngực và quần lót bằng vải ren màu trắng, thân thể mềm mại lả lướt hoàn toàn bại lộ trong không khí.

Mỗi lần thay quần áo, cô đều nhịn không được muốn tự mình thưởng thức một phen…

"Ôn Đề Nhi, mày nói xem mày ăn cái gì mà lớn lên, đã lớn như bánh bao, uổng phí cho đôi tay heo của Kiều Diêm Vương được tiện nghi…"

Thiếu nữ nói thầm nho nhỏ, hoàn toàn không phát hiện ra mình làm chuyện mờ ám bị Kiều Thừa Huân bắt được.

Ừng ực.

Kiều Thừa Huân đột nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi đắng, trong cơ thể có thứ gì đó kỳ lạ lưu động.

Người phụ nữ chết tiệt, vừa trở về cứ như vậy đối xử với anh!

"Trách tôi sao?" Đột nhiên có tiếng nói khàn khàn vang lên, làm thiếu nữ bị hoảng sợ.

Khuôn mặt tròn tròn của Ôn Đề Nhi phút chốc đỏ bừng, hai tay không tự chủ được che trước ngực, xoay mạnh người, khó có thể tin trừng mắt nhìn người đàn ông chẳng biết xuất hiện lúc nào.

Giọng nói có chút lắp bắp, "Anh, anh đến đây lúc nào?"

Kiều Thừa Huân nhếch môi cười lạnh, "Không quan trọng."

Không quan trọng đại gia nhà anh ấy!

Ôn Đề Nhi chửi nhỏ trong lòng, đầu có chút phình to, tức giận nói: "Mời anh ra ngoài, tôi muốn thay quần áo!"

Vừa dứt lời, ánh mắt Kiều Thừa Huân lại nhìn cô từ trên xuống dưới một lần.

Một lúc lâu sau, trêu chọc nói: "Quả thật xúc cảm không tệ."

"Sắc lang, nhanh cút ra ngoài đi!" Ôn Đề Nhi nóng nảy, lấy mấy bộ quần áo dùng lực ném ra.

Đáng tiếc, độ mạnh yếu không đủ, không ném tới thân thể Kiều Thừa Huân quần áo lại rơi lên đất.

Kiều Thừa Huân tao nhã ngồi xổm xuống, nhặt quần áo lên, vứt ở trên giường, tiếp tục tùy ý ngồi cạnh giường.

Mặt Ôn Đề Nhi càng lúc càng nóng hơn, xoay người quay lưng về phía anh, "Đúng là không biết xấu hổ!"

"Hừ." Kiều Thừa Huân khẽ di chuyển yết hầu, phát ra một tiếng hừ lạnh cực kỳ mị hoặc.

Làm như không có việc gì chuyển tầm mắt về hướng khác, lại nhịn xuống, sợ anh sẽ làm ra hành động càng không biết xấu hổ.

Ôn Đề Nhi cắn cắn môi, dù sao cô cũng đã cởi, để anh nhìn vài lần thì thế nào.

Who – cares!

Nhưng mà kéo khóa kéo trên lưng vài lần, cũng chưa kéo lên được.

Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, 'Xoẹt…' một tiếng, khóa kéo được kéo lên, anh đang giúp cô.

Tay Kiều Thừa Huân còn chưa có thu lại, vòng lên trước người cô, ôm cô vào trong ngực.

Thân thể Ôn Đề Nhi cứng đờ, không thể động đậy!

"Buông, ừm…"

Còn chưa kháng nghị xong, miệng của cô đã bị anh bịt kín.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Đàn ông ở bên ngoài mạnh hơn anh

Kiều Thừa Huân chậm rãi cúi đầu, kề sát vào tai cô, phát ra tiếng khàn khàn, "Tôi mới không về nhà vài ngày, liền không thể đợi được mò mẫm chính mình, cô đơn trống rỗng rồi sao?"

"Ai cô đơn trống rỗng, tôi chỉ là không cẩn thận sờ soạng một lát, cũng không phải mỗi ngày đều như vậy!"

Ôn Đề Nhi giật mình giải thích, chỉ sợ chính cô cũng không biết vì sao phải giải thích với anh.

Thấy bộ dạng thiếu nữ không có đứng mực, môi mỏng của Kiều Thừa Huân quét xuống nụ cười quỷ dị, cô có bao nhiêu ngây ngô, anh biết rõ.

Chỉ là nhìn thấy bộ dạng cô không có lý trí như vậy, làm anh kìm lòng không nổi muốn trêu chọc cô, anh chưa từng có ý nghĩ trêu đùa một cô gái như vậy.

"Lúc tắm rửa không có sao?" Ngữ khí của người đàn ông mang theo trêu tức vạch trần cô, thuận tiện còn đùa giỡn cô một chút.

"Tắm rửa là tắm rửa…" Ôn Đề Nhi cúi đầu, lúc này mới phản ứng kịp, cô lại nói linh tinh gì với anh vậy?

Mẹ kiếp!

Thân thể của cô, cô muốn làm gì thì làm, liên quan gì đến anh!

Đột nhiên lại bắt đầu vùng vẫy, "Khốn nạn, buông!"

Đáy mắt Kiều Thừa Huân hiện lên chút xấu xa, càng càn rỡ hơn, nghiêng đầu dùng lực hôn lên trán cô một cái.

'Chụt' một cái, làm thân thể thiếu nữ sợ run cả người.

Tê dại…

Kiều Diêm Vương đại gia nhà anh!

Muốn cắn chết anh biết bao nhiêu, nhưng giờ khắc này, thân thể của cô mềm nhũn khó có thể đứng thẳng.

Kiều Thừa Huân quay người cô lại, để cô đối mặt với anh, chậm rãi cúi đầu, chính thức hôn cô.

"Ừm…" Thiếu nữ nhắm mắt lại theo phản xạ có điều kiện, có lẽ tương tư chồng chất hơn nửa tháng, hai tay không tự chủ được ôm lấy anh.

Ý đồ đáp lại hành động của anh, đáy lòng có chút kinh ngạc vui mừng, không có một chút phản cảm nào.

Cô là người phụ nữ của anh, cũng là người phụ nữ duy nhất, vì sao phải phản cảm?

Nghĩ đến đây, toàn bộ nhớ thương hơn nửa tháng trả lại cho cô, càng dùng lực ôm chặt hơn, hận không thể giam cầm cô bên cạnh cả đời.

…

Không được…

Cứ như vậy tiếp, cô sẽ chết mất!

Ôn Đề Nhi phục hồi tinh thần lại, dùng lực đẩy anh ra, "Tôi không muốn, buông!"

Đôi mắt mơ màng của Kiều Thừa Huân dần dần đông cứng, hơi dừng động tác, khàn khàn nói: "Chắc chắn không muốn sao?"

"Tôi nói thật cho anh biết, nửa tháng này mỗi khi trời tối tôi đều ra ngoài lêu lổng, đàn ông ở bên ngoài mạnh hơn anh nhiều, tôi không hiếm lạ loại người cần phải dựa vào thuốc mới có thể biến thành người đàn ông mạnh mẽ như anh đâu."

Thiếu nữ che giấu lương tâm, nghiêm túc từ chối.

Cô và anh, một chút tình cảm nền tảng cũng không có, nhất định không có khả năng ở bên cạnh nhau, nhất định là một bi kịch.

Cho nên không thể lại trầm luân, tỉnh táo lại đi!

Khuôn mặt Kiều Thừa Huân lạnh lẽo, phút chốc hiện lên một tầng rét lạnh u ám, lửa giận ở ngực cháy mạnh lên.

Ý nghĩ xúc động muốn cô giống như bị gáo nước lạnh hắt vào người, dập tắt.

Anh thừa nhận, hai lần trước đều là tác dụng của thuốc, nhưng mà bây giờ, căn bản không phải như vậy!

Nhưng chết tiệt, cô dám lợi dụng chuyện này làm nhục anh!

Cô muốn chết!

Đột nhiên vươn tay, bóp chặt cổ của cô, nhưng không thể nào xuống tay được.

Ôn Đề Nhi sớm đã chuẩn bị tốt tâm lý bị anh trừng phạt, giống như con sơn dương được thuần hóa, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, khóe môi cong lên nụ cười chế giễu.

Cô dám đánh cược, Kiều Diêm Vương tuyệt đối không ra tay được.

Nhìn thiếu nữ cười xa lạ như vậy, Kiều Thừa Huân cảm nhận rõ ràng sức lực của bàn tay to không còn, thất bại lùi về sau.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Mỗi lần cô nói dối, anh đều đã tin

Người thất bại, nếu lại tuyên bố cảm giác khó thở, vậy thì có vẻ quá khó coi.

Cuối cùng cũng không nói lời nào, đột nhiên đứng dậy, vừa chỉnh quần áo vừa đi ra cửa, "Năm phút sau xuất phát, đừng lãng phí thời gian của tôi."

Ôn Đề Nhi sửng sốt, vội vàng hỏi: "Muốn đi đâu?"

Chẳng lẽ là ly hôn?

"Tham gia hôn lễ." Kiều Thừa Huân không có quay đầu, biến mất ở ngoài cửa rất nhanh.

Ôn Đề Nhi khẽ nhíu mày, chút mơ màng dưới đáy mắt biến mất hoàn toàn.

Ý của Kiều Diêm Vương là nói, muốn cùng cô tham gia hôn lễ của chị hai sao?

Không phải cô nghe lầm đấy chứ?

Cô đóng tủ quần áo lại, chỉnh váy hẳn hoi, lại đi đến trước gương, búi tóc lên trên đầu một lần nữa.

…

Phòng khách tầng một.

Hai chân Kiều Thừa Huân đè lên nhau ngồi trên ghế sofa, tay trắng như ngọc cầm một ly nước lọc, uống một ngụm, yết hầu khêu gợi khẽ rung rung.

Quanh thân tản ra khí lạnh vô hình, làm bầu không khí xung quanh đông cứng lại.

Bộ Khinh Khinh lẳng lặng đứng bên cạnh ghế sofa đợi lệnh, trên mặt thoáng lo lắng.

Vừa rồi lúc cậu chủ trở về mặt còn rất tốt, sao từ trên tầng xuống, mặt lại biến đen rồi?

Chẳng lẽ cậu chủ lại cãi nhau với mợ chủ sao?

Lúc này Ôn Đề Nhi nhảy nhót từ trên cầu thang xuống, bước chân nhẹ nhàng bước theo giai điệu, giống như tinh linh tự do tự tại.

"Bộp" một tiếng thật lớn vang lên…

"A…" Cảm thấy mông nở hoa, Ôn Đề Nhi nhăn mày lại.

Hai người trong phòng khách đều ngớ ra một phen, Bộ Khinh Khinh muốn đi đến đó đỡ người, lại nghĩ đến cậu chủ cũng ở đây, liền đứng không nhúc nhích.

Đôi mắt lạnh lùng của Kiều Thừa Huân liếc qua, đáy mắt hiện lên chút trêu tức, vẫn thờ ơ ngồi đó.

Ôn Đề Nhi ngồi trên mặt đất một lúc, cảm thấy đau đớn qua đi mới đứng dậy, trong lòng có chút lúng túng, lại cố giả bộ trấn định không có biểu hiện ra ngoài.

Không thèm nói lời nào, trực tiếp đi đến cửa.

Tay vừa chạm vào cửa, phía sau truyền đến giọng nói trầm thấp, "Đi đâu?"

"Mắc mớ gì đến anh…"

Thiếu nữ không chút để ý nói xong, biến mất ở ngoài cửa.

Hai tay Kiều Thừa Huân nắm chặt, trên mu bàn tay nổi đầy gân xanh, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên một tầng lạnh lẽo.

Không liên quan đến anh sao?

Được lắm, để cô tự mình đi đối mặt với nhà họ Ôn đi.

Bộ Khinh Khinh vụng trộm nhìn anh một cái, nhỏ giọng nói: "Cậu chủ, từ sau lần anh rời khỏi, mợ chủ nhốt mình ở nhà, mỗi ngày đều chơi trò chơi suốt đêm, ngay cả con mèo hoang bên ngoài cũng không để ý, cũng chưa thấy cô ấy cười. Tôi có thể cảm nhận được tâm tình mợ chủ không tốt, cho nên… Nếu mợ chủ nói gì đó trêu chọc cậu chủ tức giận, có thể là vì áp lực lâu lắm rồi."

Đôi mắt lạnh của Kiều Thừa Huân đông cứng, trầm giọng nói: "Cô ấy không ra khỏi cửa sao?"

"Không có, từ sau lần cậu chủ rời khỏi nhà, đây là lần đầu tiên mợ chủ ra cửa."

Cho nên, vừa rồi cô lừa anh.

Người phụ nữ chết tiệt, dám lừa gạt anh!

Đùa rất vui sao?

Không thể phủ nhận, mỗi lần cô nói dối, anh đều đã tin.

Đáng chết, anh vậy mà tin cô!

Thấy sắc mặt anh thay đổi rất nhanh, Bộ Khinh Khinh biết cậu chủ nhà mình chắc chắn nghe lọt rồi, âm thầm mừng thầm trong lòng.

"Cậu chủ, trong khoảng thời gian cậu không có ở nhà, mỗi lúc trời tối mợ chủ đi ngủ đều đá chăn, ăn cái gì cũng ít. Lúc anh ở nhà cô ấy còn có thể ăn xong một bát cơm, anh không ở nhà, cô ấy ăn không nổi nửa bát cơm, mỗi ngày tôi hỏi cô ấy muốn ăn cái gì cô ấy nói không muốn ăn, nói không có khẩu vị…

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Cô gái đến còn xinh đẹp hơn cô dâu

Mặt Kiều Thừa Huân càng lúc càng đen, "Mỗi ngày không có khẩu vị sao?"

Người phụ nữ đáng chết, cô muốn làm gì đây?

Không ăn không uống muốn thành thần tiên sao???

Bộ Khinh Khinh gật đầu, "Đúng, mỗi ngày cũng không có khẩu vị."

Sự thật là, nửa tháng này mỗi ngày mợ chủ đều chơi game suốt đêm, ban ngày ngủ cả ngày, cho nên mới ăn ít.

Thậm chí…

Khụ, chuyện này cô ấy không thể nói cho cậu chủ, tránh để mợ chủ lại làm cậu chủ tức giận.

Kiều Thừa Huân không nói nhiều lời nữa, đột nhiên đứng dậy rời đi.

… …

Khách sạn Ốc Nhĩ Thánh, 3 giờ rưỡi chiều.

Hội trường tiệc cưới, thảm đỏ xa hoa nối thẳng đến đài tuyên thệ thiêng liêng, hai bên thảm bày đầy hoa hồng tươi xinh đẹp, xung quanh đều là pho tượng bằng ngọc lưu ly đứng trên mặt đất, khúc quân hành hôn lễ còn đang vang lên.

Hội trường đầy nam nữ gia trẻ với trang phục lộng lẫy, vui vẻ nói chuyện với nhau.

Giờ lành đã đến, chú rể cô dâu vào bàn!

m thanh vui đùa ầm ĩ im lại.

Ánh mắt mọi người nhao nhao nhìn về phía đôi trai tài gái sắc.

Dường như có người chú ý, không khó phát hiện ra, nơi này ngoại trừ cô dâu trang điểm, tất cả phù dâu khác đều mặc váy bình thường, hơn nữa tất cả đều không trang điểm.

Vì thế, tướng mạo của cô dâu nổi bật nhất trong đám người.

"Cô hai nhà họ Ôn không hổ là cô chủ nhà giàu, không chỉ có bộ dạng xinh đẹp, khí chất tốt, còn là sinh viên đại học California, Khương Thiện Vũ đúng là có phúc tu luyện tám đời."

"Đúng vậy, Khương Thiện Vũ chỉ là sinh viên đại học trong nước chưa tốt nghiệp, chỉ có cha anh ta lợi hại, kinh doanh một công ty lớn như vậy, giao vào tay con trai cũng không lo, có cô hai nhà họ Ôn ở đây, chắc chắn sẽ buôn bán thuận lợi."

"Tôi nghe người ta nói, người vốn được gả cho Khương Thiện Vũ là cô ba nhà họ Ôn, sau đó cô ba nhà họ Ôn bị Khương Thiện Vũ bắt gian tại giường, tức giận đến mức hủy bỏ hôn ước đó!"

"Cô ba nhà họ Ôn này đúng là quá dâm đãng, anh Khương là người đàn ông tốt như vậy, vậy mà chắp tay nhường cho người khác, đúng là ngu ngốc!"

…

Người nọ vừa mới nói xong hai chữ ngu ngốc, cô ba nhà họ Ôn 'ngu ngốc' trong miệng bọn họ xuất hiện rồi.

Tầm mắt mọi người vốn tập trung vào người cô dâu chú rể, vì Ôn Đề Nhi đột nhiên xuất hiện, ánh mắt mọi người đều bị hấp dẫn.

Thiếu nữ mặc váy màu lam giẫm lên thảm đỏ, vẻ mặt đơn thuần không thấy bất luận trang sức gì, ngoại trừ di động nắm trong tay, không còn vật gì khác.

Thiếu nữ búi tóc lên trên cao, càng làm nổi bật khuôn mặt đáng yêu động lòng người, trong con ngươi đen tuyền ẩn giấu vài phần tà mị và lười biếng, cái mũi dọc dừa xinh xắn, đôi môi mềm mại ướt át hé mở, khuôn mặt trắng nõn mềm mại, giống như thiếu nữ bước ra từ trong bức tranh.

Thân thể mềm mại như nước ẩn chứa mị lực làm người ta trông chờ mỏi mắt, làm cho người ta chỉ thoáng nhìn, rốt cuộc không quên được khuôn mặt cô.

Tuy cô mặc chiếc váy không phải là hàng hiệu, nhưng không làm giảm một chút cao quý nào, màu lam nhợt nhạt lộ ra chút tươi mát, giống như là công chúa cải trang đi tuần…

Mọi người kinh diễm!

"Ai thế? Bộ dạng thật đáng yêu."

"Tôi cũng thấy vậy, cô dâu trang điểm quá đậm, hơn nữa trang điểm cũng không đẹp bằng cô gái đơn thuần này."

"Mọi người không phát hiện ra sao? Nơi này ngoại trừ bộ dạng cô dâu còn được, những phù dâu đều cực kỳ xấu, bây giờ rốt cuộc cũng có một nữ sinh xinh đẹp hơn cô dâu, ánh mắt tôi rốt cuộc cũng dễ chịu hơn một chút."

…

Đủ loại giọng nói so sánh, truyền đến tai đôi vợ chồng mới và Ôn Đề Nhi.

Ôn Lệ Nhi tức giận mặt đều đã tái đi rồi, cắn chặt hàm răng, lửa giận trong ngực cháy mạnh lên.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Bộ dạng đáng yêu như vậy thì ra là người phụ nữ dâm đãng

Hôm nay là sân nhà của cô ta, trước khi hôn lễ bắt đầu, cô ta còn đặc biệt 'dặn dò' tất cả phù dâu, người nào cũng không thể trang điểm, cũng không được ăn mặc cực kỳ diễm lệ.

Nhưng Ôn Đề Nhi chết tiệt, cô ta vừa đến liền cướp hết ánh sáng của cô rồi!

Đê tiện!

Khương Thiện Vũ nghe thấy những lời này, vậy mà lại cảm thấy rất tán thành.

Đây là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy Ôn Đề Nhi mặc váy như vậy, hơn nữa khuôn mặt cô thanh thuần đáng yêu, đánh bại hoàn toàn cô dâu trang điểm đậm của anh ta.

Ôn Đề Nhi vì đến muộn mà không cẩn thận làm mọi người kinh diễm, muốn yên lặng đứng một chỗ, khuôn mặt lạnh nhạt như nước.

Lại giống như đóa sen xanh từ bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, càng làm tăng thêm khí chất tươi mát thoát tục của cô.

Đứng ở hàng đầu tiên có cha Ôn Chấn Quốc, mẹ kế Hoàng Ngọc Linh, cùng với một số thân thích bạn bè quan hệ tốt với hai nhà Khương - Ôn.

Hoàng Ngọc Linh nghe những lời bàn tán chỉ cười nhạt, trào phúng: "Bộ dạng cho dù đẹp thì có ích lợi gì, còn không phải hồ ly tinh sinh ra con hồ ly tinh nhỏ sao, hôn nhân đã định còn lên giường với người đàn ông khác."

Ôn Chấn Quốc nghe bà ta nói vậy, nhất thời muốn phản bác, nhưng lại nghĩ đến sau khi con gái gả cho nhà họ Kiều, lại không có về lại mặt.

Có thể thấy được Đề Nhi ở nhà họ Kiều không được quan tâm, nói không chừng không lâu sau còn bị đuổi.

Đến khi đó, mất mặt vẫn là nhà họ Ôn, cứ để vợ nói đi.

Em họ Ôn Hiểu Hiểu: "Đúng vậy, bộ dạng cô ba nhà họ Ôn cực kỳ thanh thuần, vốn đính hôn với anh Khương, kết quả trước khi cưới còn đi thuê phòng với người đàn ông khác, còn bị chị Lệ Nhi và Khương Thiện Vũ bắt gian tại giường, xấu hổ muốn chết rồi!"

Chị họ Đường Nhược Vi: "Loại phụ nữ dâm đãng này dám đến tham dự hôn lễ của Lệ Nhi, không sợ mất mặt xấu hổ sao."

Cố ý cao giọng nói, để cho tất cả mọi người nghe được chuyện xấu phóng đãng của Ôn Đề Nhi.

"Hóa ra cô ta là Ôn Đề Nhi sao, bộ dạng đáng yêu như vậy thì ra là người phụ nữ dâm đãng."

"Nhưng tôi nghe nói Ôn Đề Nhi gả cho Kiều Thừa Huân mà?"

"Loại người phụ nữ dâm đãng này mà muốn gả cho Kiều Thừa Huân sao? Không phải là ngày cá tháng tư, Kiều Thừa Huân là ai chứ, người đàn ông mọi phụ nữ đều muốn ngủ cùng, cô cảm thấy anh ấy là người mù sao?"

….....

Nghe mấy người nói linh tinh, Ôn Đề Nhi cũng không để ý, trước khi đến cô đã chuẩn bị tâm lý nghe chửi rồi.

Không coi ai ra gì đi đến hàng thứ hai bên trái, cố ý chen lách một phen, cuối cùng đứng sát vị trí thảm đỏ, đôi mắt dần dần liếc nhìn chú rể cô dâu.

Trong đôi mắt xinh đẹp của Ôn Lệ Nhi che giấu một chút oán niệm, nhìn chằm chằm Ôn Đề Nhi, hận không thể dùng ánh mắt giết chết cô.

Hôm nay là ngày vui của cô ta, tất cả ánh sáng và sự chú ý đều là của cô ta, nhưng Ôn Đề Nhi chết tiệt, cứ như vậy bất ngờ cướp đi rực rỡ vốn thuộc về cô ta!

Chỉ là…

Có một việc, cô ta chú ý đến.

Kiều Thừa Huân không cùng Ôn Đề Nhi đến tham gia hôn lễ, bởi vậy có thể thấy được, con tiện nhân này sống ở nhà họ Kiều cũng không tốt lắm.

Nghĩ đến điều này, Ôn Lệ Nhi cảm thấy mình và Ôn Đề Nhi hòa nhau một ván, lập tức nhếch môi mỉm cười, quay đầu nhìn về phía chú rể của cô ta.

Đang định nói chuyện, đã thấy hai mắt Khương Thiện Vũ nhìn Ôn Đề Nhi say mê, không che giấu chút say mê lưu luyến nào.

Thực ra, từ lần đầu tiên Khương Thiện Vũ nhìn thấy Ôn Đề Nhi, đã nảy sinh hảo cảm với cô.

Khi đó nhà họ Ôn tổ chức tiệc tối, Ôn Đề Nhi lẻ loi ngồi ở trong góc, ăn chút điểm tâm, mỗi một động tác nhỏ đều đáng yêu mê người.

Bóng lưng cô cô độc, nhưng ánh mắt cô tràn đầy sức sống, giống như tinh linh sống trong thế giới của mình, không biết tư vị lo âu của người trần.

Thậm chí sau đó, hai nhà Khương - Ôn quyết định làm thông gia, anh ta không chút do dự lựa chọn cô.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 96: Son môi đều bị anh ăn luôn

Cho dù sau đó trên mạng xuất hiện một số tin tức xấu về cô, Khương Thiện Vũ cũng lựa chọn làm như không thấy.

Mãi đến đầu tháng, ở trong khách sạn nhìn thấy cô và người đàn ông khác ở trên giường, anh ta mới hoàn toàn tin tưởng, bên trong vẻ ngoài thanh thuần của cô, là một con người dâm đãng.

Nhưng… Lúc này nhìn thấy cô lấy hình tượng nhu thuận, trái tim Khương Thiện Vũ lại một lần nữa không có dấu hiệu rơi vào cạm bẫy mê người của cô, không thể tự thoát khỏi.

Người phụ nữ trong ngoài khác nhau này, rất nguy hiểm.

Đột nhiên có xúc động, nếu cô là người phụ nữ dâm đãng, nếu có được thân thể cô, nói vậy nhất định là chuyện phong hoa tuyết nguyệt đẹp nhất thế giới.

Nghĩ đến đây, đột nhiên Khương Thiện Vũ miệng khô lưỡi đắng, trong cơ thể hiện lên chút xao động.

Chết tiệt, nơi nào đó của anh ta, hình như có chút cứng.

"Thiện Vũ, Thiện Vũ?" Giọng nói của vợ đột nhiên xâm nhập vào tai anh ta, anh ta ôm mạnh eo nhỏ của cô ta, dùng lực ngậm chặt đôi môi đỏ mọng.

Ôn Lệ Nhi sửng sốt một phen, đây là lần đầu tiên Thiện Vũ hôn cô ta!

Nhưng mà hôn môi không phải là rất tốt sao?

Đầu lưỡi của anh ta khuấy đảo lung tung trong miệng cô ta, loại cảm giác này tuyệt đối không thoải mái.

Giống như có chỗ nào đó không thích hợp.

Hôn lễ còn chưa tới bước hôn môi, vì sao Thiện Vũ đột nhiên hôn cô ta?

….....

Mặt Ôn Lệ Nhi có chút nóng lên, đáng tiếc trang điểm quá đậm nên nhìn không ra.

Cho dù chưa từng có đàn ông, cô ta cũng đoán được đó là thứ gì, Thiện Vũ vậy mà ở trước mặt nhiều người như vậy đối với cô ta…

Trời ạ, quá kích thích rồi! Khiến cho cô ta cũng trở nên rất kỳ lạ.

Âm thầm suy nghĩ, Thiện Vũ của cô ta nhất định là người đàn ông dũng mãnh.

Quần chúng ăn dưa không rõ chân tướng bắt đầu mù quáng ồn ào.

"Oa, chú rể cô dâu đều đã hôn nhau rồi, tình cảm của bọn họ rất tốt nha."

"Thật hâm mộ bọn họ, lúc tôi kết hôn chồng tôi còn không kích động như vậy đâu."

….....

"A~" Ôn Đề Nhi lười biếng ngáp một cái, đôi mắt đen tuyền mất đi vài phần rực rỡ, khóe mắt có chút nước mắt.

Tối hôm qua chơi trò chơi quá nhiều, sáu giờ sáng hôm nay mới lên giường, ngủ chưa được mấy tiếng lại bị Khinh Khinh đánh thức, lúc này buồn ngủ không chịu được, rất muốn quay về nhà ngủ.

Khương Thiện Vũ không dễ dàng gì mới dời đi lực chú ý của mình, trong lúc vô tình lại nghe thấy tiếng ngáp của Ôn Đề Nhi, hoàn toàn bị anh ta tưởng tượng ra loại âm thanh khác.

….....

Đáng chết, lại cứ vào lúc này!

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại êm tai vang lên, to hơn cả tiếng nhạc phát trong hội trường.

"Chuyện em cảm thấy hạnh phúc nhất

Mỗi ngày có thể nắm tay anh

Một đoạn tình yêu từ lúc bắt đầu

Cho dù tách ra chúng ta đều đã thành thật với nhau.

…"

(Đó là bài của Lương Văn Âm)

Ánh mắt mọi người lại nhìn Ôn Đề Nhi lần nữa.

Trên mặt Ôn Đề Nhi có chút lúng túng, cầm điện thoại lên xem, tên hiển thị: Chuyển phát Thuận Phong.

Chắc chắn là bảo bối của cô đến, che miệng nghe điện thoại: "Alo?"

"Ôn Đề Nhi, chuyển phát của cô đã đến, xin hỏi trong nhà cô có người không?"

"Nhà tôi có người giúp việc, anh giao đồ cho cô ấy là được, cảm ơn anh, vất vả rồi."

"Được." Đối phương nói xong liền tắt điện thoại.

Ôn Đề Nhi bỏ điện thoại di động xuống.

Sau đó mới nhớ tới gì đó, khuôn mặt tròn nhỏ nhắn phút chốc đỏ lên.

Lần này xấu hổ rồi…

Cô phá hủy nụ hôn của cô dâu chú rể, có thể bị sét đánh hay không?

Hoàn toàn không phát hiện ra, Khương Thiện Vũ vì cuộc điện thoại đột nhiên gọi đến của cô, mới đem khát vọng không may dấy lên ép xuống.

Ôn Lệ Nhi bị hôn đến chập mạch, trong lúc này đã quên truy cứu Ôn Đề Nhi cắt ngang, thở nhẹ nói: "Thiện Vũ, hôn lễ còn chưa có bắt đầu đâu, anh hôn người ta như vậy, son môi đều bị anh ăn luôn rồi."

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 97: Ôn Đề Nhi, cô lại quấy rối mời cô ra ngoài

Khương Thiện Vũ nghe vậy, sắc mặt đột nhiên trở nên tối đen, ánh mắt lộ ra nồng đậm chán ghét.

Anh ta không chịu nổi một người phụ nữ lớn tuổi hơn dùng loại giọng điệu này làm nũng với mình, thật sự là cực kỳ ghê tởm.

Giờ khắc này, anh ta mới giật mình tỉnh ngộ, nếu đổi lại là Ôn Đề Nhi làm nũng với anh ta như vậy, cho dù thân thể của cô không sạch, anh ta cũng có thể chấp nhận.

Đúng vậy, anh ta hối hận rồi…

Nhưng hôn lễ đã thành kết cục đã định, nghĩ nhiều cũng phí công.

"Đi thôi." Khương Thiện Vũ chịu đựng chán ghét, một lần nữa nắm tay vợ, tiếp tục đi thảm đỏ.

Ôn Lệ Nhi quay đầu nhìn về phía Ôn Đề Nhi, trong mắt là đắc ý, giống như tuyên bố chiến tích của cô ta: Thấy không, chồng chưa cưới của cô bây giờ là chồng tôi, chúng tôi còn hôn môi rồi.

Tiếc nuối chính là, Ôn Đề Nhi không nhìn cô ta.

Vì tránh cho xấu hổ, Ôn Đề Nhi cầm di động, nói chuyện phiếm với bạn.

[Dịch Hạch] Ngự tỷ vẫn ổn chứ, tối hôm qua thức suốt đêm hôm nay còn dậy sớm như vậy.

[Đầu Viên Đạn] Tôi đoán chắc là ông chồng phú nhị đại của ngự tỷ đột nhiên trở về, đánh thức ngự tỷ rồi.

Ôn Đề Nhi chỉ muốn quăng cho mấy người này một cái liếc mắt khinh thường.

3 giờ rưỡi chiều còn sớm sao?

Trợn mắt nói dối, trả lời: Đừng nói với tôi tên khốn nạn đó, tôi đang tham dự hôn lễ.

[Tài Khoản Tiết Kiệm Giả] Hôn lễ của ai thế?

[Dịch Hạch] Ông chồng phú nhị đại lương tâm trỗi dậy, bổ sung hôn lễ cho ngự tỷ rồi hả?

Mấy tên nhóc này có thể tưởng tượng phong phú một chút nữa không, hôn lễ của cô với Kiều Diêm Vương khó có khả năng làm.

[Ngự Tỷ Dũng Mãnh] Uống rượu mừng của người thân, chẳng muốn nói với mấy người nữa.

Gửi xong câu này liền tắt điện thoại.

Lúc này, Khương Thiện Vũ và Ôn Đề Nhi đi tới trước đài tuyên thệ, hội trường dần dần yên tĩnh lại.

Cha sứ cầm một quyển kinh thánh, ánh mắt thành kính nhìn đôi cô dâu chú rể.

"Thưa chúa, hôm nay chúng con đi tới trước mặt người, chúc phúc cho đôi nam nữ tiến vào cuộc hôn nhân thiêng liêng. Mục đích chính là hai người hợp làm một thể, chúc cho đôi vợ chồng sống bên nhau trọn đời, lâu dài…"

Niệm kinh không khác hát ru là mấy.

Cha sứ vừa mới niệm xong, Ôn Đề Nhi lại ngáp một cái, "A ~"

Tuy che miệng đúng lúc, nhưng vào thời khắc trang nghiêm thiêng liêng, người xung quanh đều nghe thấy tiếng ngáp thất lễ này.

Cha sứ nhìn lại, vẻ mặt lộ ra không vui.

Ánh mắt hung ác của Ôn Lệ Nhi liếc đến, giống như một con dao sắc bén, đâm mạnh vào người Ôn Đề Nhi.

Tiện nhân đáng chết, vừa rồi đã quấy rối hai lần, bây giờ còn phá đám?

Ôn Đề Nhi cười xin lỗi, "Chị hai, em không cố ý, hai người tiếp tục."

Ôn Lệ Nhi lạnh lùng nói: "Ôn Đề Nhi, nếu cô lại quấy rối tôi mời cô ra ngoài!"

"Khụ khụ." Ôn Đề Nhi xấu hổ ho hai tiếng.

Yên lặng trốn vào trong góc, không dám đứng ở hàng trước nữa.

Hôn lễ tiếp tục.

Một lúc sau, cha sứ bắt đầu hỏi cô dâu.

"Ôn Lệ Nhi, con có bằng lòng để người đàn ông này trở thành chồng của con hay không? Bất luận là bệnh tật hay khỏe mạnh, hoặc mọi… lý do khác, đều yêu thương anh ta, chăm sóc anh ta, tôn trọng anh ta, chấp nhận anh ta, vĩnh viễn trung trinh với anh ta cho đến khi chết?"

Đáy mắt Ôn Lệ Nhi hiện lên chút xấu hổ, giống như cô gái nhỏ hạnh phúc, thâm tình ngóng nhìn Khương Thiện Vũ.

Trên TV đều diễn như vậy, phải ngừng một lát mới lãng mạn.

Hoàn toàn tạm dừng vài giây, khi đang định mở miệng trả lời, trong đại sảnh lại vang lên tiếng chuông điện thoại sát phong cảnh.

"Chuyện em cảm thấy hạnh phúc nhất

Mỗi ngày có thể nắm tay anh

Một đoạn tình yêu từ lúc bắt đầu

Cho dù tách ra chúng ta đều đã thành thật với nhau.

…"

Ôn Đề Nhi có xúc động muốn tìm cái lỗ chui xuống, sao vừa rồi cô không để di động ở chế độ im lặng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 98: Bốp bốp bốp (*)

Lúc này cô không thèm nhìn người gọi điện đến, trực tiếp tắt điện thoại.

Đáng tiếc, chậm một bước, "tai họa" đã thành, hôn lễ lại bị cô quấy rối lần nữa.

Ôn Lệ Nhi tức giận hai mắt đỏ bừng, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, thân thể không khống chế được run run.

Người phụ nữ chết tiệt, cô ta nhất định cố ý phá đám!

Hôm nay là ngày vui của cô ta, phải xinh đẹp, không thể tức giận ở nơi này, đành phải hướng ánh mắt cầu cứu mẹ mình.

Hoàng Ngọc Linh sớm đã bất mãn với hành vi 'cố ý quấy rối' của Ôn Đề Nhi, hùng hùng hổ hổ đi tới trước mặt Ôn Đề Nhi.

Bà ta mở miệng mắng, "Hồ ly tinh nhỏ, cô đến đây quấy rối à? Lệ Nhi nhà chúng tôi gả cho Thiện Vũ, làm cô cảm thấy tức giận có phải không? Loại người đê tiện như cô đàn ông nào cũng ngủ, vẫn nên nhanh chóng cút ra đi, đỡ phải làm bẩn hôn lễ của Lệ Nhi nhà tôi!"

Người phụ nữ lớn tuổi giọng có chút to, giống như nhóm lên ngọn lửa chiến tranh, người bên nhà họ Khương cũng thừa cơ gia nhập trận chiến.

"Hồ ly tinh mau biến đi, loại người đê tiện như cô có tư cách gì tới tham dự hôn lễ của Thiện Vũ nhà chúng tôi, cút đi!"

"Người phụ nữ dâm đãng không biết xấu hổ, mau cút đi, nơi này không ai hoan nghênh cô!"

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Ôn Đề Nhi.

Khinh bỉ, chán ghét, xem trò hay… Đủ loại ánh mắt đều có, giống như hàng vạn mũi tên bắn tới.

Ôn Đề Nhi vốn định khiêm tốn tham gia hôn lễ xong toàn thân rút lui, nhưng hôm nay những người này cùng công kích cô, nếu như cô lại không đánh trả, sau này còn hỗn loạn như thế nào?

Nghĩ đến điều này, đôi môi anh đào cong lên nụ cười tà mị, đôi mắt u ám lạnh lẽo nhìn Hoàng Ngọc Linh.

"Dì Linh, tôi xưng bà một tiếng dì, xem như là nể mặt mũi cha tôi rồi, sau này không liên quan đến lập trường cha tôi nữa, dựng thẳng lỗ tai heo của bà lên mà nghe…"

Nói xong dừng lại một chút, đáy mắt đột nhiên hiện lên nụ cười tức giận.

"Bác gái không có đầu óc từ trong gầm cầu tìm được cảm giác ưu việt, bà và con gái của bà đều là trâu bò sao? Hôn nhân giữa tôi và Khương Thiện Vũ là cha tôi ép tôi, từ đầu tôi đã không muốn gả cho loại đàn ông lòng dạ không ngay thẳng. Còn vì sao tôi lại ở trên giường Kiều Thừa Huân, con gái bà biết rất rõ ràng. Cô ta muốn gả cho Khương Thiện Vũ, nhưng Khương Thiện Vũ chê cô ta già một đống tuổi còn làm nũng, ghê tởm muốn chết, không muốn cưới cô ta mà lựa chọn tôi, cho nên cô ta mới bỏ thuốc tôi, muốn làm tôi thân bại danh liệt. Nhưng mà rất không may, người lên giường với tôi là bạn trai tôi, bạn trai tôi là Kiều Thừa Huân, bây giờ anh ấy là chồng tôi. Tường ở bên kia bà đi đỡ không? Không đỡ sao? Được, vậy thì phục tôi đi!"

Tốc độ giống như rap vậy, ngữ khí đó làm Hoàng Ngọc Linh bị dọa mông lung rồi.

Người ngoài cũng đều trợn mắt há miệng nhìn cô gái nhỏ thanh thuần, mở miệng đều là những lời nói ác độc cực phẩm.

Có người thầm than: Tài ăn nói rất giỏi!

"Cô, cô…" Hoàng Ngọc Linh tức giận toàn thân run run, thiếu chút nữa bùng nổ, nhưng căn bản không có cách nào oán hận lại.

Ôn Đề Nhi cười lạnh lùng, ác ma nhỏ trong lòng đã hoàn toàn không khống chế được, thừa thắng xông lên.

"Cô cái gì, bà dám hỏi con rể tốt của bà không? Hỏi anh ta có phải không thật lòng muốn kết hôn với con gái bà, hỏi đi, bà nhanh hỏi đi, bà dám hỏi không? Không dám sao? Khương Thiện Vũ là ngụy quân tử, mỗi lần hẹn tôi ra ngoài đều muốn chạm vào tôi, nhưng không có biện pháp, bà đây rất thông minh, không để anh ta thành công được."

Nói xong lại lưu manh nhìn thoáng qua Khương Thiện Vũ.

Mặt Khương Thiện Vũ nhất thời còn thối hơn cả trứng thối.

Ôn Đề Nhi, người phụ nữ đê tiện này, cô ta nói linh tinh gì đó?

Nhưng mà… Cô vậy mà nói đúng.

(*) Mặc dù trong truyện không có đoạn nào nhắc đến tên chương, nhưng mình đoán, chắc là tiếng vỗ tay (cho lời nói của Ôn Đề Nhi).

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Phá rất tốt, anh tới phá loạn cái gì thế?

Chương 99: Phá rất tốt, anh tới phá loạn cái gì thế?

Khương Thiện Vũ tuyệt đối không nghĩ tới, toàn bộ bí mật của anh ta hoàn toàn bị cô gái nhỏ hơn vài tuổi nhìn thấu.

Bởi vậy có thể thấy được, cô là người phụ nữ cực kỳ thông minh.

Anh ta bị bề ngoài của cô lừa rồi!

Ôn Lệ Nhi nghe thấy mấy lời đó, cũng tức giận đến đỏ bừng mặt, nổi đầy gân xanh.

Nhưng vì mặt mũi lại kìm nén không bùng nổ, chỉ có thể chờ mong mẹ mình đánh trả.

Hoàng Ngọc Linh không dễ dàng gì mới sắp xếp ngôn ngữ xong, lập tức phản kích.

"Tiện nhân! Rõ ràng là cô không biết xấu hổ bày mưu trèo lên giường Kiều Thừa Huân, lại còn trách Lệ Nhi nhà tôi bỏ thuốc cô sao? Cô cho rằng cô là ai, chỉ là con hồ ly tinh, dựa vào loại huyết thống đê tiện như cô có tư cách gì ghét bỏ Thiện Vũ chứ?"

Vừa dứt lời, đột nhiên có tiếng nói vang lên, "Dựa vào cô ấy là vợ của tôi."

Một lát sau, trong đại sảnh yên tĩnh trở lại.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía cửa.Một bóng dáng cao lớn đứng ở lối vào, dáng người thon dài hoàn mỹ giống như quân vương, lộ ra bá đạo bức người.

Khuôn mặt cao ngạo và lạnh lùng hiện lên một tầng lạnh lẽo, đáy mắt âm u bình tĩnh như nước, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, tìm không ra một chút tỳ vết nào, ngũ quan hoàn mỹ mê người như vậy, làm cho người ta nhận ra thân phận của anh.

"Trời ạ, đây không phải là Kiều Thừa Huân sao?"

"A a a! Kiều Thừa Huân đến đây! Rất đẹp trai… Tôi sắp không thở được nữa rồi…"

"Đúng là Kiều Thừa Huân! Không phải tôi đang nằm mơ đấy chứ? Nhanh véo tôi một cái xem!"

"Trời ạ, hình như anh ấy nhìn tôi!"

"Kiều Thừa Huân vừa mới nói, Ôn Đề Nhi là vợ anh ấy, cho nên lời đồn là thật!!!"

…

Đủ loại lời nói vang lên.

Ôn Đề Nhi liếc mắt nhìn anh, dưới đáy mắt hiện lên chút không vui.

Cô vốn phá rất tốt, Kiều Diêm Vương tới phá loạn cái gì thế?

Một bên khác, vì Kiều Thừa Huân đột nhiên xuất hiện, Ôn Lệ Nhi trợn tròn mắt.

Sao Kiều Thừa Huân có thể đến đây?

Không phải anh ta không đến sao?

Khương Thiện Vũ híp mắt, u oán nhìn chằm chằm Kiều Thừa Huân, hận không thể băm anh ra vạn đoạn.

Là người đàn ông này đoạt đi người phụ nữ vốn thuộc về anh ta!

Hận, anh ta hận người đàn ông này!

Nếu không vì người đàn ông này ngủ với Đề Nhi, anh ta cũng không cần phải kết hôn với một người phụ nữ ghê tởm lớn tuổi hơn anh ta.

Nhưng bây giờ nghĩ những chuyện này thì có ích lợi gì?

Kết cục đã định rồi.

Kiều Thừa Huân không coi ai ra gì giẫm lên thảm đỏ, đôi mắt như chim ưng tìm kiếm mục tiêu.

Rốt cuộc cũng tìm thấy cô vợ nhỏ ở trong một góc.

Đi đến trước mặt Ôn Đề Nhi, đôi mắt nhìn cô hiện lên một chút dịu dàng, khẽ mở môi mỏng, "Vì sao không đợi anh đi cùng?"

Ôn Đề Nhi khẽ nhíu mày, bộ dạng này của Kiều Diêm Vương giống như muốn giúp cô?

Anh tốt bụng như vậy sao?

Quản anh tốt bụng hay không làm gì, nói trước rồi tính.

"Ai bảo anh không cho em mua ngôi nhà đó, em tức giận, hừ." Cuối cùng là tiếng hừ lạnh làm nũng, người đàn ông nghe thấy, lại cực kỳ thoải mái.

Khương Thiện Vũ nghe thấy tiếng hừ lạnh, trái tim sắp mềm nhũn rồi.

Là hiệu quả này…

Chỉ có phụ nữ đáng yêu như Ôn Đề Nhi làm nũng, người đàn ông mới cam tâm tình nguyện chấp nhận.

Còn loại phụ nữ già như Ôn Lệ Nhi làm nũng, chỉ có ghê tởm nổi cả da gà.

Trong mắt phượng thâm thúy của Kiều Thừa Huân lóe lên chút cưng chiều, cô gái nhỏ này, mới cho cô một chút ngon ngọt, cô lại vênh váo đắc ý rồi.

Muốn anh mua nhà cho cô sao?

Đợi anh cao hứng, nói không chừng sẽ mua cho cô.

Những lời nói ra tràn đầy cưng chiều và kiêu ngạo, "Nhà ở Long Cảnh Uyển không đẹp, giá quá rẻ, hoàn cảnh cũng kém, mua cho em nhà ở Đế Vương Uyển nhé?"

"Đế Vương Uyển sao?" Ôn Đề Nhi giả bộ suy nghĩ một lát.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Toàn bộ những lời nói và việc làm chửi bởi phỉ báng giữ lại truy cứu trách nhiệm pháp lu

Một lúc lâu sau, miễn cưỡng gật đầu.

"Vậy thì Đế Vương Uyển đi, em muốn có bể bơi loại này, còn có một vườn hoa lớn nữa, em thích trồng hoa, đúng rồi còn mua cho em một cái xe nữa, hay là anh mua cho em xe thể thao nhé."

Nghe vậy, Kiều Thừa Huân thiếu chút nữa không nhịn được cười.

Vườn hoa lớn, bể bơi, xe thể thao… Người phụ nữ này đúng là nghĩ rất hay.

"Đợi hôn lễ kết thúc, chúng ta đi xem nhà."

"Ừm." Ôn Đề Nhi gật đầu.

Hai vợ chồng kẻ xướng người họa, làm mọi người ở trong hôn lễ trợn tròn mắt.

Giống như tất cả mọi người đã quên bây giờ là hôn lễ của ai, trong đầu chỉ nghĩ đến cuộc nói chuyện ngược cẩu của đôi vợ chồng Kiều thị.

Biệt thự ở Long Cảnh Uyển rẻ nhất cũng hơn một ngàn vạn, nhưng ở trong mắt Kiều Thừa Huân, đúng là là cực kỳ rẻ.

Mà Đế Vương Uyển là nơi xa hoa nhất thủ đô, khu biệt thự giá nhà cao nhất, biệt thự tiện nghi trọn bộ phải tám ngàn trở lên.

Kiều Thừa Huân muốn mua biệt thự ở Đế Vương Uyển cho vợ, còn cả xe thể thao nữa…

Những thứ này, đủ để mọi người ghen chết.

Ôn Lệ Nhi đỏ mắt ghen tị, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay.

Tiện nhân! Cô ta dựa vào cái gì có thể gả cho Kiều Thừa Huân, mà Kiều Thừa Huân lại mua cho cô ta nhiều thứ như vậy!

Mà cô thì sao?

Thiện Vũ cực kỳ ưu tú, nhưng đứng với Kiều Thừa Huân, hoàn toàn không phải cùng một cấp bậc, căn bản không cách nào so sánh được.

Không cam lòng!

Nhưng cô ta lại không thể không nhận rõ hiện thực, bây giờ là hôn lễ của cô ta, mà không phải nơi diễu võ dương oai của đôi cẩu nam nữ chết tiệt đó!

Nghĩ đến đây, Ôn Lệ Nhi đẩy đẩy cánh tay Khương Thiện Vũ, nhắc nhở: "Thiện Vũ, hôn lễ của chúng ta còn chưa kết thúc đâu."

Khương Thiện Vũ phục hồi tinh thần lại, nhưng tâm tư của anh ta đã hoàn toàn bay xa rồi.

Hôn lễ này thực buồn cười, quả thực là một chuyện thật đáng cười!

Nhưng mà không có biện pháp quay đầu, cho dù không chịu nổi cũng cần phải kết thúc hôn lễ.

Hoàng Ngọc Linh thấy Kiều Thừa Huân vội tới chống đỡ cho Ôn Đề Nhi, không thể tranh cãi ầm ĩ tiếp, nếu không bà ta càng thất bại thảm hại hơn, xám xịt trở lại vị trí.

Hôn lễ tiếp tục.

Vì vừa rồi tuyên thệ bị cắt ngang, cha sứ không thể không nói lại lần nữa với cô dâu:

"Ôn Lệ Nhi, con có bằng lòng để người đàn ông này trở thành chồng của con hay không? Bất luận là bệnh tật hay khỏe mạnh, hoặc mọi… lý do khác, đều yêu thương anh ta, chăm sóc anh ta, tôn trọng anh ta, chấp nhận anh ta, vĩnh viễn trung trinh với anh ta cho đến khi chết?"

Ôn Lệ Nhi há miệng trả lời: "Con…"

"Đợi một chút."

Tiếng nói trầm thấp, mang theo lực uy hiếp khó làm người ta kháng cự, lại lần nữa gián đoạn nghi lễ.

Mọi người nhìn người nói, vô số ánh mắt nhìn Kiều Thừa Huân.

Ôn Đề Nhi tò mò nhìn khuôn mặt nghiêm túc của anh, lòng bàn tay căng thẳng, hoàn toàn bị bàn tay rộng lớn hơi lạnh của anh nắm chặt, muốn rút tay về theo bản năng, anh lại không cho phép.

Kiều Diêm Vương đây là… Có ý gì?

Đôi mắt sâu không thấy đáy của Kiều Thừa Huân hiện lên một tầng cao ngạo, từ từ xoay người, nhìn về phía khuôn mặt tròn tròn nhỏ nhắn của Ôn Đề Nhi.

"Ở trong này, tôi trịnh trọng thanh minh một chuyện."

Rõ ràng là nhìn Ôn Đề Nhi nói, nhưng người ngoài nghe xong, đều cảm thấy đang nói với bọn họ.

Môi anh đào của Ôn Đề Nhi khẽ nhếch, tuy không biết Kiều Diêm Vương muốn ra quân bài gì, nhưng trực giác nói cho cô, sắp có chuyện tốt xảy ra.

Kiều Thừa Huân nâng tay to lên, che sau tai cô gái, khẽ mở miệng.

"Tôi và Đề Nhi yêu nhau hai năm, đã đăng ký kết hôn vào ngày mùng 3 tháng này, đúng như lời một số người nói, người lên giường với Đề Nhi là tôi. Lúc này tôi cảnh cáo mọi người, đừng suy đoán lung tung về vợ tôi, hoặc là nói ra những lời nói ác ý phỉ báng, nếu không tôi sẽ đem toàn bộ những lời nói và việc làm chửi bới phỉ báng giữ lại truy cứu trách nhiệm pháp luật."

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Sau này chúng ta đừng cãi nhau nữa được không

Giọng nam trầm lắng, mỗi câu mỗi chữ đều rất có lực, giống như sấm sét vang dội, đánh thẳng vào lòng người. Tất cả mọi người đều im lặng nhìn đôi

nam nữ này, thật lâu cũng không có ai phản ứng lại.

Ôn Lệ Nhi cắn chặt răng, ngọn lửa đố kị ngập tràn trong mắt. Ôn Đề Nhi, đồ đê tiện này, không thể nào có chuyện cô ta và Kiều Thừa Huân yêu nhau hai năm được! Tuyệt đối không có khả năng!

Nhưng mà, Kiều Thừa Huân chính miệng thừa nhận, không lẽ còn làm giả được sao?

"Tôi đã cảm thấy rất kì lạ, dáng vẻ Ôn Đề Nhi dễ thương như vậy, nhìn kĩ cũng không có chỗ nào giống người phụ nữ dâm đãng? Hơn nữa người ta đã sớm sống chung với Kiều Thừa Huân, tôi thấy, tám phần là bị người khác đố kỵ nên mới có chuyện này."

"Lúc nãy mẹ vợ của chú rể mắng ác độc như vậy, rõ ràng chính là một người phụ nữ độc ác, tôi nghe xong liền thấy rất khó chịu, tốt xấu gì thì cũng là ngày cưới của con gái mình, vậy mà có thể ở trong trường hợp quan trọng này, mắng chửi khó nghe như vậy, một chút tố chất cũng không có."

"Đúng đúng, khẳng định là bọn họ đố kỵ việc Ôn Đề Nhi gả cho Kiều Thừa Huân, cho nên tung tin đồn thất thiệt chửi bới người ta, thật không nghĩ tới người nhà họ Ôn là như vậy, khiến cho người ta cảm thấy ghê tởm!"

.....

Kiều Thừa Huân mới mở miệng, tất cả ngôn luận điều đảo hướng về bên phía Ôn Đề Nhi.

Ôn Đề Nhi nhìn khuôn mặt tuấn tú của Kiều Thừa Huân, cô biết, anh là vì bảo vệ mặt mũi của chính mình, mới hợp tác với cô diễn tuồng kịch này.

Nhưng mà lòng của cô, lại không nhịn được cảm động.

Nếu như trên thế giới xuất hiện một người đàn ông, khi cô bị cả thế giới ghét bỏ, anh ấy giống như một siêu anh hùng, đứng ra bảo vệ cô, tôn trọng cô, quý trọng cô... người như vậy, cô có thể cùng anh ấy ở bên nhau trọn đời không?

Nhưng mà, người đàn ông này lại là Kiều Thừa Huân, tất cả cũng chỉ là giả vờ.

Chỉ nghĩ đến đây thôi mà khóe mắt đã thấy cay cay, cô khó khăn quay mặt qua hướng khác.

Nhưng nước mắt của cô, vẫn bị anh nhìn thấy.

"Sao vậy?" Trong ánh mắt lạnh như băng của Kiều Thừa Huân xuất hiện một tia nhu tình khó mà phát hiện được, tim có chút nhói đau.

Ôn Đề Nhi không nói lời nào, dùng sức ôm eo của anh, khuôn mặt nhỏ kề sát vào lồng ngực rắn chắc của anh.

Kiều Thừa Huân sửng sốt một chút, từ từ đưa tay, ôm thân thể mềm mại của cô. Lúc này, anh cảm nhận được cảm giác lo sợ bất an của cô, kèm theo đó còn có một chút yếu ớt, nhỏ bé. Từ khi quen biết đến nay, đây là lần đầu tiên cô lộ ra mặt mềm yếu của mình trước mặt anh, cuối cùng cũng có chút dáng vẻ của cô gái nhỏ rồi.

Ôn Đề Nhi buồn rầu mở miệng: "Thừa Huân, sau này chúng ta đừng cãi nhau nữa có được không?"

"Được." Kiều Thừa Huân gật đầu đồng ý.

Nhẹ nhàng đẩy cô ra, nhẹ hôn lên môi cô, phát ra một tiếng vang nhỏ.

Đám người đang vội vàng, không kịp chuẩn bị liền bị một màng này làm cho sững sờ. Các loại cảm xúc hâm mộ, ghen tỵ, chúc phúc, không liên quan... Các loại ánh mắt lần lượt mà tới.

Trên mặt Ôn Đề Nhi có chút nóng lên, trong lòng mất khống chế, tâm tư rối bời. Kiều Diêm Vương vừa ôm vừa hôn, ra sức diễn xuất như vậy, lát nữa nhất định phải ban thưởng cho anh một đóa hoa hồng nhỏ.

"Khụ khụ!" Cha xứ đột nhiên ho khan hai tiếng: "Thưa các quý ông và quý bà, hôm nay là hôn lễ của anh Khương Thiện Vũ và cô Ôn Lệ Nhi, Thượng Đế đang nhìn chúng ta, xin mọi người tôn trọng giây phút thần thánh này một chút."

Ông ta nói tiếng phổ thông không được chuẩn lắm, có chút khó nghe. Chẳng qua, một tiếng nhắc nhở này của ông ta, cũng đã thành công đem suy nghĩ của mọi người kéo về.

"Suýt nữa quên mất tôi là tới tham gia hôn lễ, ha ha..."

"Tôi cũng là. Tôi cũng vậy!"

"Tôi thề đây là hôn lễ đặc sắc nhất đời này mà tôi được tham dự."

...

Đủ loại tiếng thảo luận, truyền vào trong lỗ tai của Khương Thiện Vũ và Ôn Lệ Nhi, sắc mặt hai người đen thui.

Bạn bè thân thích của hai bên gia đình cũng nghiêm mặt lại, không có người nào có sắc mặt tốt.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Sự có mặt của cậu chủ Kiều làm cho nhà họ Khương chúng tôi vô cùng vẻ vang

Sau khi hôn lễ kết thúc, tiếp theo chính là tiệc cưới.

Ôn Đề Nhi vốn định tùy tiện ăn một chút, ăn xong sẽ rời đi, nhưng cha muốn cô mời Thừa Huân ở lại dự tiệc.

Trên danh nghĩa là giới thiệu cho bạn bè thân thiết biết mặt "con rể" nhà họ Ôn, trên thực tế là muốn nịnh bợ Kiều Thừa Huân.

Ôn Đề Nhi nghĩ đến mình kết hôn cũng sắp một tháng cũng chưa có dắt chồng trở về nhà, chuyến này có thể coi như tiệc gặp mặt cũng không tệ, nghĩ vậy cô liền đồng ý.

Cô vốn nghĩ phải tốn nhiều công sức lắm mới thuyết phục được Kiều Thừa Huân, nhưng không ngờ, cô vừa mở miệng, anh liền đồng ý, khiến cô cảm thấy rất bất ngờ.

Cứ như vậy, Ôn Đề Nhi và Kiều Thừa Huân ngồi ở một bàn "tôn quý" nhất, ngồi cùng bàn tất cả đều là trưởng bối của hai nhà Khương - Ôn. Tuổi tác của hai vợ chồng Ôn Đề Nhi cộng lại, chỉ sợ còn chưa bằng tuổi trung bình của của những người ngồi cùng bàn này.

Sau khi ngồi vào bàn, lúc tổ chức nghi thức hôn lễ, Ôn Chấn Quốc vừa bị mất mặt vừa mất hứng, nhưng mà bây giờ, dưới ánh sáng lóa mắt của Kiều Thừa Huân, ông ta cười đến mặt mày hớn hở, vô cùng sáng lạn.

Đầu tiên là nịnh nọt nhìn Kiều Thừa Huân một chút, sau đó lại nhìn về phía Ôn Đề Nhi: "Đề Nhi, sao không nói trước cho cha biết là con và Thừa Huân quen nhau đã hai năm, nếu là nói sớm một chút, lúc trước cũng sẽ không khiến cho hai nhà Ôn - Khương chúng ta hiểu lầm."

Nghe được hai chữ "Thừa Huân" vang lên, Kiều Thừa Huân không vui nhíu mày, trong đôi mắt lạnh lùng phủ lên một tầng ý lạnh.

Ôn Đề Nhi đã quen đóng vai cô gái ngoan ngoãn ở trước mặt cha mình, cười híp mắt nói: "Thừa Huân sợ nếu công khai quan hệ của chúng con sẽ ảnh hưởng việc học của con, cho nên mới che giấu."

Ôn Chấn Quốc hài lòng gật đầu: "Thì ra là thế, thấy Thừa Huân yêu thương con như vậy, cha cũng yên lòng đem con giao cho nhà họ Kiều."

Khuôn mặt tuấn tú của Kiều Thừa Huân chìm xuống, càng thêm phản cảm cái lão hồ ly này gọi anh là "Thừa Huân", toàn thân tràn ra một cỗ ý lạnh vô hình. Giống như sự yên lặng trước khi bạo quân nổi giận, bầu không khí chung quanh phảng phất trở nên lạnh thêm mấy phần.

Ôn Chấn Quốc cảm giác được Kiều Thừa Huân đang nổi giận, chỉ cảm thấy phía sau lưng tê dại một hồi, lập tức nói sang chuyện khác.

"Hôm nay là ngày vui lớn của Lệ Nhi, ba chị em các con tất cả đều đã được gả đi, trong nhà bây giờ chỉ còn lại một mình cha, chị cả của con lấy chồng ở nước Mỹ xa xôi, muốn về nhà cũng khó khăn, may mắn con và Lệ Nhi đều gả ở Thủ đô, về sau nếu là có thời gian, nhớ về nhà thăm cha."

Ôn Đề Nhi cười tươi như hoa: "Dạ, có thời gian con nhất định sẽ dẫn Thừa Huân về nhà thăm cha."

Trong lòng tự nhủ: chỉ có trời mới biết lúc nào cô mới có thời gian.

Kiều Thừa Huân tự mình ăn uống, không để ý đến chuyện bên ngoài, coi như mọi chuyện đều không liên quan đến anh.

Người nhà họ Khương đối với Ôn Đề Nhi hoàn toàn không có hảo cảm, nhưng bây giờ cô là vợ của Kiều Thừa Huân, mà chị hai của cô gả vào nhà họ Khương, nương theo đó nhà họ Khương liền có chút liên hệ với nhà họ Kiều. Chỉ bằng vào điểm này, bọn họ hoàn toàn có lý do không truy cứu chuyện lúc nãy Ôn Đề Nhi "cố ý quấy rối" ở trong hôn lễ.

Chủ tịch tập đoàn Khương thị, cha của Khương Thiện Vũ, Khương Hán Uy nhìn về phía Kiều Thừa Huân, lấy lòng nói: "Hôm nay là ngày vui của con trai tôi, sự có mặt của cậu chủ Kiều làm cho nhà họ Khương chúng tôi thấy vô cùng vẻ vang, tôi kính cậu chủ Kiều một ly!"

Nói xong, nâng ly rượu lên.

Kiều Thừa Huân ánh mắt lạnh lùng, thâm ý nhìn lướt qua ly rượu trước mắt mình, ánh mắt bình tĩnh như nước, cũng không có đáp lại.

Khương Hán Uy lúng túng nâng ly rượu, thu hồi lại cũng không phải, không thu hồi cũng không xong.

Trong truyền thuyết, Kiều Thừa Huân làm người tính tình lạnh lùng, làm việc sát phạt quả đoán, lịch luyện lão thành, rất có phong phạm của một anh hùng kiêu ngạo. Hôm nay gặp mặt, quả nhiên giống như trong truyền thuyết, không có tình người.

Khương Hán Uy ăn quả đắng, bất đắc dĩ giảng hòa: "Ha ha, vậy tôi kính trước một ly."

Nói xong liền uống cạn ly rượu.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Ồ, có người thổi bể da trâu

Kiều Thừa Huân yên lặng cầm đũa lên, kẹp một miếng thịt, bỏ vào trong chén của Ôn Đề Nhi.

"Người làm nói em nửa tháng này đều ăn không ngon miệng, ăn nhiều một chút, đừng để bị đói." Giọng nói lãnh đạm, nghe không ra được là có quan tâm, lại hơn hẳn quan tâm.

Ôn Đề Nhi sửng sốt một chút, phối hợp mỉm cười: "Anh không có ở nhà em không muốn ăn, sau này anh cũng đừng tăng ca trễ như vậy, em muốn cùng anh ăn, hai người cùng nhau ăn cơm mới ngon."

"Ừm." Kiều Thừa Huân lạnh lùng gật đầu.

Trả qua kinh nghiệm xương máu của Khương Hán Uy, những người khác cũng không còn dám mạo muội nịnh bợ Kiều Thừa Huân.

Cứ như vậy, bầu không khí lạnh xuống.

Hoàng Ngọc Linh u oán nhìn thoáng qua Ôn Đề Nhi, đồ đê tiện này, lúc nãy gây náo động trong hôn lễ của Lệ Nhi, làm hại bà cùng Lệ Nhi mất hết mặt mũi, làm sao mà bà nuốt trôi được cơn giận này chứ!

Nghĩ đến đây, liền thừa cơ hội nã pháo về hướng Ôn Đề Nhi.

"Hôm nay là ngày vui của Lệ Nhi và Thiện Vũ, đừng mãi nói những chuyện râu ria, nói về vấn đề chính đi, tỷ như nói cuộc hôn lễ này đi, chỉ là hôm nay làm 800 bàn tiệc ở khách sạn Ốc Nhĩ Thánh, phô trương lớn như vậy, mấy năm này trong Thủ đô cũng không tìm được nhà thứ hai dám làm như vậy, Lệ Nhi của chúng tôi quả thật rất có phúc khí!"

Ý trong mặt chữ, rõ ràng nhằm vào chuyện Ôn Đề Nhi gả vào nhà họ Kiều, nhà họ Kiều ngay cả hôn lễ cũng không tổ chức.

Vợ của Khương Hán Uy, Vương Tố Linh hận thấu xương chuyện Ôn Đề Nhi náo loạn hôn lễ của con trai mình, có người châm ngòi, bà ta đương nhiên không thể bỏ qua.

"Còn không phải sao, Khương - Ôn hai nhà chúng ta dù sao cũng là nhà giàu số một số hai ở Thủ đô, hai nhà vừa kết hợp, có thể chống vững một mảnh trời của Thủ đô, tiền đồ vô lượng! Hơn nữa Lệ Nhi làm dâu nhà họ Khương, tôi cam đoan sẽ không để cho nó phải chịu oan ức, dù chỉ là một chút xíu nào, 800 bàn rượu mừng này chính là lễ gặp mặt mà nhà họ Khương tặng cho Lệ Nhi."

"Bà thông gia, có câu nói này của bà, tôi liền yên tâm giao Lệ Nhi cho bà." Hoàng Ngọc Linh cảm động đến lệ nóng tràn mi.

Giả vờ...

Ôn Đề Nhi nói thầm trong lòng, giả bộ như không nghe thấy, tiếp tục ăn cơm.

Suy cho cùng thì Kiều Thừa Huân vẫn là một người đàn ông, nghe thấy người khác nói vợ mình như vậy, đương nhiên không thể ngồi xem không để ý tới. Ánh mắt u ám, thâm thúy thoáng lộ ra một ít tà mị, từ từ nhìn về phía hai bác gái đang một xướng một họa kia.

Từ từ mở miệng, lời nói không đáng sợ, lại làm cho người ta kinh hãi không ngừng: "Ốc Nhĩ Thánh khách sạn hết thảy có 366 phòng hạng sang, 8 cái sảnh lớn, nhiều nhất có thể đủ chỗ cho 6666 vị khách đến ăn cơm, dựa theo một bàn 15 người mà tính, tối đa cũng chỉ là 444 bàn, nhưng theo tôi được biết, hôm nay còn có một đôi tình nhân khác cử hành hôn lễ trong khách sạn này. Toán học của tôi không được tốt lắm, không biết 800 bàn mà hai vị vừa nói là ở đâu ra, có thể giải đáp cho tôi một chút không?"

"Phụt..." Ôn Đề Nhi không nhịn được cười lớn, ha ha ha ha...

Ồ, có người thổi nát da trâu rồi, thật tuyệt vời.

Ha ha ha ha... Không được, không được!

Nhịn xuống! Không được cười!

Kiều Diêm Vương, anh là người của hành tinh Học Bá phái tới hay sao?

Ha ha ha...

Ôn Đề Nhi, nhịn xuống!

Đây là một nơi rất thần thánh, tuyệt đối không thể cười!

Thế là, Ôn Đề Nhi kém chút vì nhịn cười mà bị nội thương.

Hoàng Ngọc Linh và Vương Tố Linh mặt mo đỏ bừng, hai người đều lộ ra dáng vẻ quẫn bách.

Lúc đầu chỉ là muốn khoe khoang một chút, cố ý đem không đến 100 bàn khuếch đại đến 800 bàn.

Không nghĩ tới Kiều Thừa Huân lại hiểu rõ ràng cấu tạo của khách sạn Ốc Nhĩ Thánh như vậy, chỉ một đề toán đã dễ dàng phá hủy ảo tưởng của hai người.

Ghê tởm!

Hoàng Ngọc Linh tự cho là thông minh phản bác: "800 bàn là tổng số, hôm nay làm 200 bàn, ngày mai lại làm 200 bàn, làm bốn ngày là đủ rồi."

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Không thể ngồi yên được nữa, tôi muốn đánh chó mù đường!

Kiều Thừa Huân lạnh nhạt nói: "Tôi dự toán một chút tổng giá trị của bàn đồ ăn này, một bàn này giá trị 28888 tệ, tổng giá trị của 800 bàn, tôi giảm giá cho hai vị, chỉ lấy 2300 vạn thôi, đa tạ sự ủng hộ của các vị đối với khách sạn Ốc Nhĩ Thánh."

Mọi người:...

Con mẹ nó!

Ôn Đề Nhi minh bạch.

Khó trách Kiều Diêm Vương hiểu rõ lượng khách của khách sạn Ốc Nhĩ Thánh như vậy, hóa ra anh ta là ông chủ của khách sạn này!

Không được, cô ngồi không thể ngồi yên được nữa, cô muốn đánh chó mù đường!

Hóa thân thành một đóa hoa trắng nhỏ, giả vờ vô tri nhìn Hoàng Ngọc Linh hỏi: "Dì Linh, nhà chúng ta và nhà anh Thiện Vũ có nhiều thân thích như vậy sao? Con tính một chút, 800 bàn, một bàn 15 người, tổng cộng phải mời 12000 người đó."

Nói xong vẻ mặt chân thành chớp chớp mắt.

Hoàng Ngọc Linh tức giận đến mức trên mặt lúc đỏ lúc trắng, sắc mặt thay đổi so với đèn giao thông còn đổi nhanh hơn.

Da trâu một khi thổi vỡ là không thể dán lại được.

Vương Tố Linh nhìn thấy bà thông gia mất mặt như vậy, yên lặng gục đầu xuống, không có trả lời bà ta, tránh cho bà cũng mất mặt xấu hổ theo.

"Khụ..." Ôn Chấn Quốc vội ho một tiếng, cảm thấy có chút thất vọng với người vợ luôn làm cho ông mất mặt này, mở miệng hòa giải.

"Ngọc Linh, em cũng thật là... coi như em làm ngàn bàn vạn bàn, ở trong mắt cậu chủ Kiều cũng chỉ là một cái con số mà thôi, khoe khoang cái gì, chờ khi Đề Nhi tốt nghiệp, lúc đó cậu chủ Kiều sẽ bổ sung thêm cho Đề Nhi một cái hôn lễ, cậu nói có đúng không cậu chủ Kiều?"

Trong đáy mắt lạnh lùng của Kiều Thừa Huân hiện lên một tia sáng nhu hòa, nhẹ nhàng gật đầu: "Tôi sẽ không để cho Đề Nhi chịu oan ức."

Ôn Chấn Quốc thấy sắc mặt anh có chút hòa hoãn, bạo gan nói: "Cậu chủ Kiều tuổi còn nhỏ liền trở thành người cầm lái của tập đoàn Kiều thị, không chỉ biết buôn bán, còn rất thương yêu vợ mình, chúng ta cùng nhau kính cậu chủ Kiều một ly đi."

Dứt lời, dẫn đầu nâng ly rượu lên.

Những người khác thấy thế, đều do dự một chút, vài giây sau mới có người nâng ly rượu.

Chỉ trong chốc lát, đàn ông trong bàn này hầu như đều cầm ly rượu lên, chỉ còn lại Kiều Thừa Huân cùng với ba người phụ nữ không hề động.

Ôn Chấn Quốc nháy mắt với Ôn Đề Nhi, nháy đến hai mắt cũng đau xót.

Ôn Đề Nhi nhẹ nhàng thở một hơi, nâng ly nước trái cây trước mặt lên, nói với mọi người: "Mấy ngày gần đây cơ thể Thừa Huân không tốt, không thể uống rượu, hi vọng mọi người không nên làm khó anh ấy."

"Ha ha, khó trách cậu chủ Kiều cũng không có uống rượu, người trẻ tuổi phải giữ gìn sức khỏe, đừng mãi lo làm việc, nếu không sẽ khiến cho vợ hiền lo lắng."

"Đã cậu chủ Kiều không thể uống rượu, chúng ta liền uống một lý này, kính cậu chủ Kiều!"

"Uống!"

.....

Tất cả mọi người uống xong rượu của mình.

Ôn Đề Nhi uống một ngụm nước trái cây, đặt ly xuống.

Không ai biết được, khi cô uống hết ly nước trái cây đó, trong đáy mắt Hoàng Ngọc Linh lóe ra một tia thâm ý.

Ôn Đề Nhi cũng không chú ý tới điểm này, mà Kiều Thừa Huân lại nhận ra sự thay đổi trong ánh mắt của Hoàng Ngọc Linh, lặng lẽ chú ý hành động của bà ta.

Hoàng Ngọc Linh điềm nhiên như không có việc gì cầm điện thoại di động lên, không biết là gửi tin tức cho ai.

Lát sau, điện thoại của Ôn Đề Nhi vang lên.

Nhìn thấy tên người gọi đến là: Chị hai.

Trong lòng có chút nghi hoặc, nghe máy: "Alo?"

Bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của Ôn Lệ Nhi: "Ôn Đề Nhi, sau khi em dọn ra ngoài, trong nhà nhận được một túi đồ gửi cho em, chị đã đem tới, vừa đúng lúc chị cũng có mấy phút nghỉ ngơi, em đến lấy đi."

Ôn Đề Nhi khẽ đảo tròng mắt, thần sắc đạm mạc.

Chị hai, cái đồ ngu này...

Dùng đầu gối để suy nghĩ cũng có thể hiểu được ý cô ta muốn nói: Tới, tôi muốn xử lý cô, không tới cô liền chết chắc.

"Dạ, là ai gửi cho em? Trong đó là cái gì?"

"Tên đề trên đó là Lạc Ly, về phần là cái gì thì chị làm sao mà biết được, chị cũng không có mở ra xem."

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Một đứa ngu gọi điện thoại lừa gạt tôi

Lạc Ly?

Ôn Đề Nhi run lên.

Lạc Ly sẽ gửi cho cô cái gì?

8 năm trước, khi anh rời đi, cô còn chưa có đến nhà họ Ôn.

Thời gian trôi qua lâu như vậy, nếu như anh ta biết cô đã đến nhà họ Ôn, vậy chắc chắn cũng sẽ tra ra được bây giờ cô đã là con dâu nhà họ Kiều.

Lạc Ly là một thiên tài Hacker, còn tài giỏi hơn cả cô, nếu muốn tra rõ địa chỉ của cô, chắc chắn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Cho nên...

Giả.

Không thể tin.

Nghĩ đến đây, Ôn Đề Nhi lạnh giọng trả lời: "Nếu là như vậy, chị giúp em mở ra xem bên trong là cái gì, tiện thể chụp một tấm hình gửi cho em, bây giờ em không qua chỗ chị được."

"Mày có lấy hay không, không lấy tao sẽ vứt bỏ!" Ôn Lệ Nhi nổi giận, ngữ khí rất gấp gáp.

Ôn Đề Nhi cười lạnh: "Ném đi, dù sao cũng không quan trọng."

"Được, đây là mày nói, tao sẽ ném."

Tút tút.

Ôn Đề Nhi trực tiếp cúp điện thoại.

Nếu là mấy năm trước, có lẽ cô sẽ tin tưởng là Lạc Ly gửi đồ cho cô, mà bây giờ, cô đã không phải thứ ngu xuẩn, ngay cả bản thân cũng không biết bảo vệ cho tốt.

Biết rõ là sẽ gặp nguy hiểm, cô tuyệt đối sẽ không đi.

Kiều Thừa Huân thấy thần sắc cô có chút ngưng trọng, hiếu kỳ hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Không có gì, một đứa ngu ngốc gọi điện thoại muốn lừa gạt em." Ôn Đề Nhi nở nụ cười xinh đẹp, bình tĩnh trả lời.

Hoàng Ngọc Linh nghe thấy hai chữ "ngu ngốc", lập tức đen mặt.

.....

Bên trong phòng nghỉ nào đó của khách sạn Ốc Nhĩ Thánh.

Ôn Lệ Nhi mãi mới chờ đến lúc nhận được mật báo của mẹ, lập tức kiếm cớ đi vào trong phòng nghỉ này.

Dựa theo kế hoạch, cô ta phải tìm cách lừa gạt Ôn Đề Nhi đến chỗ này, lại lừa một người đàn ông bị bỏ thuốc khác vào trong phòng này, sau đó chỉ cần đóng cửa xem trò hay là được... Nhưng bây giờ, Ôn Đề Nhi uống ly đồ uống có thuốc mê kia, nhưng không có mắc lừa!

Đồ tiện nhân đáng ghê tởm, nếu là bỏ lỡ lần này, lần sau không biết lúc nào mới có thể lừa nó đến chỗ đông người như thế này.

Không được, cô ta không thể từ bỏ nhanh như vậy!

Năm phút sau, thuốc mê sẽ có hiệu lực, mà lại chỉ có tác dụng trong 20 phút.

Chờ sau khi Ôn Đề Nhi tỉnh lại, cô ta sẽ không còn cơ hội.

Đang mãi mê suy nghĩ, điện thoại di động đột nhiên vang lên, cầm lên nhìn một chút, người gọi đến là: Ôn Hiểu Hiểu.

Liền lập tức bấm nghe: “Alo.”

"Chị hai, bên này em đã giải quyết xong, bên chị thì sao?"

"Bị đồ đê tiện kia phát hiện, nó không có tới, mày mặc kệ con heo mập đó đi, tiệc cưới còn chưa kết thúc, chờ một chút chúng ta lại tìm cơ hội ra tay."

Con heo mập mà bọn họ nói là Hạ Dịch Thần, con trai của một nhà giàu mới nổi, nhà họ Hạ, chỉ biết hết ăn lại nằm, không muốn phát triển, ỷ vào cha mình có tiền, cả ngày trầm mê trong nữ sắc.

Nếu là Ôn Đề Nhi bị loại đàn ông cặn bã này làm một lần, tuyệt đối sẽ để cho nó cả một đời đều lật người không nổi!

Phía bên kia điện thoại, Ôn Hiểu Hiểu có chút lo lắng: "Nhưng mà, để Hạ Dịch Thần nằm trên hành lang sẽ không có vấn đề gì sao? Sẽ không có chuyện gì chứ?"

"Mày quan tâm nó làm gì, để cho nó tự giải quyết, mày cũng cách xa nó một chút, nếu tên đó tỉnh lại sẽ có rắc rối to đấy."

"Ừm, bây giờ em sẽ trở về sảnh lớn."

Cúp điện thoại, đáy mắt Ôn Lệ Nhi hiện lên một tia âm tàn, đi ra khỏi phòng nghỉ.

.....

Một bên khác.

Sau khi cúp điện thoại, Ôn Hiểu Hiểu quay người đi về phía sảnh lớn, sắc mặt có chút kì lại.

Không đúng...

Chén rượu vừa mới cho Hạ Dịch Thần uống là thuốc C, dựa theo trong sách hướng dẫn viết, sau khi uống xong, mười phút sau sẽ có tác dụng. Nhưng mà, sau khi Hạ Dịch Thần uống xong, mới năm phút đã hôn mê.

Chẳng lẽ là mua nhầm thuốc giả?

Đang mãi mê suy nghĩ, cánh tay đột nhiên bị một bàn tay khác mạnh mẽ nắm lại, đau đớn bất ngờ khiến cho cô nhíu nhíu mày.

Vô ý thức muốn hô to, nhưng rất nhanh lại thấy rõ ràng mặt của người kia, không phải là chú rể Khương Thiện Vũ sao.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Đi vệ sinh gì mà lâu như vậy?

Khương Thiện Vũ sắc mặt đỏ hồng, cả người không ngừng đổ mồ hôi, thân thể run nhè nhẹ, có vẻ như rất khó chịu.

"Anh Thiện Vũ, anh làm sao vậy?" Ôn Hiểu Hiểu lắc lắc cánh tay, quan tâm hỏi.

Anh Thiện Vũ nắm tay cô đau quá, anh ấy bị gì không biết?

"Anh, có thể, có thể..." Khương Thiện Vũ cắn răng, thân thể nóng quá, như có một luồng sóng nhiệt cực lớn đang không ngừng dâng trào trong cơ thể... "Có thể, anh ăn trúng thứ gì đó."

Ôn Hiểu Hiểu trừng to mắt, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, vội vàng hỏi: "Anh Thiện Vũ, có phải anh đã uống ly Champagne trong phòng nghỉ?"

Nhất định là như vậy!

Như vậy, nguyên nhân Hạ Dịch Thần đột nhiên té xỉu...

Đúng, vừa rồi vì để cho Hạ Dịch Thần uống ly Champagne có thuốc C kia, cô vẫn luôn chuốc rượu anh ta.

Đáng chết, vậy mà không cẩn thận đem anh ta chuốc say!

"Ừm..." giọng nói Khương Thiện Vũ trở nên khàn khàn, thân thể thực sự mất đi khống chế, hai tay ôm chặt lấy eo nhỏ của thiếu nữ, há miệng cắn lên cổ nhỏ của cô.

"Anh Thiện Vũ, anh làm gì vậy, không thể..."

"Hiểu Hiểu, cho anh, anh muốn em, cho anh!"

"Anh Thiện Vũ... Không thể..."

Ôn Hiểu Hiểu vừa kinh vừa sợ, nhưng mà trong lòng lại dâng lên chút khoái cảm cùng với kích thích.

Kỳ thật, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh Thiện Vũ, cô liền thích anh ấy, thích anh ấy.

Chỉ tiếc, cô không phải là con gái của bác cả, không có tư cách gả vào nhà họ Khương.

Anh Thiện Vũ uống nhầm ly Champagne bị bỏ thuốc, đây có phải là một cơ hội ông trời ban cho cô?

Chị hai, em xin lỗi.

Ôn Hiểu Hiểu thực sự rất khó ngăn cản loại kích thích mãnh liệt do người đàn ông mạnh mẽ kia mang đến, giơ tay lên ôm lấy cổ của anh ra, lắc lắc mông, chủ động đem thân thể dán đi lên.

"Anh Thiện Vũ... Tìm chỗ nào... không... có người..."

Dù lúc này Khương Thiện Vũ đang bị lửa dục đốt người, nhưng lý trí vẫn còn tồn tại, cũng biết, tuyệt đối không thể làm loại chuyện này trên hành lang được.

Chịu đựng thân thể khát vọng, nhanh chóng ôm lấy thiếu nữ, đi vài bước, tìm tới một căn phòng chứa đồ đá cửa mà vào.

"Hiểu Hiểu, Hiểu Hiểu... Cho anh!"

"Anh... Thiện Vũ..."

.....

Từ trong phòng nghỉ trở ra, Ôn Lệ Nhi đi trở về sảnh lớn của khách sạn, tìm một vòng, nhưng không có tìm thấy bóng dáng của chồng mình.

Kỳ quái, Thiện Vũ đi vệ sinh gì mà lâu như vậy?

Chẳng lẽ là cơ thể không thoải mái?

Cầm điện thoại di động lên, gọi điện thoại cho Khương Thiện Vũ.

Gọi mấy lần đều không có ai nghe máy.

Thật là, cái tên này, thời khắc quan trọng như vậy còn đi lung tung.

.....

Tại một căn phòng xa hoa nào đó.

Ôn Đề Nhi bỗng nhiên cảm thấy đầu óc có chút choáng váng, rất uể oải. Mí mắt thật nặng, rất muốn đi ngủ. Muốn nói gì đó nhưng chưa kịp nói, trước mắt đột nhiên tối đen, thân thể mất khống chế ngã xuống.

Kiều Thừa Huân kịp thời ôm lấy thân thể của cô, thoáng cúi đầu, đem cái cằm dán vào trên gương mặt trắng noãn của cô: "Đề Nhi?"

Ôn Đề Nhi không chút phản ứng.

Đáng chết, ly nước trái cây đó có vấn đề!

Bỗng nhiên ôm Ôn Đề Nhi lên theo kiểu bế công chúa, ánh mắt từ từ quét về phía Hoàng Ngọc Linh, con người đen nhánh chợt nổi lên một tia khát máu, một tầng ý lạnh.

Lạnh!

Không khí sắp bị đông cứng!

Sau lưng Hoàng Ngọc Linh trở nên lạnh lẽo, rùng mình một cái, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Đám đàn ông trên bàn ăn đồng loạt nhìn xem Kiều Thừa Huân và cô gái trong ngực anh, ngoại trừ Ôn Chấn Quốc, không người nào dám lên tiếng.

"Cậu chủ Kiều, Đề Nhi làm sao vậy?"

"Đề Nhi thân thể khó chịu, tôi đi trước, các vị từ từ dùng bữa."

Vứt xuống một câu trả lời, Kiều Thừa Huân sải bước rời đi.

Cái bóng lưng kia vô cùng mạnh mẽ, tản ra một cỗ khí tức của vương giả, uy chấn thiên hạ, giờ phút này đang ôm vương phi âu yếm của mình, bộ dáng vừa bá đạo vừa nhu tình.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Sự việc không như những gì em thấy đâu

Trên tầng hai của khách sạn, Ôn Lệ Nhi tìm kiếm khắp đại sảnh nhưng vẫn không thể tìm thấy chồng mới cưới của cô ta.

Thiện Vũ vừa mới uống rượu cùng với rất nhiều người, chẳng lẽ đã say đến mức choáng váng, mê man bất tỉnh trong WC rồi?

Nghĩ đến điều này, gương mặt với lớp trang điểm dày của Ôn Lệ Nhi lộ ra vẻ lo lắng, cô ta xoay người đi đến phía WC.

Đi qua một hành lang dài, cô ta nghe thấy một thứ âm thanh kì lạ, yếu ớt vọng lại.

"Không cần, đừng như thế... Thiện Vũ... anh... thật xấu..."

"Hiểu Hiểu... Hiểu Hiểu..."

Âm thanh ngày càng trở nên rõ ràng hơn.

Sắc mặt Ôn Lệ Nhi trở nên tái mét khó coi, đó là giọng của Thiện Vũ và Hiểu Hiểu.

Bọn họ...

Bọn họ đang làm cái gì???

Trái tim Ôn Lệ Nhi giống như bị ngàn vạn cây đao đâm một nhát, lúc đầu là một cơn đau đớn dữ dội, rồi dần dần chuyển thành cơn tức giận ngập trời.

Tiện nhân Ôn Hiểu Hiểu này, dám dụ dỗ Thiện Vũ, cô ta muốn chết rồi sao!

Chân đang mang giày cao gót có chút bất tiện, Ôn Lệ Nhi nhanh chóng cởi bỏ giày và cầm theo nó, bước nhanh đến cửa phòng chứa đồ.

Âm thanh kia ngày càng trở nên rõ ràng, ngay cả tiếng thở dốc của đôi nam nữ đều có thể nghe rõ được.

"Anh Thiện Vũ, anh thật tuyệt..."

"Thích không?"

"Uhm... em đã là người phụ nữ của anh Thiện Vũ rồi, rất thích..."

"Sau này còn muốn nữa không?"

"Sau này có thể tìm anh Thiên Vũ nữa sao?"

"Anh đã kết hôn rồi."

"Là chị hai, không phải em..."

Rầm----

Tiếng cánh cửa đập vào tường làm lời thì thầm yêu đương vụng trộm của đôi nam nữ bị cắt ngang.

Bởi vì Khương Thiện Vũ quay lưng về phía cửa nên anh ta không biết rõ ai là người vừa mở cửa vào, nhưng Ôn Hiểu Hiểu thì thấy rõ người vừa vào chính là Ôn Lệ Nhi, khuôn mặt cô chợt đỏ bừng rồi lại trở nên trắng bệch.

"Chị hai, chuyện không phải như chị nghĩ đâu, em và anh Thiện Vũ không hề làm gì cả!"

"Không hề làm gì cả? Thế mắt tôi mù rồi sao? Còn không mau cút đi?" Ôn Lệ Nhi tức giận đến độ hai mắt đều trở nên đỏ ngầu, trên trán và mu bàn tay đều nổi đầy gân xanh.

Dù có mạnh mẽ đến đâu, giờ phút này, nhìn chính người chồng mới cưới của mình cùng em họ làm ra loại chuyện như vậy, cô ta vẫn vô cùng đau đớn,

nước mắt không ngừng rơi.

"Chị hai, chuyện không phải như chị thấy đâu, anh Thiện Vũ, a..."

"Đừng nói nữa, cho anh trước đi, anh không thể chịu đựng được nữa..."

.....

"Khương Thiện Vũ!" Ôn Lệ Nhi dường như đã hết chịu nổi, tiến đến kéo hai người kia ra.

Người phụ nữ một khi đã mất đi lý trí của mình thì sẽ trở nên vô cùng mạnh mẽ và đáng sợ. Ôn Lệ Nhi dùng sức kéo Khương Thiện Vũ ra.

Đột nhiên bị người ta kéo ra khỏi cơ thể Ôn Hiểu Hiểu, Khương Thiện Vũ có chút không thích ứng được, vẫn còn muốn tiếp tục, nhưng hiện tại xảy ra chuyện này, anh ta không thể không nhịn xuống.

Ôn Lệ Nhi đang muốn tìm chồng mới cưới tính sổ thì Khương Thiên Vũ bất ngờ lao vào ôm lấy Ôn Lệ Nhi.

"Anh bị người khác bỏ thuốc kích thích, mau cho anh đi, anh mặc kệ, cho anh... Ah" -.-!

"Cái, cái gì????"

Ôn Lệ Nhi ngạc nhiên trợn tròn mắt. Sao lại có thể như thế???

.....

Cảm thấy không có chuyện gì của mình nữa, Ôn Hiểu Hiểu cắn môi rất không cam lòng!

Vừa mới thôi, anh Thiện Vũ còn thuộc về cô ta, vậy mà hiện tại lại bị chị hai cướp đi rồi!

Cô ta sẽ không từ bỏ ý đồ này...

Thời gian sau này còn dài, cô ta nhất định sẽ cướp lại anh Thiện Vũ!

"Chuyện này, chị hai, thật xin lỗi, em sẽ nói với bác cả là cơ thể chị thấy không thoải mái, anh Thiện Vũ đang ở lại chăm sóc chị, hai người phải nhanh nhanh một chút nha."

Giả mù sa mưa làm người tốt xong, Ôn Hiểu Hiểu mới rời đi.

...

Trong đại sảnh, chỉ còn lại một đống hỗn độn trên các bàn ăn, khách mời sau khi ăn uống no nê dường như cũng không còn đủ kiên nhẫn để chờ đợi thêm nữa.

"Chú rể và cô dâu sao vẫn còn chưa ra mời rượu, đã quá giờ tốt hai tiếng rồi, cuối cùng có tới để mời rượu hay không???"

"Chúng tôi còn có việc, không thể đợi thêm nữa, khi cô dâu và chú rể đến đây, phiền các vị báo lại giúp một câu."

"Tôi cũng có việc phải đi trước."

Vừa hay có người dẫn đầu, những người khác lập tức hưởng ứng theo, chớp mắt đã ra về quá nửa.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 108: Dù có ý tưởng cũng không thể làm loạn như vậy

Trong một gian phòng xa hoa nào đó.

Sau khi Kiều Thừa Huân rời đi, những người chuyên đến để nịnh bợ kia cũng không còn đủ kiên nhẫn chờ đợi, nhao nhao rời đi.

Cuối cùng chỉ còn lại người của hai nhà Khương - Ôn.

Người nhà hai bên sắc mặt đều rất kém.

Khương Hán Uy vỗ bàn đứng dậy: "Thực không ra gì, để khách mời chờ đến hơn hai giờ, gọi điện thoại cũng không ai nghe, có biết hôm nay là ngày gì không?"

Vương Tố Linh an ủi: "Có thể là hai đứa nó quá mệt mỏi, hoặc là có hoạt động cá nhân, người tuổi trẻ bây giờ sống rất thoáng, có thể lý giải được, chúng ta ra tiếp đãi khách mời đi."

Hoàng Ngọc Linh đồng ý nói: "Tôi cảm thấy Tố Linh nói rất đúng, nói không chừng là hai đứa nó lén lúc làm hoạt động lãng mạn gì đó, hôm nay là ngày vui lớn, bọn họ có ý nghĩ của riêng mình cũng không trách được."

"Hừ!" Khương Hán Uy hừ lạnh một tiếng: "Cho dù có ý tưởng cũng không thể làm loạn như vậy!"

Ôn Chấn Quốc khuyên nhủ: "Thông gia, tùy ý bọn nó đi thôi, việc cấp bách bây giờ là đi tiếp đãi khách mời phía ngoài, cũng không thể ném đi mặt mũi của nhà họ Khương."

Nâng lên mặt mũi, Khương Hán Uy mới có chút hạ hỏa, quay người đi ra ngoài: "Tố Linh, chúng ta đi."

"Haiz..." Vương Tố Linh đi theo ra ngoài.

Vẻ mặt Hoàng Ngọc Linh lập tức chuyển qua lo lắng: "Chấn Quốc, anh nói xem, cuối cùng hai đứa nó đang làm cái gì? Làm sao đi lâu như vậy cũng không trở lại?"

Cuộc hôn lễ này đã bị người quấy đến rối tinh rối mù, bọn nó còn ngại còn chưa đủ ầm ĩ sao?

Ôn Chấn Quốc ngược lại là cực kì bình tĩnh, cuộc hôn lễ này thất bại hay thành công cũng đã là râu ria.

Bây giờ Đề Nhi ở nhà họ Kiều được thương yêu như vậy, ngày sau nhà họ Ôn đã có một tòa núi dựa mạnh mẽ, ở trước mặt nhà họ Kiều, nhà họ Khương chẳng là cái thá gì.

Cho nên, ông ta đâu cần phải để ý?

.....

Bên trên một chiếc Maybach màu đen.

Ôn Đề Nhi như một đứa trẻ ngủ say, nhu thuận dựa vào trong ngực Kiều Thừa Huân.

Kiều Thừa Huân thoáng cúi đầu, trong ánh mắt lạnh lùng lộ ra vẻ ôn nhu, chậm rãi rơi trên người thiếu nữ đang ngủ say, mỗi tấc da thịt trên người cô, phải dùng bốn chữ "băng cơ ngọc cốt" để hình dung.

Có lẽ bởi vì đã từng chiếm hữu cô, anh đã không còn chán ghét khi chạm đến thân thể của cô, thậm chí còn có một loại cảm giác rất kỳ quái.

Gương mặt nhỏ nhắn của cô kề sát ở trên người anh, hơi thở ấm áp, giống như mang theo hương vị ngọt ngào, len lén tiến vào trong lòng của anh, có vùng thế nào cũng không vung ra được.

Sau khi lên xe, anh định đánh thức cô, nhưng không thể thành công.

Bởi vậy cơ bản anh có thể kết luận, ly đồ uống mà cô uống có thể là có thuốc mê trong đó.

Về phần là ai bỏ thuốc cô, đáp án rất rõ ràng.

Bộ dáng chột dạ của Hoàng Ngọc Linh, đã nói lên tất cả âm mưu.

Nghĩ đến đây, trên gương mặt cao ngạo tuấn tú của Kiều Thừa Huân, lộ ra một hơi khí lạnh.

Trong hôn lễ nhiều người như vậy bọn họ cũng dám xuống tay với cô, bởi vậy có thể thấy được, trong quá khứ cô sống trong nhà họ Ôn, phải chịu bao nhiêu đau khổ?

Trong đầu bỗng nhiên nhớ lại một câu ——

"Tôi không muốn rời bỏ Xuân Nha, nhưng mà mẹ vẫn muốn lừa tôi rời đi, tôi đến nhà họ Ôn cũng không có ai thích tôi, bọn họ thậm chí còn trăm phương ngàn kế muốn hại chết tôi..."

Lần đó là hơn nửa tháng trước, sau khi anh và cô cãi nhau, cô trốn vào trong phòng gọi điện thoại cho bạn, vừa khóc vừa nói.

Bây giờ, anh mới hiểu được ý tứ của những lời này.

Khó trách cô cơ linh lanh lợi như thế, thì ra tất cả đều là từ lúc còn sống trong nhà họ Ôn rèn luyện được.

Rất tốt.

"Ôn Đề Nhi, cô rất lợi hại."

Thầm khen cô một câu, ánh mắt bỗng nhiên trở nên lạnh, nhìn chằm chằm về phía trước.

Đến Kiều Hào Uyển, xe chậm rãi dừng ở sát trong sân.

Kiều Thừa Huân nhìn thoáng qua Ôn Đề Nhi, muốn gọi cô dậy, nhưng thiếu nữ vẫn còn không có cảm giác.

Anh do dự nửa ngày mới ôm cô ra khỏi xe, đi vào biệt thự.

Vừa bước vào phòng khách, thiếu nữ liền mở mắt.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Mợ chủ làm rất lớn tiếng

Ôn Đề Nhi ngủ rất ngon, mở mắt ra liền thấy Kiều Diêm Vương sắc mặt lạnh lùng, ý thức liền tỉnh táo ba phần.

Nhìn chung quanh một chút.

A, sao lại về nhà rồi?

Vừa mới xảy ra chuyện gì?

Cô hoàn toàn không nhớ gì cả.

Kiều Thừa Huân thấy cô tỉnh lại, liền đi tới trước sô pha, thả cô xuống.

Ôn Đề Nhi sau khi ngồi xuống, vỗ vỗ đầu: "Chóng mặt quá, tôi ngủ thiếp đi sao?"

"Chỉ sợ là hôn mê." Kiều Thừa Huân trầm giọng nói.

"Hôn mê?" Ôn Đề Nhi nhíu mày lại, trong đôi mắt đen láy phủ lên một tầng âm trầm.

Khó trách vừa nãy buồn ngủ như vậy, thì ra là trúng chiêu!

Mẹ nó!

Ly đồ uống đó có vấn đề!

Không, loại chuyện này không trách được người khác.

Ôn Lệ Nhi chưa bao giờ muốn để yên cho cô, muốn trách chỉ có thể trách chính cô đã quá sơ ý chủ quan.

Chẳng qua may mắn, Kiều Diêm Vương cứu được cô một lần.

Nếu không phải Kiều Diêm Vương, chỉ sợ bây giờ cô đang nằm dưới người một tên đàn ông nào đó mà cầu xin tha thứ.

Nghĩ đến đây, cô ngẩng đầu nhìn Kiều Thừa Huân, mỉm cười cảm kích: "Cám ơn anh đã cứu tôi."

Ánh mắt Kiều Thừa Huân ngưng lại, cũng không để ý lời cảm ơn của cô: "Trước kia hay gặp chuyện như vậy?"

Thấy vẻ mặt cô thoải mái như vậy, hiển nhiên là trải qua nhiều lần mới có thể bình tĩnh như vậy.

Nếu là lần đầu, anh không tin một thiếu nữ 20 tuổi bị người chuốc thuốc mê còn có thể lạnh nhạt như vậy.

"Không kém bao nhiêu đâu, trước kia tôi đề phòng rất cẩn thận, bọn họ chưa một lần thành công, lần trước tại khách sạn G, không cẩn thận lại trúng chiêu..."

Ôn Đề Nhi dừng một chút, tò mò hỏi anh: "Tôi vẫn luôn có chút nghi hoặc, người ở trong phòng tôi, tại sao lại là anh?"

Kiều Thừa Huân cười lạnh, anh cũng không định đem chuyện ông nội gài bẫy anh nói cho cô biết: "Có lẽ là do duyên phận đi."

Ôn Đề Nhi: "..."

Duyện phận? Kiều Diêm Vương sẽ tin tưởng?

Ha...

"A~" không khống chế được mà ngáp một cái: "Tôi buồn ngủ, đi lên ngủ một chút, chừa cơm tối lại cho tôi."

Nói xong đi lên trên lầu.

Bộ Khinh Khinh đi tới, mỉm cười hỏi: "Cậu chủ, cậu và mợ chủ làm hòa rồi sao?"

Kiều Thừa Huân mặt lạnh nhìn qua, hỏi ngược lại: "Cô nói gì với ông nội của tôi?"

"Ngày mùng 3 tháng 8, mợ chủ vừa tới ngày đầu tiên, cậu chủ cùng mợ chủ hoà hợp ăn một bữa cơm, sau đó mợ chủ đi lên lầu tìm cậu chủ, đồng thời ở trong phòng sách ngây người hai phút; đêm đó mợ chủ bởi vì suốt đêm chơi game, cậu chủ tức giận xông vào phòng, làm... chuyện đó với mợ chủ..."

Nói xong lời cuối cùng, giọng của Bộ Khinh Khinh đã nhỏ như muỗi kêu.

Kiều Thừa Huân nghe xong nhíu nhíu mày, chuyện đêm đó, anh vẫn còn khắc sâu ấn tượng đến bây giờ.

Anh đáng mông cô, sau đó bôi một chút dầu.

Nhưng, anh cũng không có làm gì cô.

Nghĩ đến đây, ánh mắt lạnh lẽo có chút bối rối, thật bội phục sức quan sát và tưởng tượng của nha đầu này.

"Sao cô biết tôi làm chuyện gì?"

"Ách..." Bộ Khinh Khinh trên mặt có chút nóng lên: "Tôi nghe được, mợ chủ phát ra tiếng động có chút lớn."

Kiều Thừa Huân nhếch môi, đối với lời giải thích này, anh rất hài lòng.

"Cô còn nói qua cái gì?"

"Ngày mùng 7 tháng 8, cậu chủ về nhà chậm, bị mợ chủ nhốt ở ngoài cửa, về sau cậu chủ tức giận xông vào trong phòng mợ chủ, lại... làm chuyện đó"

Nói xong lời cuối cùng, ngữ khí của Bộ Khinh Khinh lại yếu đi mấy phần.

Trong đáy mắt Kiều Thừa Huân trào lên một tia áy náy khó mà phát hiện được, đêm đó anh bị đám bạn xấu bỏ thuốc, sau khi về đến nhà làm cô bốn năm lần thuốc mới hết tác dụng.

Nhưng không thể phủ nhận, thân thể của cô thực sự để cho người ta rất là mê muội, đụng một cái thành nghiện, muốn ngừng mà không được.

Bỗng nhiên Kiều Thừa Huân nghĩ đến một vấn đề, nhướng mày nhìn về phía Bộ Khinh Khinh: “Ông nội tôi chỉ hỏi cô những chuyện như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Chức trách của người giúp việc

Mặt Bộ Khinh Khinh nóng lên, trong mắt xuất hiện một tia ngượng ngùng, gật gật đầu: "Ông chủ nóng lòng muốn ôm chắt trai, cho nên bảo tôi phải chú ý chuyện của cậu chủ và mợ chủ."

"Vậy nên mỗi ngày cô đều chú ý loại chuyện này?" Kiều Thừa Huân nở nụ cười trêu tức.

Bộ Khinh Khinh đảo tròng mắt, đỏ mặt nói: "Cậu chủ, anh và mợ chủ sớm sinh em bé, tôi cũng không cần phải khổ cực như vậy."

"Cô không muốn khổ cực như vậy, có thể quay về chăm sóc ông nội."

"Không không không!" Bộ Khinh Khinh lắc đầu liên tục: "Tâm nguyện của ông chủ là nhìn thấy cậu chủ hạnh phúc, tôi muốn giúp ông chủ hoàn thành tâm nguyện này, cố gắng trợ giúp cho cậu chủ và mợ chủ."

Kiều Thừa Huân cười lạnh một tiếng, muốn đứng dậy lên lầu, dư quang thoáng nhìn thấy một cái thùng chuyển phát nhanh nằm trên mặt đất.

"Thùng của ai?"

"Là của mợ chủ." Bộ Khinh Khinh nói.

Kiều Thừa Huân xích lại gần nhìn hóa đơn trên cái thùng chuyển phát nhanh, chỉ có thể nhìn thấy có tên của "Cửa hàng đồ liên minh đồ ăn ngon".

Cô ấy mua đồ ăn?

Cô gái hết tiệt, trong nhà đồ ăn gì mà không có, cần lên mạng đi mua?

Nghĩ đến đây, Kiều Thừa Huân nhìn về phía Bộ Khinh Khinh: "Cô ấy đã mua những gì?"

"Chuyện này..." Bộ Khinh Khinh lộ vẻ do dự.

Cái này, đánh chết cũng không thể nói.

Kiều Thừa Huân sắc mặt âm trầm, âm thanh lạnh lùng nói: "Nói."

Bộ Khinh Khinh rụt cổ một cái, nhỏ giọng nói: "Kỳ thật cũng không có gì, chính là một chút đồ ăn vặt."

Chỉ là đồ ăn vặt?

Kiều Thừa Huân tuyệt đối không tin câu nói này, nếu như chỉ là đồ ăn vặt, Khinh Khinh không phải là bộ dáng này.

Muốn biết đáp án, mở thùng ra liền biết.

Không tiếp tục hỏi nữa, đem thùng để lên bàn nhỏ, tiện tay cầm lên dao nhỏ trong rổ hoa quả, chuẩn bị mở thùng.

Bộ Khinh Khinh cắn cắn môi, nhỏ giọng nhắc nhở: "Cậu chủ, đây là đồ của mợ chủ, cậu không hỏi cô ấy mà mở ra, như vậy không tốt đâu?"

"Nếu như cô ấy hỏi, cô liền nói là cô mở, đây là chức trách của người giúp việc."

"..."

Cậu chủ, không cần phải đỗ lỗi cho tôi như vậy.

Sau đó, Kiều Thừa Huân mở thùng ra.

Trong thùng làm gì có cái gọi là đồ ăn vặt, tất cả đều là mì tôm đủ loại khẩu vị.

Gương mặt tuấn tú tuyệt mỹ thoáng chốc chuyển qua màu đen, đáy mắt phủ lên một tầng hàn ý lạnh lẽo.

Khó trách cô ấy phải lên mạng mua, trong nhà không thiếu đồ ăn, duy chỉ có không có đồ ăn độc hại.

Chết tiệt!

Cô chê anh đối xử với cô không tốt, hay là muốn tuyệt thực để gây nên sự chú ý của anh?

Bộ Khinh Khinh đau đầu che trán, xong rồi, cái thùng mì tôm này của mợ chủ thật sự xong rồi...

Kiều Thừa Huân đột nhiên ngẩng đầu, chất vấn: "Cô ấy mua mì tôn bao nhiêu lần rồi?"

"Không nhiều... Đây là lần thứ hai."

"Đem vứt đi."

"A?" Bộ Khinh Khinh ngây ngẩn cả người.

Là của mợ chủ, ném đi không tốt đâu?

Tuy nói đây đều là đồ ăn không có dinh dưỡng, nhưng cũng phải bỏ tiền ra mới mua được, nếu vứt đi, mợ chủ sẽ đau lòng.

Kiều Thừa Huân sắc mặt càng đen hơn: "Đem vứt đi, đừng để tôi lặp lại lần thứ ba."

"Vâng, tôi lập tức vứt nó đi!"

Bộ Khinh Khinh lập tức ôm thùng mì, nhanh chóng chạy tới cửa sau ném đi.

Kiều Thừa Huân đi lên lầu hai, đứng trước cửa phòng Ôn Đề Nhi.

Muốn gõ cửa, suy tư một lát sau, trực tiếp dùng tay vặn khóa cửa.

Có chút bất ngờ, cô vậy mà không có khóa trái cửa.

Thuận lợi tiến vào phòng riêng của cô gái, vừa mới vào cửa đã nhìn thấy cô ngủ say trên giường.

Rất buồn ngủ sao? Vậy mà để cô ngay cả cửa đều quên khóa trái.

Muốn tới gần cô, nhưng suy nghĩ một chút, cuối cùng không có đi qua, quay người rời đi.

Tiến vào thư phòng, ngồi trước máy vi tính, khởi động máy.

Lúc này, anh đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại từ một người có ghi chú là "Chiến Cơ", nghe máy.

Chiến Cơ: "Cậu chủ Kiều, thân phận của tất cả Hacker đăng ký tôi đều tra xong, không có phát hiện Khăn Quàng Đỏ."

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Bạn gái anh đến, mời ký nhận

Đôi con ngươi sâu thẳm của Kiều Thừa Huân lướt qua một tia thất vọng, lại nhanh chóng biến mất.

Đáng chết, đến cùng thứ mà Khăn Quàng Đỏ có hứng thú là gì?

Thấy anh không nói lời nào, Chiến Cơ lại nói tiếp: "Vẫn tiếp tục thả mồi ạ?"

"Thu đi."

"Được, thế tôi lấy danh nghĩa "Anh hùng bàn phím" thu lại 500 vạn."

Kiều Thừa Huân im lặng trong giây lát, bỗng nghĩ tới một cách khác, trầm giọng nói: "Nếu để anh giả danh Khăn Quàng Đỏ đi làm chuyện xấu, liệu anh ta có thể xuất hiện không?"

Không vì tiền, không vì danh tiếng, vậy thì cũng phải vì chính bản thân mình đi?

Chiến Cơ cười nói: "Ha ha, ý kiến này cũng không tồi, có thể thử."

Kiều Thừa Huân nhắc nhở: "Hai năm trước anh ta có thể tóm được 103 hacker bậc nhất từ khắp nơi trên thế giới thì cũng có thể tra ra anh, trước mắt còn chưa biết anh ta là ai, mà trong 103 hacker kia cũng có thể có người muốn trả thù Khăn Quàng Đỏ, anh cẩn thận một chút."

"Anh ta có xuất hiện hay không còn chưa chắc chắn, anh Kiều xin yên tâm, kỹ thuật hack của tôi so với anh ta cũng không thua kém đâu."

Kiều Thừa Huân không nói gì thêm, trực tiếp gác điện thoại.

... …

Tỉnh ngủ dậy, bầu trời hoàn toàn đen kịt.

Ôn Đề Nhi rửa mặt xong xuống lầu, bỗng như nhớ tới cái gì, xuống lầu liền lập tức đi tìm cái túi đồ của cô.

Trong phòng khách, Bộ Khinh Khinh đang lau nhà.

Ôn Đề Nhi thuận miệng hỏi: "Khinh Khinh, túi đồ của tôi đâu?"

Bộ Khinh Khinh sửng sốt, trên mặt có chút do dự, "Cậu chủ bảo tôi ném hết đi rồi."

"Ném???" Ôn Đề Nhi như gặp phải sấm sét giữa trời quang.

45 đồng lại còn được gói bọc gửi qua bưu điện, ôi trời, mất bao công sức cô mới đoạt được!

Kiều Diêm Vương, con mẹ nó!

Trong lòng Ôn Đề Nhi tức giận mắng một tiếng, vội hỏi: "Cô ném đi đâu?"

"À..." Bộ Khinh Khinh dừng một chút, "Mợ chủ, xe rác mới tới, thùng rác bị đổ đi rồi."

"Mẹ kiếp!" Ôn Đề Nhi tức giận mắng một tiếng, "Kiều Diêm Vương còn ở nhà không?"

Bộ Khinh Khinh lắc đầu nói: "Cậu chủ nói trong công ty còn có chuyện chưa xử lý, nửa giờ trước liền đến công ty, còn đặc biệt dặn dò mợ chủ phải ăn cơm đúng giờ, không được ăn mì ăn liền nữa...."

Ôn Đề Nhi hận đến nghiến răng nghiến lợi, từ đầu đã không để lọt tai lời khuyên của Bộ Khinh Khinh.

Người chưa từng nếm qua cái khổ như Kiều Diêm Vương làm sao có thể biết mì ăn liền ngon như thế nào?

Dám không hỏi ý kiến của cô đã tự tiện ném đồ của cô, thù này không báo, cô thề không làm người!

Nghĩ đến đây, cô lập tức vào một ứng dụng bán hàng online nào đó.

Đang định mua một thùng mì ăn liền, đột nhiên ý tưởng chợt lóe, cô thay đổi chủ ý.

Khóe môi nhếch lên thành ý cười nham hiểm, cô vào một trang web mua "MM bơm khí thông minh*"...

*Búp bê bơm khí thông minh(?)

Kiều Diêm Vương, anh chết chắc rồi!

...

Ngày kế tiếp, tập đoàn Kiều thị.

9 giờ sáng, Kiều Thừa Huân vẫn giống như thường ngày, nhanh chóng chải đầu rửa mặt sau đó ra khỏi phòng nghỉ, bắt đầu công việc ngày hôm nay.

Gần đây khá là nhiều việc, anh bận rộn không cách nào về nhà ở được.

Có điều cũng may, hôm nay nữa là xong việc, bắt đầu từ ngày mai là có chút rảnh rồi không cần ở lại công ty nữa.

Nửa ngày sau, tiếng gõ cửa vang lên.

Vương Hữu Vỹ từ ngoài vào, sắc mặt có chút kỳ lạ, "Ông chủ, anh có đồ chuyển phát nhanh, nhân viên giao hàng nói, nhất định phải do chính bản thân anh ký nhận."

"Chuyển phát?" Kiều Thừa Huân nhíu mày, anh không nhớ rõ bản thân mình đã mua đồ gì.

Trên trán Vương Hữu Vỹ toát ra vài giọt mồ hôi nóng, khóe miệng giật giật, cười như không cười, "Nhân viên giao hàng nhờ tôi truyền đạt lại với ông chủ, nói đây là đồ của Ôn Đề Nhi."

Khuôn mặt lạnh lùng của Kiều Thừa Huân nhanh chóng trầm xuống, người phụ nữ chết tiệt, cô lại có chủ ý quái quỷ gì nữa đây?

Lên mạng mua cái nọ cái kia thì trực tiếp gửi về nhà là được, còn gửi tới công ty làm gì?

Đáng chết là... Anh lại tò mò không biết cô mua cái gì.

"Để cho nhân viên giao hàng mang vào."

"Vâng!"

Vương Hữu Vỹ giống như nhận được lệnh đặc xá, chạy ngay đi.

Ánh mắt Kiều Thừa Huân lạnh lùng, trong lòng bỗng có cảm giác không ổn.

Cốc cốc cốc.

Cửa lại bị gõ, Kiều Thừa Huân đáp: "Mời vào."

Cậu nhân viên giao hàng tiến vào, trong tay ôm môt hình người được bọc lại...

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Múa thoát y*?

*Là kiểu múa gợi cảm, vừa múa vừa cởi quần áo

Cho dù thường ngày Kiều Thừa Huân bình tĩnh và lý trí thế nào thì sau khi nhìn thấy vật này, gương mặt đẹp trai cũng hoàn toàn biến thành màu đen, cơ thể vì quá tức giận mà không ngừng run nhẹ.

Người phụ nữ đáng chết, thì ra cô muốn đùa giỡn anh!

Cậu nhân viên giao hàng hổn hển đi tới, mang hình người được bọc đi đến trước mặt Kiều Thừa Huân, thuận tiện đưa cho anh một cây bút, "Anh Kiều, phiền anh ký nhận."

"Từ chối ký nhận." Giọng nói lạnh như băng, mang theo tức giận khiến người ta sợ hãi.

Cậu nhân viên giao hàng sợ tới mức toàn thân run rẩy, mặt lộ vẻ khó xử, "Anh Kiều, trong điện thoại cô Ôn có nói, nếu như anh không ký nhận thì mời anh gọi điện báo cho cô Ôn một tiếng."

Kiều Thừa Huân đen mặt, bàn tay dùng sức nắm chặt điện thoại gọi cho Ôn Đề Nhi một cuộc.

Nửa ngày sau, đầu dây bên kia điện thoại truyền đến giọng nói lười biếng của Ôn Đề Nhi, nghe ra còn giống như chưa tỉnh ngủ, "Alo? Xin chào, hiện tại tôi không phục vụ, mời chờ."

"Ôn Đề Nhi!"

Tiếng gầm như sấm bên tai khiến thiếu nữ bên kia đầu dây cũng phải tỉnh ngủ.

"Ha ha ha..." Ôn Đề Nhi cười rộ lên, "Chồng à, buổi sáng tốt lành."

Đôi con ngươi của Kiều Thừa Huân co rút lại, trong lồng ngực chỉ toàn là lửa giận, "Cô chơi tôi?"

Thiếu nữ cười như một đóa hoa trắng nhỏ, "Chồng à, anh phải biết rõ chứ...? Em có 10 lá gan cũng không dám chơi anh, nhưng 90 cái lá còn lại thì lại dám."

"Ôn Đề Nhi!" Giọng nói nghiến răng nghiến lợi, hận không thể xé nát cái miệng của thiếu nữ.

"Hừ, anh lại không ở nhà, cứ việc quát đi, dù sao anh cũng không thể làm gì tôi."

"Đêm nay về nhà xem tôi xử cô thế nào!"

"Đợi một chút!" Thiếu nữ cắt ngang lời anh nói, "Chồng à, em cảm thấy trong nhà chúng ta quá vắng vẻ lạnh lẽo cho nên mua cho anh một người bạn gái, anh nhất định phải ký nhận đấy, chỉ cần anh ký, đêm nay em liền múa thoát y cho anh xem."

"Múa thoát y?" Trong đôi mắt của Kiều Thừa Huân thoáng xẹt qua một tia tà mị, môi mỏng giương lên thành nụ cười ta mị, "Biết lừa tôi sẽ có kết cục gì không?"

"Không có kết cục mà, hai lần trước không đều có, khụ khụ." Thiếu nữ ý thức được chính mình đã nói sai, lập tức ngậm miệng.

Kiều Thừa Huân mân mê bờ môi, được cô nhắc nhở, anh mới nhớ, hai lần trước cô lừa gạt anh, mà anh quả thực không làm gì cô.

"Ôn Đề Nhi, tự tắm rửa bản thân cho sạch, chờ tôi về, cô cởi quần áo múa cho tôi xem."

"Hử?" Thiếu nữ vui vẻ nở nụ cười, "Nói như vậy là anh đồng ý ký phải không?"

"Ừ." Kiều Thừa Huân gật đầu.

"Moaz~ chồng à, em yêu anh, thật sự, thật sự yêu anh....."

Nghe giọng nói thiếu nữ nghịch ngợm vui đùa, Kiều Thừa Huân giống như thấy cô đang làm một ký hiệu hình trái tim cùng với... Một tiếng thơm ngọt ngào với anh.

Nếu là hôn thật, anh thật sự muốn hung hăng cắn nát môi cô.

Cúp điện thoại, Kiều Thừa Huân lấy bút từ trong ống đựng bút ra, ký xuống hóa đơn 3 chữ - Ôn Đề Nhi.

Cậu nhân viên chuyển phát nhanh cảm động đến rơi nước mắt, xé hóa đơn xong liền rời đi.

Một lúc sau, Vương Hữu Vỹ tiến vào, ánh mắt kỳ quặc nhìn hình người được gói đặt tại góc tường

"Ông chủ..."

"Tặng cho cậu."

"..."

Vương Hữu Vỹ muốn khóc, bề ngoài ông chủ nói là đưa cho anh ta, trên thực tế là muốn anh ta xử lý MM thổi khí này.

Phải, người có mắt liền nhìn ra thứ đồ chơi này chính là MM thổi khí.

Không thể nghi ngờ gì ông chủ đã bị bà chủ nhà mình chơi một vố, ít nhất thì anh ta nhìn ra được.

Kiều Thừa Huân lạnh lùng cầm lấy một phần văn kiện, rất nhanh vùi đầu vào làm việc, thật lâu sau mới phun ra một câu: "Lấy đi."

"Vâng!" Vương Hữu Vỹ buồn rười rượi, ôm hình người đã được gói lại đi ra ngoài.

Thứ đồ chơi to lớn bắt mắt thế này rất nhanh liền hấp dẫn ánh mắt của mấy chục con người trong văn phòng.

Trong lòng Vương Hữu Vỹ: Thứ này không phải của tôi, không phải của tôi, không phải của tôi!

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 113: Hồ Ly xảo quyệt

Kiều Hào Uyển.

Trong phòng ngủ của thiếu nữ thi thoảng lại truyền ra những tiếng kêu la đầy tức giận.

"Con mẹ nó, bà cô của tôi thật sự đánh thầy lang*, không cần thêm máu!"

*thầy lang = bác sĩ, thầy lang được nhắc đến ở đây là một nhân vật trong game, hình như có chức năng hồi máu cho đồng đội.

"Dịch Hạch, ông nội nhà cậu, đợi lát nữa xem tôi đá thầy lang đi, có anh ta không có tôi, có tôi không anh ta!"

"Tức chết tôi rồi..."

Bốp...

Bàn tay dùng sức đập bàn phím, cuối cùng cũng đánh xong phó bản.

Tuy toàn thắng nhưng Ôn Đề Nhi lại không cảm thấy sảng khoái.

【 Kênh đội ngũ 】

Ngự Tỷ Dũng Mãnh: Thầy lang cái nỗi gì, lần nào cũng không nghe theo lệnh chỉ huy!

Dịch Hạch: Có lẽ là do anh ta không đeo tai nghe.

Người Gửi Tiền Tiết Kiệm: Chà chà...Tôi ngược lại thấy vị thầy thuốc này rất thú vị, mỗi lần đều nhằm vào Ngự Tỷ, lần nào cũng đúng.

Đầu Viên Đạn: Tôi cũng thấy vậy, thầy thuốc, nói một câu đi.

Đội ngũ năm người thì bốn người đều đã lên tiếng.

Chỉ có ID "Hồ ly" là thầy thuốc thì vẫn im lặng không nói gì.

Tính ra, Ôn Đề Nhi đã chơi "Vương giả OL" này cũng được 2 năm rồi, mỗi lần đấu nhóm hoặc đánh phó bản đều có bốn đồng đội cố định: Dịch Hạch, Đầu Viên Đạn, Người Gửi Tiền Tiết Kiệm, cùng với Hồ Hy..

Chỉ cần năm người cùng tổ đội, không có phó bản nào không hoàn thành, cho tới bây giờ đoàn đội pk cũng chưa từng thua, có thể nói là đội ngũ cực mạnh trong "Vương giả OL".

Trong đó Dịch Hạch, Đầu Viên Đạn cùng Người Gửi Tiền Tiết Kiệm là ba người rất hoạt bát, chỉ có Hồ Ly chưa từng nói qua một câu, mà thực lực của anh ta cũng là yếu nhất.

Mỗi lần Ôn Đề Nhi muốn đá anh ta ra, lại nghĩ tới người này đã theo bọn họ 2 năm liền có chút không đành lòng, dù sao thằng nhãi này cũng khiến người ta vừa yêu vừa hận.

Nghĩ tới đây, cô gửi đến kênh đội ngũ một tin: Thầy lang, nói một câu.

Đợi nửa ngày sau, Hồ Ly mới sống lại.

Hồ Ly: Tôi thích nghe giọng nói khi cô tức giận.

Hử...

Ôn Đề Nhi giống như nghe thấy một trận gió rít gào qua tai, rất lạnh.

Ông nội nhà anh!

Cô tức giận gõ bàn phím: Anh có bệnh?

Dịch Hạch: Khà khà... Thì ra Hồ Ly là em trai cuồng Ngự Tỷ.

Đạn Viên Đầu: Hồ Ly dùng tên này cũng thật có lí, không hổ là lão hồ ly.

Người Gửi Tiền Tiết Kiệm: Nói như vậy, Hồ Ly chính là cố ý muốn trêu chọc Ngự Tỷ?

Hồ Ly: Ừ

Ừ cái em gái nhà anh!

Ôn Đề Nhi trợn trắng mắt, ra sức gõ bàn phím: Lần sau anh mà còn như vậy, đừng mơ vào đội ngũ của tôi nữa.

Hồ Ly: Lần sau sẽ thay đổi.

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, tiếp theo chính là giọng nói lễ phép của Bộ Khinh Khinh: "Mợ chủ, cậu chủ đã về, cô nhanh xuống ăn cơm...."

Kiều Diêm Vương đã về?

Ôn Đề Nhi theo bản năng nhìn thời gian ở góc phải dưới màn hình, thì ra đã 7 giờ 20 phút, là thời gian ăn cơm tối.

Vì thế, cô nhắn tin tới kênh đội ngũ: Chồng tôi đi làm về, đi ăn cơm đây, buổi tối gặp lại.

Nói xong, logout tại chỗ.

.....

Một nơi khác trên thế giới.

Trong phòng ngủ sạch sẽ, ánh mặt trời xuyên qua tấm rèm cửa bằng sa mỏng màu trắng chiếu lên sàn gỗ bóng loáng.

Người đàn ông đẹp trai mặc áo ngủ màu trắng, đôi con ngươi đen láy hơi co lại, ánh mắt dừng lại trên màn hình máy tính.

Bạo Tẩu Ngự Tỷ: Chồng tôi đi làm về, đi ăn cơm đây, buổi tối gặp lại.

"Đề Nhi..." Lạc Ly thì thào gọi tên cô, đáy mắt mang theo chút ưu thương, "Anh ta đối xử với em có tốt không?"

Không có ai trả lời câu hỏi của anh ta.

Trong trò chơi, ID của anh ta là... Hồ Ly.

Một con hồ ly yên lặng bảo vệ cô.

.....

Kiều Hào Uyển.

Trong phòng ăn, Kiều Thừa Huân ngồi ngay ngắn bên bàn ăn, dáng ngồi thẳng tắp tao nhã, cả người toát ra khí chất quý tộc.

Ôn Đề Nhi nhẹ nhàng đi tới, tiện tay lôi ra một cái ghế, ngồi đối diện anh, tự nhiên cầm bát đũa trực tiếp ăn cơm.

Đôi mắt lạnh lùng của Kiều Thừa Huân khẽ nâng lên, ánh mắt rơi vào trên gương mặt của thiếu nữ, "Tắm qua rồi?"

"Ai cần anh lo." Ôn Đề Nhi lạnh giọng đáp lại.

Khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc của Kiều Thừa Huân trong nháy mắt liền biến đen.

Người phụ nữ đáng chết, muốn cho qua chuyện này với anh?

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Chồng à, còn cần phục vụ gì không?

Ôn Đề Nhi thấy anh đen mặt, lập tức thay bằng khuôn mặt tươi cười như một đóa hoa trắng nhỏ, gắp một miếng thịt đặt ở trong bát của anh.

"Chồng à, gần đây mỗi ngày anh tăng ca đều mệt chết đi, ăn nhiều thịt một chút bồi bổ cơ thể."

"..."

Kiều Thừa Huân lạnh lùng liếc cô một cái, nụ cười không phân biệt thật giả.

Ánh mắt chậm rãi dời đến trong bát, gắp miếng thịt cho vào miệng.

Ôn Đề Nhi hài lòng, cười, "Chồng à, còn cần phục vụ gì không? Đề Nhi toàn tâm toàn ý phục vụ anh."

Kiều Thừa Huân: "Cởi quần áo ra múa một đoạn."

Ôn Đề Nhi: "..."

Ông nội nhà anh, cút!

Kiều Thừa Huân yên lặng lấy điện thoại di động ra, phát lại một đoạn ghi âm.

"Chồng à, em cảm thấy trong nhà chúng ta quá vắng vẻ lạnh lẽo cho nên mua cho anh một người bạn gái, anh nhất định phải ký nhận đấy, chỉ cần anh ký, đêm nay em liền cởi quần áo múa cho anh xem..."

Khuôn mặt trắng nõn của Ôn Đề Nhi trong giây lát liền chuyển sang hồng, "Anh là tên biến thái sao, ngay cả cái này cũng ghi âm lại!"

"Tôi là thương nhân, giữ chữ tín là nguyên tắc của thương nhân."

"Tôi lại không phải thương nhân, không có cái gọi là giữ chữ tín, nguyên tắc của tôi chính là không có nguyên tắc, hừ."

Một tiếng hừ cuối cùng đầy tùy hứng, tuyên bố cô muốn chơi xấu.

Kiều Thừa Huân cũng không nóng nảy với cô, món nợ này đợi cơm nước xong rồi tính cũng không muộn.

Bầu không khí lại chìm trong im lặng.

Hai vợ chồng ai ăn của người đó.

Lát sau, Ôn Đề Nhi bỗng nhiên buông đũa xuống, đứng dậy.

"Tôi ăn no rồi." Nói xong liền xoay người đi đến phòng khách.

Kiều Thừa Huân nhìn cơm trong bát cô, cô chỉ ăn có nửa bát.

Ăn ít như vậy?

Không muốn ăn? Hay là cố ý muốn chạy?

Bộ Khinh Khinh đi tới, nhỏ giọng nói: "Cậu chủ, mợ chủ đúng là không muốn ăn, Khinh Khinh không lừa cậu chủ."

Kiều Thừa Huân nhíu mày, "Bình thường cô ấy cũng ăn không hết nửa bát cơm?"

"Mợ chủ rất ít ăn cơm, cháo thì có thể miễn cưỡng ăn hết một bát, sau đó cô ấy cảm thấy như vậy quá lãng phí nên tự mình lên mạng đặt mì ăn liền, nói mì ăn liền là đồ ăn không tốt cho sức khỏe, ăn không hết cũng chẳng sao, lương tâm sẽ không cắn dứt."

Cái logic dở hơi gì thế?!

Kiều Thừa Huân đen mặt, một tay xiết chặt đôi đũa, nhất thời cũng không muốn ăn nữa.

Bộ Khinh Khinh lại nói: "Cậu chủ, mỗi tối, mợ chủ liền chơi trò chơi đến 4, 5 tiếng, cậu cũng mặc kệ sao?"

Mỗi tối chơi trò chơi đến 4, 5 tiếng?

Thời gian nghỉ ngơi và làm việc rối loạn như vậy mà cô còn có khẩu vị ăn mới lạ!

Nghĩ đến đây, Kiều Thừa Huân đặt bát đũa xuống, xoay người lên lầu.

.....

Trong phòng ngủ của thiếu nữ.

Ôn Đề Nhi đứng bên cửa sổ, ánh mắt linh động ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Ánh đèn mông lung đẩy lùi bóng đêm, khuôn viên mang đậm dấu ấn kiểu Anh, giống như trong thế giới Mary Sue, mộng ảo đến không hiện thực.

Đi tới nơi đây đã gần một tháng, mỗi lần nhìn cảnh sắc mộng ảo này, cô đều có cảm giác như đang nằm mơ.

Cho đến bây giờ cô vẫn chưa thực sự hòa nhập với nơi đây.

Đằng sau bỗng truyền đến tiếng mở cửa, thiếu nữ thoáng quay đầu, cái gì nên tới vẫn sẽ tới.

Kiều Thừa Huân đi tới, giống như mang đến một cơn gió lớn, bước thẳng tới trước mặt thiếu nữ.

Ôn Đề Nhi không tự chủ được lui lại sau mấy bước, cho đến khi bị ép dựa vào cửa sổ mới dừng lại, bị kẹp ở giữa, đau đớn trên lưng khiến cô nhíu mày.

Sắc mặt Kiều Thừa Huân khẽ đổi, theo phản xạ có điều kiện ôm lấy eo nhỏ của cô, ôm cô rời khỏi nơi làm cô đau đớn.

Trên mặt Ôn Đề Nhi nóng lên, vội vàng giơ tay đẩy anh, "Buông!"

"Không dám múa thoát y?"

"Tôi nói đùa anh nghe có hiểu không?"

"Thật xin lỗi, tôi lại cho là thật."

Kiều Thừa Huân cười lạnh, tay kia cùng đưa tới, chặn ngang ôm cô lên.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Dì cả của cô màu trắng?

Ôn Đề Nhi bị động tác của anh làm cho giật mình, hai tay không tự chủ được ôm lấy cổ anh, sợ bản thân mình không cẩn thận ngã xuống, vội la lên: "Anh muốn làm gì?"

"Đừng nói chuyện." Kiều Thừa Huân nhếch môi, bước nhanh đến bên giường, ném cô lên chiếc giường mềm mại của thiếu nữ.

Trong nháy mắt Ôn Đề Nhi lấy lại tự do, cô đã nghĩ đến chuyện chạy trốn.

Người đàn ông nhanh hơn cô một bước đè cô xuống, hai tay chế trụ được vai cô.

Trong khoảnh khắc ấy, thiếu nữ đã bị anh tóm được, cho dù hai chân có thể cử động thì cơ thể cũng không thể bật dậy được.

"Khốn khiếp! Mau buôn tôi ra, nếu không tôi sẽ mách ông nội, ừm..."

Người đàn ông chuẩn xác chặn lại cái miệng nhỏ của cô, rất nhanh liền khiến thiếu nữ thuần phục.

Ôn Đề Nhi căng thẳng nhíu chặt lông mày, đầu hoàn toàn tê dại, lý trí từ từ tan rã.

Không thể...

Cô không muốn như vậy... Trong lúc cô và anh còn chưa rõ loại tình cảm này là gì thì làm sao có thể làm chuyện này?

Tay nhỏ ra sức đẩy lồng ngực anh nhưng lại chẳng khiến anh nhúc nhích lấy nửa phân.

Kiều Diêm Vương đáng chết lại dùng chiêu này...

Cô xong đời rồi...

Thấy vẻ mặt thiếu nữ thấy chết không sờn lại không có cách nào thoát ra được, ánh mắt lạnh lùng của Kiều Thừa Huân nhiễm một tầng ánh sáng của sự thắng lợi, đấu với anh, cô vẫn còn non lắm.

Hơn nữa cái non này lại vừa đủ, xốp giòn ngon miệng.

Ôn Đề Nhi không cam lòng xoay mặt, cắn răng nhìn vầng trăng từ từ nhô lên.

Đột nhiên, chỗ kia có chút kỳ lạ.

Ông trời tựa như nghe thấy lời cầu nguyện của cô, đúng lúc phái dì cả tới?!

Ha ha... Thật tốt quá!

Thiếu nữ hưng phấn ôm miệng, xoay người một cái, đẩy anh sang bên, vui vẻ nói: "Dì cả của tôi đến!"

Kiều Thừa Huân cúi người, dời ánh mắt đến nơi nào đó.

Bỗng chốc Ôn Đề Nhi liền trợn tròn mắt... Hiện tại là tình huống gì???

Kiều Diêm Vương chết tiệt!!!

Chúc anh mỗi ngày đều phải ăn mì ăn liền tăng ca đến bình minh!!!

Nửa ngày sau, vẻ mặt âm trầm của Kiều Thừa Huân mới dịu đi.

"Dì cả của cô màu trắng?"

"..."

Ôn Đề Nhi giống như đánh đòn cảnh cáo, ngồi phịch xuống, cuối cùng cũng nhìn thấy.

Kiều Thừa Huân lại nhanh chóng đè cô về trên giường, giọng nói từ tính vang lên bên tai cô, "Thứ cho tôi nói thẳng, phản ứng sinh lý của cô như vậy là bình thường, nếu như kìm nén không làm sẽ dẫn đến kinh nguyệt không đều, cơ thể mệt mỏi, phiền lòng dễ giận mất ngủ hay gặp mộng, nghiêm trọng mà nói có thể dẫn đến vô sinh."

Ôn Đề Nhi nghe xong trong đầu liền lơ mơ, trong lòng cũng có chút sợ hãi.

Trong khoảng thời gian này, những dấu hiệu mà anh nói hình như cô đều có, ôi chao...

Dì cả đã muộn một tuần vẫn chưa tới, cơ thể cũng thường xuyên không có sức, còn luôn phiền lòng dễ giận, buổi tối cũng hay mất ngủ, gặp ác mộng.

Cho nên, những dấu hiệu bệnh này sẽ dẫn đến vô sinh???

Không cần...

Cô muốn có con!

Những đứa bé đáng yêu, nếu cả đời này cô cũng không mang thai...

Thật không dám nghĩ tới!

Từ từ, Kiều Diêm Vương làm sao có thể biết những thứ này?

Không phải là dọa cô chứ? Cô nghi ngờ nói: "Anh nói thật?"

Kiều Thừa Huân cười lạnh, "Không tin cô có thể lên mạng tra."

Người phụ nữ ngu ngốc, anh chẳng qua là góp nhặt những chứng bệnh gần đây của cô rồi nói ra, vậy mà cô lại tin thật.

Hay phải nói là sợ rồi?

Anh thật thông minh, suy nghĩ một chút là có thể lừa cô, mà cô thì vẫn ngốc nghếch rơi vào bẫy, điều này cho thấy trong đầu cô đang rối loạn.

Ôn Đề Nhi vẫn nửa tin nửa ngờ, "Trên mạng đa phần đều là lừa người."

Kiều Thừa Huân có lòng nói: "Tôi có thể giúp cô hẹn trước với chuyên gia để truyền đạt cho cô những tri thức về vấn đề này."

Ôn Đề Nhi: "..."

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Dùng quá ba lần, ngán rồi!

Ôn Đề Nhi bị nói trúng, nhất thời không phản bác được một câu.

Không làm sẽ vô sinh, không làm sẽ vô sinh, không làm sẽ vô sinh...

Trong đầu đều là kết luận kỳ lạ này.

Không nên không nên.

Không làm sẽ vô sinh, làm sẽ mang thai, hết bệnh.

Tóm lại, cô chỉ cần không mắc chứng vô sinh là được.

Nghĩ đến đây, thiếu nữ lại thay bằng vẻ mặt thấy chết không sờn, đôi mắt khép lại, cô chấp nhận bằng bất cứ giá nào.

"Vậy anh đến đây đi, không được làm tôi đau."

"Rất thoải mái, sẽ không đau."

"Ừm..."

...

Sau đó, Ôn Đề Nhi toàn thân vô lực nằm trên giường, tim đập có chút nhanh, sắc mặt hồng hào, đáy mắt thiếu nữ còn vương chút khổ sở động lòng người, còn đầu thì vẫn trong trạng thái mơ hồ.

Ôi trời ơi, ai có thể nói cho cô biết, bọn họ vừa mới trải qua chuyện gì không?

Có phải cô đã cùng Kiều Diêm Vương làm chuyện kia rồi không?

Hơn nữa còn là cô cam tâm tình nguyện.

Từ từ...

Đôi mắt mê ly của Ôn Đề Nhi từ từ nhíu lại, lý trí nhanh chóng quay trở về.

Mẹ nó!

Cô bị lừa?!!

A a a a!

Nghĩ tới cô thông minh một đời lại nhất thời hồ đồ bị Kiều Diêm Vương lừa gạt!

"Họ Kiều kia! Tôi muốn giết anh!" Cô đột nhiên xoay người, dạng chân ngồi trên người đàn ông, hai tay dùng sức bóp chặt yết hầu khỏe mạnh của anh.

Mặc dù dùng sức nhưng chẳng hề có lực sát thương với anh.

Kiều Thừa Huân nhếch môi cười tà mị, trên khuôn mặt đẹp trai vẫn còn những giọt mồ hôi chưa khô, trong mắt đều là đắc ý.

Người phụ nữ ngốc nghếch, cuối cùng thì cô cũng tỉnh ngộ, anh trào phúng nói: "Hình như vừa rồi là cô chủ động yêu cầu tôi, lợi dụng xong liền muôn giết người diệt khẩu?"

Ôn Đề Nhi cắn cắn môi, không cam lòng buông tay ra, nghiến răng nghiến lợi nói: "Anh đây là quyến rũ con gái nhà lành!"

"Nếu cô nói như vậy thì tôi cũng có thể nói là cô quyến rũ tôi."

"Ai quyến rũ anh!"

Ôn Đề Nhi trừng mắt, tức giận đến mức thở gấp, cả người run run.

Ánh mắt phượng của Kiều Thừa Huân từ từ rời xuống, mái tóc đẹp của thiếu nữ chẳng biết đã buông xõa từ lúc nào, tự nhiên tản ra trước ngực, trông giống hệt búp bê sứ, vừa đáng yêu lại động lòng người.

Nhận ra ánh mắt của người đàn ông, lúc này Ôn Đề Nhi mới phản ứng kịp, lập tức nhảy từ trên người anh xuống, kéo chăn che khuất cơ thể mình.

Trận lôi kéo này liền kéo tất cả chăn lên người cô.

Mặt Ôn Đề Nhi nóng lên, chật vật quay mắt đi không nhìn anh, "Đồ háo sắc, nhanh lăn ra khỏi phòng tôi!"

Kiều Thừa Huân không chút hoang mang ngồi xuống, tiện tay nhặt quần áo đã cởi ra trước đó.

Ôn Đề Nhi lén lút nhìn anh, thấy thắt lưng khỏe mạnh của anh không biết có phải là do vừa trải qua một trận mây mưa hay không mà vẫn còn vương lại chút mồ hôi.

Trên hai bắp tay khỏe mạnh của anh vẫn còn lưu lại mấy vết cào, đó là vết cào của cô.

Vừa rồi quá đau, trong lúc vô thức liền nắm lấy tay anh.

Không nghĩ tới lại khiến anh chảy máu, anh không đau sao?

Người đàn ông nhặt quần tây áo sơ mi lên nhưng không mặc lại, xoay người nhìn khuôn mặt của thiếu nữ.

Vừa lúc thiếu nữ cũng đang trộm nhìn anh, bốn mắt nhìn nhau, anh đánh đòn phủ đầu, "Như thế nào, vẫn còn muốn?"

Ai muốn hả?!

Ôn Đề Nhi đang định nói, anh lại đột nhiên cất lời: "Thật xin lỗi, dùng quá 3 lần, ngán rồi." Giọng nói lạnh như băng.

Những lời định nói của thiếu nữ đành phải nuốt lại, cô có cảm giác bị sỉ nhục giống như đôi giày cũ bị quăng đi.

Bỗng nhiên nhớ tới sáng nay, ở trong điện thoại anh có nói câu kia- - biết gạt tôi có hậu quả gì không?

Cho nên vừa rồi anh lừa cô lên giường chính là trừng phạt cô.

Bây giờ cô thua, thua thảm hại.

Tóm lại, cô không còn lời nào để nói.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Người vợ giả hữu danh vô thực

Kiều Thừa Huân xoay người rời đi, lúc đi tới cửa, bỏ lại một câu: "Lần sau, đừng đùa giỡn với tôi nữa, thật nhàm chán."

Giọng nói trầm thấp cảnh cáo không mang theo chút cảm tình.

Giống như một lưỡi dao sắc nhọn, hung hăng đâm vào trái tim Ôn Đề Nhi.

Rõ ràng là anh ném thùng mì ăn liền của cô đi trước, cùng lắm thì cô cũng chỉ đáp trả lại anh một trò đùa nho nhỏ, nhưng trong lòng anh, cô còn chưa đủ tư cách để đùa anh.

Ôn Đề Nhi ơi Ôn Đề Nhi, mày cũng chỉ là một người vợ hữu danh vô thực mà thôi, thật sự đã coi mình thành một tồn tại đặc biệt sao?

.....

Tắm xong, Kiều Thừa Huân mặc áo tắm đi xuống tầng một.

Bộ Khinh Khinh đang lau nhà trong phòng khách, thấy anh đến lập tức ân cần thăm hỏi: "Cậu chủ."

Kiều Thừa Huân liếc cô một cái, vẻ mặt lạnh lùng, trầm giọng nói: "Về sau mỗi đêm quá 10 giờ tối liền rút dây mạng ra."

Bộ Khinh Khinh ngẩn người, gật đầu, "Vâng."

Kiều Thừa Huân không nói gì thêm, xoay người đi vào phòng bếp, rất nhanh liền cầm một chai rượu đỏ cùng một chiếc ly chân dài lên lầu hai.

Bộ Khinh Khinh nhìn bóng lưng anh biến mất trên tầng hai, bất đắc dĩ than một tiếng, vừa rồi vẻ mặt cậu chủ trầm xuống là do cãi nhau với mợ chủ sao?

...

Trên ban công.

Ôn Đề Nhi mặc áo tắm, giống như con mèo hoang nhỏ, lười biếng nằm trên sàn nhà lạnh băng.

Đáy mắt linh động bị phủ một lớp u buồn, đờ đẫn nhìn về phía trước.

Tay phải cầm điện thoại, màn hình điện thoại cũng xám xịt.

Mạng đã không có, máy tính cũng không thể vào, mà kế bên cũng không có đường mạng nào có thể xâm nhập, chung quanh đều là phạm vi trong Kiều Hào Uyển.

Lúc này cô căn bản không ngủ được.

Lúc còn ở nhà họ Ôn, vì bảo vệ bản thân, cô ngày phòng đêm phòng, mỗi ngày chỉ ngủ một hai tiếng, hơn nữa còn phải xác nhận sau khi mọi người ngủ hết mới dám ngủ.

Cũng không dám ăn bừa cái gì, mỗi ngày nhốt mình ở trong phòng, cố ý bỏ qua giờ ăn cơm sáng trưa chiều, sau đó tự mình tìm gì đó để lót dạ.

Về sau bị Ôn Lệ Nhi phát hiện, nói cô làm lãng phí thực phẩm, sau đó cố ý kêu người làm khóa tủ đựng nguyên liệu lại không cho cô động vào.

Không còn cách nào, cô chỉ có thể lên mạng mua mì ăn liền về ăn...

Sau khi gả vào nhà họ Kiều, cuối cùng thì sinh hoạt của cô cũng có chút thay đổi, nhưng đồng hồ sinh học của cô vốn bị xáo trộn nên không thể nói đổi là đổi luôn được.

Không có internet, sinh mệnh của cô giống như bị vắt kiệt, thật nhàm chán.

Cầm điện thoại nhìn thời gian, 3 rưỡi sáng, sao vẫn còn không buồn ngủ?

.....

Lúc mở mắt ra, trời đã sáng hẳn rồi.

Ôn Đề Nhi mệt mỏi giơ tay lên che mắt, ánh mặt trời quá mạnh rọi vào mắt khiến cô có chút khó chịu.

Phải mất một lúc lâu sau mắt mới mở ra được, chống thân thể ngồi xuống liền nghe thấy âm thanh sột soạt từ sau vườn hoa.

Theo tiếng động nhìn qua, chỉ thấy trước bụi hoa có một người đàn ông tao nhã, trên người mặc áo ngủ bằng tơ lụa màu đen, trong tay cầm cây kéo lớn, cẩn thận tỉ mỉ sửa hoa cỏ.

Hôm nay Kiều Diêm Vương... Không cần đi làm?

Định qua chào hỏi một tiếng, nhưng một giây khi cô đứng dậy, giữa hai chân truyền đến một trận đau nhức, thiếu chút nữa đứng không vững, cô theo bản năng tóm lấy lan can.

"Anh Kiều, buổi sáng tốt lành."

Lúc này cô học ngoan, cái gì mà chồng yêu, cái gì mà Thừa Huân, lúc không có người ngoài, cô tuyệt đối sẽ không gọi loạn.

Kiều Thừa Huân từ từ ngẩng đầu lên, tuy khoảng cách có chút xa, nhưng cô vẫn cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng của anh.

Quả nhiên, anh không để ý đến cô mà tiếp tục sửa hoa.

Ôn Đề Nhi bất giác cũng cảm nhận được điều gì đó, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm phía trước, ra sức hít một ngụm không khí mới mẻ.

Bụng hơi đói, đi đánh răng rửa mặt trước đã.

Nhưng một giây khi xoay người kia, thân thể không khống chế được liền loạng choạng, cuối cùng không chịu được mà té ngồi trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Đừng có chạm linh tinh ở đây

Không khéo một màn này bị người đàn ông đứng trong vườn hoa nhìn thấy được, đôi con ngươi thâm thúy trong phút chốc liền trầm xuống.

Người phụ nữ đáng chết, cô đang làm gì trên đó?

...

Đây là bị tụt huyết áp?

Ôn Đề Nhi phát hiện ra đầu có chút choáng, nhưng không đau, hẳn là không phát sốt.

Ngồi một lúc trên mặt đất, một lần nữa đứng lên, chống tường trở về phòng.

Nhanh chóng rửa mặt mũi xong, cô cầm lấy ly nước đã đun sôi để nguội qua một đêm đặt bên cạnh máy tính lên uống, sau đó mới đi xuống tầng.

Ăn nhanh bữa sáng, cả người đều có tinh thần, thoải mái tiến vào vườn hoa.

Kiều Thừa Huân vẫn đang ở trong vườn tỉa hoa, giờ phút này anh đang nghiêm túc sửa một gốc cây không biết tên, ngay cả Ôn Đề Nhi đến anh cũng không liếc mắt nhìn một cái.

Ôn Đề Nhi cũng không để ý anh, tự mình đi đến một gốc hoa hồng nhỏ trước vườn, giơ tay lên định chạm vào nó.

"Đừng chạm linh tinh vào hoa ở đây." Đằng sau đột nhiên truyền tới giọng nói trầm thấp cảnh cáo.

Cơ thể Ôn Đề Nhi run lên, theo bản năng rút tay về.

Quỷ hẹp hòi, không chạm thì không chạm!

Nhàm chán đi dạo, bỗng nhiên cô bị một gốc cây có hoa màu trắng bên người anh hấp dẫn, rất đẹp, hơn nữa còn tản ra hương thơm nhàn nhạt.

Từ trước đến nay cô chưa thấy loại hoa nào như vậy, có chút động lòng, sau khi ra khỏi đây, cô cũng phải đi kiếm mấy cây hoa mới được.

Nghĩ tới đây, cô tò mò hỏi: "Anh Kiều, hoa này là hoa gì?"

Vừa dứt lời, cô đã bị kiều Thừa Huân ghét bỏ đẩy một cái, "Đừng ở đây làm phiền tôi, ra ngoài."

Ôn Đề Nhi bị đẩy lùi về sau hai bước, không ngờ đột nhiên dưới chân đụng phải một tảng đá, thân thể không khống chế được ngã về phía sau.

Dưới tình thế khẩn cấp, bàn tay liền giơ ra bắt được cái gì đó.

Hai lòng bàn tay đau xót, thế mà cô lại tóm phải hoa hồng có gai, đau quá!

Càng không may hơn nữa là cơ thể cô ngã thẳng vào trong bụi hoa, quần áo không che hết được da thịt mịn màng, cả người liền truyền đến một cảm giác đau đến thấu tim.

Mà một giây kia, trái tim Kiều Thừa Huân cũng như sắp nhảy ra ngoài.

Bước nhanh đến, anh thô bạo cầm lấy bàn tay trắng nõn của thiếu nữ hất ra ngoài.

Thậm chí còn không thèm nhìn thiếu nữ lấy một cái, ánh mắt hung dữ, gắt gao nhìn chằm chằm một mảng hoa hồng bị đạp hư trên mặt đất.

Người phụ nữ đáng chết, cô quả thực muốn tìm chết!

Bỗng dưng xoay người, muốn phát giận nhưng lại thấy thiếu nữ như con nít ngồi dưới đất, bất lực lau máu không ngừng chảy trên cánh tay.

Giây phút kia, lương tâm của anh giống như bị cái gì đó hung hăng đâm vào.

Đau quá...

Ôn Đề Nhi đau khổ cau mày, muốn cầm máu, nhưng máu chảy quá nhiều, cô không biết miệng vết thương ở đâu.

Trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, trong lòng không hiểu sao run lên, vội vàng ngẩng đầu giải thích: "Vừa rồi không phải tôi cố ý, là anh đẩy tôi nên tôi mới không cẩn thận đụng phải tảng đá sau đó ngã sấp xuống, anh không thể trách tôi!"

Vừa nói vừa đứng dậy, thân thể không khống chế được liền ngã ra phía sau.

Kiều Thừa Huân âm trầm nhìn cô, cơ thể không động, trong lòng còn đang vùng vẫy.

Tư Tư để lại cho anh ít hoa đều bị người phụ nữ này làm hỏng, hơn nữa anh còn là đồng phạm.

Không thể tha thứ!

Anh không thể tha thứ cho sai lầm của bản thân lại càng không thể tha thứ cho Ôn Đề Nhi chết tiệt.

Hai năm trước anh không biết quý trọng, đột nhiên mất đi Tư Tư, kể từ đó đến giờ cũng đã 2 năm, anh vẫn chưa bắt được hung thủ.

Mà hiện tại, ngay cả ít đồ Tư Tư để lại anh cũng không thể bảo vệ được...

Nghĩ đến đây, người đàn ông không khống chế được gầm lên một tiếng như bệnh tâm thần,"Cút đi, vĩnh viễn cũng đừng bước chân vào đây!"

Ôn Đề Nhi chỉ cảm thấy nỗi oan ức trong lòng không ngừng dâng lên, gần như nhấn chìm cô.

Nhưng cô quật cường nhịn xuống, xoay người chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Bí mật sau vườn hoa

Trở lại trong biệt thự, Ôn Đề Nhi lập tức chạy vào toilet rửa sạch miệng vết thương, sau khi rửa sạch máu và bùn, băng bó vết thương xong mới đi vào phòng khách.

"Khinh Khinh, qua đây giúp tôi một chút."

"Đến đây ạ!" Đang dọn dẹp ở trong phòng bếp- Bộ Khinh Khinh lập tức chạy ra.

Bộ Khinh Khinh đi tới trước mặt Ôn Đề Nhi, lúc nhìn thấy miệng vết thương trên tay Ôn Đề Nhi, thiếu chút nữa kêu lên, may thay khắc chế kịp, quan tâm nói: "Mợ chủ, sao cô lại bị thương?"

"Không cẩn thận vấp ngã, cô nhanh lấy hòm thuốc tới đây."

"Vâng, tôi lập tức đi!"

Bộ Khinh Khinh nhanh chóng chạy đi, rất nhanh liền mang theo hòm thuốc tới.

Nói cho cùng thì vẫn là cô gái nhỏ, dưới sự hỗ trợ cẩn thận của Bộ Khinh Khinh, miệng vết thương trên tay Ôn Đề Nhi liền được xử lý tốt.

Vốn tưởng có thể thả lỏng một chút, Bộ Khinh Khinh đột nhiên kêu khẽ một tiếng: "Trời ạ, mợ chủ, trên cổ cô làm sao thế này?"

"Hử?" Ôn Đề Nhi sợ run, rất nhanh phản ứng kịp, "Cô nhìn giúp tôi vết thương trên cổ có nghiêm trọng không, không nghiêm trọng thì không cần băng bó, không chết được."

"Mợ chủ!" Bộ Khinh Khinh không vui, dùng sức chuyển thân thể của cô qua, "Cô không thể không biết thương tiếc cơ thể của mình thế được, một cô gái không biết yêu bản thân mình, đàn ông sẽ không thích."

Những lời này, Ôn Đề Nhi nghe thấy hết sức chói tai.

Cô không thương tiếc bản thân mình sao?

Nếu cô không tiếc chính mình, cô đã sớm chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Không thích cô chính là người đàn ông chẳng hiểu sao đột nhiên phát hỏa với cô ở trong vườn hoa kia kìa.

A, Ôn Đề Nhi, cô chính là bị người ta coi thường.

Thấy sắc mặt cô khác lạ, Bộ Khinh Khinh bất đắc dĩ than một tiếng, vẫn là xử lý tốt miệng vết thương trước cổ cho mợ chủ đã.

Trên cần cổ trắng noãn như ngọc của Ôn Đề Nhi xuất hiện mấy vết xước do bị gai hoa hồng xượt qua, tuy miệng vết thương không sâu, nhưng đau muốn chết, nhất là lúc bôi thuốc.

Bôi thuốc xong, cả người Ôn Đề Nhi đều đầm đìa mồ hôi lạnh, môi có chút trắng bệch.

Mà Bộ Khinh Khinh cũng phát hiện ra chút vấn đề, một bên thu dọn hòm thuốc một bên hỏi: "Mợ chủ, có phải vừa rồi cô vào vườn hoa không?"

Ôn Đề Nhi bất đắc dĩ cười cười, "Bị cô nhìn ra rồi."

Bộ Khinh Khinh cất hòm thuốc xong, ngồi trên mặt đất bên cạnh sofa, thấm thía nói:

"Mợ chủ, tất cả hoa trong Kiều Hào Uyển đều là do cô Tư Tư trồng, trước kia cậu chủ chẳng bao giờ để ý, về sau cô Tư Tư đột nhiên qua đời, cậu chủ liền coi những bông hoa này như trân bảo, ngoài cậu chủ ra, cậu chủ không cho bất cứ kẻ nào đụng đến, cho nên về sau lúc đi vào, cô nhất định phải cẩn thận, một gốc cỏ cũng không được đụng tới...."

Nghe xong, Ôn Đề Nhi mới hiểu bản thân cô vừa phạm phải sai lầm nghiêm trọng thế nào.

Thì ra những gốc hoa này là của bạn gái anh trồng...

Khó trách ngày đầu tiên cô tới liền cảm thấy chỗ này cực kỳ thơ mộng, thì ra là do có bàn tay của một người phụ nữ chăm sóc.

Cô gần như có thể tưởng tượng ra, cô gái tên Tư Tư kia cực kỳ yêu hoa, hơn nữa còn là cô gái rất giàu tình yêu cùng lòng kiên nhẫn.

Cô gái Kiều Thừa Huân thích nhất định rất đẹp đi?

Ôn Đề Nhi, về sau đừng giẫm lên vết xe đổ này nữa, nhớ lấy.

Nghĩ tới đây, Ôn Đề Nhi ra vẻ như đã hiểu rõ cười cười, "Cô yên tâm, tôi đã có bài học kinh nghiệm, về sau có đánh chết tôi cũng sẽ không bước chân vào nơi đó nữa."

Đừng nói là một cây cỏ, cho dù là không khí nơi đó cô cũng sẽ không hít.

"Vâng, mợ chủ, cô đi nghỉ ngơi trước đã, tôi đi hầm tổ yến cho cô uống." Bộ Khinh Khinh nhìn sắc mặt cô đã trở lại bình thường liền an tâm trở về phòng bếp.

Ôn Đề Nhi ngồi trên ghế sofa một lúc, sau đó đứng dậy trở về lầu hai.

Vào trong phòng mình, khóa trái cửa, đi đến trước máy tính ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Anh Kiều, ở đây không có người ngoài

Đang định đăng nhập trò chơi, nhưng không biết vì sao, nhất thời không có chút tâm tình để chơi.

Cuối cùng thì cái gì cô cũng không làm.

Đi đến ban công, từ trên cao nhìn xuống con đường ngập tràn muôn hoa khoe sắc, anh vẫn còn đang cố gắng sửa lại gốc hồng đã bị cô phá.

Dáng vẻ luống cuống tay chân kia, Ôn Đề Nhi nhìn cũng cảm thấy đau lòng.

Tên ngốc này, hoa đã chết, trồng một gốc khác không phải được rồi sao?

Nghĩ tới đây, cô giơ tay làm thành cái loa, hướng về phía sau vườn hoa lớn tiếng mắng: "Kiều Thừa Huân, anh là con rùa thối không có lương tâm!"

Kiều Thừa Huân từ xa ngẩng đầu lên, đôi mắt hung dữ dừng lại trên người thiếu nữ trên ban công.

Cho dù khoảng cách có xa nhưng anh vẫn nhìn thấy băng vải quấn trên tay cô, lý trí cũng thanh tỉnh hơn vài phần.

Vừa rồi cô chảy rất nhiều máu, không biết bị thương có nghiêm trọng không...

Đáng chết, sống chết của cô có liên quan gì tới anh đâu!

Thu lại ánh mắt, anh tiếp tục tiếp tỉa những nhánh hoa hồng bị gãy.

...

Trên ban công, tiếng chuông điện thoại của Ôn Đề Nhi bỗng nhiên vang lên, trong không gian tĩnh mịch, tiếng chuông đặc biệt thanh thúy.

“Chuyện hạnh phúc nhất của anh

Chính là từ ngày bắt đầu nắm tay em

Từ lúc tình yêu này bắt đầu

Cho dù có cách xa chúng ta cũng luôn thành thực với nhau

Hạnh phúc nhất

Chính là lúc đối diện với biển lớn hét vang hai tiếng mãi mãi

Nghĩ đến lúc đó

Ngày anh bắt gặp nụ cười ngây ngô của em

Cũng là chuyện hạnh phúc nhất của anh

..."

(Bài hát:《 Chuyện hạnh phúc nhất 》của Lương Văn Âm)

Ôn Đề Nhi ngơ ngẩn nhìn tên người gọi đến: Trần Dịch Lam.

Đôi mắt linh động trong giây lát liền mất đi vài phần rực rỡ, chuông điện thoại di động vẫn vang lên, cô lại chậm chạp không muốn nhận cuộc gọi.

Cuối cùng 45 giây trôi qua, chuông điện thoại ngừng reo, cuộc gọi bị lỡ.

Nửa ngày sau, điện thoại báo có tin nhắn đến.

Trần Dịch Lam: Đề Nhi, tháng sau anh cùng Như Nhi về nước, có muốn quà gì không? Anh mang về cho em.

Người này là anh rể của cô, cũng là người cô không muốn gặp nhất.

Ôn Đề Nhi: Không cần, anh hỏi chị hai xem chị ấy muốn gì đi.

Trần Dịch Lam: Của cô ấy có, em cũng có, nghĩ xem muốn gì, nếu em không nghĩ ra, anh liền tự chọn.

Ôn Đề Nhi cười khổ một tiếng, không trả lời tin nhắn, cất điện thoại đi.

Lại nhìn xuống vườn hoa, Kiều Thừa Huân đã không còn ở đó, cuối cùng cũng vứt bỏ rồi sao?

Cốc cốc cốc.

Đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên.

Ôn Đề Nhi quay đầu nhìn thoáng qua, chắc là Khinh Khinh mang tổ yến tới cho cô.

Xoay người đi mở cửa, người tới không phải là Bộ Khinh Khinh, mà là Diêm Vương mặt lạnh.

Trên gương mặt của Kiều Thừa Huân là sự lạnh lùng, không nhìn ra trong mắt anh có bất cứ cảm xúc gì.

Lạnh lùng nhìn lướt qua chỗ phải quấn băng vải trên tay cô, anh trầm giọng nói: "Tay bị thương có nghiêm trọng không?"

Loại cảm giác này giống như là cho bạn ăn một cái tát, sau đó lại hỏi bạn có đau không.

Đôi môi anh đào của Ôn Đề Nhi khẽ nhếch lên tạo thành ý cười đầy châm chọc, " Anh Kiều, ở đây không có người ngoài, Khinh Khinh cũng không ở đây, không nhất thiết phải diễn trò."

Kiều Thừa Huân thờ ơ nhìn nụ cười nhạo của cô, tim như bị dao cắt.

Cảm giác nặng nề này rõ ràng không nên có, nhưng anh lại không khống chế nổi mà tự trách bản thân mình.

"Vừa rồi, thực xin lỗi." Nói xong, xoay người rời đi.

Bóng lưng hết sức cô đơn.

Ôn Đề Nhi vào trong phòng, ngồi trước máy tính, góc phải phía dưới màn hình chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một cửa sổ nhỏ.

"【 Lỗ hổng giá trị 500 vạn đã được tìm ra 】, hôm nay trên trang web chính thức của tập đoàn Kiều thị tuyên bố một tin, lỗ hổng mà nửa tháng trước treo giải thưởng 500 vạn mời hacker tra tìm đã tìm ra hơn nữa cũng đã vá xong. Tình hình cụ thể xin mời vào page view..."

Mẹ kiếp!

Ôn Đề Nhi kích động chửi tục một câu.

Ánh mắt Kiều Diêm Vương chẳng buồn chớp mắt đã thả 500 vạn trôi sông, quả nhiên người có tiền thì tùy hứng.

Cô nhấn vào tin, nhìn thoáng qua tổng thể.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Khăn Quàng Đỏ đã đến đây

Trên tin cũng không viết là lỗ hổng nào, chỉ viết hacker nhận được 500 vạn có tên là "Anh hùng bàn phím", tin tức cụ thể không tiết lộ.

Anh hùng bàn phím... Là hacker mới trong hai năm qua sao? Hai năm trước chưa thấy qua tên này.

Mặc kệ nó, không có liên quan gì tới cô.

Nhàm chán lên Microblogging dạo một vòng, cô phát hiện ra tiêu điểm chính là một cái tên nhìn vô cùng quen mắt!

#Tuần lưu diễn toàn cầu của Khăn Quàng Đỏ# - - Hacker thần bí Khăn Quàng Đỏ - vương giả trong cuộc đại chiến hacker kinh diễm toàn Đông Phương hai năm trước tại "Đàm Hoa Nhất Hiện" đã trở về, nói thẳng là muốn tổ chức tuần lưu diễn toàn cầu, run rẩy đi, nhân loại!

Bình luận trên mạng đã bùng nổ.

【 Đại Ma Vương thần bí Đông Phương - Khăn Quàng Đỏ cuối cùng đã trở lại, rất mong chờ! 】

【Khăn Quàng Đỏ là thần tượng mãi mãi trong cuộc đời này của tôi, không có người thứ hai. 】

【Khăn Quàng Đỏ không chỉ là Khăn Quàng Đỏ của Trung Quốc mà anh ta còn là Khăn Quàng Đỏ cấp thế giới! 】

【 Mọi người đang làm gì vậy? Chẳng lẽ hacker không phải là người gọi đến là có sao? Vì sao lại phải tôn sùng một người như thế? Xem ra giá trị quan của tôi bị lệch rồi? 】

Bình luận có khen có chê không giống nhau.

Ôn Đề Nhi vô tội chớp chớp hai mắt, cô muốn tổ chức tuần lưu diễn toàn cầu? Sao cô lại không biết thế?

Tò mò tiến vào xem tin cụ thể.

- - - -

"Tuần lưu diễn toàn cầu của Khăn Quàng Đỏ sắp mở ra!"

Chủ đề: Run rẩy đi, nhân loại.

Trạm thứ nhất của tuần lưu diễn: Tất cả các trang mạng trên toàn thủ đô Trung Quốc.

Thời gian biểu diễn: 9 giờ ngày mùng 1 tháng 9.

Các vị cần phải bảo vệ tốt máy tính của mình để tránh tạo thành tổn thất không cần thiết.

- - - -

Ôn Đề Nhi nâng cằm, đôi lông mày nhíu lại, chìm sâu vào suy tư.

Mẹ nó, có người lấy danh nghĩa của cô đi lừa người, thằng nhãi này chán sống rồi sao?!

Có thể nói... người nọ mạo danh là muốn cô xuất hiện?

A, cứ yên lặng xem xét đã.

.....

Ngày mùng 1 tháng 9.

Sáng sớm Ôn Đề Nhi liền rời giường, khởi động đồng thời cả hai máy tính.

Đúng 9 giờ, "Khăn Quàng Đỏ" giả đúng hạn xuất hiện.

Động thái còn rất khoa trương, làm cho Microblogging hoàn toàn bị đen.

Tất cả các máy tính vào Microblogging, trên màn hình sẽ xuất hiện một trang hồng trắng, trên trang có đồ án của Khăn Quàng Đỏ cùng với chữ viết màu hồng: Khăn Quàng Đỏ đã đến đây.

Máy tính của Ôn Đề Nhi được cài đặt phòng ngự tuyệt đối "Aegis", bởi vậy lần này không bị hacker công kích.

Không chỉ có như vậy, cô còn dễ dàng phân tích ra vị Khăn Quàng Đỏ giả này rải virus "Niêm Hoa Nhất Tiếu".

Chỉ cần nhấn vào trang màu hồng trắng, máy tính sẽ bị nhiễm "Niêm Hoa Nhất Tiếu", không tới một giây sau, máy tính sẽ lâm vào trạng thái hoàn toàn tê liệt, ngoại trừ việc cắt nguồn điện, không có cách nào khác.

Sau khi cắt nguồn điện, lúc mở máy tính lên, máy tính sẽ tự động cài đặt lại hệ thống.

Nói cách khác, virus "Niêm Hoa Nhất Tiếu" chỉ là một trò đùa, chỉ cần ổ C không chứa thông tin quan trọng nào thì người bình thường sẽ không có tổn thất gì.

Kỹ thuật hacker cấp thấp như vậy cũng dám ra tay, quả thực làm nhục danh tiếng của cô.

Trong lòng Ôn Đề Nhi nghĩ như vậy nhưng cũng không oán giận lâu lắm, cái cô phải làm không phải là so đo kỹ thuật với hacker này mà là tóm được IP của anh ta.

Thu lại suy nghĩ, cô bắt đầu làm việc.

...

Nửa giờ sau, Ôn Đề Nhi tra được địa chỉ của Khăn Quàng Đỏ giả - - Hội sở quốc tế Đế Kiêu.

Mẹ nó...

Hội sở quốc tế Đế Kiêu là hội sở cao cấp xa hoa bậc nhất thủ đô, vốn được xưng là "Thiên đường của nhân gian".

Nghe nói ở nơi đó có thể mua được những dịch vụ vốn dĩ không thể mua được, phí vào hội hơn nghìn vạn, phí mỗi năm cũng trên trăm vạn, tóm lại là nơi vui chơi của đám nhà giàu.

Ôn Đề Nhi nghiêng đầu, trong lòng vừa sợ lại vừa thấy lạ, địa chỉ IP cô tra được tuyệt đối không có vấn đề, nói cách khác, vị Khăn Quàng Đỏ giả này khả năng lớn chính là một người vô cùng giàu.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Dụ rắn ra khỏi hang

Một người giàu hơn nghìn vạn lại đi mạo danh cô nhiễu loạn internet, mục đích là gì?

Dụ rắn ra khỏi hang? Hay chỉ là trêu đùa?

Không nghĩ ra.

Mặc kệ tên giả mạo này có mục đích gì, Ôn Đề Nhi cũng không thể chính diện đáp lại để tránh bị người ta phát hiện ra tung tích của cô.

Cho nên, cô chỉ ngồi xem rồi coi như xong.

...

Phòng sách.

Kiều Thừa Huân ngồi trước máy tính, đôi mắt sắc bén nhìn về phía trước, năm ngón tay nắm chặt di động để bên tai.

Đầu dây bên kia truyền tới giọng nói trầm thấp của một người: "Anh Kiều, anh ta không xuất hiện."

Kiều Thừa Huân trầm giọng nói: "Chơi lớn một chút."

Chiến Cơ: "Vâng..."

Mười phút sau - -

Khăn Quàng Đỏ giả lại bắt đầu công kích.

Bây giờ, anh ta công kích internet khu Tam Đại Thương Nghiệp của thủ đô, Tam Đại Thương Nghiệp là mạch máu kinh tế của thủ đô, thế nhưng đường truyền internet bây giờ tại khu vực này đang bị gián đoạn, tổn thất không thể lường trước được.

Xem chiến đến đây, Ôn Đề Nhi có phần đứng ngồi không yên.

Cái đồ giả mạo này muốn làm gì?

...

Phòng sách.

Kiều Thừa Huân vẫn còn đang tiếp tục cuộc trò chuyện với Chiến Cơ.

Trải qua một vòng tấn công mới, Chiến Cơ bất đắc dĩ mở miệng: "Anh Kiều, anh ta vẫn không xuất hiện."

Ánh mắt Kiều Thừa Huân sắc lạnh, trầm giọng nói: "Lại chơi lớn hơn một chút."

Chiến Cơ: "Vâng!"

Mười phút sau, Khăn Quàng Đỏ giả lại bắt đầu công kích mới.

Lúc này, anh ta công kích toàn bộ internet khu Đông Thành!

Nửa ngày sau, trong phòng ngủ của thiếu nữ đột nhiên truyền ra một tiếng mắng đầy tức giận: "Ông nội nhà nó!"

Ôn Đề Nhi thật sự ngồi không yên nữa, cô chuyển máy tính sang "hình thức địa ngục", mười đầu ngón tay mảnh khảnh gõ một chuỗi số liệu phức tạp trên bàn phím...

.....

Hội sở quốc tế Đế Kiêu.

Trong sân nhảy ngày đêm đều chìm trong âm nhạc sập xình, ánh đèn chớp lóe, mùi thuốc lá rượu chè hỗn tạp vô cùng khó ngửi, trai xinh gái đẹp ăn mặc táo bạo không ngừng vặn vẹo uốn éo trong tiếng nhạc, nghiễm nhiên chính là một mảnh xa hoa truỵ lạc.

Đột nhiên!

"Loẹt" một tiếng, tiếng nhạc bất chợt dừng lại, trong nháy mắt đại sảnh rơi vào một vùng đen kịt giơ tay không thấy ngón.

"A a a..." Tiếng hét chói tai của những kẻ nhát gan, nơi nơi đều là người chạy tán loạn, khung cảnh vô cùng hỗn loạn.

Cùng lúc đó, tầng hầm ngầm dưới sàn nhảy.

Đèn chân không rất sáng, tuy bầu không khí có chút ngột ngạt nhưng còn tươi mát hơn trong sàn nhảy rất nhiều. Hiệu quả cách âm không được tốt lắm, những tiếng hét chói tai bên trên, bên dưới này đều nghe thấy rõ.

Trong phòng sách sáng sủa, một người đàn ông đẹp trai, cao gầy dáng người khỏe mạnh ngồi trước máy tính.

Màn hình máy tính dừng lại ở một trang màu hồng trắng.

Trên nền trắng là dòng chữ màu hồng: Mặc kệ anh là ai, mong hãy đổi tên ID khác, đừng mạo danh tôi; nếu như anh muốn chết, tôi không ngại công bố IP của anh trên mạng lưới internet quốc tế đâu.

Nhìn đối phương đưa ra lời cảnh cáo hung tàn, Chiến Cơ nhếch môi cười, trong đôi mắt sâu không thấy đáy xuất hiện một tia vui sướng vì giành thắng lợi.

Nhưng đáng tiếc, ý đồ giải mã khóa máy tính đã hoàn toàn tê liệt, có lẽ ngay cả hệ thống cũng không làm gì được.

Tóm lại, máy tính xem như báo hỏng, sửa cũng chưa chắc khôi phục lại được.

Chiến Cơ không chút hoang mang cầm di động, chụp màn hình máy tính nhưng lại không gửi đi.

Anh ta mở danh bạ điện thoại, trực tiếp gọi điện cho Kiều Thừa Huân: "Anh Kiều, anh ta xuất hiện rồi."

"Có thể truy tìm không?"

"Mạng lưới internet của hội sở Đế Kiêu đã hoàn toàn tê liệt, nguồn điện cũng bị cắt đứt, tường lửa mà tôi thiết lập không chịu nổi một kích của anh ta, là sơ suất của tôi."

Kiều Thừa Huân nghe vậy, đôi lông mày nhăn lại.

Quả nhiên Khăn Quàng Đỏ vẫn còn đang ẩn núp trong mạng lưới internet, đáng tiếc hiện tại không thể tìm ra địa chỉ, nếu không một khi bị hacker quốc tế để mắt tới, Chiến Cơ sẽ gặp nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Cãi một lần hôn một lần

Nghĩ tới đây, Kiều Thừa Huân nghiêm mặt nói: "Hôm nay dừng ở đây, cậu lập tức rời khỏi chỗ đó, đừng để người khác phát hiện."

"Được." Đối phương nói xong liền cúp điện thoại.

Kiều Thừa Huân vừa buông điện thoại xuống, máy tính đột nhiên "Bụp" một tiếng, tắt ngóm.

Bị cúp điện sao?

Kiều Thừa Huân hơi nhíu mày, bên căn phòng đối diện truyền lại một loạt tiếng bước chân gấp gáp.

Chết tiệt, cô chạy vội vã như vậy làm cái gì?

Kiều Thừa Huân hiếu kì đi ra ngoài, lại chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của thiếu nữ biến mất ở dưới cầu thang.

Ở phòng khách của lầu một.

Ôn Đề Nhi không kịp chờ đợi chạy tới cổng, anh chàng chuyển phát nhanh đã đến được một lúc, lúc này cô thề sống chết cũng muốn bảo vệ mì tôm của cô.

Sau khi ký tên, Ôn Đề Nhi ôm một thùng mì tôm, hấp tấp đi lên lầu hai.

Vì lý do an toàn, tốt nhất là để mì tôm trong phòng riêng cho chắc.

Rất không may, Ôn Đề Nhi mới vừa đi tới cửa phòng sách, liền bị Kiều Thừa Huân bắt quả tang.

Ánh mắt nham hiểm chăm chú nhìn vào cánh tay quấn băng vải của cô, động tác của cô cũng khá nhẹ nhàng, chứng tỏ cái thùng cũng không nặng.

Sẽ không phải lại là mì tôm chứ?

Kiều Thừa Huân bỗng nhiên toát ra ý nghĩ này, trầm giọng nói: "Cô lại mua cái gì?"

Tiếng nói trầm thấp mang theo vài phần uy nghiêm.

Ôn Đề Nhi không tự chủ được dừng bước, cười ha hả nói: "Anh Kiều, lên mạng mua sắm là là quyền tự do của tôi, mà tôi cũng không có dùng tiền của anh, cho nên tôi cũng không có nghĩa vụ phải trả lời vấn đề này của anh."

Thấy cô ăn nói khách khí như thế, Kiều Thừa Huân không khỏi có chút nóng giận: "Tôi hỏi han cô đàng hoàng, cô lại có thái độ gì vậy?"

"Hừ..." Ôn Đề Nhi khịt mũi coi thường, trong đầu nhớ lại những gì cô phải chịu trong vườn hoa sau nhà vào sáng sớm hôm qua, trong lòng vẫn ngăn không được mà cảm thấy oan ức.

Khoản nợ này, cô tuyệt đối không thể bỏ qua dễ dàng như vậy, hôm nay cô phải tính sổ với anh!

"Anh Kiều, nếu nói như vậy, tôi cũng muốn hỏi anh, sáng sớm hôm qua, tôi cũng nghiêm túc hỏi anh đó là hoa gì? Kết quả là sao? Anh không nói hai lời liền đẩy tôi ra ngoài, hại tôi bị hoa đâm toàn thân đều là máu, lúc đó anh có nghĩ qua cảm thụ của tôi sao?"

Nửa câu đầu là kể tội, nửa sau là oan ức, sau khi nói xong, tròng mắt thiếu nữ đã phiếm hồng.

Kiều Thừa Huân sững người lại, trong lòng có chút hổ thẹn.

Ôn Đề Nhi nhìn thấy anh thờ ơ đứng đó, tưởng anh lại không đem lời nói của cô để ở trong lòng, trong lòng càng thêm tức giận. Không muốn tiếp tục nói nhảm, quay người đi vào phòng của mình.

Vừa mới bước một chân vào cửa, sau lưng truyền đến một tiếng quát khẽ: "Dừng lại."

Ôn Đề Nhi cắn môi dưới, dừng bước lại quay đầu nhìn anh, tức giận nói: "Cái gì?"

Kiều Thừa Huân không nói hai lời, bước nhanh về phía trước, giật lấy cái thùng trên tay cô, thuận tay để xuống đất.

Là nhẹ nhàng để xuống, mà không phải là quăng xuống.

Sau khi để cái thùng xuống, nhanh chóng đứng dậy, vòng tay xiết chặt eo, cúi đầu ngăn chặn cánh môi của thiếu nữ, động tác liền mạch lưu loát.

Ôn Đề Nhi mất vài giây mới phản ứng lại được, hai tay chắn ở trước ngực của anh, trong lúc sơ ý làm động tới vết thương trên tay, đau đớn làm cho cô không nhịn được mà nhíu mày.

Kì quái hơn chính là vài phút trước cô còn đau đớn giãy dụa, mà bây giờ lại bị sự dịu dàng của anh mê hoặc, dần dần trầm luân. Kiều Thừa Huân cảm nhận được sự quẫn bách của cô, khóe mắt hiện lên nét cười đắt ý.

Muốn đấu với anh, cô còn non lắm.

Không biết qua bao lâu, mới lưu luyến buông thiếu nữ ra, lại cảnh cáo: "Sau này nếu như cô dám cãi nhau với tôi, cãi một lần hôn một lần, hôn đến khi cô yên tĩnh mới thôi."

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Tên vô lại, tên háo sắc chết tiệt

Ôn Đề Nhi bị anh hôn đến choáng váng, vành môi cũng sưng lên, miệng há ra, cả buổi cũng chưa nói được lời nào.

Kiều Thừa Huân mị mị cười, nụ cười mang theo khí diễm vương giả khi dành được thắng lợi, rất là bá khí xoay người rời đi.

Ôn Đề Nhi bỗng nhiên lấy lại tinh thần, chửi ầm lên: "Kiều Diêm Vương, tên vô lại, đồ háo sắc chết tiệt! Tôi muốn chiến tranh lạnh với anh cả đời!"

Nghe được thanh âm vừa tức giận vừa ngại ngùng của thiếu nữ, Kiều Thừa Huân bỗng cảm giác tâm tình thật tốt.

...

Bên góc tường.

Bộ Khinh Khinh nghe thấy tiếng rống giận dữ của mợ chủ, trong lòng thấy rất khó chịu, nếu tiếp tục như vậy nữa, cậu chủ và mợ chủ không biết đến lúc nào mới có thể sinh em bé.

Xem ra đã đến lúc cô phải ra tay...

Lấy điện thoại di động ra, cho gọi điện thoại cho ông chủ.

"Ông chủ, là tôi, Khinh Khinh."

Một giọng nói già nua từ bên kia điện thoại truyền tới, trong giọng nói còn mang theo chút kích động: "Khinh Khinh, hai đứa bọn nó có tiến triển gì mới không?"

Bộ Khinh Khinh hít một hơi trả lời: "Còn không có, mới nãy cậu chủ và mợ chủ lại cãi nhau, mợ chủ còn nói muốn chiến tranh lạnh với cậu chủ cả đời."

Tại nhà cũ của nhà họ Kiều.

Ông Kiều tức giận nói: "Có phải thằng nhóc đó lại bắt nạt cháu dâu của tôi rồi đúng không?"

Ông còn nhớ lần trước Khinh Khinh báo cáo, có một đêm cháu nội ngoan của ông ăn cháu dâu ăn bảy tám lần, về phần tại sao ông biết là bảy tám lần, đương nhiên là thông qua sự miêu tả đặc sắc của Khinh Khinh mà đoán ra được.

Vốn nghĩ là lần đó có thể được ôm cháu cố rồi, không nghĩ tới cháu dâu trực tiếp muốn ly hôn, suýt chút nữa làm ông tức chết.

May là chỉ sau vài ngày hai người lại làm hòa.

Bộ Khinh Khinh lại nói: "Đúng vậy, ông chủ, hôm qua cậu chủ không cẩn thận đẩy mợ chủ một cái, mợ chủ té bị thương, chảy máu rất nhiều."

Ông Kiều tức giận đến suýt chút nữa là ngất đi, mấy chục năm không có nói lời thô tục cũng không nhịn được mắng một tiếng.

"Mẹ nó! Đồ bất hiếu này! Tôi lập tức gọi điện thoại cho nó!"

Nói xong liền cúp điện thoại.

Bộ Khinh Khinh cất điện thoại, thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này có ông chủ ra mặt, cậu chủ và mợ chủ có hi vọng.

...

Trong phòng sách.

Kiều Thừa Huân vừa mới ngồi xuống, liền nhận được điện thoại của ông nội, anh vừa nhấc máy là nghe tiếng ông chửi ầm lên.

"Thằng nhóc chết tiệt, nghe nói cháu đẩy Đề Nhi, hại con bé ngã bị thương, chảy rất nhiều máu đúng hay không? Có ai đối xử với vợ mình như cháu sao? Đồ bất hiếu, cháu có còn là cháu trai của ông già này nữa hay không, nếu còn, vậy cháu phải nghe lời ông, phải đối xử thật tốt với vợ mình!"

Kiều Thừa Huân nhanh chóng đưa di động rời xa lỗ tai, cho đến khi không còn nghe được tiếng gầm thét nữa, mới áp điện thoại vào tai.

Ở trước mặt ông nội, Kiều Thừa Huân xưa nay không tự cao tự đại, chậm rãi nói: "Ông nội, sáng sớm đã nổi giận như vậy, sẽ không tốt cho sức khỏe."

"Còn không phải do cháu sao!" Ngữ khí của ông rất gấp gáp, nói xong liên tục thở hổn hển.

Thấy ông như vậy Kiều Thừa Huân cũng không đành lòng, hạ thấp giọng nói: "Ông nội, cháu và Đề Nhi vừa mới kết hôn, bây giờ còn đang trong thời kỳ rèn luyện, ông đừng quan tâm mù quáng vậy có được không, chúng cháu rất tốt."

"Rèn luyện mà đẩy vợ mình ngã bị thương sao?"

"..."

"Thằng nhóc chết tiệt, đừng có giả chết, mau trả lời ông!"

Kiều Thừa Huân vuốt vuốt huyệt thái dương đang đau nhức, một khi ông nội giở trò lưu manh, anh cũng không ứng phó nổi, bèn thỏa hiệp nói: "Ông nội, ông cứ nói thẳng đi, ông muốn cháu làm thế nào?"

"Hừ..." ông Kiều tức giận nói: "Cháu đừng có gạt ông, đầu tiên đi xin lỗi Đề Nhi trước!"

Kiều Thừa Huân hít sâu một hơi, ở phương diện này, anh thừa nhận mình từng có sai, trầm giọng nói: "Ông nội, làm hại Đề Nhi bị thương cháu cũng rất áy náy."

Ông Kiều nghe đứa cháu chân thành nhận lỗi như vậy, cuối cùng cũng hạ hỏa: "Biết sai liền tốt, ngày mai tự mình xin nghỉ một ngày, dẫn Đề Nhi đi dạo."

Kiều Thừa Huân: "..."

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Ông nội tức giận

Kiều Thừa Huân bất đắc dĩ thở dài: "Ông nội, buổi sáng ngày mai cháu bề bộn nhiều việc, buổi tối có một bữa tiệc, cháu dẫn cô ấy đến đó nhé.”

"Thằng nhóc chết tiệt!" ông Kiều lại bị anh làm cho tức giận: "Xem lại giọng điệu của mình đi, Đề Nhi bị cháu làm bị thương chảy máu, cháu không đi xin lỗi còn chưa tính, kêu cháu dẫn cháu bé đi ra ngoài dạo phố cháu còn tỏ vẻ miễn cưỡng, rốt cuộc cháu có phải đàn ông hay không?"

Kiều Thừa Huân thật sự là sợ ‘lải nhải thần công’ của ông nội, vội nói: "Buổi sáng ngày mai sau khi tan ca cháu sẽ dẫn cô ấy đi dạo phố, buổi tối lại cùng nhau tham gia tiệc tối, là cam tâm tình nguyện."

"Hừ, như vậy còn tạm được, tốt nhất là cháu nói được làm được, nếu là ngày mai Đề Nhi chơi không vui, ông sẽ lột da của cháu!"

Ông Kiều uy hiếp nói, nói xong cúp điện thoại.

Kiều Thừa Huân buông điện thoại di động xuống, ánh mắt nhanh chóng chuyển sang lạnh lẽo, so với ánh mắt nhu hòa khi nói chuyện với ông nội chính là khác nhau một trời một vực.

Nha đầu Khinh Khinh này, xem ra là cô ta sống rất thoải mái.

Nghĩ đến đây, Kiều Thừa Huân đi đến phòng ngủ đối diện, gõ cửa.

Lát sau, giọng nói của thiếu nữ vang lên: "Ai vậy?"

"Chồng của cô."

"..."

Trong phòng không có một chút tiếng động.

Kiều Thừa Huân sầm mặt, chết tiệt, vậy mà dám giả câm điếc với anh, muốn chết!

"Tôi có chìa khoá, đừng có ép tôi."

"Bịch bịch bịch..."

Trong phòng truyền ra tiếng bước chân, chỉ chốc lát sau, cửa mở.

Thiếu nữ xuất hiện ở cửa ra vào, trên đầu đeo một cái băng tóc màu trắng hình tai thỏ, trên mặt còn còn đắp mặt nạ tơ tằm.

Đôi mắt linh động, con ngươi nghịch ngợm đảo vòng vòng, cuối cùng tập trung trên khuôn mặt tuấn tú của anh.

Chỉ đơn giản là nhìn, không nói lời nào.

Cô đã từng nói, muốn chiến tranh lạnh với anh cả đời.

Ánh mắt lạnh như băng của Kiều Thừa Huân nhìn xoáy vào trong con ngươi thiếu nữ: "Trưa mai trước 12 giờ, đến công ty của tôi một chút."

Ôn Đề Nhi vẫn không nói lời nào.

Lúc này trên gương mặt lạnh lùng của Kiều Thừa Huân đã tràn ngập sát khí, trầm giọng nói: "Nói chuyện."

"Tôi không đi."

"Cô Nhi Viện Xuân Nha."

"Mẹ nó." Ôn Đề Nhi mắng một tiếng, lui về sau một bước, đóng sầm cửa lại.

"Cạch..." một tiếng, cửa hẳn là đã bị khóa trái.

Kiều Thừa Huân bị giam ở ngoài cửa, câu chửi tục của thiếu nữ vẫn còn vang vọng bên tai, cô mới mắng chửi anh?

Chết tiệt!

Nghiện điện tử còn chưa tính, sống về đêm cũng chưa tính, nhưng mà tật xấu ăn nói thô tục tuyệt đối không thể xuất hiện trong nhà họ Kiều.

Nghĩ đến đây, Kiều Thừa Huân trở về phòng sách, cầm chìa khoá trở lại, trực tiếp mở cửa đi vào.

Trong khuê phòng của thiếu nữ, Ôn Đề Nhi đang rửa mặt, tiếng nước chảy quá lớn, cũng không chú ý là có người mới đi vào.

Cho đến khi anh xuất hiện phía sau gương, cô mới phát hiện, chuẩn xác mà nói, là bị giật nảy mình.

Không đợi cô phát tác, anh cúi đầu ban cho cô một nụ hôn trừng phạt.

Hôm nay nhất định phải cắn nát cái miệng nhỏ hay nói lời thô tục của cô!

"Ưm... Ưm... Ưm...!" Thiếu nữ liều mạng chống cự, nhưng cũng không làm gì được, lực cánh tay của anh quá mạnh khiến cho cô không tài nào thoát ra được.

Đau quá...

Mỗi lần đều như vậy...

Kiều Diêm Vương đáng chết, chỉ biết bắt nạt tôi thôi!

Thiếu nữ không cam lòng nhắm mắt lại, không giãy dụa nữa.

Mặc kệ... Đã anh muốn chơi, cô phải ngoan ngoãn phối hợp thôi, không phải anh rất ghét cô chủ động tiếp cận sao, cô không tin cô làm như vậy anh còn có thể có hứng thú làm tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Thả tôi ra, đau chết rồi

Cảm giác được sự đáp trả vụng về của thiếu nữ, Kiều Thừa Huân đột nhiên cảm thấy thiếu một chút cái gì, kìm lòng không đặng ôm cô đến trên bồn rửa tay.

"Ách..." Ôn Đề Nhi không khỏi mở mắt, cô cũng không dự định tiến hành đến bước này, tranh thủ thời gian đưa tay đẩy anh.

Mới hơi nhúc nhích một chút, một cảm giác đau rát từ cổ truyền đến, theo đó là một thứ chất lỏng lành lạnh tràn ra ngoài, nhanh chóng đem cổ áo phía sau thấm ướt.

Đau...

Trên cổ, đau quá...

Đau chết mất...

"Đau, đau quá..." Ôn Đề Nhi đau sắp khóc, đôi tay vô lực chống đỡ lồng ngực của Kiều Thừa Huân, mở miệng cầu xin: "Kiều Thừa Huân, thả tôi ra, đau chết tôi rồi."

Đau?

Kiều Thừa Huân nhíu mày, anh còn chưa có đụng chạm đến nơi đó, sao đã kêu đau?

Trong lúc vô tình, anh nhìn thấy hình ảnh từ trong kính truyền lại, máu từ sau cổ cô chảy ra, nhuộm đỏ cả một mảnh áo.

Đáng chết!

Kiều Thừa Huân chửi nhỏ một tiếng, cho đến hiện tại anh mới phát hiện, cô không chỉ bị thương ở trên tay, mà còn ở trên cổ nữa, vết thương khiến người ta nhìn mà giật cả mình.

Nhất định là vừa rồi khi cô ngước cổ đáp lại nụ hôn của anh, mới làm cho vết thương vỡ ra, mà vừa rồi hôn đến kịch liệt như vậy, anh cũng chưa cho cô có cơ hội mở miệng kêu đau.

Hóa ra anh lại tổn thương cô một lần nữa.

Trái tim đau như bị kim đâm, cơn đau dần lan tỏa ra toàn thân.

Kiều Thừa Huân nhanh chóng ôm lấy thân thể mềm mại của thiếu nữ, bước nhanh ra khỏi phòng tắm.

Sau khi đặt cô lên giường, vội quay người đi, chỉ vứt xuống một câu: "Chờ tôi quay lại."

Ôn Đề Nhi hơi thở gấp gáp, môi bị hôn đến có chút sưng lên, nhìn rất gợi cảm, cả người nằm trong trạng thái choáng váng, ngây người hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại.

Chỉ thấy Kiều Thừa Huân cầm một cái cái hòm thuốc đi tới, chân bước nhanh, có vẻ như rất gấp gáp.

Ôn Đề Nhi không rõ ràng cho lắm, cho đến khi anh xoay người cô lại, cô mới phản ứng được, anh hẳn là muốn tự mình bôi thuốc cho cô?

Hừ, cô không thèm!

Đang muốn quay người lại, anh đột nhiên quát lớn: "Không muốn bị tôi làm thì chớ có lộn xộn."

"Lưu manh! Vô lại! Tên lưu manh! Khốn kiếp! Cầm thú! Là tên đàn ông xấu xa nhất vũ trụ..." Trên cổ Ôn Đề Nhi đột nhiên mát lạnh, tiếp sau đó là một cảm giác đau rát ập đến.

Động tác của anh rất nhẹ nhàng, chỉ là do tác dụng của thuốc nước quá mạnh, nên khiến cô có chút khó chịu.

Ôn Đề Nhi không còn dám động đậy, cũng thôi không mắng nữa, cố gắng nhịn đau không kêu một tiếng.

Kiều Thừa Huân thấy cô đột nhiên trở nên ngoan ngoãn, động tác trên tay lại thả nhẹ một chút, trong đầu đột nhiên mất khống chế nhớ lại sáng sớm hôm qua, anh đối xử tàn nhẫn với cô như thế nào ở trong vườn hoa sau nhà.

Khó trách cô có oán niệm với anh sâu như vậy, anh đúng là mặt người dạ thú.

Im lặng giúp cô bôi thuốc, cuối cùng còn dán một tấm băng gạc khó coi lên cổ cô.

May mắn, vết thương đã hết đau, không nghĩ tới Kiều Diêm Vương cũng có lúc tỉ mỉ như vậy.

Ôn Đề Nhi giơ tay lên, muốn sờ sờ vết thương, lại bị bàn tay ấm áp ngăn lại.

"Chớ có sờ vào vết thương."

"Ai cần anh lo!"

Ôn Đề Nhi dùng sức rút tay lại, muốn tránh khỏi lòng bàn tay anh.

Kiều Thừa Huân càng nắm chặt hơn, kề sát môi vào bên tai thiếu nữ, trầm giọng cảnh cáo: "Sáng nay Khinh Khinh cáo trạng với ông nội, đừng có tiếp tục gây phiền phức cho tôi, hiểu chưa?"

Ôn Đề Nhi giật giật môi, tên lưu manh này, rõ ràng là anh gây phiền phức cho tôi có được không!

"Anh không cho tôi, ưm..."

Lời nói chưa kịp thoát ra, đôi môi đã một lần nữa bị anh ngăn chặn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Mì còn người còn, mì mất người mất

Kiều Thừa Huân chỉ cắn môi cô một chút chứ anh cũng không có ý định hôn cô, anh biết phải có chừng mực, nếu lại hôn nữa, sợ vết thương sau gáy cô lại vỡ ra.

Bàn tay ấm áp nhẹ nhàng mân mê khuôn mặt trắng nõn của cô, trầm giọng nói: "Hôm nay đừng tắm rửa, nếu không... chúng ta gặp nhau trên giường."

Ôn Đề Nhi: "..."

Lưu manh!

Cặn bã! Khốn nạn!

Du côn háo sắc! Xéo đi!

...

Kiều Thừa Huân cầm cái cái hòm thuốc lên, muốn đi ra ngoài.

Lúc đứng dậy, vô tình trông thấy một thùng mì tôm nơi góc tường, anh không nói một lời, đi đến góc tường, ôm thùng mì tôm lên.

"Mì của tôi..." Ôn Đề Nhi vội vàng đuổi theo, nhanh chóng chặn ở trước mặt anh, nghiến răng nghiến lợi nói: "Mì còn người còn, mì mất người mất!"

Vừa dứt lời, anh để mì xuống, hôn lên môi anh đào của cô, phát ra một tiếng "chụt" dễ nghe.

Dưới sự kinh ngạc của thiếu nữ, Kiều Thừa Huân điềm nhiên như không có việc gì bỏ đi.

Chờ đến lúc Ôn Đề Nhi kịp phản ứng, Kiều Thừa Huân đã đi xa.

"A a a a!" Ôn Đề Nhi kém chút phát nổ tại chỗ!

...

Hôm sau.

12 giờ trưa 14 phút, cao ốc tập đoàn Kiều thị.

Kiều Thừa Huân ngồi ngay ngắn trước bàn làm việc trong văn phòng tổng giám đốc, buông xuống một phần văn kiện cuối cùng, liếc nhìn đồng hồ, lông mày hơi nhăn lại.

Ôn Đề Nhi đáng chết, lại dám đến trễ, chờ lát nữa sẽ cho cô biết tay.

Cộc cộc cộc.

Tiếng gõ cửa vang lên, Vương Hữu Vỹ từ bên ngoài đi vào: "Ông chủ, anh không đi ăn cơm trưa sao?"

Kiều Thừa Huân nhìn ra cửa, trầm giọng hỏi: "Ôn Đề Nhi đã tới chưa?"

Bà chủ sắp tới?

Vương Hữu Vỹ sửng sốt một chút, lắc đầu nói: "Vẫn chưa tới."

Kiều Thừa Huân muốn lấy điện thoại gọi điện, nhưng nghĩ nghĩ lại thôi.

Ôn Đề Nhi điên khùng kia, luôn thích làm trái ý anh, nói không chừng bây giờ vẫn còn la cà ở đâu đó.

Thôi thì chờ một chút cũng được, anh cũng lười gọi điện.

"Anh đi ăn trước đi, không cần chờ tôi."

Vương Hữu Vỹ muốn nói lại thôi, do dự nửa ngày, mới liều chết hỏi: "Ông chủ, anh muốn chờ bà chủ đến rồi mới cùng nhau ăn cơm trưa sao?"

Kiều Thừa Huân sầm mặt, đáy mắt lóe lên một hơi khí lạnh, không nói gì, chỉ dùng ánh mắt liền biểu đạt anh đang không vui.

Vương Hữu Vỹ rụt cổ một cái: "Vậy tôi đi ăn cơm trước." Nói xong chuồn mất.

Kiều Thừa Huân cúi đầu nhìn về phía điện thoại, yên lặng vài giây đồng hồ, mới chầm chậm chuyển ánh nhìn qua một bên, một lần nữa cầm văn kiện lên xem.

...

Kiều Hào Uyển.

Ôn Đề Nhi nằm ở trong nhà nửa ngày, một mực suy nghĩ đến 1 giờ chiều mới đi ra ngoài.

Hôm qua Kiều Diêm Vương có dặn dò cô, muốn cô hôm nay tới công ty một chuyến.

Mặc dù rất không muốn đi, nhưng vì để tránh cho phiền phức, cô vẫn nên ngoan ngoãn đi qua nhìn một chút tình coi huống như thế nào.

Vì biểu đạt tâm tình bất mãn, Ôn Đề Nhi cố ý chọn phương tiện giao thông chậm nhất - xe buýt, ngồi xe 45 phút mới đến cao ốc Kiều thị.

Bởi vì lần trước đã đến một lần, Ôn Đề Nhi đi vào rất thuận lợi, trên đường đi cũng không bị ai ngăn cản.

Lên tới tầng 18.

Sau khi ra thang máy, nhìn thấy một đám phụ nữ đủ loại đang đứng ở trước ở sảnh lớn.

Tất cả đều trang điểm lòe loẹt, có mặc đồng phục, có mặc lễ phục, còn có người ăn mặc rất gợi cảm, rất gái già trong quán bar.

Muôn hoa khoe sắc thắm, cảnh tượng rất náo nhiệt, người không biết còn nghĩ là mình đi nhầm vào hội trường ra mắt nào đó.

Ôn Đề Nhi sửng sốt một chút, ngẩng đầu nhìn Logo tập đoàn Kiều thị, không đi nhầm mà?

Đột nhiên Ôn Đề Ngi phát hiện, trong trăm đóa hoa đứng đấy có một đóa hoa trắng quen thuộc, không phải là Vạn Mỹ Trân sao.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Muốn làm thư kí của chồng tôi

Vạn Mỹ Trân mặc áo sơ mi trắng kèm theo quần bó, tóc dài màu hạt dẻ uốn thành ba tầng sóng, trên mặt chỉ trang điểm nhẹ, đeo thêm một cặp kính đen.

Cảm giác tổng thể cũng không được hài hòa cho lắm, nếu nói là nữ cường nhân, lại thiếu đi một chút cảm giác mạnh; nếu nói là nhân viên mới thì bộ kính đen kia lại không phù hợp, nó làm cho cô ta trông có vẻ giả dặn hơn mấy phần.

Tóm lại, cho người ta một cảm giác rất quái lạ, cảm giác không hài hòa rất mãnh liệt.

Không khéo, lúc này Vạn Mỹ Trân cũng nhìn lại.

Thấy Ôn Đề Nhi toàn thân ăn mặc toàn là đồ vỉa hè đi đến nơi này, trong mắt lóe lên vẻ khinh bỉ.

Tập đoàn Kiều thị là xí nghiệp top 500 thế giới, nơi này lại chính là cao ốc của Tập đoàn Kiều thị, mà đồ đê tiện này ăn mặc như ăn mày đến đây, không phải là đến mất mặt sao?

Ha ha, thật là một cái cơ hội tốt!

Vạn Mỹ Trân âm thầm mừng thầm, làm bộ không nhìn thấy Ôn Đề Nhi, rất tự nhiên lấy điện thoại di động ra, áp sát lỗ tai, giả vờ nghe điện thoại.

"Còn chưa tới lượt tôi... Anh yên tâm đi, hôm nay tôi mặc áo Chanel kiểu mới nhất, giày cũng là kiểu mới nhất của CO. Còn nữa, kính mắt hiện tại tôi đeo là E.S kính mắt, khí chất cả người cũng thay đổi, nếu là anh thấy tôi, cam đoan anh sẽ thích tôi..."

Thanh âm không cao không thấp vang lên trong đại sảnh yên tĩnh, tất cả mọi người đều nghe được rất rõ ràng.

Ôn Đề Nhi tự nhiên cũng nghe được, âm thầm phun nước bọt: đóa hoa trắng nhỏ này là muốn tìm cảm giác ưu việt trong đám người này sao?

Thật sự rất muốn tặng cho cô ta một câu: Đồ thiểu năng trí tuệ.

Không thể nghi ngờ, Vạn Mỹ Trân thành công hấp dẫn ánh mắt của mọi người xung quanh, bắt đầu có người xì xào bàn tán.

"Thật là Chanel kiểu mới nhất a, tôi thấy trên tạp trí "Thời Trang Quân Tử" có đề cử qua, chỉ là cái áo sơ mi trắng đó cũng phải mất 56 vạn, quần cũng 60 vạn!"

"Thật hâm mộ, mặc quần áo đắt tiền như vậy tới phỏng vấn, riêng phần trang điểm chúng ta cũng đã thua rồi."

"Đừng uể oải, phỏng vấn còn chưa bắt đầu, chỉ cần có thể lên làm thư ký của Kiều Thừa Huân, tương lai chúng ta cũng có thể có được những thứ đó."

...

Phỏng vấn?

Thư ký của Kiều Thừa Huân??

Ôn Đề Nhi cuối cùng cũng nắm được trọng điểm, cho nên nói, tất cả đám phụ nữ này đều đến phỏng vấn chức thư ký của Kiều Thừa Huân?

Chậc chậc chậc, thật náo nhiệt, rất xứng đáng với xưng hào "người đàn ông mà mọi phụ nữ đều muốn ngủ cùng" của Kiều Diêm Vương.

Đang lúc cảm khái, có người bắt đầu chú ý tới Ôn Đề Nhi.

"Trời ạ, mọi người nhìn cô gái kia, toàn thân đều là hàng vỉa hè cũng dám đến phỏng vấn, ngay cả trang điểm cũng không, xấu xí khó coi!"

"A, tôi thấy cũng ổn mà, chúng ta thiếu một cái đối thủ cạnh tranh."

"Cô gái kia là đầu óc bị nước vào sao, đến Tập đoàn Kiều thị phỏng vấn, thậm chí ngay cả trang điểm đều không làm, cô ta nghĩ bản thân mình rất đẹp sao? Ha ha..."

Ôn Đề Nhi trầm mặt, trong lòng yên lặng tặng cho đám người này hai chữ "ha ha", ai nói với các người tôi đến phỏng vấn?

Ngu ngốc.

Giờ cũng cô hiểu được cuộc điện thoại bất thường của Vạn Mỹ Trân là có mục đích gì, không còn nghi ngờ gì nữa, mục đích của cô ta là muốn cô xấu mặt trước mặt mọi người.

Rất tốt, muốn cô xấu mặt, hắc hắc hắc...

Ôn Đề Nhi ngẩng đầu ưỡn ngực, đi ngang qua đám người đó, khóe môi nở một nụ cười mê người.

Lúc đi ngang qua Vạn Mỹ Trân, hơi dừng bước lại, cười tươi như một đóa hoa trắng nhỏ: "Mỹ Trân, thật là đúng dịp, cô cũng muốn làm thư ký của chồng tôi sao?"

Sắc mặt Vạn Mỹ Trân phút chốc đen ngòm, một tiếng "chồng" giống một cây gai hung hăng đâm vào trong lòng cô.

Dù ngọn lửa đố kỵ đang thiêu đốt mãnh liệt trong lòng, nhưng vẫn phải giả mù sa mưa nói: "Đúng vậy, được làm việc ở Tập đoàn Kiều thị vẫn luôn là ước mơ của tôi, cuối cùng cũng có cơ hội, tôi sẽ cố gắng."

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Chồng yêu à, tôi đến rồi

Dáng vẻ nữ thần, vì mộng tưởng vì tương lai mà phấn đấu khiến cho Ôn Đề Nhi nhịn không được muốn ra tay lạt thủ tồi hoa.

(*) Lạt thủ tồi hoa: ra tay độc ác, không vì sắc đẹp mà nương tay

Cố ý đề cao âm lượng nói: "Mỹ Trân, chúng ta là bạn tốt, coi như cô phỏng vấn thất bại cũng không sao, tôi sẽ nói với chồng tôi một tiếng, để anh ấy mở cửa sau cho cô."

Lời này vừa nói ra, ánh mắt tất cả mọi người đều quét tới.

"Cô nữ sinh mặc hàng vỉa hè kia là ai?"

"Nghe khẩu khí của cô ta, hình như chồng của cô ta làm trong Tập đoàn Kiều thị, mà cô ta còn là bạn của cô gái cao ngạo kia."

"Kỳ thật cô gái kia khí chất rất tốt, tôi đoán có thể trong nhà cô ta có quá nhiều tiền nên mới cố ý mặc hàng vỉa hè, hiện tại rất nhiều thổ hào đều làm như thế, chính là vì tránh bị cướp."

"Xong đời, cô gái cao ngạo kia quen biết với vợ của quản lí cao cấp của Tập đoàn Kiều thị, người ta tùy tiện mở cửa sau liền có thể tiến vào, chúng ta làm sao bây giờ?"

...

Dù sao cũng là đã được giáo dục qua, rất nhanh liền có người nhận rõ thế cục, đầu mâu nhao nhao chỉ về hướng Vạn Mỹ Trân.

Vạn Mỹ Trân mặt đen so với đít nồi còn đen hơn, tiện nhân đáng chết, cô ta đang nói hươu nói vượn cái gì thế!

Cô mà cần loại tiện nhân này giúp cô sao? Nói đùa!

Rõ ràng tức giận đến muốn đánh người, nhưng lại không được thất lễ tại trước mặt nhiều người như vậy, nghiến răng nghiến lợi trả lời: "Không cần cô xen vào việc của người khác, tự tôi có thể giải quyết."

Đáng tiếc, trong lòng những người phỏng vấn khác, Vạn Mỹ Trân đã bị đóng nhãn hiệu "Đi cửa sau".

Những người kia lại càng nói càng lớn tiếng, giống như là cố ý muốn nói cho cô nghe.

"Khó trách người ta mặc một thân hàng hiệu đến, nguyên lai là có chỗ dựa!"

"Tập đoàn Kiều thị tốt xấu gì cũng là tập đoàn top 500 thế giới, hẳn là sẽ không tùy tiện cho người ta đi cửa sau chứ?"

"Tôi cũng cảm thấy vậy, vạn nhất cô gái mặc hàng hiệu kia rất có tài thì sao? Hết thảy vẫn là chờ phỏng vấn đi."

"Chờ đi, là gà rừng hay là phượng hoàng, tôi tin tưởng giám khảo phỏng vấn của Tập đoàn Kiều thị có thể xem rõ."

...

Vạn Mỹ Trân tức giận đến sắp nổ, quay người nhìn về phía đám người kia, cả giận nói: "Mấy người nói hươu nói vượn cái gì? Tôi không cần bất luận kẻ nào mở cửa sau cho tôi!"

Ôn Đề Nhi nín cười, kịp thời bổ đao: "Thật xin lỗi, Mỹ Trân, là tôi không biết nói chuyện, cô lợi hại như vậy, làm sao lại phỏng vấn thất bại, là tôi đã buồn lo vô cớ rồi."

"Đừng nói nữa!" Vạn Mỹ Trân không thể nhịn được nữa, cắt ngang lời nói của Ôn Đề Nhi: "Ôn Đề Nhi, cô tới chỗ này làm cái gì?"

"Đương nhiên là tới tìm chồng tôi rồi, hì hì..." Ôn Đề Nhi cười xán lạn như một đóa hoa: "Vậy tôi đi vào trước, gặp lại sau."

Dứt lời, quang minh chính đại đi vào Tập đoàn Kiều thị, chỉ lưu lại cho đám người một cái bóng lưng tiêu sái.

...

Văn phòng Tổng giám đốc.

Ôn Đề Nhi làm bộ gõ cửa ba cái, cũng không đợi trả lời liền trực tiếp đẩy cửa vào.

Người đàn ông ngồi trước bàn sách, hai chân thon dài tự nhiên, âu phục vừa vặn tôn lên dáng người hoàn mỹ, ống tay áo cuốn lên một chút lộ ra màu da lúa mạch, một bên tay còn đeo một chiếc đồng hồ cao cấp.

Kiêu ngạo và lạnh lùng, tỏa ra một luồn khí lạnh vô hình, để cho người ta không dám tùy tiện tới gần.

Hết lần này tới lần khác, Ôn Đề Nhi có chín cái gan, dám can đảm tới gần anh.

"Chồng yêu à, tôi tới rồi."

Người đàn ông trước mặt ngước mắt lườm cô một chút, tiếp tục xem văn kiện.

Ôn Đề Nhi nhíu mày, bước nhanh đi đến trước bàn sách, đập bàn nói: "Anh gọi tôi tới làm cái gì, mau nói, tôi rất bận rộn."

Khuôn mặt Kiều Thừa Huân tối sầm, ưu nhã buông văn kiện xuống, đứng dậy đi đến trước mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Tôi muốn dự thính buổi phỏng vấn

Hơi cúi đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt linh động của thiếu nữ, trầm giọng nói: "Cô đến trễ 1 giờ 55 phút."

Sự kiên nhẫn của anh, đã sớm bị cô mài sạch.

Ôn Đề Nhi trước khi đến đã chuẩn bị tâm lý chơi xấu với anh, giờ khắc này dưới ánh mắt hừng hực thiêu đốt của anh, trong lòng lại mất tự chủ.

Nuốt một ngụm nước bọt, nhanh chóng giải thích: "Tôi ngồi xe buýt xe tới, trên đường bị kẹt xe tôi cũng không có cách nào."

"Trong nhà có xe riêng đặc biệt đưa đón, lâu như vậy cô còn không biết?"

Ôn Đề Nhi đương nhiên biết, hơn nữa còn biết rất rõ, rõ ràng là cô đang cố ý đối nghịch với anh: "Anh nói thẳng luôn đi, tìm tôi có chuyện gì, như vậy còn có thể tiết kiệm thời gian của nhau."

Kiều Thừa Huân đang muốn nói, cửa đột nhiên bị gõ vang.

Sau đó Vương Hữu Vỹ đẩy cửa đi vào: "Ông chủ, buổi phỏng vấn sắp bắt đầu, anh muốn đích thân phỏng vấn hay..."

Nói được nửa câu, mới phát hiện trong văn phòng có một người con gái, lập tức đem lời nuốt trở vào.

Ôn Đề Nhi nghe vậy nhớ đến đám phụ nữ bên ngoài kia, lập tức muốn chơi đùa một chút.

Thân mật ôm lấy cánh tay của chồng, ngửa đầu nhìn gương mặt anh, hé môi cười một tiếng, nét tươi cười tinh khiết như một đóa hoa trắng.

"Chồng yêu, anh muốn tuyển chọn nữ thư ký sao?"

Kiều Thừa Huân nhìn cánh tay đang bị thiếu nữ ôm lấy, rõ ràng trong lòng có chút kháng cự, cơ thể lại không bài xích cô đụng chạm.

Ánh mắt chầm chậm dời lên, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt thiên chân vô tà của cô, cười thành dạng này, không có âm mưu gì mới là lạ.

"Cô muốn làm gì?"

"Tôi muốn dự thính buổi phỏng vấn."

"Như cô mong muốn."

"..."

Ôn Đề Nhi có chút được sủng ái mà kinh sợ, Kiều Diêm Vương đồng ý dễ dàng như vậy???

Mười phút sau.

Ôn Đề Nhi theo Kiều Thừa Huân tiến vào một phòng lớn.

Vì tiết kiệm thời gian, Kiều Thừa Huân cho 35 ứng viên tập trung ở bên trong căn phòng làm việc này, đồng thời phỏng vấn 35 người.

Diêm vương mặt lạnh Kiều Thừa Huân ngồi ở vị trí chính giữa phía trên cùng, giống như đế vương cao cao tại thượng, toàn thân tản ra khí thế lạnh lẽo xa cách.

Một thiếu nữ thanh thuần như một học sinh tiểu học, toàn thân ăn mặc toàn là hàng vỉa hè ngoan ngoãn ngồi bên trái anh, đôi mắt to long lanh thỉnh thoảng lại nhìn xung quanh, nhưng cũng không có nhìn chăm chú vào bất kỳ người nào.

Phỏng vấn còn không có chính thức bắt đầu, 35 vị ứng viên sắc mặt phức tạp nhìn xem cô gái bên người Kiều Thừa Huân.

"Thì ra cô ta là vợ của Kiều Thừa Huân, lòng tôi đau quá."

"Tôi còn muốn tự tử luôn này, thật khó chịu..."

Cho dù sự thật bày ở trước mắt, bọn họ vẫn không thể tin được, cô gái toàn thân đều ăn mặc hàng vỉa hè này, lại là vợ của Kiều Thừa Huân.

Kiều Thừa Huân là thần tài đệ nhất của Đế Đô, loại phụ nữ nào mà không có, vì cái gì anh ta lại chọn loại nữ nhân có tướng mạo quá bình thường như Ôn Đề Nhi?

“Bang”... là tiếng lòng của ai đang vỡ vụn.

Ngay sau đó, âm thanh loảng xoảng không ngừng vang lên, khắp nơi toàn là tiếng cõi lòng các cô gái vỡ vụn.

Vạn Mỹ Trân ngồi ở bên trái Ôn Đề Nhi, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, bởi vì dùng sức quá mạnh, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, trong mắt toàn là đố kỵ.

Tiện nhân chết tiệt!

Đợi sau khi cô ta thông qua phỏng vấn, nhất định sẽ cướp anh Thừa Huân lại.

Hết thảy chuẩn bị sẵn sàng, Vương Hữu Vỹ đứng ra chủ trì nói: "Bây giờ phỏng vấn chính thức bắt đầu, phía dưới xin giữ trật tự." Nói xong cũng nhìn về phía Kiều Thừa Huân.

Kiều Thừa Huân không coi ai ra gì lật xem sơ yếu lý lịch của ứng viên, thật lâu đều không có nói một câu.

Ôn Đề Nhi thực sự nhàm chán, thừa dịp trường hợp trọng yếu này Kiều Diêm Vương không thể làm loạn, không chỉnh anh ta một trận thì đúng là phụ lòng mấy ngày qua cô phải chịu oan ức rồi.

"Chồng yêu..." Thiếu nữ ôm chặt lấy cánh tay anh, nhẹ nhàng lung lay.

Kiều Thừa Huân hơi ngẩng đầu, đón lấy là đôi mắt đen láy động lòng người của thiếu nữ.

Thoáng chốc, trái tim run lên một chút.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 131: Xin anh đừng qua loa như thế

Ôn Đề Nhi chân thành nháy mắt mấy cái, giả giọng làm nũng: "Chồng yêu, phỏng vấn nhanh lên được không, em đói bụng."

Nghe cô kêu đói, sắc mặt Kiều Thừa Huân trở nên âm trầm, rất muốn hỏi cô một câu: "Cô cũng biết đói?"

Nhưng lời vừa đến miệng, lại đổi thành lời kịch phối hợp với cô: "Em chưa ăn cơm trưa sao?"

"Anh kêu em trước 12 giờ tới tìm anh, em nghĩ muốn cùng anh cùng nhau ăn cơm, ai biết trên đường lại bị kẹt xe đến hơn 2 giờ..."

Nói xong, nhíu chặt mày.

Giả vờ!

Sao Kiều Thừa Huân lại không nhận ra được là cô đang diễn trò, diễn kỹ của cô nàng này lúc kém lúc tốt, nhưng mỗi lần phối hợp diễn với cô, đều sẽ khiến tâm tình của anh vui vẻ một cách khó hiểu.

"Vậy anh cũng không lãng phí thời gian nữa, em xem một chút trong 35 người này, ai thuận mắt, giúp anh chọn một người."

"!!!"

Trong lòng Ôn Đề Nhi hiện lên ba cái dấu chấm than, Kiều Diêm Vương đang nói đùa với cô sao?!

Để cô đến quyết định vận mệnh của 35 vị ứng viên, loại chuyện tốt này, không sợ bị cô quậy hư chuyện sao?

Ba mươi lăm ứng viên, đều há to miệng, vạn phần hoảng sợ nhìn chằm chằm Kiều Thừa Huân.

Hầu như trong nội tâm tất cả mọi người đều chỉ có một cái ý nghĩ: Cậu chủ Kiều, xin anh đừng có qua loa như thế! Xin hãy thay đổi chủ ý!!!

Kiều Thừa Huân cũng không nói nhiều nữa, cúi đầu nhìn về phía bộ sơ yếu lý lịch cao nhất trên bàn.

Vừa rồi anh đã xem hết tất cả tư liệu của ứng viên, tất cả đều là sinh viên tài giỏi trong và ngoài nước, hầu hết mỗi người đều đạt đến yêu cầu về phần cứng, cho nên tuyển ai cũng giống nhau.

Ôn Đề Nhi thấy anh không nói lời nào, trong lòng có chút thấp thỏm: "Chồng yêu, thật sự muốn em tuyển giúp anh?"

Kiều Thừa Huân gật đầu: "Đúng vậy."

"OK!" Ôn Đề Nhi vui vẻ đồng ý, khóe môi khơi gợi lên một nụ cười giảo hoạt, ánh mắt nghịch ngợm chậm rãi quét về phía ba mươi lăm ứng viên.

Tất cả mọi người, bao gồm cả Vạn Mỹ Trân, hầu như đều ngừng hô hấp, ba mươi lăm đôi mắt tràn ngập khát vọng nhìn chằm chằm Ôn Đề Nhi.

Giống như đang muốn nói: Tuyển tôi! Tuyển tôi! Mau tuyển tôi!

Ôn Đề Nhi hết nhìn người này đến người khác, ánh mắt dừng lại trên người một cô gái trang điểm rất đậm.

"Cô trang điểm quá đậm, nếu cô mỗi ngày đều bỏ nhiều thời gian để trang điểm và chăm sóc sắc đẹp như vậy, có thể làm tốt công việc sao? Loại."

Cô gái trang điểm đậm vội bào chữa: "Tôi trang điểm rất nhanh, cái này cũng không ảnh hưởng năng lực làm việc của tôi, xin cô..."

"Ra ngoài." Kiều Thừa Huân lạnh giọng quát bảo cô ta ngưng lại.

Cô gái trang điểm đậm không cam lòng cắn cắn môi, cầm túi xách tức giận đi ra ngoài.

Bầu không khí trong văn phòng có chút khẩn trương, không nghĩ tới Kiều Thừa Huân cũng không có nói đùa, anh thật sự đem quyền lựa chọn giao cho vợ mình.

Bởi vậy có thể thấy được, người đàn ông này yêu thương vợ mình đến dường nào.

Đố kỵ, hâm mộ, không cam lòng... Đủ loại cảm xúc không dám biểu lộ ra, bởi vì các vận mệnh của các cô đang nằm trong tay Ôn Đề Nhi.

Ôn Đề Nhi tiếp tục tìm người khai đao.

"Cô, cô, cô, cô, còn có cô, năm người các cô ăn mặc quá lộ liễu, muốn đến quyến rũ chồng tôi sao? Tôi nói cho các cô biết, không có cửa đâu."

"Mùi nước hoa của cô quá nồng, lỡ làm cho chồng tôi ngộ độc thì sao?"

"Ôi trời, bà chị này, tóc của chị bôi cái gì lên vậy? Tóc dầu như vậy, chồng tôi có bệnh thích sạch sẽ, anh ấy sẽ chịu không nổi tóc của chị."

"Chị hai à, lông mũi của chị lộ ra kìa..."

...

Trong nháy mắt, trong văn phòng chỉ còn lại bốn người ứng viên, trong đó bao gồm Vạn Mỹ Trân.

Ôn Đề Nhi trong nháy mắt loại bỏ nhiều người như vậy, trong lòng cũng không thấy thoải mái, ngược lại còn có chút băn khoăn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Cho các cô một cái cơ hội cạnh tranh công bằng

Đám người vừa bị cô loại bỏ kia từ ngoại hình đến cử chỉ đều làm cho người ta rất không thích, chỉ còn lại bốn người này, cô quyết định nhường lại quyền tuyển chọn cho Kiều Thừa Huân.

"Chồng yêu, còn lại bốn người, em không biết tuyển ai hết."

"Ừm." Kiều Thừa Huân nhẹ nhàng gật đầu, ngẩng đầu nhìn bốn người còn lại.

Vạn Mỹ Trân ngồi ở một bên, lúc này cô ta đối với Ôn Đề Nhi chính là vừa yêu vừa hận.

Tiện nhân này ỷ vào anh Thừa Huân yêu thương cô ta, chỉ dựa vào cá nhân yêu thích mà loại bỏ nhiều đối thủ cạnh tranh như vậy, đối với Vạn Mỹ Trân mà nói tuy là một chuyện tốt, nhưng cô ta tuyệt đối sẽ không nhận ân tình này!

Vạn Mỹ Trân tin tưởng, tiện nhân Ôn Đề Nhi này sở dĩ giữ cô ta lại, khẳng định là kiêng kị anh Thừa Huân, dù sao bản thân cô ta và anh Thừa Huân chính là thanh mai trúc mã.

Coi như Ôn Đề Nhi không cho nhà họ Vạn mặt mũi, cũng phải nể mặt anh Thừa Huân một chút.

Nghĩ đến đây, Vạn Mỹ Trân rốt cục không nhẫn nại được, mỉm cười nói: "Anh Thừa Huân, bây giờ người phỏng vấn chỉ còn lại bốn người, có thể dựa theo chương trình bình thường mà phỏng vấn sao?"

Vừa dứt lời, Ôn Đề Nhi ôm chặt lấy cánh tay Kiều Thừa Huân, thiện ý nhắc nhở: "Chồng yêu, Mỹ Trân rất muốn vào công ty của chúng ta làm việc nha."

Vạn Mỹ Trân sắc mặt trong nháy mắt tối sầm lại, tiện nhân chết tiệt, ai cần cô nói giúp!

Đáng tiếc, Ôn Đề Nhi lời đã nói ra ngoài có ngăn cũng không kịp, ba vị ứng viên còn lại bắt đầu có ý kiến.

"Tổng giám đốc Kiều, tôi cũng rất muốn làm việc cho tập đoàn Kiều thị, xin anh cho chúng tôi một cái cơ hội cạnh tranh công bằng, nếu không chúng tôi cũng không biết là hôm nay chúng tôi tới để làm gì."

"Đúng, Tổng giám đốc Kiều, tôi là thật tâm muốn vào Tập đoàn Kiều thị làm việc, bởi vì Tập đoàn Kiều thị không chỉ có là giấc mộng của tôi, cũng là mộng tưởng của ông nội tôi. Ông nội tôi đã từng làm lái xe của ông nội anh, điểm này lúc đầu tôi cũng không muốn nói, thế nhưng là tôi không muốn mất đi cơ hội này."

"Tổng giám đốc Kiều, chúng tôi vì muốn vào đây làm việc, thật sự đã bỏ ra quá nhiều, xin cho chúng tôi một cái cơ hội cạnh tranh công bằng đi!"

Đối mặt những người đang chân thành cầu khẩn này, Ôn Đề Nhi cũng thấy có chút bối rối, vừa rồi cô phá hủy mộng tưởng tốt đẹp của ba mươi mốt cô gái, là đúng hay là sai đây.

Kiều Thừa Huân chậm rãi đảo qua đám người, trầm giọng nói: "Tốt, tôi cho các cô một cái cơ hội cạnh tranh công bằng, ai có thể thuyết phục được vợ tôi, người đó liền có thể ở lại."

Chủ đề một lần nữa lại về tới trên người Ôn Đề Nhi.

Ôn Đề Nhi chớp chớp mi, Kiều Diêm Vương là muốn ăn thua đủ với cô sao?

Cũng không phải chọn thư ký cho cô, có bệnh!

Được rồi, cho anh chút mặt mũi, tránh khỏi đến lúc đó anh tuyển một con hồ ly tinh trở về gây phiền toái cho cô.

Nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, nói với bốn cô gái còn lại: "Các cô mỗi người có một cơ hội thuyết phục tôi, chỉ cần người nào đả động tôi, tôi liền tuyển người đó."

Vạn Mỹ Trân giành nói đầu tiên: "Đề Nhi, chỉ cần cô tuyển tôi, sau này tôi sẽ tuyệt đối giúp cô giám sát chặt giờ ăn, uống, ngủ, nghỉ, giờ làm của anh Thừa Huân, còn có giúp cô trông chừng anh ấy, không cho anh ấy đến gần những người phụ nữ khác!"

Vốn cho rằng lời nói này nói đến không chê vào đâu được, nhưng không ngờ, Ôn Đề Nhi sau khi nghe xong lại lắc đầu.

Vạn Mỹ Trân cắn cánh môi dưới, muốn nói cái gì, Ôn Đề Nhi đã nhìn về phía người kế tiếp.

Cô gái kia nói: "Xin chào, tôi tên là Lý Song Song, năm nay 24 tuổi, tôi học Tài chính quản lý chuyên nghiệp ở nước Mỹ, trong công tác, tôi nghĩ tôi có thể vì Tổng giám đốc Kiều chia sẻ rất nhiều chuyện rườm rà, về mặt sinh hoạt, tôi tuyệt đối sẽ không can thiệp sinh hoạt cá nhân của Tổng giám đốc Kiều, điểm ấy xin cô yên tâm."

Ôn Đề Nhi nghe xong, khóe môi có chút giương lên, cô gái này rất không tệ, gật đầu nói: "Cô nói rất tốt, tôi nghe hai người còn lại nói thế nào rồi sẽ cho cô câu trả lời."

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Có hậu đài thì sao chứ, còn không phải là cũng bị loại

Người thứ ba nói: "Xin chào, tôi tên là Lưu Tư Vi, năm nay 25 tuổi, tốt nghiệp đại học X ở Hà Lan, chuyên ngành Quản lý tài chính quốc tế, mục tiêu của tôi công tác trong Tập đoàn Kiều thị cho đến khi về hưu, tôi cũng nói thẳng luôn, tôi đến phỏng vấn thư ký cũng chỉ là vì kiếm tiền mua nhà..."

Người này càng nói càng kéo xa chủ đề, toàn bộ quá trình đều xoay xung quanh bản thân cô ta muốn cái gì, một câu cũng không có đề cập là cô ta phải làm thế nào khi trúng tuyển.

Ôn Đề Nhi thất vọng lắc đầu, nhìn về phía người cuối cùng.

"Tôi tên Minh Nguyệt, năm nay 23 tuổi, vừa tốt nghiệp năm ngoái, tôi tốt nghiệp đại học trong nước, chuyên ngành thư ký, chỉ cần cô tuyển tôi, tôi sẽ xem cô như ông chủ của tôi, muốn biết hành trình của Tổng giám đốc Kiều, tìm tôi là được."

Nha, cô gái này có chút ý tứ.

Ôn Đề Nhi cười tủm tỉm đánh giá cô gái tên là Minh Nguyệt này, không thể không nói, Minh Nguyệt là cô gái thông minh nhất trong số bốn người, cũng là tâm cơ nặng nhất.

Loại người này lưu lại đoán chừng sẽ có phiền phức, cô sẽ tuyển mới là lạ.

Ôn Đề Nhi ánh mắt về tới trên người Lý Song Song, mỉm cười nói: "Chồng yêu, tuyển Lý Song Song đi, lập trường của cô ấy tương đối rõ ràng, thái độ cũng rất tốt, quan trọng là, cô ấy đối với anh cũng không có hứng thú."

"Ừm, vậy nghe theo em đi." Kiều Thừa Huân trầm giọng nói.

Ngữ khí lạnh tanh, nghe không ra cảm xúc trong đó, nội tâm kì thực lại hết sức hài lòng.

Thật không hổ là người phụ nữ mà anh nhìn trúng, chỉ dăm ba câu liền giúp anh chọn lựa ra nhân tuyển tốt nhất.

Người anh muốn, giống như cô đã nói, muốn lập trường rõ ràng, thái độ tốt đẹp, lại đối với anh không có hứng thú, anh cũng không muốn giữ một người phụ nữ tâm cơ bên người.

Tóm lại, chuyện này cứ quyết định như vậy.

Vạn Mỹ Trân không thể tin được, cô ta cứ như vậy mà bị loại rồi?

Không!

Cô ta không cam tâm!

"Anh Thừa Huân, chúng tôi là đến phỏng vấn thư ký của anh, cũng không phải..."

"Đủ rồi." Kiều Thừa Huân cắt ngang lời cô ta, nhưng không có nói thêm cái gì, ngược lại nói với Vương Hữu Vỹ: "Anh dẫn Lý Song Song đi làm thủ tục nhận chức trước đi, có chuyện quan trọng hãy liên lạc cho tôi."

"Được rồi." Vương Hữu Vỹ gật đầu.

Đi theo Kiều Thừa Huân nhiều năm, anh tự nhiên hiểu được ý của ông chủ là muốn tan ca sớm.

Kiều Thừa Huân bỗng nhiên đứng dậy, thuận tay kéo Ôn Đề Nhi theo.

Sau khi biết mình trúng tuyển, Lý Song Song lập tức gọi điện thoại báo tin vui cho người nhà, vừa nghe điện thoại vừa đi theo Vương Hữu Vỹ.

Hai bàn tay Vạn Mỹ Trân nắm chặt, móng tay đâm sâu vào trong lòng bàn tay, cũng không cảm thấy đau đớn, trong lòng dấy lên một đám lửa lớn, không chỗ phát tiết.

Hai ứng cử viên còn lại thấy bộ dáng muốn ăn người của cô ta, một người bất thình lình trào phúng hai câu: "Có người, cho dù có hậu trường thì sao chứ, còn không phải là không được tuyển chọn."

"Còn không phải sao, cho là mình mặc toàn hàng hiệu cũng đã rất ghê gớm sao, mợ chủ Kiều rất tinh mắt đó, ai đối với chồng của cô ấy có ý tưởng đều có thể nhìn ra."

"Ha ha ha... Chúng ta tuy bại nhưng vinh, cùng nhau ăn cơm đi?"

"Tốt, đi ăn cơm!"

Hai ứng cử viên thất bại vui vẻ dắt tay nhau mà đi, chỉ để lại Vạn Mỹ Trân một mình trong phòng làm việc.

Tiện nhân đáng chết!

Hết thảy đều là tiện nhân!

Cô ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ!

Không phải là phỏng vấn thất bại sao, sau khi trở về cô ta sẽ đi nhờ bác Kiều hỗ trợ, cũng có thể đi vào Tập đoàn Kiều thị làm việc, chờ xem đi!

...

Bên trong hành lang, Ôn Đề Nhi bị động đi một đoạn đường, vùng vẫy mấy lần Kiều Diêm Vương đều không buông tay, bất đắc dĩ đành phải ỏn à ỏn ẻn nói: "Chồng yêu, người ta có thể tự mình đi rồi."

Nói xong nhịn không được toàn thân nổi da gà.

Mẹ nó! Loại giọng nói này thật buồn nôn, lần sau không dùng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Cái này là hẹn hò sau hôn nhân sao

Kiều Thừa Huân im lặng buông lỏng tay, trực tiếp đi đến cửa thang máy.

Ôn Đề Nhi nhìn chằm chằm bóng lưng của anh, sau đó kịp phản ứng, anh ta muốn đi đâu?

Vội đuổi theo hỏi: "Anh không làm việc sao?"

"Đêm nay có cái tiệc tối, dẫn cô đi mua quần áo mới."

Ừng ực ực...

Một âm thanh không hài hòa đột nhiên vang lên, cắt ngang lời Kiều Thừa Huân.

Ôn Đề Nhi theo bản năng sờ sờ bụng của mình, vô lý, rõ ràng cô ăn cơm trưa rồi mới đi ra ngoài, sao có thể đói nhanh như vậy?

Khoan đã!

Ôn Đề Nhi bỗng nhiên ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn Kiều Diêm Vương.

Mẹ nó!

Tiếng động vừa rồi phát ra từ bụng của anh ta???

"Chồng yêu, bụng của anh mới kêu sao?"

Kiều Thừa Huân nhìn cô, trầm giọng nói: "Tăng ca quên ăn cơm trưa."

Anh tuyệt đối sẽ không thừa nhận là anh vì đợi cô không được mà đã bỏ qua giờ cơm trưa.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Trái tim Ôn Đề Nhi đau như bị kim đâm.

Kể cả đứa trẻ đều biết phải ăn cơm đúng giờ, cái tên này ngay cả trẻ con cũng không bằng!

Đồ đần!

Đang muốn nói chuyện, Kiều Thừa Huân đột nhiên lại nói: "Nếu cô cũng chưa ăn, vậy cùng nhau ăn đi."

"Tôi..." Ôn Đề Nhi kém chút nói ra cô đã ăn rồi, nhưng lại không đành lòng cự tuyệt, đổi giọng nói: "Tôi muốn ăn chén lớn Đao Tước Diện!"

Vừa dứt lời, thang máy tới.

Hai người đi vào trong thang máy.

Kiều Thừa Huân trầm giọng nói: "Đao Tước Diện bán ở đâu?"

Ôn Đề Nhi: "..."

Không phải đâu? Kiều Diêm Vương vậy mà không biết Đao Tước Diện bán ở đâu???

Ôn Đề Nhi như phát hiện đại lục mới: "Chồng yêu, anh biết Đao Tước Diện là gì không?"

Kiều Thừa Huân trầm mặc không nói, xem bộ dáng là không biết.

"Vậy anh biết đậu hủ thối không?"

Kiều Thừa Huân vẫn là trầm mặc.

"Bánh bao nhân thịt?"

"Trư Tạp Diện thì sao?"

"Thế còn Ngưu Tạp Phấn?"

"Miến lòng?"

(*) Đao Tước Diện: tên một loại mì, Trư Tạp Diện: là mì mà có các phần linh tinh của heo như thịt, gan, tiết, v..v.... Ngưu Tạp Phấn: giống như Trư Tạp Diện, nhưng là của con trâu

...

Rất tốt, Kiều Diêm Vương quả nhiên là Diêm Vương gia không dính khói lửa trần gian, đặc sản trong nước nhiều như vậy, vậy mà tất cả đều chưa từng nghe qua, coi như anh đã nghe qua, đoán chừng cũng chưa ăn qua.

"Chồng yêu à, tôi biết anh từ nhỏ đã sinh ra ở trong nhà của thần tài, nhưng anh cũng không thể vì kiếm tiền mà không biết hưởng thụ cuộc sống vậy chứ, nhân sinh chính là dựa vào ăn uống ngủ nghỉ vòng lặp vô hạn để duy trì, vì cái gì ăn muốn xếp hạng trước nhất, đó là bởi vì ăn đại biểu cho hưởng thụ bậc nhất..."

"Câm miệng."

"Nha."

Sau khi lên xe, Ôn Đề Nhi yên lặng thắt dây an toàn cho mình.

Rất hiếm khi Kiều Diêm Vương tự mình lái xe, cô cảm thấy trong lòng có loại chờ mong khó hiểu, cùng với một cảm giác hạnh phúc nhỏ bé len lỏi khắp người.

Kiều Thừa Huân chậm rãi chạy xe ra khỏi bãi đỗ xe, bất đắc dĩ lại hỏi một lần: "Đao Tước Diện bán ở đâu?"

"Tiệm mì Tấn Hòa, có rất nhiều đại lý ở thủ đô."

Kiều Thừa Huân yên lặng nhớ lại bản đồ, đối với tiệm mì Tấn Hòa có chút ấn tượng, rất nhanh liền tìm được đại lý gần nhất.

...

Lúc này cũng không phải thời điểm ăn cơm trưa hay cơm tối, trong tiệm cũng không có nhiều khách đến ăn.

Hai vợ chồng tìm một chỗ nhìn cũng tương đối sạch sẽ ngồi xuống.

Gọi món ăn xong, Ôn Đề Nhi lập tức lấy điện thoại di động ra chơi.

Ánh mắt Kiều Thừa Huân rơi vào trên gương mặt xinh đẹp của thiếu nữ, trầm giọng nói: "Lúc nào khai giảng?"

Ôn Đề Nhi âm thầm kích động, không nghĩ tới Kiều Diêm Vương thế mà lại chủ động nói chuyện phiếm với cô, đây gọi là hẹn hò sau cưới sao?

"Ngày 11 tháng 9 khai giảng."

Dứt lời, Ôn Đề Nhi chờ anh nói tiếp.

Sau đó là không có.

Hỏi người ta xong lại không nói lời nào, có bệnh...

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 135: Tôi không cần mặt mũi, chẳng lẽ cô cũng không cần?

Ước chừng qua tầm mười phút, hai cái chén mì Đao Tước Diện siêu cấp lớn được bưng đến.

Mì mới nấu xong, còn bốc hơi nóng, sắc hương vị đều đủ, nhìn xem mười phần mê người.

Ôn Đề Nhi cầm đôi đũa, cười híp mắt nói: "Chồng yêu, tôi ăn trước nha."

Kiều Thừa Huân nhìn đũa trong ống đũa, đây là lần đầu tiên anh đến tiệm ăn, anh vốn có bệnh thích sạch sẽ, không quá thích ứng với loại đũa dùng chung này.

Ôn Đề Nhi cảm nhận được anh đang lo lắng, nhanh chóng giật lấy đôi đũa trong tay của anh, đem đầu đũa chấm mấy lần vào bát của mình, xem như là đã rửa, sau đó đem đũa trả lại anh.

"Đã tiêu độc."

Kiều Thừa Huân sững người, đáng chết, ai bảo cô xen vào việc của người khác.

Thấy anh thờ ơ, Ôn Đề Nhi nhíu mày lại, trực tiếp đem đũa đặt ở bên trên chén của anh: "Không ăn thì thôi, tôi không có thời gian hầu hạ anh."

Dứt lời, thiếu nữ kẹp một đũa mì, từng ngụm từng ngụm ăn.

Nửa ngày sau, mì cũng đã lạnh.

Kiều Thừa Huân nhìn xem tướng ăn say sưa ngon lành của thiếu nữ, cảm giác đói khát ập đến, cũng cầm lấy đũa cùng ăn.

Có lẽ đây là lần phóng túng bản thân nhất trong đời của anh.

Đó chính là bầu bạn một thiếu nữ còn chưa hết nét ngây thơ, cùng nhau ăn một lần Đao Tước Diện.

...

Từ trong quán đi ra, Kiều Thừa Huân dẫn Ôn Đề Nhi qua trung tâm thương mại Kiều Lệ.

Trung tâm thương mại Kiều Lệ là một chuỗi cửa hàng cao cấp, là căn cứ của các loại vật phẩm có giá trị xa xỉ, lần trước Ôn Đề Nhi có ghé qua một lần lúc đi mua quần áo cho ông nội.

Khi đó là đi một mình, hiện tại bên người nhiều thêm một người đàn ông kì quái, luôn cảm thấy toàn thân không được tự nhiên.

Hai người giữ im lặng đi dạo một vòng, ngay cả một cửa tiệm cũng không đi vào.

Ôn Đề Nhi cũng không muốn mua cái gì, cứ tiếp tục đi dạo như vậy đến trời tối liền có thể về nhà.

Nhưng là, đi dạo như thế có ý nghĩa gì?

Ôn Đề Nhi không khỏi mở miệng nói: "Cái kia..."

"Cô muốn..."

Không khéo, Kiều Thừa Huân cũng đồng thời mở miệng.

Ôn Đề Nhi ngượng ngùng cười cười: "Chồng yêu, anh nói trước đi."

Kiều Thừa Huân trầm giọng nói: "Thích gì liền mua, đừng có do dự, lãng phí thời gian."

Ôn Đề Nhi: "..."

Làm ơn đi, cô nào có do dự, căn bản chính là không muốn mua được không.

"Tôi cũng không thiếu quần áo, cũng không biết phải mua cái gì."

"Mặc đi tiệc tối tối nay, sẵn tiện để dành cho những trường hợp quan trọng về sau luôn."

"Ừm?" Ôn Đề Nhi nhướng mày: "Cái gì gọi là trường hợp quan trọng?"

"Về sau cô sẽ biết."

"Hiện tại không thể nói sao?"

"Đêm nay cô sẽ biết."

"..."

Rất tốt, rất cường thế.

Ánh mắt lạnh lẽo của Kiều Thừa Huân rơi vào bộ quần áo trên người thiếu nữ, nhíu mày hỏi: "Bộ đồ này cô mặc bao nhiêu năm rồi?"

"Chừng ba bốn năm gì đó, từ năm 16 tuổi tôi cũng không có cao lớn thêm chút nào, tất cả thịt đều dồn lên ngực, khụ..."

Trời ơi, sao lại nói loại chuyện này với anh ta.

Chỉ tiếc, Kiều Thừa Huân đã nghe được, có thu lại được cũng là chuyện vô ích.

Kiều Thừa Huân đưa tay ôm eo thon của cô, nhanh chóng cúi đầu, môi kề sát bên tai cô, phun ra một luồng nhiệt khí.

"Là người phụ nữ của tôi, phải biết dung nhập cuộc sống của tôi, đừng cả ngày mặc quần áo cũ để cho người ta giễu cợt, cho dù tôi không cần mặt mũi, chẳng lẽ cô cũng không cần?"

"Anh dựa sát vậy làm gì..." Ôn Đề Nhi nghe không vô lời khuyên của anh, tay nhỏ dùng sức chống đỡ lấy ngực của anh.

Trong lúc vô tình, ma sát tới vết thương trên tay, đau đến nhíu mày.

"Đã là vợ chồng, cũng đừng có thẹn thùng." Kiều Thừa Huân cười lạnh, nhẹ nhàng buông lỏng tay.

Ôn Đề Nhi lập tức lui về sau một bước, mắt to nhìn chằm chằm anh: "Ai là vợ anh, sau hôm nay tôi muốn tiếp tục chiến tranh lạnh với anh, ưm..."

Nói còn chưa dứt lời, lại bị anh cướp hôn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Điên rồi, không có nhân tính

Ôn Đề Nhi nhất thời ngây người.

Trong đáy mắt tĩnh mịch của Kiều Thừa Huân hiện lên nét nhu hòa hiếm thấy, bỗng nhiên anh vươn tay, kéo cô vào một cửa tiệm thời trang gần đó.

Ôn Đề Nhi bị động đi sau lưng anh, nhỏ giọng thầm thì: "Sắc lang! Vô lại! Đồ lưu manh! Khốn nạn chết tiệt! Đồ con rùa! Mặt người dạ thú! Mua danh chuộc tiếng! Chỉ là hư danh..."

Người đàn ông bỗng nhiên quay người, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm cô gái phía sau mình: "Mắng đủ chưa?"

"Bởi vì bị hạn chế lượng từ, thật đúng là không có mắng đủ."

"Ở trong lòng mắng liền tốt, đừng để tôi nghe thấy, hiểu chưa?"

Giọng nói uy hiếp mang theo chút cưng chiều làm cho trái tim Ôn Đề Nhi như bị hòa tan.

"Biết rồi." Thiếu nữ không cam lòng nói xong, xoay mặt nhìn về hướng khác, dáng vẻ "tôi biết sai rồi" trông rất đáng yêu.

Lần này, cô không phải giải vờ, chu đôi môi anh đào, hồng nhuận căng tròn, giống như đang chờ đợi người tới khai hoang.

Kiều Thừa Huân hơi bối rối, trong lúc lơ đãng, như có thứ gì chui vào trái tim.

Chật vật di chuyển ánh mắt, anh bước nhanh đi đến trước một cái giá áo, tiện tay lấy xuống một chiếc váy xem.

"Tới, thử một chút cái váy này."

“Được."

...

Kiều Diêm Vương điên rồi!

Anh buộc Ôn Đề Nhi thử mấy chục bộ quần áo, chỉ cần là anh thấy thuận mắt, tất cả đều bị anh mua lại, hoàn toàn mặc kệ giá tiền là bao nhiêu.

Đi dạo xong cửa hàng thời trang, lại đi dạo tiệm giày, cửa hàng túi xách, cửa hàng đồ trang điểm...

Trạm cuối cùng, tiệm đồ lót.

Nhãn hiệu PT là nhãn hiệu cấp quốc tế, giá cả rất là xa xỉ, có lẽ là lần đầu nghênh đón khách nam đẹp trai như vậy, làm cho mấy người nhân viên bán hàng cùng nhân viên thu ngân đều bị kinh diễm.

Càng làm cho các cô thấy khó hiểu là, tại sao đi bên cạnh một người đàn ông đẹp trai, sang trọng như vậy lại là một nữ sinh toàn thân đều là hàng vỉa hè.

Tuy nói nữ sinh này trang điểm rất thanh thuần, làn da cũng căng mịn, không nhìn thấy lỗ chân lông, nhưng cũng không che giấu được sự khác biệt giữa hai người bọn họ.

Ôn Đề Nhi dùng ánh mắt nhìn biến thái mà nhìn xem Kiều Diêm Vương, tức giận nói: "Chồng yêu, anh thật sự muốn mua đồ lót cho tôi?"

Cô thề, vừa mới ở bên ngoài tủ kính, cô chỉ là rất tùy ý liếc qua gợi cảm nội y trong tủ, anh ta liền kéo cô đi vào trong.

Cái tên sắc lang chết tiệt này, chúc anh bị xuất sớm!

Suy nghĩ ác độc của Ôn Đề Nhi, tất nhiên Kiều Thừa Huân không biết: "Tôi chiếm tiện nghi của cô nhiều như vậy, cũng nên cho cô một chút hồi báo."

Câu nói này là nhắc đến một ngày nào đó, có một cô gái đã nói thế này:

"Ôn Đề Nhi, mày nói xem, mày ăn cái gì lớn lên, bánh bao lớn như vậy, không dưng lại để cho bàn tay heo thối kia của Kiều Diêm Vương được lợi..."

Khuôn mặt trắng nõn của Ôn Đề Nhi phút chốc nổi lên hai rặng mây đỏ, cắn răng nói: "Biến thái!"

Kiều Thừa Huân cười cười, kéo cô vào khu bày bán nội y, hoàn hoàn không để ý đến ánh mắt quái dị của những người khác, lạnh nhạt nhìn lướt qua từng bộ nội y gợi cảm.

"Thích loại hình nào? Tùy ý chọn."

"Mẹ nó...” Ôn Đề Nhi buộc miệng thốt ra một câu chửi tục, trừng to mắt nhìn về phía bảng giá nội y.

8 vạn tệ một cái áo lót, tại sao không đi cướp đi chứ?

Người nào mua người đó chính là đồ ngu!

"Hóa ra cô thích loại phong cách này." Kiều Thừa Huân cười lạnh, liếc mắt nhìn bộ nội y viền ren trong suốt kia, sau đó chậm rãi chuyển ánh mắt đến thân thể mềm mại của thiếu nữ.

Anh có thể tưởng tượng ra, lúc Ôn Đề Nhi mặc bộ nộ y này, sẽ như thế nào.

Có lẽ sẽ khiến anh phun máu mũi?

Cũng có lẽ, anh sẽ hóa thân thành lão sói xám, hung hăng nhai nuốt con cừu non này.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Tại sao lại đột nhiên to hơn rồi

Ôn Đề Nhi liếc mắt xem thường, trong lúc vô tình bắt gặp được ánh mắt ái muội của anh, hai vệt trên má lại càng đỏ hơn.

Con sói háo sắc họ Kiều đáng chết, nhất định anh ta đang nghĩ xấu!

"Anh nói thẳng anh là kẻ biến thái cuồng nội y không phải tốt sao, không cần áp đặt những tư tưởng xấu xa của anh lên người tôi, cảm ơn!"

"Tôi là người đàn ông như thế nào, cô rất rõ ràng."

Kiều Thừa Huân lơ đễnh nói xong, quay đầu hướng về phía nhân viên bán hàng nói: "Làm phiền đem bộ này lấy xuống."

Hai mắt nhân viên bán hàng liền sáng lên, thầm than quả là người giàu có, chỉ cần hai người họ mua bộ này, tháng này nhất định sẽ có tiền thưởng!

"Xin hỏi bạn gái của anh mặc size bao nhiêu?"

"Cô ấy là vợ của tôi."

"A, thật xin lỗi, xin hỏi vợ của anh mặc size bao nhiêu?"

Kiều Thừa Huân cúi đầu nhìn về phía thiếu nữ, hỏi: "38C?"

Ôn Đề Nhi hung hăng trừng mắt trả lời: "38C có chút nhỏ, 38D có chút lớn, anh tự mình ước lượng đi."

Hừ, dù sao anh ta đều không cảm thấy mất mặt, vậy sao cô phải để ý chứ.

Cùng lắm thì cùng anh diễn một đôi vợ chồng mẫu mực thôi.

Kiều Thừa Huân nhìn nhân viên bán hàng nói: "Giúp vợ tôi tìm size phù hợp đi."

"Anh này, dựa theo lời vợ của anh nói, tôi đề nghị thử cả hai size, nếu không tôi cũng không dám chắc size nào thích hợp vợ anh."

Vừa dứt lời, Ôn Đề Nhi lập tức cự tuyệt: "Tôi không muốn thử loại nội y biến thái này."

Nhân viên bán hàng: "..."

Kiều Thừa Huân: "Vậy lấy giúp tôi cả hai size."

Nhân viên bán hàng sửng sốt, thiếu chút nữa cho rằng mình nghe lầm: "Ý của anh là muốn mua cả hai?"

Kiều Thừa Huân gật đầu.

Nhân viên bán hàng vui vẻ đến mức muốn nhảy cẫng lên, nhưng vẫn phải cố nén kích động trả lời: "Vậy xin hỏianh còn muốn xem bộ khác nữa không?"

Không đợi Kiều Thừa Huân nói chuyện, Ôn Đề Nhi ngắt lời nói: "Lấy cho tôi, tôi đi thử."

8 vạn tệ không phải tiền sao?

Bệnh tâm thần!

Đồ điên!

Kiều Thừa Huân cười cười, ánh mắt nóng bỏng rơi trên người thiếu nữ.

Cứ như vậy, Ôn Đề Nhi cầm hai bộ nội y đi vào trong phòng thử đồ.

Mất tầm mười phút, cuối cùng cô cầm bộ cỡ D đi ra, vẻ mặt buồn rầu.

"Vô lý, tại sao lại đột nhiên to hơn rồi..."

"To hơn?"

Kiều Thừa Huân như nghe tin tức đáng xấu hổ đó, liền nóng lòng muốn xem thử.

Mặc dù chỉ là kết hôn trên danh nghĩa, nhưng giữa anh và cô... còn nhiều thời gian.

Ôn Đề Nhi nhìn qua, đổi giọng nói: "Chồng yêu, bộ nội y này mua về tôi cũng không mặc đến, nếu không... đừng mua nha?"

"Tôi muốn thấy." Kiều Diêm Vương đáp lại một câu.

Ầy ~

Ôn Đề Nhi nổi da gà khắp người, kinh ngạc nhìn anh, Kiều Diêm Vương, xem như anh lợi hại!

"Tốt, đêm nay trở về liền mặc cho anh xem."

Vừa dứt lời, Kiều Thừa Huân tự nhiên ôm eo cô, ôm cô đến chỗ khu bán nội y thông thường.

Những bộ này này, hẳn là mới là phong cách mà cô thích.

Ôn Đề Nhi nhìn nội y trước mặt, nghi ngờ nhìn về phía Kiều Diêm Vương, đột nhiên mang cô tới đây, có ý gì?

"Những cái này, thích không?"

"Cũng được."

"Toàn bộ cũng được?"

"Không sai biệt lắm."

Kiều Thừa Huân quay đầu nhìn về phía nhân viên bán hàng, "Gói tất cả những bộ này lại, size 38D."

Nhân viên bán hàng sửng sốt một chút, có chút phản ứng không kịp.

Ôn Đề Nhi bỗng nhiên quay mặt nhìn thẳng vào mắt Kiều Thừa Huân.

"Chồng yêu, anh mua cho tôi nhiều nội y như vậy, tôi mặc không hết đâu."

"Một ngày đổi một kiểu, duy trì tâm tình tốt đẹp."

Mẹ nó!

Kiều Diêm Vương tuyệt đối chính là một tên biến thái!

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Không thể được voi đòi tiên

Toàn bộ nội y đều bị Kiều Diêm Vương mua sạch, tất cả nhân viên trong cửa hàng đều vội vàng gói đồ lại.

Ôn Đề Nhi có chút mệt mỏi, đi dạo nửa ngày, chân vừa mỏi vừa mệt, rất muốn ngồi xuống nghỉ ngơi.

Kiều Thừa Huân phát hiện sắc mặt cô thay đổi, chẳng biết tại sao, trong lòng lại có chút không đành lòng cùng thương tiếc.

"Mệt à?"

"Ừm, chân đau."

Cô gái không hề che giấu sự mềm yếu của bản thân, chỉ là trong lòng có chút không rõ ràng cho lắm.

Rốt cuộc hôm nay Kiều Diêm Vương uống nhầm thuốc gì rồi? Đi dạo với cô nửa ngày không nói, còn mua cho cô nhiều đồ như vậy.

Đầu óc bị úng nước sao?

Hay là, sau khi Kiều Diêm Vương cùng cô ăn xong Đao Tước Diện, vòng sáng thần thánh liền biến mất rồi?

Thật khó hiểu...

Kiều Thừa Huân không biết cô đang nghĩ gì, chỉ cho là cô mệt sắp chết rồi, liền nói: "Mua xong nội y chúng ta liền trở về."

"Được!" Ôn Đề Nhi cười cười, đôi mắt đen nhánh long lanh linh động.

Cảnh vật trước mắt Kiều Thừa Huân đột nhiên mơ hồ, anh không kìm được lòng, cúi thấp đầu, cắn nhẹ lên môi thiếu nữ.

Đùng... Đầu của Ôn Đề Nhi lại lâm vào trạng thái tê liệt một lần nữa.

Kiều Diêm Vương, đừng chọc người như vậy... có được hay không?

...

Chờ hai người rời khỏi cửa hàng nội y, tất cả nhân viên bán hàng đều kích động, xúm lại xì xào bàn tán.

“Trời ạ, thảo nào vừa rồi tôi thấy anh chàng kia trông quen mắt như vậy, hóa ra anh ta chính là thần tài số 1 của thủ đô, Kiều Thừa Huân!”

"Tôi cũng nhận ra, anh ấy đối xử với vợ mình thật tốt, hâm mộ quá!”

"Hu hu... Tôi cũng muốn có một người chồng thương yêu bản thân hết mực như vậy!"

"Đừng khóc, Kiều Thừa Huân chỉ thích kiểu nữ sinh có bề ngoài thanh thuần nhưng lại ngực lớn, chỉ riêng phần ngực thôi cô cũng không đủ tiêu chuẩn rồi, đừng trách người ta chướng mắt cô."

...

Gần như cả một buổi chiều, hai vợ chồng Kiều Thừa Huân đi mua sắm trong trung tâm thương mại Kiều Lệ.

Nếu như Ôn Đề Nhi không tính sai, tổng cộng phí tổn hôm nay là 1042 vạn.

Cốp xe chứa không nổi nhiều đồ như vậy, Kiều Diêm Vương liền gọi một chiếc xe tải nhỏ tới chở hàng về.

Tóm lại, Ôn Đề Nhi coi như được mở mang tầm mắt.

Kiều Diêm Vương chính là một kẻ phá sản, đơn giản chính là phát rồ, không có nhân tính.

Ôn Đề Nhi đối với cái này chỉ muốn nói một câu: Không nghĩ tới lúc còn sống, bà đây còn có thể bị người ta dùng tiền hung hăng chà đạp như thế, đây tuyệt đối là phúc khí đã tu luyện được từ đời trước!

...

Sau khi về đến nhà, chỉ mới 6 giờ, còn chưa đến giờ tiệc tối.

Ôn Đề Nhi mệt mỏi cả ngày, thật sự là không muốn lại ra ngoài, liền chạy đi tìm Kiều Diêm Vương xin nghỉ.

"Chồng yêu, hôm nay tôi đi dạo nửa ngày, lòng bàn chân cũng phồng lên, thắt lưng rất là đau, cổ họng cũng khát đến sắp bốc khói... Dù sao là tôi rất mệt mỏi, có thể không đi tham gia tiệc tối sao?"

Kiều Thừa Huân nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đáng thương của cô, nhìn ra được cô không có giả bộ.

Đừng nói là cô, anh đi dạo với cô nửa ngày, cũng khá mệt mỏi.

Cho nên, vừa rồi anh đã từ chối tiệc tối.

Nhưng mà, anh vẫn muốn trêu chọc cô.

“Mệt mỏi cỡ nào?"

"Toàn thân cao thấp đều đau nhức giống như bị ô tô cán qua, nhất là giữa hai chân, vừa mỏi vừa đau nhức."

Kiều Thừa Huân nhướng mày, loại mệt mỏi cô vừa nói, nghe có chút mập mờ.

"Chồng yêu... "

"Đổi giọng."

Ôn Đề Nhi chắp tay trước ngực, tận tình cầu khẩn: "Chồng yêu à, người ta thật sự là quá mệt mỏi rồi, van cầu anh, bỏ qua cho tôi đi."

"Xùy..." Kiều Thừa Huân cười lớn: "Quỳ xuống cầu xin tôi đi."

Ôn Đề Nhi nhíu mày, hai tay chống nạnh hét lên:

"Họ Kiều, anh không thể được voi đòi tiên, lại bắt nạt tôi, tôi sẽ mách ông nội đấy!"

"Cô cứ mách đi, tôi không ngại ngày mai lại cùng cô đi dạo một ngày."

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Cái đánh yêu nhỏ

Đột nhiên trong đầu Ôn Đề Nhi xuất hiện một tia sáng, rốt cuộc cô cũng hiểu rồi!

Thì ra đột nhiên hôm nay Kiều Diêm Vương muốn đi dạo phố mua sắm với cô, là vì ông nội.

Cô biết mà, Kiều Diêm Vương ăn no rỗi việc nhất định muốn đi dạo phố với cô, hơn nữa còn hào phóng như vậy, tiêu hẳn 1042 vạn tệ, hóa ra là 'ý chỉ' của ông nội.

Nói như vậy, ông nội vẫn rất thương cô.

Ha ha ha ha!

Ôn Đề Nhi không nhịn được vui vẻ cười to, kiêu ngạo nói: "Kiều Diêm Vương, hiện tại tôi có ông nội làm chỗ dựa, sau này anh không thể lại bắt nạt tôi, nếu không tôi sẽ để cho anh lần nữa nếm thử cái gọi là 'cái đánh yêu nhỏ' của ông nội."

Cái đánh yêu nhỏ?

Sắc mặt Kiều Thừa Huân lại đen thêm mấy phần.

"Ra ngoài."

"Hừ..." thiếu nữ làm cái mặt quỷ với Diêm Vương mặt lạnh, sau đó quay người hấp tấp chạy đi.

...

Nhà cũ của nhà họ Kiều.

Sau buổi cơm tối, Vạn Mỹ Trân mang theo thuốc bổ trị giá mười mấy vạn đến cửa nhà họ Kiều, nhấn chuông cửa.

Lát sau, cửa mở, mở cửa là một bà giúp việc.

Bà giúp việc nhận ra Vạn Mỹ Trân, lễ phép nói: "Cô chủ Vạn, cô đã đến."

"Mau đi thông báo cho bác Kiều, tôi có chuyện muốn tìm bác ấy!" Vạn Mỹ Trân coi nơi này như nhà mình, không coi ai ra gì xông vào phòng khách.

Bà giúp việc trong lòng có chút khó chịu, nhưng không có biểu hiện ra ngoài, đi lên lầu hai gọi người.

Vạn Mỹ Trân ngồi ở trên ghế sa lon, kiên nhẫn đợi mấy phút, cuối cùng ông Kiều cũng xuống tới.

Vạn Mỹ Trân nhanh chóng che dấu vẻ mặt mất kiên nhẫn, thay vào đó là vẻ nũng nịu, đứng dậy nghênh đón, thân mật ôm lấy cánh tay của ông Kiều.

"Bác Kiều, bác nhất định phải làm chủ cho cháu!"

"Mỹ Trân, có chuyện gì? Là ai bắt nạt cháu?" Ông Kiều thấy vẻ mặt cô ta tràn đầy uất ức, đáy mắt hiện lên vẻ trìu mến.

Từ nhỏ ông đã coi Vạn Mỹ Trân như con gái ruột, còn từng có ý định để cô ta đính hôn với con trai mình, đáng tiếc Kiều Thừa Huân không muốn, còn tự mình tìm một đối tượng khác, cũng chính là Phượng Tư.

Sau này Phượng Tư qua đời vì tai nạn xe cộ, con trai suy sụp, ông vốn định nhân cơ hội này mà tác hợp cho hai người, nhưng Kiều Thừa Huân thay đổi quá lớn, khiến ông không có cách nào mở miệng được.

Mãi cho đến một tháng trước, đột nhiên con trai ông lại dẫn vợ về nhà, trong lòng ông Kiều ít nhiều cũng có chút tiếc nuối.

Vạn Mỹ Trân buồn buồn nói: "Hôm nay cháu đến phỏng vấn chức vụ thư ký của anh Thừa Huân, thế nhưng mà, thế nhưng mà..."

Nói xong cố gắng rặn ra vài giọt nước mắt, rồi không nói thêm nữa.

Ông Kiều nghe cô ta nói như vậy, liền đoán được cô ta không được tuyển, cả giận nói: "Thằng nhóc thối ta kia nghĩ gì không biết, năng lực và bằng cấp của cháu hoàn toàn không có vấn đề, tại sao lại không có tuyển cháu?"

Vẻ mặt Vạn Mỹ Trân càng buồn rầu hơn: "Thật ra cũng không thể trách anh Thừa Huân, lúc cháu đi phỏng vấn, đúng lúc Đề Nhi cũng ở đó, lòng chiếm hữu của Đề Nhi đối với anh Thừa Huân quá lớn, cô ấy không muốn cháu ở gần anh Thừa Huân như vậy."

Vốn đi ông Kiều còn muốn giúp cô ta "bênh vực kẻ yếu", nhưng khi nghe cô ta nói Đề Nhi cũng có mặt ở đó, liền thay đổi thái độ.

"Mỹ Trân, nếu là ý của Đề Nhi, cháu cũng nên thông cảm cho Thừa Huân một chút, vợ chồng hai đứa chúng nó vừa kết hôn, tình cảm rất tốt, tự nhiên là không thể chấp nhận được dù chỉ một hạt cát."

"Bác Kiều, những gì bác nói cháu cũng biết, nhưng mà ước mơ từ nhỏ của cháu chính là có thể làm việc ở tập đoàn Kiều thị, cho dù không phải làm thư ký cho anh Thừa Huân cũng được, chỉ cần được làm việc ở Kiều thị, cháu liền thỏa mãn. Nhưng mà, nhưng mà, cháu không được tuyển, ô ô..."

Ông Kiều đau lòng trấn an: "Mỹ Trân, cháu đừng khổ sở, muốn làm cái gì cứ nói cho bác biết, bác giúp cháu."

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Buổi tụ tập các cô chủ nhà giàu

Vạn Mỹ Trân uất ức lau lau nước mắt, nước mắt lưng tròng ngước mắt nhìn khuôn mặt tràn ngập từ ái của ông Kiều.

"Bác Kiều, như vậy không tốt lắm đâu, sẽ bị người khác soi mói."

"Hừ!" Ông Kiều hừ lạnh một tiếng, khí thế mạnh mẽ: "Ai dám nói cháu, bác sẽ xé nát miệng của người đó!"

"Ách, bác Kiều, cháu muốn đi theo Thừa Huân học tập, tiền lương có hay không cũng không sao, bây giờ cháu chỉ muốn bồi dưỡng bản thân."

Ông Kiều thấy cô ta có lòng cầu tiến như vậy, cũng cảm thấy vui mừng: "Tiền lương nhất định sẽ có, cháu yên tâm, ngày mai bác sẽ đánh tiếng với phòng nhân sự, để cháu đến bộ phận hành chính làm trợ lý, đến lúc đó toàn công ty ngoại trừ Thừa Huân, ai cũng không thể bắt nạt cháu!"

"Thật sao?" Vạn Mỹ Trân vui vẻ.

Trợ lý hành chính của Tập đoàn Kiều thị, tương đương với "quản gia" của Tập đoàn Kiều thị, trực tiếp chịu sự quản lý trực tiếp của chủ tịch, địa vị vượt qua cả thư ký.

A... Không nghĩ tới ông Kiều sẽ mở cánh cửa sau lớn như vậy cho cô ta.

Cô gái phỏng vấn thành công hôm nay chính là Lý Song Song, nhất định phải tìm cách tống cổ cô ta đi.

Cho dù trợ lý hành chính có quyền cao chức trọng cỡ nào, cả ngày bị nhốt văn phòng thì làm được cái gì, cũng không thể ở bên cạnh anh Thừa Huân.

Cho nên, mục tiêu của cô ta vẫn là chức vụ thư ký của Kiều Thừa Huân!

...

10 giờ tối.

Trong phòng riêng của mình, Ôn Đề Nhi đang điện tử quên cả trời đất, bỗng nhiên điện thoại rung một cái.

Cô liếc mắt nhìn một cái, là một dãy số xa lạ.

Nội dung tin nhắn: Ôn Đề Nhi, bất ngờ không? Bác Kiều đồng ý cho tôi vào Tập đoàn Kiều thị làm việc, là trợ lý hành chính đấy, chức vụ còn lớn hơn cả thư ký. Về sau mỗi ngày tôi đều sẽ cùng anh Thừa Huân đi làm, cùng tan ca, cùng ăn cơm. Chút trò vặt ghê tởm của cô, chờ bị tôi vạch trần đi...

Ôn Đề Nhi cúi đầu suy nghĩ, gửi tin nhắn cho đồng đội: Tôi đi trước một chút.

Cô chuyển sang trạng thái treo máy, cầm điện thoại di động lên xem cho hết tin nhắn.

Với trí thông minh của cô thì chỉ cần nhìn một lần liền biết là tin nhắn Vạn Mỹ Trân gửi tới.

Tại sao Vạn Mỹ Trân biết số điện thoại của cô?

Cái này không quan trọng.

Ôn Đề Nhi suy nghĩ một hồi, sau đó trả lời một câu: Được, làm phiền cô giúp tôi quan tâm anh ấy, dặn dò anh ấy đúng giờ ăn cơm, nếu không anh ấy đói bụng, về đến nhà tôi sẽ rất đau lòng đó.

Mẹ nó, không làm cho đóa hoa trắng nhỏ này tức chết, cũng thật xin lỗi mấy giây đồng hồ mà cô bỏ ra.

Nhắn tin xong cô liền đặt điện thoại xuống, tiếp tục chơi game.

Lát sau, Vạn Mỹ Trân lại gửi tới một tin nhắn: Cô cứ từ từ mà giả bộ đi, tối ngày mai Câu lạc bộ các quý cô của chúng tôi có một buổi tiệc, cô dám đến sao?

Câu lạc bộ các quý cô?

Mẹ nó, lại còn có loại tổ chức ngu ngốc như vậy.

Nghe tên liền biết, đây nhất định là buổi tiệc ganh đua so sánh của một đám con gái hám giàu tổ chức.

Vạn Mỹ Trân nghênh ngang như vậy, rõ ràng là Hồng Môn Yến(1), cô có ngu mới đi.

Tiếp tục chơi game.

...

Ở trong phòng sách đối diện.

Kiều Thừa Huân ngồi ngay ngắn trước bàn làm việc, hết sức chăm chú lật xem một quyển sách tiếng Anh.

Điện thoại để ở trên bàn bỗng nhiên vang lên, anh quay đầu nhìn lại, thì ra là mẹ Kiều gọi, vội vàng nhấc máy.

Bên kia điện thoại truyền đến giọng cười của mẹ Kiều: "Thừa Huân, ăn tối chưa?"

"Ừm." Kiều Thừa Huân lạnh giọng trả lời.

Mẹ Kiều cũng đã sớm quen với thái độ lạnh lùng của con trai mình, cũng nhiều lời, đi thẳng vào chủ đề.

"Thừa Huân, Mỹ Trân vừa mới nói với mẹ, đêm mai ở Đế Kiêu có một cái buổi tụ tập của các cô chủ nhà giàu, đến lúc đó các cô chủ, minh tinh đều sẽ đến tham dự, con cũng dẫn Đề Nhi đến đó đi. Đề Nhi gả vào nhà họ Kiều, có một số chuyện cũng nên biết, cũng không thể làm mất mặt nhà họ Kiều chúng ta."

Buổi tụ tập của các cô chủ nhà giàu?

Lập tức trong đầu Kiều Thừa Huân hiện lên hai chữ: Nhàm chán.

(1) Hồng Môn Yến: Trong văn hóa Trung Quốc, thuật ngữ Hồng Môn Yến được sử dụng theo nghĩa bóng để chỉ một cái bẫy hay một tình huống vui vẻ nhưng trong thực tế lại nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Đề Nhi là tâm can bảo bối của con

Lấy tính cách liều chết kia của Ôn Đề Nhi, đoán chừng cô sẽ không có hứng thú đối với loại tụ họp này.

Nghĩ đến đây, Kiều Thừa Huân trầm giọng nói: "Con sẽ nói với Đề Nhi, nhưng nếu cô ấy không muốn đi, con cũng sẽ không miễn cưỡng cô ấy."

Mẹ Kiều nghe vậy không vui lắm, "Thừa Huân, mẹ biết con thương Đề Nhi, nhưng con có bao giờ nghĩ tới, tương lai Đề Nhi phải đối mặt với cái gì không, bây giờ con che chở con bé, chẳng khác nào hại nó."

"Me, Đề Nhi là tâm can bảo bối của con, bảo con bắt cô ấy làm chuyện cô ấy không muốn là không thể nào. Không bằng mẹ tự mình nói với cô ấy, chỉ cần mẹ thuyết phục được cô ấy, đêm mai con sẽ tự mình đưa cô ấy tới."

"Được được được, con đưa số điện thoại của Đề Nhi cho mẹ, mẹ lập tức gọi cho nó."

"Vâng." Kiều Thừa Huân đồng ý, trực tiếp ngắt điện thoại, sau đó gửi số điện thoại của Ôn Đề Nhi sang.

Bỏ điện thoại di động xuống, sắc mặt anh cũng trầm xuống.

Vạn Mỹ Trân muốn làm cái quỷ gì đây?

.....

Trong phòng cô gái

Ôn Đề Nhi thật sự không thể chơi trò chơi thật tốt, bởi vì có một dãy số lạ gọi đến.

Theo trực giác của cô, số điện thoại này quá nửa là liên quan đến Vạn Mỹ Trân, chần chừ một lúc mới nghe máy, "A lô?"

"Đề Nhi, là mẹ."

Nghe thấy giọng nói của bà Kiều, Ôn Đề Nhi nhíu mày.

Nếu cô đoán không sai, cuộc điện thoại này của bà Kiều, tám chín phần sẽ liên quan đến buổi tụ họp các cô chủ nhà giàu kia.

Cô gái nâng môi cười lạnh, giả vờ đáng yêu nói, "Mẹ, mẹ đột nhiên gọi cho con, là nhớ con sao?"

"Ha ha...."Bà Kiều bị con dâu chọc tới mặt mày rạng rỡ, "Con đấy, cái đứa bé này chỉ biết nói ngọt, mẹ quả thực nhớ con, con còn không qua đây thăm cha mẹ."

Ôn Đề Nhi nghiêm túc nói hươu nói vượn, "Mẹ, con mỗi ngày đều ở nhà học làm một người vợ tốt, Thừa Huân ưu tú như vậy, con cũng không thể để anh ấy mất mặt."

"Con có thể nghĩ như vậy thì tốt rồi, mẹ gọi điện cho con, chính là muốn nói với con một chuyện, đêm mai ở hội sở Đế Kiêu có một cuộc hội họp các cô chủ nhà giàu, mẹ cũng nhận được giấy mời, nhưng đúng lúc mẹ lại không có thời gian, cho nên mong con có thể thay mẹ tham gia. Cũng tiện cho con tiếp xúc với bên ngoài một chút, hơn nữa còn muốn con có thể để mẹ được rạng rỡ mặt mày. "

Đáy mắt Ôn Đề Nhi hiện lên một tia chán ghét, cô tuyệt đối không tin đây là ý của bà Kiều, nhất định là Vạn Mỹ Trân giở trò quỷ.

Xem ra lần ra không tham gia không được, vì không muốn mất điểm trước mặt bà Kiều, cô chỉ có thể đồng ý tham gia.

"Vâng ạ, đêm mai mấy giờ vậy ạ?"

"Đêm mai tám giờ sẽ bắt đầu, lúc đến con chỉ cần nói mình là mợ chủ Kiều là có thể vào."

"Vâng, con đã biết, mẹ yên tâm, con nhất định sẽ không để mẹ thất vọng."

"Được được, ngày mai nhớ ăn mặc xinh đẹp vào đấy."

.....

Nhận điện thoại của phụ nữ lớn tuổi, luôn luôn không dứt.

Ngắt điện thoại, Ôn Đề Nhi tùy tiện vứt điện thoại lên trên bàn, ánh mắt dừng lại trên màn hình máy tính, cô đã hoàn toàn mất đi hứng thú chơi tiếp.

Đại gia, tụ họp danh viện chó má, còn không vui bằng đấu PK một trận.

Trong lúc đang chán nản, cửa đột nhiên bị gõ.

Đã trễ thế này là ai chứ?

"Ai vậy?"

"Là tôi."

Kiều Diêm Vương?

Ôn Đề Nhi do dự vài giây, mang dép lê vào đi đến cửa, thật cẩn thận mở cửa phòng, đập vào mắt một khuôn mặt nghiêm túc lạnh lùng nhưng anh tuấn của anh.

Người đàn ông liếc mắt nhìn cô một cái, trầm giọng nói: "Mở cửa."

Ôn Đề Nhi chu chu miệng, không tình nguyện mở rộng cửa ra.

Kiều Thừa Huân không nói hai lời, dáng vẻ muốn đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 142: Cô vẫn là một đứa trẻ

Ôn Đề Nhi nhớ lại mấy lần trước, mỗi lần anh đi vào trong phòng cô đều không có chuyện gì tốt, vì thế dang hai tay chặn anh lại.

"Anh muốn nói gì thì nói ngay ngoài cửa là được rồi, tôi chuẩn bị đi ngủ."

Kiều Thừa Huân nhẹ nhàng ôm eo nhỏ của cô, hơi dùng sức một chút nhấc lên, khiêng cô vào trong phòng giống như bao cát.

Động tác này dọa cô gái đến mức hoảng hốt sợ hãi, liều mạng giãy giụa.

"Kiều Diêm Vương, anh muốn làm sao, buông tôi ra!"

"Không muốn bị Khinh Khinh hiểu lầm chúng ta làm chuyện kia, thì đừng kêu lớn như vậy."

"....."

Ôn Đề Nhi lập tức ngậm miệng, đồng thời âm thầm mắng một tiếng: "Kiều Diêm Vương, ông nội anh!"

Kiều Thừa Huân đem cô nhẹ nhàng đặt trên giường, sau đó mình cũng xuống bên cạnh, quay đầu nhìn sườn mặt của cô.

Ánh mắt không tự chủ được nhìn xuống dưới, trên người cô đang mặc một chiếc váy ngủ đáng yêu, dáng người hấp dẫn lung linh, giống như thiếu nữ trong sáng bước ra từ trong truyện tranh.

Hình ảnh đáng yêu như thế, nhất thời khiến Kiều Thừa Huân cảm thấy mình giống như cha của cô, trong lòng không nói nên lời, trên tay cũng rất ăn ý kéo chăn phía sau cô lại, đắp lên người cô.

"Đắp chăn kín vào."

"Bệnh tâm thần....."

Ôn Đề Nhi mắng một tiếng, ngoan ngoãn đem chăn quấn chặt người.

"Có phải mẹ vừa gọi điện cho cô không."

"Ừm? Sao anh biết?"

Ôn Đề Nhi nhướng mày, không nghĩ tới Kiều Diêm Vương sẽ biết chuyện này.

Nói cách khác, trước đó bà Kiều đã gọi điện cho con trai mình!

Kiều Thừa Huân hỏi ngược lại: "Cô đồng ý rồi?"

"Mẹ anh muốn tôi thay bà tham gia cái hội họp quỷ quái gì đó, tôi có thể không đồng ý sao."

"Nếu thật sự không muốn đi, có thể không đi, có rất nhiều lý do để từ chối."

Tâm Ôn Đề Nhi run lên, ngẩng đầu nhìn về phía khuôn mặt tuấn tú của anh.

Vậy Kiều Diêm Vương muốn cô đi, hay là không muốn cô đi đây?

"Tôi có thể không đi sao?"

"Không muốn đi sẽ không ai ép cô."

Khóe miệng Ôn Đề Nhi giật giật, liếc mắt sang chỗ khác, nhỏ giọng nói thầm: "Bây giờ tôi không đi, về sau sẽ còn có buổi tiệc khác, giống bữa tiệc tối hôm qua không đi, bản chất cũng như nhau thôi."

Kiều Thừa Huân nâng môi cười nhạt, "Làm người phụ nữ của tôi, sẽ phải thích ứng cuộc sống giả dối xa hoa này. "

Ôn Đề Nhi đột nhiên xoay đầu nhìn anh, trong mắt đầy vẻ kháng nghị, "Tôi mãnh liệt yêu cầu anh tăng tiền lương cho tôi!"

"Bên ngoài nói toàn bộ phụ nữ đều muốn ngủ với tôi, cho cô miễn phí một đêm thì sao?"

"....."

Bệnh thần kinh, biến thái!

Cô gái đáng chết, vẻ mặt ghét bỏ kia của cô là ý gì?

Đáy lòng Kiều Thừa Huân có chút bực bội, bắt đầu mở miệng trêu chọc, "Ghét bỏ chồng mình như vậy, lần trước lúc cô cầu xin tôi, cũng không phải biểu tình này."

"Con người có lúc lầm đường lỡ bước, lần trước tôi bị lời ngon ngọt của anh lừa gạt, anh nghĩ rằng tôi sẽ bị lừa lần nữa sao. "

"Nếu không, tôi làm như vậy....."

Kiều Diêm Vương vừa nói vừa vén lên áo ngủ màu trắng.

Mẹ nó!

Mẹ nó mẹ nó mẹ nó!

Đầu Ôn Đề Nhi có chút lơ mơ, mặt đột nhiên nóng lên, mũi có chút ngứa ngứa, đó là chảy máu mũi sao?!

Kiều Diêm Vương đáng giận, dám dùng mỹ nhân kế với cô!

"Cầm thú, anh không phải là người!"

Cô vẫn là một đứa trẻ nha!

"Vẫn không hài lòng?" Kiều Thừa Huân cố ý xuyên tạc ý cô, nâng tay lên đem áo lột ra.

A a a!

Ôn Đề Nhi có loại cảm giác bị bom nguyên tử oanh tạc, lý trí sắp hỏng đến nơi, thật muốn hủy diệt địa cầu a a a!

Kiều Diêm Vương độc ác, cô mới không cúi đầu trước thế lực tà ác của anh đâu!

Không được, Ôn Đề Nhi, phải rụt rè!

Mẹ nó Ôn Đề Nhi, rụt rè! Ngàn vạn lần phải rụt rè!

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Tín hiệu nguy hiểm

Nhìn vẻ mặt biến hóa đặc sắc của cô gái, Kiều Thừa Huân liền biết trong lòng cô đã sụp đổ rồi.

Thật không may, trong lúc vô tình anh tìm được một nhược điểm của cô.

Đó chính là dáng người của anh, dường như cô không có khả năng kháng cự.

"Cảm thấy thế nào?"

"Cút, cầm thú!"

Cô gái nhỏ mắng một tiếng, nhưng bàn tay nhỏ bé trong chăn chui ra, dùng sức đánh vào cánh tay anh một cái.

Kiều Thừa Huân bỗng nhiên xoay người, trở tay kéo cô lại.

Không biết vì sao, rất muốn trêu chọc cô.

Động tác thình lình xảy ra, khiến cô trở tay không kịp, dáng vẻ vừa bất lực vừa hoảng sợ, lại có chút đáng thương.

Nửa ngày, Ôn Đề Nhi mới phản ứng lại, chửi ầm lên: "Kiều Diêm Vương anh là tên lưu manh, tôi muốn mách ông nội anh bắt nạt tôi, anh là một người đàn ông bạo lực, cầm thú! Lưu manh....."

Nghe cô la hét không ngừng, Kiều Thừa Huân dường như cũng không nghe thấy cô nói gì, khóe môi không tự chủ hiện lên một nụ cười mê người.

Cô gái ngốc, cô sợ anh sẽ làm gì với cô sao?

"Kiều Diêm Vương, tôi đang nói với anh đấy anh có nghe không?"

Cô gái vô tình đánh vào trán anh, làm anh lập tức phục hồi tinh thần, nhìn đến dáng vẻ tức đến hộc máu của cô, trong lòng đột nhiên bắt đầu nảy sinh một ý nghĩ đáng sợ---

Vợ của anh, cũng không vô dụng như trong tưởng tượng, thậm chí còn, đáng yêu đến nỗi khiến anh không biết làm thế nào.

Bằng không, "yêu thương chiều chuộng" cô thật tốt?

.....

Sau đó, cô gái giống như một con mèo nhỏ, ngoan ngoãn làm tổ trong chăn.

Đôi mắt lạnh lùng của Kiều Thừa Huân chăm chú nhìn khuôn mặt ngủ say của cô, đáy mắt bình tĩnh như nước, không có một gợn sóng, cũng không mang theo cảm xúc gì.

Giờ phút này, lòng anh rất phức tạp.

Không thể phủ nhận, cô gái đáng yêu trong ngoài không đồng nhất này làm cho anh vô cùng say đắm, một giây phút cũng có thể phá hủy đi toàn bộ lý trí của anh.

Đây là một tín hiệu nguy hiểm, anh ý thức được điều này.

Muốn rời khỏi phòng cô, nhưng cơ thể lại không nghe theo sai khiến.

Một cảm giác luyến tiếc mạnh mẽ ùa vào thế giới của anh, làm trái tim lặng yên của anh, dường như có cái gì đó ngọt ngào chui vào.

Nhớ lại vừa rồi cô tức giận mắng, cũng không phải cố tình gây sự, anh thực sự đúng là không bằng cầm thú.

Nhưng, vậy thì sao?

Đúng vậy, anh thay đổi chủ ý.

Cô đã từng nói qua một câu------ Tin hay không sẽ có một ngày, cô sẽ làm anh yêu cô?

Không thể không thừa nhận, cô đã làm được, anh cảm giác như đã------ yêu cô.

Ánh mắt không tự chủ được dừng trên đôi mi rủ xuống của cô gái, kìm lòng không được mà đặt xuống một nụ hôn.

"Ngủ ngon...."

Sắc trời dần sáng, Ôn Đề Nhi tỉnh dậy từ trong mộng đẹp.

Mở mắt ra, một khuôn mặt tuyệt mỹ tuấn tú đập vào mắt.

Trong nháy mắt, đầu cô trống rỗng, chẳng lẽ cô vẫn chưa tỉnh ngủ?

Không đúng....

Hình như có chỗ nào đó không thích hợp.

Này này này, hiện tại là tình huống gì?

O_o!!!

Giây tiếp theo, Ôn Đề Nhi bỗng dưng trừng lớn hai mắt, khó có thể tin được nhìn người đàn ông trước mặt cô.

Kiều Diêm Vương.....

Anh thế nào vẫn còn ở trong đây? Không phải tối hôm qua anh đã đi rồi sao?

Nhưng sự thật bày ra trước mắt, anh còn sống sờ sờ trước mặt cô, bức tranh này chân thật đến đáng sợ.

Cơ thể Ôn Đề Nhi trở nên cứng ngắc, không dám động đậy.

Lý trí dần dần trở về.

Tối hôm qua.....

Cô cùng Kiều Diêm Vương.....Chính là đã làm cái kia??

Mẹ nó!

Cái gì mà tám lần cái kia, rõ ràng là cô bị Kiều Diêm Vương tính kế có được không!

Nghĩ đến đây, Ôn Đề Nhi buồn bực nâng tay, dùng sức đá một cái lên chân người đàn ông.

Động tác lớn đánh thức người đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Dáng vẻ mỗi lần chửi tục đều rất đáng yêu

Khi Kiều Thừa Huân mở mắt, tầm mắt mơ hồ một lúc.

Thấy được bóng dáng mông lung không kém phần đáng yêu của cô gái đang đi vào toilet.

Kiều Thừa Huân thong thả ngồi dậy, nhìn bốn phía, trên giường một trận hỗn độn.

Không khỏi nhớ đến tối hôm qua chơi đùa cùng cô gái ngây thơ, môi mỏng của người đàn ông không tự chủ nâng lên một vòng cung mê người, đáy mắt ánh lên cưng chiều không dễ phát hiện.

Làm sao lại có cảm giác của cha đang cưng chiều con gái chứ?

Róc rách.....

Trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy, cô gái của anh đang tắm.

Cũng tốt, đỡ để cô nhìn thấy lại bị chửi ầm lên một phen.

Tuy rằng dáng vẻ chửi người của cô càng ngày càng đáng yêu, nhưng nói chung lời mắng chửi cũng không dễ nghe cho lắm.

Kiều Thừa Huân suy nghĩ tử tế, xuống giường nhặt lên quần áo của mình, mặc xong liền rời đi.

Không biết qua bao lâu, Ôn Đề Nhi tắm xong bước ra khỏi phòng tắm, lúc ấy người đàn ông đã không còn ở trong phòng, trong lòng thế nhưng lại có chút mất mát.

Ông nội nó, chuyện này.....Coi như chưa từng xảy ra đi.

Nếu đi tìm anh tranh luận, sẽ chỉ để cô thêm khó chịu, tội gì phải tự rước lấy nhục.

Nghĩ đến đây, Ôn Đề Nhi cầm lấy máy sấy, bắt đầu sấy tóc, thuận tiện thổi luôn cả phiền não đi.

.....

Sau khi thay quần áo xong, Ôn Đề Nhi ra khỏi phòng, phát hiện Bộ Khinh Khinh đang đứng ở ngoài cửa, dường như đã đợi được một lúc.

Bộ Khinh Khinh cười đến không khép được miệng, giống như trúng mấy trăm vạn, "Mợ chủ, cậu chủ nói, đợi cô tỉnh rồi tôi vào dọn dẹp phòng."

Ôn Đề Nhi nâng tay, gõ lên đầu Khinh Khinh một cái, "Làm gì mà cười thành như vậy?"

"Tối hôm qua mợ chủ với cậu chủ....Khụ, khụ, Khinh Khinh cảm thấy vui vẻ thay hai người."

"Tối hôm qua cô đều nghe thấy sao?"

"Vâng vâng!" Bộ Khinh Khinh thành thật gật gật đầu.

Ôn Đề Nhi nhướng mày, "Vì sao hiệu quả cách âm phòng tôi kém vậy?"

Bộ Khinh Khinh cười cười gian trá, đến bên tai cô nhỏ giọng nói: "Ông cụ sai người sửa lại rồi."

Ôn Đề Nhi nhíu chặt mày, trong lòng có cảm giác không tả nổi, "Chuyện khi nào?"

"Hôm mợ chủ tặng quà cho ông chủ đó."

"Mẹ nó..."

Ôn Đề Nhi nhịn không được mắng một tiếng, vòng qua Bộ Khinh Khinh đi xuống lầu.

Bộ Khinh Khinh lập tức nhìn đến say mê, đôi tay nắm thành quyền, mặt đầy sùng bái nói: "Mợ chủ mỗi lần chửi tục cũng thật đáng yêu....."

.....

Sau khi xuống lầu, Ôn Đề Nhi đến thẳng vào nhà ăn.

Lúc này Kiều Thừa Huân đã ngồi bên bàn ăn, ưu nhã dùng bữa sáng.

Nói là bữa sáng, thật ra bây giờ cũng đã hơn mười một giờ.

Hôm nay là ngày đi làm, vậy mà Kiều Diêm Vương lại nghỉ, thật đúng là hiếm thấy.

Không biết tình huống của Vạn Mỹ Trân đang đau khổ chờ đợi Kiều Diêm Vương như thế nào, đoán chừng chờ đến xanh cả mặt rồi.

Ôn Đề Nhi ngồi xuống đối diện Kiều Thừa Huân, cúi đầu nhìn bữa sáng của cô không phải sữa bò với sandwich, mà là tổ yến và cháo dinh dưỡng.

Lại là tổ yến.....

Ôn Đề Nhi ghét bỏ đẩy tổ yến đến trước mặt Kiều Diêm Vương, "Cái này tôi không muốn ăn, anh ăn đi."

"Ăn đi." Kiều Thừa Huân đẩy tổ yến trở về.

Cô gái vẫn cứ kháng nghị, "Ngày nào cũng ăn, thật ngán."

Kiều Thừa Huân liếc mắt nhìn cô một cái, ánh mắt lạnh lùng mang vài phần cảnh cáo, " Không muốn mỗi ngày đều phải ăn, vậy mỗi ngày ba bữa cơm phải ăn đầy đủ."

"Tôi vẫn ăn cơm đầy đủ mà."

"Ăn cơm đầy đủ chứ không phải ăn mỗi thịt không?"

"Cô có thể chịu được eo mình chứa đầy mỡ sao? Dù sao tôi cũng không chịu được."

"....."

Mắt Kiều Thừa Huân chăm chú, lạnh lùng trói chặt trên khuôn mặt xinh đẹp đang buông xuống của cô.

Trong lúc lơ đãng, trong đầu lại hiện về hồi ức tối hôm qua, tâm tình thế nhưng lại vô cùng sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Cô tiễn anh đi làm

Ôn Đề Nhi cảm thấy được ánh mắt kỳ quái của người đàn ông, khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng nóng lên, đỏ mặt nói: "Không được dùng ánh mắt sắc tình đó nhìn tôi!"

"Nếu không thì tôi nên dùng ánh mắt gì?"

"Dùng ánh mắt của người mù."

Kiều Thừa Huân không nói gì.

Cô gái này, thật đúng là ngốc nghếch đáng yêu.

Ôn Đề Nhi buồn bực dùng thìa chọc chọc bát, giống như cái bát có thâm cừu đại hận với mình, chọc mấy lần mới bỏ qua.

Múc một thìa cháo, đưa vào trong miệng, vừa ăn vừa nói: "Tôi thay đổi ý định, tôi muốn ăn thành một người béo ú, để anh nhìn một người phụ nữ béo phì trong 5 năm, xem anh có ghê tởm hay không! Xem anh có bất ngờ không!"

Khóe miệng Kiều Thừa Huân hiện lên nụ cười nhạt, nếu cô thật sự ăn để biến mình thành một người béo phì, cô cho rằng anh không có cách để cô gầy trở lại sao?

Cũng không nghĩ đến anh tại sao lại có cơ bắp như vậy.

"Ăn cả tổ yến đi, cô có thể được ăn thịt."

"Không ăn!"

"Không ăn không có thịt!"

"Anh để cho tôi cắn một cái, tôi sẽ ăn."

Vừa dứt lời, Kiều Thừa Huân rõ ràng khí phách đưa tay trái duỗi sang.

Ôn Đề Nhi sửng sốt, hoài nghi nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn tú của anh, "Đầu anh bị nhúng nước à?"

Kiều Thừa Huân đen mặt, rất nhanh thu tay về, trầm giọng nói: "Nhàn rỗi nhàm chán, chơi cùng cô mà thôi, cô đừng quá coi trọng bản thân mình."

Ôn Đề Nhi: "....."

Chơi cùng cô cũng rất kỳ quái có được không?

Chẳng lẽ băng trên người Kiều Diêm Vương tan hết rồi?

Không bị bệnh.

Sắc mặt Kiều Thừa Huân nghiêm chỉnh, quay lại vấn đề chính: "Đêm nay đợi tôi về, mẹ tôi muốn tôi đưa cô tới hội sở Đế Kiêu."

"Không cần, tự tôi đến được."

"Hội sở Đế Kiêu rất phức tạp, cô chắc chắn mình có thể tìm được?"

Ôn Đề Nhi nghe vậy nhíu mày, cái loại hội sở cao cấp như này cô chưa bao giờ đi, nhưng chỉ cần trên tay có di động, vậy hoàn toàn không vấn đề.

Nhưng nói lại, nếu Kiều Diêm Vương muốn đưa cô đến đó, cô tại sao lại phải từ chối? Không chừng có thể lợi dụng anh để hung hăng đánh vào mặt Vạn Mỹ Trân.

Nghĩ đến đây, Ôn Đề Nhi thay đổi ý định, cười tủm tỉm nói: "Được thôi, cảm ơn chồng."

Kiều Thừa Huân liếc mắt nhìn cô một cái, không nói tiếp.

Ưu nhã đứng dậy, đi đến móc áo ở phòng khách, lấy xuống áo khoác tây trang, xoay người đi đến cửa.

Ôn Đề Nhi mắt không chuyển nhìn chằm chằm bóng dáng anh, tâm nhanh chóng rơi vào một khoảng trống rỗng mất mát, không thể tự kiềm chế.

Đây là lần đầu tiên từ khi bọn họ kết hôn đến nay, cô nhìn anh đi làm.

Hóa ra, cô lại không nỡ.

Kiều Thừa Huân thay giày da, định ra mở cửa.

Đột nhiên nhớ tới cái gì, xoay người nhìn về phía nhà ăn, trầm giọng nói: "Lại đây. "

"Làm gì?" Trong lòng Ôn Đề Nhi ngờ vực, cơ thể không nghe khống chế đã đi đến cửa.

Rất nhanh đã đến trước mặt anh, dừng lại cách anh khoảng nửa mét.

Kiều Thừa Huân đi lên trước một bước, duỗi tay ôm đầu cô, môi mỏng ghé bên tai cô, thấp giọng nói: "Chồng muốn đi làm, chẳng lẽ vợ không đi tiễn một chút sao?"

Vừa dứt lời, trên khuôn mặt sạch sẽ của người đàn ông, bỗng nhiên bị một thứ mềm mại gì đó chạm vào.

Một loại cảm giác ngọt ngào hạnh phúc xuyên thấu đáy lòng, quấy nhiễu nội tâm đến rối loạn, không có chỗ trốn.

Đó là nụ hôn tạm biệt của cô gái nhỏ.

"Tạm biệt, không tiễn. " Cô gái tự nhiên nói xong, xoay người đi lên lầu.

Như vậy, có chút giống chạy trối chết.

Kiều Thừa Huân sững sờ tại chỗ, trên mặt giống như còn lưu lại sự mềm mại của cô gái, thật lâu không thể tan đi.

Cô gái này, quả nhiên nguy hiểm.

,,,,,,

Ôn Đề Nhi một mình ngồi trong phòng, chơi trò chơi được nửa ngày, chơi đến cả người đều bay lên.

Thời gian sắp đến 6 giờ, Ôn Đề Nhi càng chơi càng thấy chán.

Không biết vì sao, bỗng nhiên có chút nhớ anh.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Mềm lòng

Ôn Đề Nhi tắt máy tính, đi đến trước tủ quần áo.

Nhìn qua một lượt váy vó xinh đẹp trong tủ đến hoa cả mắt, nhất thời không biết chọn cái gì.

Ngày hôm qua lúc mua cô có thử qua, không có cái nào vô cùng thích, chẳng qua đều rất đẹp, các kiểu dáng, các phong cách đều có.

Ánh mắt Kiều Diêm Vương đúng là tốt, mỗi một chiếc váy mặc trên người cô đều hiện lên khí chất riêng.

Đêm nay là bữa tiệc lớn, cô không biết mặc cái gì cho thích hợp, rối rắm cả buổi cũng chưa chọn được bộ nào ưng ý.

Đến tận khi cửa phòng bị gõ, ngoài cửa truyền đến tiếng của Bộ Khinh Khinh, "Mợ chủ, cậu chủ đã trở về, nên xuống ăn cơm thôi."

"Đến đây!" Trong lòng Ôn Đề Nhi vui mừng, tung ta tung tăng chạy xuống lầu, quần áo gì đó để lát nữa Kiều Diêm Vương gợi ý cho cô là được.

Khi đi vào nhà ăn, Kiều Thừa Huân đã ngồi vào bàn.

Ôn Đề Nhi liếc trộm anh một cái, không biết có phải cô bị ảo giác hay không, thế nào lại cảm thấy anh càng nhìn càng thuận mắt?

Kiều Thừa Huân vẫn chưa chú ý đến ánh mắt kỳ lạ của cô gái, trầm giọng nói: "Quần áo đã chọn xong chưa?"

Ôn Đề Nhi cười gượng, "Ha ha...Tôi chọn không được tốt lắm, đợi anh cơm nước xong chọn hộ tôi một bộ."

Kiều Thừa Huân nghe vậy, mắt lạnh liếc cô một cái, không nói gì.

Cô gái nhỏ đã học cách ỷ lại vào anh rồi sao? Anh không nhớ rằng mình cho cô quyền ỷ lại vào anh.

Quên đi, cơm nước xong nói sau.

Hai người ăn xong cơm tối, Ôn Đề Nhi lập tức kéo Kiều Diêm Vương về phòng mình.

Kiều Thừa Huân đứng trước tủ quần áo, chọn một chiếc váy dài màu vàng nhạt hở lưng đưa cho cô.

"Mặc cái này đi."

"Được, tôi đi thay ngay đây."

Cô gái tung tăng chạy vào phòng tắm, sau khi thay xong liền đi ra.

Một thoáng kia, sự thay đổi của cô khiến cho người đàn ông hoàn toàn kinh diễm.

Vải dệt tơ tằm mềm mại tự nhiên dán trên người cô gái, cổ thuyền càng thêm ưu nhã, trên lưng là vải voan trong suốt, mơ hồ lộ ra tấm lưng của cô, trong thanh nhã lộ ra vài phần thành thục, thiếu đi vài phần nghịch ngợm thường ngày, đã lột xác hoàn mỹ trở thành một người phụ nữ đoan trang khéo léo.

Chỉ là, Ôn Đề Nhi lần đầu tiên mặc váy dạ hội, một chút cũng không quen.

Ngượng ngùng xoắn xuýt đi đến trước mặt anh, đỏ mặt nói: "Chồng già, thứ dán bên trong người tôi sẽ không rơi xuống chứ? Nếu rơi xuống thì làm sao bây giờ? Sẽ rất mất mặt."

Vừa dứt lời, tầm mắt người đàn ông rất tự nhiên dừng ở trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, trên đó một tầng ngượng ngùng đáng yêu, ngoài ý muốn bắt lấy trái tim anh.

Nửa ngày sau, người đàn ông mới khàn khàn mở miệng, "Cô có thể mang một đôi dự phòng."

"A, ý kiến hay!" Mỗi lần Ôn Đề Nhi thẹn thùng là chỉ số thông minh đều sẽ giảm xuống mấy chục số, đợi anh nhắc nhở như vậy, chỉ số thông minh mới online.

Cô gái hưng phấn đến trước tủ quần áo, lấy ra một đôi miếng dán dự phòng, đột nhiên lại có phiền não mới.

"Chồng già, tôi nên mang cái túi nào để hợp với bộ này đây?"

Lực chú ý của Kiều Thừa Huân từ vẻ đẹp quyến rũ của cô gái bị bắt dời đi, nhìn dáng vẻ trẻ trung ngây thơ này của cô, liền biết cô không biết tự mình trưng diện.

Cô gái ngốc, ngốc đến đáng yêu.

Kiều Thừa Huân đi đến trước một ngăn tủ khác, chọn một chiếc ví cầm tay màu hồng nhạt đưa cho cô.

"Về sau đọc tạp chí thời trang nhiều một chút."

"Thứ nhàm chán như vậy tôi mới không thèm xem, không phải có anh ở đây rồi sao."

Ôn Đề Nhi không để ý nói, bỏ miếng dán vào trong chiếc ví.

Kiều Thừa Huân nhìn chăm chú vào hành động đáng yêu của cô gái, sâu trong mắt lạnh hiện lên rung động.

Anh không có ngăn cản cô được voi đòi tiên ỷ lại mình, đại khái bởi vì.....

Hôm qua cùng cô yên bình trải qua một đêm, nên mềm lòng đi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147: Trước mang phụ nữ của anh đi

Đế Kiêu Palace, được coi là "Thiên đường dưới nhân gian", bên trong chứa vô số câu lạc bộ cao cấp quy mô lớn, trung bình và nhỏ, có một số đã được mua lại, trong khi một số khác được chuyển đổi thành các câu lạc bộ phong cách khác nhau.

Giống như đêm nay câu lạc bộ Hoa Tiền Nguyệt Hạ được thiết kế riêng dành cho cuộc tụ họp của các danh viện.

Trước cửa chính của hội trường Hoa Tiền Nguyệt Hạ, một đám cô chiêu trang điểm lòe loẹt ăn mặc lộng lẫy đáng "Đi săn", chỉ cần có một chiếc xe nào đó tiến vào, những người này liền sẽ bắn rada, phát ra thủ đoạn trên người để tranh đoạt đứng đầu.

Đột nhiên, một chiếc xe Maybach đen chậm rãi dừng lại.

Cái này khiến cho đám cô chiêu kia, liếc mắt một cái đã nhận ra đó là xe chuyện dụng của Kiều Thừa Huân.

"Trời ạ, đó là xe của cậu chủ Kiều mà!"

"Cậu chủ Kiều tới!"

"Không ngờ cậu chủ Kiều thế mà lại đến đây!"

Đợi nửa ngày, cửa xe vẫn chưa mở ra.

Trên Maybach.

Ôn Đề Nhi tự giác mà tháo dây an toàn, định xuống xe, đột nhiên Kiều Thừa Huân gọi cô lại.

"Nơi này loại người nào cũng có, chú ý an toàn, đừng gây phiền toái cho tôi."

"Đã biết, tôi chơi chán sẽ về, ngủ ngon."

Ôn Đề Nhi nói xong lời này, không liếc mắt nhìn anh lấy một cái, trực tiếp mở cửa xuống xe.

Bên ngoài một đám phụ nữ đang mê mẩn mong chờ, nhìn thấy người xuống xe là một cô gái, đều lộ ra ánh mắt thất vọng, rất nhanh bị thay thế bởi sự ghen tị.

"Người con gái đi xuống từ xe cậu chủ Kiều, không phải là người vợ bí mật của cậu Kiều chứ?"

"Tám chín phần là đúng rồi, không trang điểm mà tới, vợ cậu chủ Kiều đúng là tự tin."

"Chỉ có một mình tôi cảm thấy cô ấy rất xinh đẹp thôi sao?"

"Cái này có gì mà xinh đẹp? Giỡn nhau chắc! Cái loại khuôn mặt nhỏ này một chút đặc sắc cũng không có, trời sinh có bộ mặt Bạch Liên Hoa, tôi nhìn chỉ thấy ghê tởm!"

Giọng nói đố kỵ, rất nhanh lấp đi những lời hâm mộ.

.....

Ngồi yên tĩnh chờ trên xe Maybach, một tay Kiều Thừa Huân đặt trên tay lái, ánh mắt vẫn luôn dừng ở phương hướng cô gái nhỏ biến mất, rất lâu không đem tầm mắt thu về.

Đột nhiên, di động vang lên.

Kiều Thừa Huân nhìn thoáng qua tên người gọi đến trên điện thoại: Chiến Cơ.

Để di động kêu nửa phút, mới nhấc máy.

Di động truyền đến lời mời nhiệt tình của bạn tốt Chiến Cơ, "Anh Kiều, tôi nhìn thấy xe của anh, không vào trong chơi sao?"

Kiều Thừa Huân giống như tìm được lý do để xuống xe, ma xui quỷ khiến cởi dây an toàn, trầm giọng nói: "Trước hết đưa mấy người phụ nữ của anh đi đi."

"Ha ha....." Đối phương nở nụ cười, " Mợ chủ Kiều đã đến đây, tôi nào dám sắp xếp phụ nữ cho cậu chủ Kiều, đêm nay cũng chỉ uống rượu, không nói chuyện trăng hoa."

Kiều Thừa Huân không nói gì nữa, trực tiếp ngắt điện thoại.

.....

Tại lối vào câu lạc bộ Hoa Tiền Nguyệt Hạ, cánh cửa hoa lãng mạn đầy dịu dàng được mở rộng, bên trái có một bục bày hoa hồng nhỏ, là chỗ các cô chủ nhà giàu đến đó xác nhận.

Ngoài cô lễ tân ở ngoài, còn có vài vị tiểu thư đứng nói chuyện, dáng vẻ quyến rũ.

Sự xuất hiện của Ôn Đề Nhi, thu hút tầm mắt mọi người, còn có người khe khẽ nói nhỏ.

"Trời ạ, mặt mộc mà đến, cô gái này đúng là tự tin!"

" Ha ha.....Cô ta nghĩ mình rất đẹp đi, tất cả mọi người đều trang điểm, cô ta liền không trang điểm, muốn tạo cảm giác khác biệt mà, đúng là ngu ngốc."

"Nhưng mà chiếc váy trên người cô ta không tồi, là mẫu mới của LI, 68 vạn."

"Chỉ có 68 vạn, không phải có người vừa mặc chiếc váy mấy trăm vạn đi vào sao.."

Ôn Đề Nhi vô cùng bất đắc dĩ, nhìn đi, quả nhiên là đại hội ganh đua.

Đang muốn đi vào hội trường, cô gái tiếp tân đột nhiên gọi cô lại: "Cô gái, mời cô đưa ra thiệp mời của mình."

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Để xem vị hàng giả này có đi vào được không

Thiệp mời?

Ôn Đề Nhi nâng môi cười quyến rũ, đôi mắt đen nhánh hiện lên một tia lạnh lẽo cùng kiêu ngạo, bất luận ngu ngốc như thế nào cũng không thể không biết một thân phận, đó chính là------

"Kiều Thừa Huân là chồng tôi, cô muốn cản tôi nữa sao."

"Cô, cô là vợ của cậu chủ Kiều?"

Cô gái lễ tân nháy mắt mất bình tĩnh, trừng lớn hai mắt bắt đầu rà quét trên khuôn mặt cô gái trẻ này.

Khuôn mặt nhỏ nhắn hoạt bát, trong sáng động lòng người, nước da trắng hồng như tuyết, đôi mắt lung linh như nước mùa thu, giống như ngôi sao ngoài biển khơi sâu không thấy đáy, bộ váy màu vàng nhạt hở lưng ôm trọn lấy dáng người tuyệt đẹp của cô gái, uyển chuyển nhẹ nhàng toát lên vẻ thanh nhã thoát tục.

Một dòng nước trong!

Đúng vậy, cô gái để mặt mộc này giữa những nữ khách quý trang điểm kinh diễm kia, đúng thật là một dòng nước trong!

Bên cạnh có mấy cô gái ghen tức nghe Ôn Đề Nhi nói xong, đồng loạt cười điệu cười ha ha.

"Thật thật tức cười, lớn lên xấu xí như vậy cũng dám nhận là vợ của cậu chủ Kiều, không trang điểm còn nghĩ mình thật đẹp."

"Ha ha, cười chết tôi, vợ cậu chủ Kiều có bộ dạng như vậy, khác gì nói cậu chủ Kiều mắt mù?"

"Tại sao vừa rồi tôi không nghĩ đến giả mạo làm vợ cậu chủ Kiều chứ, không cần giấy mời cũng có thể đi vào nha."

"Đừng nghĩ nhiều, nhìn xem vị hàng giả này có thể đi vào được hay không rồi hãy nói."

.....

Cô gái tiếp tân nghe như vậy, lòng có chút dao động, hoài nghi nhìn Ôn Đề Nhi.

"Cô gái, cô có cái gì có thể chứng minh mình là cô Kiều không?"

"Chứng cớ?"

Ôn Đề Nhi nhẹ nhàng nhướng mày, muốn cô chứng minh cô có phải hay không, rất đơn giản.

Đang định mở miệng nói, phía sau truyền đến tiếng xôn xao.

"Phượng Vũ, hôm nay cô trang điểm thật xinh đẹp nha, còn đẹp hơn cả chị Tư Tư, đêm nay nhất định cô là người xinh đẹp nhất."

"Mỹ Trân của chúng ta cũng thật xinh đẹp, cô còn mặc váy giới hạn của AA, ba trăm vạn, cũng đủ đè bẹp người khác rồi!"

"Váy ba trăm vạn thì đáng gì, Phượng Vũ còn đeo vòng cổ kim cương 1000 vạn kìa, Phượng Vũ mới là người lên sân khấu đè ép người khác!"

Ôn Đề Nhi quay đầu nhìn, Phượng Vũ và Vạn Mỹ Trân được một đám tùy tùng vây quanh, chậm rãi đi tới bên này.

Phượng Vũ một thân váy trắng, giống như tiên nữ hạ phàm, không dính bụi trần.

Vạn Mỹ Trân một thân váy đen để lộ đôi chân dài, say mê sương khói giống như nữ hoàng bóng đêm, để lộ vóc dáng đồng hồ cát cân đối.

Một đen một trắng tạo thành một hình ảnh đối lập, cực kỳ giống hai vị công chúa điêu ngoa giá lâm, cảnh chó cắn chó, có so ngang với phim truyền hình.

Đúng lúc tới, hai người kia vừa khéo chứng nhận thân phận của Ôn Đề Nhi.

Đôi môi anh đào của Ôn Đề Nhi cười giảo hoạt, bỗng nhiên xoay người, nhìn về phía người phụ nữ kia.

"Mỹ Trân, Phượng Vũ, rốt cuộc các cô đã tới rồi!"

Vạn Mỹ Trân cùng Phượng Vũ nhìn thấy cô, trong mắt đều hiện lên tia hận thù, nhưng rất nhanh ăn ý chuyển thành khuôn mặt tươi cười ngây thơ.

Vạn Mỹ Trân nói: "Đề Nhi, hôm nay cô đến thật sớm nha."

Phượng Vũ cũng nói: "Một mình cô tới sao? Tôi không thấy xe của nhà cô."

Ôn Đề Nhi phối hợp cười phụ họa, "Không phải nha, chồng tôi đưa tôi tới, chẳng qua tối nay anh ấy bận nên đi về trước."

"Anh Thừa Huân đưa cô tới?!" Cả người Vạn Mỹ Trân mất thăng bằng, nghe thấy tên Kiều Thừa Huân liền kêu to.

Phượng Vũ so với cô ta thì bình tĩnh hơn, nói: "Đêm nay là Party của của phái nữ chúng ta, không thể có đàn ông nha."

Vạn Mỹ Trân đột nhiên nhận ra, mở miệng phụ họa: "Đúng đúng, đêm nay là thế giới của phái nữ chúng ta, chúng ta nhanh vào thôi, tiệc cũng sắp bắt đầu rồi!"

Cứ như vậy, Ôn Đề Nhi được hai vị nữ vương đưa vào, quang minh chính đại đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Đế Thiếu Kiêu Ngạo, Cố Chấp Sủng* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.